

Paul Goma

S Ă P T Ă M Ă N A R O Ș I E

28 iunie - 3 iulie 1940

sau

B A S A R A B I A Ș I E V R E I I

e s e u

ediție (aproape) definitivă - 2 octombrie 2004

Autura Autorului

2004

“Adevărul să-mi fie singurul idol”

Mihail Kogălniceanu, *Dacia literară*, I, 1840

1. Întrebări

Care să fi fost motivul, pretextul, temeiul - sau/și cauza - pentru care, din prima zi (22 iunie 1941) a Campaniei antisovietice a celui de al Doilea Război Mondial, “cu nebănuită cruzime, românii i-au masacrat din senin pe evrei, atât pe solul național: Pogromul de la Iași, Trenurile Morții, Basarabia și Bucovina - cât mai ales în Transnistria”? (teza evreilor) - crimă care ar fi “devansat în timp, egalat în cruzime Auschwitzul”?, cum scrie Matatias Carp. Care să fi fost resortul criminal care, dintr-o comunitate ca a noastră, dacă nu legendar de tolerantă, atunci sigur: îndelung răbdătoare, a făcut să devină în interval de *doar un an*: 28 iunie 1940-22 iunie 1941 - **și dacă numai în o săptămână: 28 iunie-3 iulie 1940?** - “una majoritar, fâțiș, feroce antisemită, încuviințînd măsurile guvernamentale de persecutare, de lichidare a evreilor”?- “din senin“, cum susțin, de jumătate de veac, evreii.

Numărul victimelor înscris pe monumentul comemorativ de la Coral, București: 400.000. Nu mai multe, nu mai puține: 400.000. Cine-cum-când a numărat morții? Cum s-a ajuns la această cifră? Și de ce abia la 1 iulie 1991 a fost anunțată? Supraviețuitorii evrei să o fi aflat abia atunci, la jumătate de secol după război? Este posibil așa ceva? Nu.

“Misterul” se va fi aflînd în prăbușirea imperiului sovietic, simbol: Zidului Berlinului. Atunci evreii de pretutindeni au fost cuprinși de spaima unui Nürnberg II, în care ar fi urmat a fi judecați și ei co-autori morali și materiali ai terorii bolșevice vreme de peste 70 ani, “pe a cincea parte a globului pămîntesc”.

În România, imediat după “revoluția din ‘89”, a fost pusă la cale o diversiune cu imense, păgubitoare consecințe pentru amărătul nostru popor:

În primele luni ale anului 1990 putch-iștii Brucan, Petre Roman, Iliescu, Măgureanu, Caraman au inventat din nimic (dacă “nimic” poate fi o Unitate Militară a Securității) “o mișcare fascistă, antisemită”, care, prin pionii Odiosului Organ: Eugen Barbu și C. V. Tudor, urma să constituie pretextul distrugerii în fașă a opoziției democratice. Tot atunci, prin “canalul american al lui Brucan” ca și prin emisarul special lui Iliescu și al lui Roman, pseudonumitul “Radu Ioanid”, a fost imaginată-programată *diversiunea Holocaustului în România*. În anul următor strategia axei București-Washington-Tel Aviv a fost materializată astfel:

1. La **1 iulie 1991**, la Iași, Rosen Moses, a aruncat anatema: **“Românii sunt vinovați de lichidarea a 400.000 evrei”**;
2. În **2 iulie** *New York Times* a publicat discursul rabinului ceașisto-securist;
3. A doua zi, **3 iulie**, tot în *New York Times*, Elie Wiesel ne-a amenințat:
“Trebuie să știți că dacă antisemiții nu sunt criticați înfierăți în public, veți suferi. Veți fi izolați, Occidentul vă urmărește cu mirare, cu spaimă, cu groază”;
4. La **11 iulie (1991)** Senatul american, prin rezoluția nr. 52, a arătat cu degetul acuzator **poporul român: “antisemit, șovin, fascist”, “vinovat de reabilitarea criminalilor de război”**.
Astfel comunitatea noastră românească, în integralitatea ei, a fost condamnată înainte de a fi judecată.

Știau Rosen și Wiesel că *mințind*, încalcă Porunca: **“Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!”**? Știau. Dar puțin le păsa: în ochii unui evreu sionisto-komisarnik un neevreu nu va fi în veac “aproapele” său. Apoi: cum să conceapă evreii că românii vor îndrăzni să deschidă gura pentru a se apăra de calomnii, arătând partea lor de adevăr? Care adevăr? Acela că un rabin bolșevic și un falsificator de istorie, ambii, până la 22 decembrie 1989, nerușinați laudători ai Ceaușescului și ai tiraniei comuniste din România mint cu nerușinare? Wiesel și Rosen erau siguri: românilor - și de către ei reeducați-culpabilizați în cinci decenii de reeducare-sovietizare - le este frică să gândească, necum să-și sonorizeze gândul (apoi să intre în pușcărie pentru “ură-de-rasă”, ca părinții lor?). Dacă se vor găsi doi-trei inși să facă una ca asta, pe loc vor fi lichidați, puși la zid, tratați de “trivial negaționiști”, de “fasciști-antonescieni”, de “legionari hit-leriști” pe scurt: de “antisemiți”! pentru nemaipomenita crimă de a fi contestat contestabilele afirmații ale unor evrei. Astfel șantajul cu “antisemitismul”, nu numai că va închide gura victimelor comunismului - victime și ale lor, ale evreilor comunizatornici - dar va fi înalt profitabil, doar ei fixaseră la centimă miliardele de dolari ale “recuperărilor”: 30-50 miliarde dolari aduși pe tavă Israelului pentru cei... “400.000 evrei uciși de români”.

400.000? Aproape *jumătate* din totalul de 756.930 al evreilor din România Mare, cea dinainte de 28 iunie 1940? Echivalentul totalității evreilor rămași în România Mică, astfel devenită după amputarea multor teritorii, în blestemata vară a anului 1940? 400.000 de ființe omenești asasinate de români “din senin, în mai puțin de un an”, cum clamează mosesiștii-

wieseliștii-promaghiariștii, dublînd bilanțul și așa imens, greu de purtat? Nu “doar” 120.000? Nici “poate numai” 20.000? Sau 2.000? Sau...?

Ne târguim pe cadavre?; le prețaluim, le estimăm valoarea?; ne lăudăm cu numărul lor? ¹⁾ Începînd de la câte victime se poate vorbi de crimă? De *genocid*? Dar de “*holocaustul românesc*, cel care (din senin!) a provocat moartea a 400.000 de evrei”, cum dezinformează dezinformatorii de școală veche și verificată, bolșevică, asiatică, avînd rădăcini adânci, naturale în Ceka, în MVD, în NKVD, în KGB - și, consecință nefastă: în Securitatea autohtonă, copie a Aparatului de Teroare sovietic, implantată-condusă-impusă în România tot de evreii sovietizatori? Se poate scrie în piatră un astfel de neadevăr? S-a putut: după exemplul democrației inventată de greci - pentru ne-greci, Cele Zece Porunci fuseseră inventate de evrei - doar pentru *goi* ²⁾, nu și pentru poporenii-aleși.

După ce rușii au ocupat România - august 1944 - unul din marile-secrete-de-stat impuse de invadatori a fost *numărul evreilor*: în 1948, în Republica Populară Română (fără Basarabia, fără Bucovina de Nord, fără Cadrilater), el *era de peste un milion*.

De unde mai mulți evrei în România-Mică, decât în România Mare, cea dinainte de “holocaustul românesc”?, se întreba retoric un evreu comunist, statistician de formație, colaborator al lui Sabin Manuilă - apropiat mie. Ce fel de “Holocaust românesc” acela care, departe de a diminua numărul evreilor, îl sensibil augmentase?

Bunul simț și aritmetica elementară contrazic teza “Holocaustului românesc”: dacă Românii ar fi ucis 400.000 de evrei, ar fi fost evidentă... *lipsa* a 400.000 de evrei - simplu! Însă ca să nu se observe minciuna, evreii “români” au obținut de la ocupanții sovietici (nu a fost greu: “eșalonul superior” al rușilor era alcătuit în majoritate de evrei) **tăcerea asupra statisticelor**. Tăcere acoperind atât... *inexistența-lipsei* (a celor 400.000 oameni “lichidați de către români”), cât și *sporul* populației evreiești în România postbelică mult diminuată teritorial și etnic (numai în Basarabia domiciliau, la 28 iunie 1940, 223.926 persoane - la care trebuiesc adăugați evreii nebasarabeni, cel puțin 150.000, răspunzînd “chemării” lui Stalin).

Dacă Românii ar fi ucis 400.000 de evrei, după 22 iunie 1941, de unde a ieșit peste-milionul - de evrei - în România fără Basarabia, fără Bucovina de Nord, în 1945-1946?

După august 1944 în furgoanele Armatei Roșii au intrat în România, câtă mai rămăsese, un mare număr de evrei. În majo-

ritate (pro)veneau din Est, de peste Nistru - ei formau grosul... “ucișilor în Basarabia și în Transnistria”: cetățeni români care după 28 iunie 1940, când Rusia ne răpise Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța (totalizând 278.942 evrei), optaseră pentru Raiul Sovietic. Ei fuseseră concetățeni de-ai noștri care, din ordin, încă înainte de 26 iunie 1940, scupaseră pe cetățenia română, pentru a căpăta cinstea-de-onoare a pașaportului cu care se lăuda în versuri lungi și mai cu seamă: late, Maiakovski (atât că ei nu se sinucisese din extatică satisfacție proletară). Nimeni nu îndrăznise să-i întrebe (ar fi fost pe loc arestat și condamnat pentru “ură de rasă”) cum, de la cine re-obținuseră cetățenia română? De-ar fi răspuns ce ar fi răspuns: că nu de la autoritățile românești, ci de la ale sovieticilor ocupanți?

Din aceeași direcție ne-am procopsit cu foarte mulți evrei din TransNistria, știutori de ceva românește; și cu foarte, prea mulți evrei-ruși, vorbitori de autentică limbă-sovietică, cea din salcâm veritabil - ce conta: așa, *po ruski* aveau să ne terorizeze în numele asiaticismului bolșevic decenii și decenii.

O mai mică parte, dar și ea imensă, disproporționată, minci-noasă privind *motivația mutării în România* ni s-a coborât cu hârzobul din cerul Ungariei: zeci de mii - numai? - de evrei unguri (pe lângă unguri-unguri), avînd cetățenie și sovietică; evrei ne-nativi din Ardealul de Nord; evrei ne-știind românește, cei cunoscînd trei cuvinte refuzînd să le rostească - cum adică: să vorbească, ei, Marii-Maghiari, românește?; în România?; în fiecare zi a săptămânii? ³⁾ Tot rușii ni-i expediaseră, în virtutea “ajutorului frățesc”. Ca și evreii basarabeni-transnistrieni erau agenți ai Kremlinului; “ardelenii” (sic) își motivau cruzimea (și-mai-maghiară-decît-ungureasca, cea bineștiută de olași de o mie de ani) față de băștinașii total necunoscuți lor, pretinzînd că ei se răzbuună pe... “românii fasciști care-i trimiseseră la Auschwitz”.

Toți acești invadatori-colonizatori bolșevici în slujba Rusiei au devenit peste noapte - după ce fuseseră temeinic pregătiți în Asia Centrală, iar din 1945 la Cernăuți - feroci gardieni-de-Lagăr ai Bărăcii România: procurori, securiști-anchetatori, securiști-torționari, securiști-acuzatori, milițieni, miniștri, directori, rectori universitari, președinți-secretari de câte ceva, activiști de partid; în București (ajuns “al doilea oraș maghiar din lume”) jumătate din cei nou-veniți-cu-mari-sacrificii-de(pe)-la-Buda-pesta intraseră cu grupurile, cu clanurile, cu triburile, cu detașamentele-de-cavalerie-babeliană în “Conducerea Superioară” : *de unde Dumnezeu, în România postbelică atâția “ilegaliști comuniști, supraviețuitori ai Auschwitz-ului”* (știut fiind faptul:

“Auschwitz” nu se află în “Transnistria”)?

Contabilii de cadavre imaginare au fixat, la Washington și la Tel Aviv cifra evreilor victime ale românilor: 400.000; “o dată pentru totdeauna”, cum întărise celula de partid komisarionist condusă de Radu Florian, marxist-stalinist - citește: mincinos de profesie. Să acceptăm macabra ilogică aritmetică numai pentru a nota neconcordanțele - deocamdată nu am spus: “falsurile grosolane”, nici: “minciunile sfruntate” - deocamdată.

În totalul de 400.000, pe lângă “sutele de evrei atârnați în cârlige, la Abator”⁴⁾ (nu “miile”?, ar mai fi contat un zero-două?) au fost incluse:

1) Cele “cca 12.000 victime de la Iași”⁵⁾ puse în sarcina României, în ciuda faptului că un istoric evreu, Nicolae Minei-Grünberg scrisese: “La proces (...) Sturmbannführerul Heinz Ohlendorf care comandase Einsatzkommandoul D «și-a asumat personal răspunderea pentru un total de aproximativ 90.000 victime, *printre care cele de la Iași, din iunie 1941*»” (s.m.);

2) Cele “130.000 victime din *Transilvania de Nord*”, ocupată **atunci** de Unguri:

S-a precizat că s-a făcut dublă-contabilitate? Figurează **aceste** 130.000 de victime și în/pe vreun memorial din Budapesta, **acolo** unde s-a decis soarta evreilor foști cetățeni români, deveniți în 1940, cu jubilație, cetățeni maghiari? Dacă da, de ce au fost trecute și în sarcina românilor? Ca să indice “originea” lor? Care origine - mă rog frumos? Românească? Dar la Cedarea Ardealului, în 30 august 1940, Marii-Maghiari-Evrei lepădaseră “valahismul-împutit” (“și franțuzit” - ce oroare!) ca pe o rufă murdară, suportată o eternitate de 22 ani! “Totalul” zice: 130.000 sau 260.000? - orice devine posibil când mânuiește cifrele un notoriu falsificator de istorie precum Elie Wiesel (de profesie încălcător al Poruncii: “**Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!**”)⁶⁾, el fiind cel care a propus-impus “adevărul statistic general” publicat în anii ‘80 și în revista franceză *L’Express*. Susținut de Randolph Braham, bolșevic din Dej, fost “lucrător emerit la Institutul de Istorie al PCR din București”, devenit “profesor american”, și el “nemărginit specialist în problema Holocaustului”; de Eshkenazy; de Jean Ancel, traficant-ajustator al volumului de amintiri ale rabinului Șafran, și de inevitabilul R. Ioanid - cu toții critici feroci ai “trădătorilor” Moshe Carmilly-Weinberger și Alexandru Șafran. Viitorul laureat al premiului Nobel pentru pace - tot despre Elie Wiesel este vorba - *mințea nerușinat...*:

a) ...*prin omisiune*:

Nu a suflat un cuvânt despre ocuparea, între 1940-1945, de către Ungaria, a unor teritorii din (Ceho)Slovacia, din Iugoslavia, din România, consecință: a trecut sub tăcere responsabilitatea ungarilor, începînd din septembrie 1940, în masacrarea românilor (peste 1.000 de oameni uciși în primele zile după cedarea Ardealului de Nord, dintre care: la 9 septembrie, în comuna Trăsnea: 81 victime; în 13/14 septembrie, în Ip: 165 ; în jur de 100.000 tineri români înrolați cu forța în armata maghiară și dispăruți pentru totdeauna pe frontul de Est; zeci de mii de români concentrați în cumplitele detașamentele de muncă, în condiții de pur sclavagism, scufundați și ei în pământurile Ungariei-Mari, ale Rusiei, Poloniei, Germaniei), iar în 14 octombrie 1944 în măcelul de la Moisei; Wiesel nu i-a pomenit nici pe sârbi: 80.000 de persoane ucise, dintre care 18.000 numai în masacrul de la Bacika, operație de **purificare etnică declanșată din ordinul amiralului Horthy, la 12 decembrie 1940** - mulți supraviețuitori refugiindu-se - unde? în România!; nici pe evreii din Ardealul de Nord: peste 200.000, dintre care 36.000 din Maramureșul său natal, asasinați de unguri în 1941 la Kamenetk-Podolsk; la care se adaugă 418.000 de evrei din Ungaria propriu-zisă *trimiși de unguri, și nu de "horthyști" ori de "fasciști"* la moarte în lagărele de exterminare germane;

b) ...*prin inversarea culpei*:

A trecut-o de la ocupant-și-responsabil: Ungaria, la țările (parțial) ocupate: (Ceho)Slovacia, Iugoslavia, România împreună cu...numărul victimelor. După "statistica" publicată în *L'Express* reieșea că Ungaria lichidase evreii "numai" în proporție de vreo 40%, pe când "România fascistă": peste 80% ! (când realitatea spune cu totul altceva: în afară de marele număr de evrei din Ardealul de Nord refugiați pe cont propriu în restul României - de unde au plecat în Palestina, cu vapoare ale statului român - au fost sustrași morții în jur de 30.000 evrei, cu ajutorul actelor false furnizate de o rețea de persoane particulare și oficiale, nu doar din anturajul Casei Regale, dar și din al celor doi Antonești!). Deși scrisese în volumul de memorii **All Rivers Run To The Sea**: "*populația a primit cu bucurie intrarea trupelor maghiare în Sighet, mama mea s-a bucurat de schimbarea naționalității*", în anii '80, senin, a declarat la televiziunea franceză că, *în aprilie 1944, la Sighet, familia îi fusese arestată, trimisă la Auschwitz de către...jandarmii români! (nu contează când, în timp, fusese scrisă cartea și când fusese rostită "mărturia" la televiziune: Wiesel face parte dintre evreii care nu se tem de*

contradicții, sar ușure peste ele, știindu-se din principiu dispensați - ca evrei! - de proba adevărului - deci ne-supuși Poruncii care pedepsește minciuna);

c) ...*prin exclusivism: Wiesel, verticalul propovăduitor al eticii... comercialo-komisariale; după ce l-a înălțat în slăvi, l-a lăudat-lins în lungiș, în cur-meziș pe Ceaușescu, a contestat existența comunismului ca Rău simetric (și în sinistră concurență cu nazismul), precum și efectul: Gulagul - cu vehemența, cu îndârjirea, cu disperarea celui căruia i s-ar zmulge ceva ce aparține lui și numai alor lui: “unicitatea Shoah-ului ca genocid”; în virtutea acestui postulat, în vara anului 2002 a refuzat să viziteze, la Sighet și Memorialul Victimelor Comunismului;*

3) Sutele (miile?) de familii de evrei bogați care, din 1938, presimțind persecuțiile rasiale, iar din februarie și până în 3 iulie 1940, temându-se și de cele bolșevice inerente ocupării Bucovinei și a Basarabiei, s-au refugiat întâi în restul României, apoi au plecat în Occident - nu în Palestina! Or **absenții** (din România și din statisticele ei) *au fost considerați “lichidați de către români”!*;

4) Dispăruții/deplasații spre sud: emigrații la Palestina înainte și în timpul războiului, mai cu seamă în 1944, când li s-au pus la dispoziție nave (motivul: desigur, panica de care fusese cuprins guvernul, constatînd că războiul în Est, alături de Hitler, este pierdut, însă și “politica evreiască” a Antoneștilor, mult diferită de a lui Hitler): oricum nici ei nu au fost victime de sânge ai/ale românilor, “doar” vămuiți-jefuiți, ca să-și plătească plecarea; aceștia au trăit, unii încă mai trăiesc în Israel, în Occident, însă, *pentru că atunci dispăruseră de pe solul României* (și din scripte) au fost trecuți abuziv la **absenți**, *deci au fost și ei considerați lichidați de către români* - a patra dublă contabilitate;

5) Tot la “victime ale românilor”- cele 400.000!, ucisele din senin! - a fost inclusă categoria cea mai numeroasă, alcătuită din **dispăruții spre Est**, indicați astfel de memorialul Coral: “*Basarabia iulie-august 1941 circa 180.000 victime, Transnistria 1941 circa 80.000 victime*”.

După informatorii coralisto-sionisto-maghiarolatri ar rezulta că **în 6 luni** (iulie-decembrie ‘41) **ar fi fost uciși 260.000** (180.000+80.000) **oameni** - în jur de **3.000 pe zi!** - citește: ***cvasitotalitatea populației evreiești din Teritoriile Ocupate de sovietici în 28 iunie 1940***).

Întrebare de bun simț:

«Dacă au fost omorâți atâția, de unde au apărut, după război, mult-mai-mult-decât-atâția - peste tot, în toate funcțiile, în toate instituțiile?»

Calculul nostru neputîndu-se rezema pe cifre atît de orbitor de exacte ca ale coralnicilor (de unde, dacă documentele românești au fost furate de chiar evreii sovietici în august '44?),  tine seamă de *tregerile peste noua frontieră, în Basarabia,  n Bucovina de Nord* -  i de *cronologie*:

-  ncep nd *de la 15 iunie 1940* - **după  nfr ngerea  i ocuparea Fran ei, garanta României** - "trecu ii" de pe malul drept al Prutului pe cel st ng, în provinciile românești Basarabia  i în Bucovina (de Nord) răpite de ruși - în nobilul scop al "constru-irii comunismului". Deși prooccidentali, francofili, comuniști fiind, se bucuraseră de victoria lui Hitler (fiindcă era aliatul lui Stalin) ⁷⁾.

- *după 22 iunie 1941*: "trecu ii" peste Nistru, de pe malul drept pe cel st ng, în U.R.S.S., opera ie botezată: "retragere strategică pe pozi ii dinainte stabilite, în vederea pregătirii contraofensivei în Apus", în fapt: **evacuare a cadrelor de stat- i-de-partid**, or *cadrele-de-stat- i-de-partid erau, în majoritate cov r itoare, evrei...* Asupra acestei realit ti: evacuarea - oficială - a tuturor cadrelor, evreii (cu o singură excep ie cunoscută de mine: Gr. Vindeleanu, vezi-i mărturia la cap. 9) păstrează o tăcere-de-aur, i-a  zice: *a locului  i a timpului*, rezult nd **minciuna totală**, ca cea practicată de Sorin Toma (nu l-am uitat: cel cu "putrefactul" Arghezi):  n "amintirile" sale nu există *realitatea* geografică **Basarabia**, iar *realitatea* cronologică: **28 iunie 1940-22 iunie 1941** a dispărut ca prin minune...

Este vorba, desigur, de evreii comuniști care, înainte, în timpul, după ocuparea Basarabiei a Bucovinei de Nord  i a Herței optaseră pentru Raiul Sovietic.

C ti să fi fost? 130.000? 260.000? Oricum, aceiași care, după 22 iunie 1941, pentru că nu aveau nimic a- i repro a (?) au fugit viteje te peste Nistru, ca să nu pună Românii m na pe ei şi nu au fost opriți de st p nii lor, ru ii, dec t în Asia Centrală [unde s-a născut Valeriu Oișteanu, deci şi fratele său Andrei,  ef-adjunctul v n torilor-de-antisemiți ( eful-plin: R. Ioanid) - citez din **Enciclopedia Exilului Românesc** de Florin Manolescu: "* 3 sept. 1943, Karaganda, Kazahstan. Tatăl: Mihail Oișteanu, prof. universitar. Mama: Bella, născută Iosovici, ziaristă la Agerpres. **Nepotul lui Leonte Răutu** (s.m., P.G.). Copilăria la Cernăuți". Cu asemenea ascenden , cu o via  de pui de supra tab în România sărăcită, terorizată  i de clanul Răutu, "americanul" A. Oișteanu tratează "Holocaustul românesc"!].

Acolo,  n Asia Centrală, din august 1941 p n  în august 1944 bolșevicii evrei fugari au căpătat instructajul apropiat

pentru a deveni komisari-guvernanti în țările care urmau a fi ocupate și sovietizate - unii; alții au urmat cursuri de consilieri sovietici în carantina aurită de la Cernăuți (1944-1948). Mulți se ilustraseră prin **talentele de călăi ai românilor din Basarabia, Bucovina, Herța între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941** și au (re)apărut în ceea ce mai rămăsese din România, *multiplicați* (se căsătoriseră, făcuseră copii, aveau socri, cumnați, cumetri, deveniseră, câți, din 200.000?: 400.000?, 700.000?); unii coborâseră, ocolit, din Nord, prin/din Ungaria, ca...“repatriați” - *în a cui patrie?*, fiindcă A. Toma încă nu scrisese jucăuș-senilele-i versuri ce vor deveni ale Imnului de Stat al R.P.R.: “Azi țara ta e casa ta”, pe care românii-recenti, NKVD-iști ruso-maghiari și le spuneau la ureche, făcându-și cu ochiul: “Azi țara ta e casa *mea*”.

Neocolonizatornicii aduși în furgoanele Armatei Roșii pe dată au fost unși super-polițai-“români”, jurnaliști (români), procurori români, fabricanți-de-istorie a... României, consilieri, consilieri-șefi, colonei, generali de miliție, de securitate - sovietică - de armată română (?), directori, directori ai directorilor, președinți de orice, sub-, supra-, miniștri-plini în Aparatul de Teroare, inclusiv “Justiția”, inclusiv Armata, desigur la Externe, firește în Economie, se înțelege: în Comerț exterior, evident în Cultură, cum altfel: în Învățământ, în Presă; cenzori, supra-cenzori, șefi, șefi-ai-șefilor de comisii ale zecilor de ventuze prin care bolșevismul rus ne-a supt bogățiile, prin SovRomuri, tentacule cu care ne-a gătit, culpabilizat-reeducat...

...însă holocaustologii i-au trecut și pe aceștia la rubrica: “victime ale Românilor” - iată a treia dublă-falsă-contabilitate;

- în fine, *după 1944-45*: “dispăruții” în Occident (*direct din URSS* - cu precădere *în* cele două “părți” ale Germaniei).

“Pata albă” pe harta crimei (să existe oare în U.R.S.S./ Rusia/ Ucraina vreun memorial asemănător Coral-ului consemnând atât numărul evreilor uciși de *inamicii sovieticilor*, cât și al evreilor *victime ai/ale sovieticilor?* - fiindcă despre un Memorial ridicat la Chișinău și la Cernăuți onorînd memoria românilor victime directe ale evreilor sovietici deocamdată nu se vorbește) continuă a fi întreținută de *refuzul sovieticilor și al israelienilor de a furniza cifre* - am mai spus-o?- bine am făcut, re-repet: cum rușii au confiscat arhivele germane cuprinzînd documente ale “soluției finale” și îi șantajează pe evrei amenințînd cu publicarea “adevărului bilanț al Holocaustului”; cum tot rușii au furat din arhivele românești, în primele zile de după 23 august 1944, **cca 200.000 dosare tratînd Basarabia**

și evreii (comandoul condus de Grișa Nahum, evreu din Ucraina, ofițer NKVD, devenit general sovietic și comandant al Direcției Contrainformații Militare române), lipsesc datele privitoare la numărul exact al evreilor care părăsiseră România pentru Patria Socialismului Biruitor (**până la 22 iunie 1941**), *la numărul evreilor victime ale românilor după 22 iunie 1941*, precum și *numărul, originea și numele evreilor intrați în România după 23 august 1944*.

Vid documentar profitabil calpuzanilor, traficantilor: ca și sovieticii, israelienii refuză să furnizeze cifre (fiind vorba despre aceeași “problemă”, paznicii dosarelor vor fi fost, nu întâmplător, aceiași juști tovarăși: întâi în URSS, apoi în Israel, doar sionismul unu este el), constituind, fatal: “secrete de stat(e)”...

...Deși (încă) nu li s-a cerut, pentru Nürnberg II, lista călăilor acționând în URSS și în țările ocupate de Marea Uniunea Sovietică (cea Foarte) Liberatoare... Recuperatii de Israel, *riguros aceiași bolșevici internaționaliști, odată ajunși în Țara Sfântă au devenit peste noapte: ultranaționaliști, ultrareligioși, ultraxenofobi, ultrarasiști, păstrînd fondul de etern komisarnik*.

Însă chiar fără “documente” - dacă le-au furat înșiși evreii, pe când erau ei sovietici, iar aceiași, deveniți israelieni, refuză să comunice informații (așa se face *justiția de tip bolșevic*: provocă dispariția probelor, citește: le furi, apoi ceri probe! - astfel acuzaatul nu va putea respinge acuzațiile mincinoase), *cumplitul adevăr spune: în sarcina și pe conștiința României rămân multe și grele păcate (câte: 100 sau 100.000?; 200 sau 200.000 victime?) comise împotriva evreilor, or se știe: crima începe de la unu*.

Absența documentelor nu-i deranjează pe Răzvan Theodorescu, Andrei Pippidi, S. Tănase, D. Pavel, G. Andreescu, M.D. Gheorghiu, români imparțialiști, eterni lingușiști emeriți care din dezgustătoare slugărnicie legitimează orbește, *în deplină necunoștință de cauză*, cele mai nerușinate neadevăruri (comunicate lor la ureche, cu gura strâmbată de conspirativitate de către șoptitori de profesie), refuzînd să citească-citeze din documente și din texte, altele decât cele recomandate de tovarășii de la catedra de marxism-stalinism-sionism; cât despre Moses Rozen, Z. Ornea, Lya Benjamin, A. Oișteanu, L. Volovici, M. Shafir, R. și Al. Florian, J. Ancel, A. Cornea, V. Neuman, R. Ioanid, “imensul istoric al Holocaustului românesc”, aceștia jubilează: lor le convine absența documentelor, doar ei înșiși au asudat abundent trudind la toaletarea-ocultarea-negarea lor.

Spuneam că absența documentelor: mană cerească pentru “specialiștii” susnumiți. Interpeლაți, ei explică: *Muzeul*

Holocaustului de la Washington nu este interesat de numărul evreilor de origine română victime în Uniunea Sovietică între 26 iunie 1940 și 23 august 1944, am citat esența “răspunsului” dat de tovarășul R. Ioanid, lucrător-pe-tărâm (încă din neagra ilegalitate) în ghereta de la poarta Muzeului pomenit.

De ce nu este interesat muzeul pomenit și american? A, da: **pentru că un impostor, un falsificator de documente, de citate, ca acest “R. Ioanid”** (*după o carieră, în familie, de securist sionist, s-a mutat în USA, unde ca tot securistul evreu a fost pe dată primit și uns istoric al Holocaustului - în bună companie: Elie Wiesel, cu el face schimb de rețete*) **nu este interesat, el, în aflarea adevărului care contravine invențiilor, falsurilor:** ordin de-sus-de-tot, de la Centrala Industriei Holocaustului. Altfel în România, după o eternitate de 40 de ani de otravă a marxism-stalinismului (băgată pe gât mai ales de tovarăși profesori evrei), nu se va putea impune și alcoolul metilic (cel care *orbește*, înainte de a ucide) al neomarxismstalinismului, “materia-obligatorie: **Holocaustul Negru**”: adică *numai jumătate din adevărul istoric*, “capul” monedei adevărului, nu și “pajura”: **Holocaustul Roșu**, *de care evreii s-au făcut vinovați, încă din 1917, în Rusia; în 1919: în Ungaria; din 17 septembrie 1939 în Polonia; din vara lui 1940: în Țările Baltice, în România, iar din 1944-45 în toată Europa de Est.*

Să fi fost noi, românii mai pogromiști decât rușii, inventatori, nu doar ai termenului *pogrom* (în rusă: furtună cu tunete, trăsnete, mânie-a-cerului, prăpăd), ci și ai realității?; mai “fasciști decât nemții”, cum se exprimă Matatias Carp - care va fi avut el alte calități, dar nu și pe aceea de a stăpâni cât de cât limba română în care și-a scris mărturia? Să fi fost noi mai ahtiați după bunurile materiale ale evreilor decât, de pildă, francezii ocupați de germani (dar evreii din Basarabia erau extrem de săraci, mizerabili, de aceea și coborîseră în masă din Galiția în Maramureș, în Bucovina, în Moldova, în Basarabia - dealtfel înșiși evreii din celelalte provincii românești sau din alte valuri de imigrare îi numeau disprețuitor: “păduchioșii galițieni”)?; să fi fost noi mai setoși de sânge evreiesc decât ungurii?; de comparat doar cu “fioroșii polonezi cei care au supt antisemitismul odată cu laptele mamelor lor”, cum atât de poetic explică evreii polonezi?

...Ca Marek Halter, autor a o duzină de volume a câte o mie de pagini în care povestește “realitatea așa cum a fost ea”, soarta lui de copil în ghetoul din Varșovia: cum ieșea el în oraș prin canale și cum se întorcea - prin canale - și cum aproviziona

rezistența interioară cu muniții... - când adevărul era altul: întreaga sa familie de colaboraționiști bolșevici (nu va fi bântuit, între septembrie 1939 și iunie 1941, taman în regiunea orașelului Jedwabne?) se afla în Asia Centrală, pentru instructaj, acolo și așa se luptase cu fiara fascistă. Ca recompensă pionierul sovietic Halter Marek fusese ales pentru a fi fotografiat în brațele Tatălui Popoarelor, tovarășul *său*, Stalin (vorbesc, desigur, de ultrapopularizata imagine în care fratele geaman al lui Hitler îmbrățișează un băiețuș rotofei, cu buclioare negre).

Reiau autochestionarea: care să fi fost resortul, mobilul, motivul pentru care, în România ciuntită de Ruși prin diktatul de la 26 iunie 1940, **începînd de la 3 iulie 1940** (încheierea oficială a evacuării) - **însă cu nici un chip înainte de 28 iunie același an, 1940** - au explodat, au erupt promisiuni, făgăduințe, juruințe de răzbunare?

Iată cuvîntul: *răzbunare*. Nu din partea cuziștilor; nici din a legionarilor (ei nu mai aveau audiență de la Rebeliune) - ci din a soldaților: țărani și meșteșugari și mici slujbași. Mobilizați de la izbucnirea războiului în Europa (septembrie 1939), cunoscuseră, nu iadul frontului de tranșee, ci purgatoriul *umilinței naționale* din timpul evacuării Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herței: **28 iunie-3 iulie 1940**. Uimire, revoltă, mânie trecute pe hîrtie, nu doar de penele lui Prundeni ori Șeicaru, ci și de ale lui Iorga, Arghezi, Agârbiceanu, Galaction, ba și de condeiele "jidoviților" Lovinescu, Sadoveanu ("Am căzut la pămînt acum două luni, când cu cedarea Basarabiei și Bucovinei /.../ Mai fericiți decît unii din noi sunt cei care au murit").

Ce s-a putut întîmpla în doar o săptămână - în **săptămîna** dintre **28 iunie-3 iulie 1940**, de înnebuniseră românii?; în **săptămîna 28 iunie-3 iulie 1940**, de turbaseră românii, ajungînd să ceară, să promită, să jure - ei, românii - *răzbunare* pe evrei, potrivit neromâneștei, necreștineștei Legi Evreiești a Talionului: "Ochi pentru Ochi și Dinte pentru Dinte!"? Care să fi fost Ochiul-prim (în timp)? Dar primul, cronologic, Dinte?

Răspunsul nu este greu de aflat. Dar nesfârșit de greu de formulat: noi, românii, de peste o jumătate de secol, suntem acuzați-fără-drept-de-apărare-și-gata-condamnați - acesta:

Basarabia.

Nu (doar) Basarabia, provincia românească, locuită de români, trăitori a căror istorie, tradiții, limbă maternă este româna; nu elementul constitutiv organic, istorico-geografico-etnic-lingvistic, indispensabil în unitatea numită, din 1918:

România Mare - dovadă: deși a fost întâia care s-a unit cu Patria Mamă, la 27 martie/9 aprilie (Bucovina în 15/28 noiembrie, Ardealul abia la 18 Noiembrie/ 1 decembrie), Basarabia a rămas ne-prețuită - am evitat: disprețuită - neglijată de Centru, ba considerată o Nouă Caledonie carpatodanubiană, unde erau trimise întru pedeapsă pleava și drojdia și scursura din celelalte provincii - și mereu invidiată de sora Transilvania (însă nu pentru că Basarabia i-ar fi răpit ceva ce i s-ar fi cuvenit ei: pentru că doar exista, ca o altă problemă)...

...Ci Basarabia cea din *Săptămâna Roșie* - de rușinare, de sângerare - când românii au descoperit că (chiar) și **Basarabia este România**. În acea *Săptămână Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940* Basarabia a devenit pentru întâia oară în conștiința românilor nebasarabeni o cauză de apărare; un ochi gata-scos care merita, cerea să fie scos alt ochi. În acea *Săptămână Roșie (28 iunie-3 iulie 1940)* în Basarabia și în Bucovina de Nord abandonate rușilor fără împotrivire, **concetățenii noștri evrei au încălcat Porunca ce glăsuiește-interzice: "Să nu ucizi!"** - adevărat: evreii noștri din Basarabia și din Bucovina de Nord nu și-au ucis "aproapele", ci *goi-ul*, pe care totdeauna l-au urât, iar când stăpânul le-a dat ocazia, l-au umilit, l-au chinuit - l-au ucis.

În acea săptămână (încă-încă-încă o dată: cea **dintre 28 iunie și 3 iulie 1940**) se va fi operat o mutație genetică. Atunci și românii ne-basarabeni au aflat, în sfârșit!, că dușmanul de moarte al neamului nostru este Rusul, cel care de la 1711 ne-a înșelat, umilit, jefuit, violentat, de la 1812 avându-l unealtă fidelă, fanatică pe evreu (în timpul ocupantului turc auxiliar fusese grecul);

De acea-dată (**în Săptămâna Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940**) românii nu au mai lăsat-o moartă; nu s-au mai resemnat mioritic; nu au mai iertat, din lașitate creștinească. Au promis răzbunare.

Și, vai: peste un an - începînd din 22 iunie 1941 - răzbunare a fost.

Se vorbește numai de răzbunarea românilor pe evrei. Adevărat, aceea a dat cele mai numeroase victime - de ce?

Pentru că evreii au furnizat cel mai mare număr de **colaboraționiști**. Nu a fost *răzbunare* pe o *etnie*, deși textele publicate de evrei denunță "*rasismul* românilor încă din 1867!" (cine acuză: rasiștii, antigoiștii, antiromâniștii!), ci pe o *categorie de cetățeni români din Basarabia, Bucovina de Nord și Herța: trădătorii de țară, în Săptămâna Roșie agresori ai refugiaților, ucigași ai multora, colaboratori voluntari și zeloși ai ocupantului sovietic, angajați în Armata Roșie,*

luptători împotriva Armatei Române.

După 22 iunie 1941 mii de ne-evrei: români, ruși, ucraineni, țigani, bulgari, găgăuzi, armeni au fost bătuți, linșați, spânzurați, tăiați, arși, *uciși din răzbunare* de populația care avusese de suferit de pe urma faptelor murdare, criminale din acel an cumplit: 28 iunie 1940-22 iunie 1941.

Pe un văr al mamei, mobilizat, Cedarea l-a surprins pe malul drept al Prutului. Familia îi rămăsese în Basarabia. Un an încheiat nu a avut știri. După 22 iunie 1941 s-a propus voluntar, să meargă în fruntea unității, ca unul care cunoștea terenul spre satul natal, pe Răut, la 30 kilometri nord de Orhei. Nu i s-a acordat. A dezeratat și s-a dus acasă... Unde nu a mai găsit pe nimeni din numeroasa-i familie (cam un sfert din sat): încă din august 1940 tatăl său fusese împușcat în curte, fiindcă se opusese arestării (era primar); mama și un frate: deportați; soția și fetița se ascunseseră în pivnița unor vecini... Numai că un om din sat, care tare ar fi vrut să pună mâna pe casa celui care îi adăpostea pe ascunși, denunțase. Enkavediștii, în bună tradiție rusească, nu ezitaseră: trăsaseră cu mitraliera prin gura pivniței, unde se aflau alte femei, alți copii - apoi îi împușcaseră, în curte, pe toți membrii familiei găzduitoare. Aflînd ce se întâmplase cu un an în urmă, unchiul meu a pus mâna pe primul obiect găsit, un hârleț, și l-a ciopârțit pe consăteanul denunțător - rudă pe departe. A fost judecat pentru dezertare și pentru omor și internat într-un azil.

Războaie sângeroase au avut loc în fiecare localitate din Teritoriile Ocupate de ruși în iunie 1940. Victime - de astă dată : cei care din interes material, din pizmă, din prostie, din convingeri politice, *din ură* (mai ales din *ura de rasă a evreilor față de români*) își denunțaseră concetățenii, cunoscuții, vecinii, chiar neamurile, colaborînd cu ocupantul, cu dușmanul, astfel participînd activ la teroarea bolșevică.

Desigur, “nu toți evreii” au colaborat - ca să vin în întîmpinarea celor care mă vor acuza că generalizez-“antisemitizez”.

Fiindcă din 1965, când am reieșit la suprafața pămîntului din închisori-deportări și am început a mă exprima și prin scris, am făcut bătături de pe urma învinovățirilor de “antisemitism” (sic), venite dinspre stînga, de la fosta-actuală-Securitate; simultan, de “jidovism” (re-sic), dinspre dreapta: actuala-“fostă-Securitate”. Sigur este: nu am auzit - nu am auzit, eu - să fi existat un singur evreu, *atunci-acolo*, în Basarabia-Bucovina **Săptămânii Roșii (28 iunie-3 iulie 1940)** care să fi protestat măcar verbal - necum să se fi opus coreligionarilor beți de *ură* (-*de-rasă*, nu de-clasă), dedați la acte de pură bestialitate, victime: militarii români în retragere,

românii civili porniți în refugiu...

Pe mine evreii nu au cum să mă culpabilizeze cu Holocaustul ale cărui victime au fost ei - **altcândva, cronologic după Holocaustul nostru - provocat și de ei**. Nu sunt german, nici francez, nici ungur, să tremur de fiecare dată când un evreu se încruntă la mine. Sunt român basarabean și am fost, cu întreaga familie a mea, cu neam de neamul meu de români abandonați în iunie 1940 rușilor, ca toți basarabenii, bucovinenii, herțenii, *victimă a bolșevicilor, dintre care o bună parte: evrei*. Începând din 28 iunie 1940 noi, românii am fost victime ale străinilor-vânzătorilor, pe pământul nostru, cotropit: ne-au hăituit, ne-au terorizat, ne-au jefuit, ne-au înfometat, ne-au ars cărțile, ne-au lăsat fără părinți, ne-au deportat - când nu ne-au asasinat - ei, bolșevicii ruși, cu slugile lor credincioase: evreii.

Ca român basarabean am fost printre primii care mi-am asumat păcatele comunității mele, românești: persecutarea, martirizarea, în timpul războiului, *începând din 22 iunie 1941*, a evreilor și a Țiganilor, (deportați în Transnistria doar pentru că erau *evrei, țigani*. Oricâte circumstanțe atenuante am evoca-invoca, comparându-ne cu germanii prin actele de “omenie românească” ale unor soldați, ale unor jandarmi, nu putem nega: în Transnistria oameni nevinovați - nu erau “cadre” bolșevice: acelea fuseseră grabnic evacuate de sovietici; nici prinși cu arma în mână, luptând împotriva Armatei Române: aceia fuseseră împușcați pe loc - au fost jefuiți, umiliți, chinuiți, înfometați și, vai: asasinați. Fapte prin care românii participanți s-au umilit-degradat singuri și au degradat-umilit întreaga noastră comunitate. Adevărat, nu pentru acest motiv au fost condamnați, mulți executați, după august 1944.

Așadar: nu eu sunt dator, *primul*, să răspund la acuzațiile de “antisemitism”, de masacrare a lor, ei să răspundă *întâi* la acuzațiile noastre, doar este limpede că **Holocaustul Roșu pus la cale și de ei a început pentru noi, românii, cu un an mai devreme decât al lor: la 28 iunie 1940. Iar al nostru nu s-a încheiat nici azi.**

Întrebare - nu neapărat retorică:

Câți dintre evrei, ca cetățeni români, deschiseseră gura să protesteze împotriva ocupației rusești a României, țară și a lor, nu?; împotriva regimului bolșevic, străin tuturor românilor? În închisori, domiciliu-obligatorii nu am întâlnit *opozanți evrei* ai comunismului și nu am auzit să fi existat. Câți evrei români deschiseseră gura, măcar de formă, între februarie 1977 și decembrie 1989, pentru apărarea drepturilor omului în România? Îl detestau

pe Ceaușescu, o mărturiseau la closet, dar câți i s-au opus, pe față, ridicînd glasul în favoarea și a ne-evreilor, concetățeni ai lor? - eu nu cunosc un singur evreu care să se fi manifestat ca “*disident*”. Câți dintre evreii români, deveniți, din ordin, vânători de antisemiți - după decembrie ‘89 - *înainte* îndrăzniseră să apere valorile umane pe care, acum, pretind că le-au apărat de când se știu?

Unde erau, în România lui Ceaușescu - de pildă în primăvara lui 1977 - vâșinskii de după-22-decembrie-89-fix: A. Cornea, Dorel Dorian, R. Feldmann Alexandru, Radu și Al. Florian, Eshkenazy, Neumann, Volovici, Teșu Solomovici, Ornea, Cosașu, Maria Banuș, Ianoși, Wald, Nina Cassian și ceilalți curajoși târători-pe-burtă? Nu i-am văzut, nu i-am auzit. Cum se manifestaseră, până în 1989, împotriva persecuțiilor la care erau supuși concetățenii lor din țară evreii *ieșiți*: M. Shafir, Norman Manea (el l-a “înfruntat” pe Eliade la 6 ani după ce murise, pe Ceaușescu: niciodată, fie și tremurînd-asudînd, la adăpost, întâi la Berlin, unde pretindea că este... exilat - exilat cu pașaport RSR?, apoi în America); R. Ioanid (citez din macabeul holocaustolog: “am fost descurajat de a interveni în favoarea lui Radu Filipescu, arestat” și: “în fapt, am spus că nu vreau să-mi expun familia”... - e-he, alibiul cu familia, nu doar la “antisemiți”, ci și la sioniștii securiști!); Isac Chiva, Chapier, Moscovici (tatăl și fiul) Mirodan, V. Socor, S. Damian, Bianca Marcovici, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă, Lilly Marcou, Tertulian, Nina Cassian Volovici, Oișteanu (excepție: V. Tismăneanu - la Europa liberă), cei care, abia după ce au primit semnal de la Washington, au început să răcnească în cor, denunțînd antisemitismul - prezent - al românilor (“Holocaustul românesc” pentru care trebuie să plătim miliarde de dolari?) - vocea a doua fiind ținută de altă brigadă agitprop alcătuită din nerușinați ca Nina Cassian, Maria Banuș, Crohmălniceanu, Tertulian plângîndu-se că în România fuseseră, bieții, persecutați ca... evrei și comuniști!, ei care făcuseră parte din tagma profitorilor, a marilor politrucipersecutori-bolșevizatori - ca evrei-comuniști!

Există mulți evrei cu simțul adevărului, al justiției, al normalității - voi cita pe larg din mărturiile câtorva, scrise, în legătură cu “Basarabia și Evreii”. Dezbattere ori doar enunțare considerată de eternii Paznici de Noapte de la Poarta Templului Istoriei Mistificate: “trădare” (din partea evreilor *normali*), iar din a *goi*-lor: “răbufnire fascistă”, “antisemită”, “trivial negaționistă”... Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu țin seama - pentru început - de falsitatea, de idioțenia termenului “antisemit”, când semiți (de la Sem) sunt și maltezii și berberii și

arabii și, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăși de alte naționalități! Nu voi face ca “unii evrei, nu chiar toți, doar o mică zdrobitoare majoritate” care afirmă despre *toți polonezii*: «au supt antisemitismul odată cu laptele matern»; care spun despre *toți românii*: «sunt fasciști-legionari» - adausul: «antisemit» avînd rol de întărire...; și care mai afirmă: “Pogromul de la Iași (**din 29 iunie 1941**, precizarea mea, P.G.) are rădăcinile (...) în sistemul oficial antisemit de guvernămînt, inaugurat la 1867 și aplicat vreme de o jumătate de veac cu nezdruccinată perseverență...” - am citat din Matatias Carp, la al cărui studiu în 3 (trei) volume mă voi opri într-un capitol întreg.

Firește, “nu (chiar) toți-toți-toți evreii”, care au scris despre **cauza “masacrării din senin” (!?) a evreilor de către români, între 1941 și 1943** ignoră cu o superioritate-de-rasă inadmisibilă (și analfabetă - să facă asta din analfabetism?, ei, Oameni ai Cărții?) **adevărul istoric, așezat cronologic**:

- *întâi* - 28 iunie-3 iulie **1940** - a avut loc părăsirea Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a Ținutului Herța: în timpul evacuării tragice victime au fost românii și doar ei;

- *apoi* - *după un an și o zi* (la 29 iunie **1941**) a fost Pogromul de la Iași, **primul act sângeros** - victime: evreii din România.

Adevăr care mai spune: “evacuarea” armatei și a civililor din Teritoriile Ocupate în iunie-iulie 1940 a constituit, din partea evreilor, nu a rușilor ocupanți prilej de **agresiune** sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-*goi*, anti-creștină (încălcarea Poruncii a 6-a!);

Și încă mai spune cronologia: **agresiunea din partea evreilor în timpul evacuării** militarilor, a civililor români din teritoriile cedate a semnatificat “Ochiul”-prim;

Ce s-a întîmplat - *după un an de zile* - inadmisibil, reprobabil, criminal, condamnat (dealtfel *vinovații au și fost condamnați, mulți executați până în 1951*) - a fost **replică la agresiune**, “Ochiul” scos *pentru* Ochiul scos:

Răzbunarea românului (și) pe evreu - de la individ la individ - *pentru răul personal făcut individului*;

Pedepsirea, de către stat a cetățenilor români (nu doar evrei) *vinovați de colaborare cu inamicul pe timp de război, pentru răul făcut comunității noastre, mai ales prin înrolarea voluntară, entuziastă în Armata Roșie, inamică și lupta și ura, feroce împotriva Armatei, deci a țării lor: România.*

Adevăruri evidente susținute și de **evrei normali** ca Nicolae Minei-Grünberg, Moshe Carmilly Weinberger, Barbul Bronștein,

rabinul Alexandru Șafran, Al. I. Zissu, Mișu Benvenisti, Wilhelm Fildermann, fost președinte al Uniunii Comunităților Evreiești din România în anii '40. Acesta din urmă, W. Filderman este autor, nu doar al unui jurnal, furat de la Paris și dacă nu distrus de arhivișticii telavivioți, atunci "toaletat" - ca al lui Sebastian - deocamdată decretat "neconsultabil"; dar și al unei declarații numită "**Testamentul lui Filderman**": document ignorat, ocultat de fabricanții de istorie (scuipători ai veninului urii oarbe pe toți românii, pentru a oculta crimele lor și ale ungurilor: coralnicii sioniști din comandoul-Ioanid) - după ce fusese interzis, din 1948, considerat, prin decretul Pauker-Răutu-Kişinevski: "fițuică fascistă, antisemită"!

Iar dacă mincinoși, escroci, hoți de documente, calomniatori ai românilor ca Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, Șafir - și A. Pippidi - îi consideră în continuare "fasciști", "antisemiți" pe Antonești, să citească ce scrisese Mihai Antonescu: "**Am lăsat să intre în țară evreii refugiați din alte părți și mai ales cei veniți recent din Ungaria, adică unii din Transilvania de Nord, pe care nu-i consider unguri, ci români...**".

Poate că, în mare mila lor, vor tăcea trei minute (după 60 ani de monolog continuu, furios, isteric, acuzator) și îi vor lăsa să vorbească pe doi martori înalt credibili, aflați în miezul evenimentelor din acea perioadă cumplită.

Mai întâi un fragment din "Testamentul lui Wilhelm Filderman", act legalizat la New York în 1956:

"Mareșalul însuși a fost executat de agenții Moscovei, ca fascist. Adevărul este că Mareșalul Antonescu este cel care a pus capăt mișcării fasciste din România, oprind toate activitățile teroriste al Gărzii de Fier din 1941 și suprimând toate activitățile politice ale acestei organizații. Eu însumi, răspunzând unei întrebări a lui Antonescu, la procesul său - montat de comuniști - am confirmat că teroarea fascistă de stradă a fost oprită în România la 21 ianuarie 1941, zi în care Mareșalul a luat măsuri draconice pentru a face să înceteze anarhia fascistă (...) În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în contact permanent cu Mareșalul Ion Antonescu, care a făcut foarte mult bine pentru îndulcirea soartei evreilor expuși persecuțiilor rasiale naziste (...) Eu am fost martorul unor scene emoționante de solidaritate și de ajutor între români și evrei, în momente de grele încercări din timpul Imperiului Nazist din Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunilor naziste care cereau măsuri dure împotriva evreilor. El este cel care mi-a dat pașapoarte în alb, pentru salvarea de teroarea nazistă a

evreilor din Ungaria, a căror viață era în pericol!”

Apoi un pasaj din scrisoarea de mulțumire adresată la 26 iunie 1944 de Al. I. Zissu lui Mihai Antonescu, prim-ministru:

*“(...) șeful unui guvern obligat să asculte de poruncile neîndurătoare ale unui tragic război, hărțuit de greutăți inexplicabile, pus mereu în situații penibile și aproape insurmontabile”
“(...) larga toleranță a guvernului dumneavoastră față de exodul evreilor unguri, polonezi etc., care au găsit și continuă să găsească aici un refugiu sigur și putința unei definitive salvări prin emigrație (...). Și dacă astăzi evreimea din Ungaria urcă însângerațul calvar pe care a pățimit și pierit iudaismul polonez, iar cel bulgar urcă același rug, noi, evreii români suntem mereu oblăduiți de guvernul dumneavoastră, care se străduiește să îndulcească restricțiile și să înlăture măsurile impuse de împrejurările haine”.*

Aceștia - **evreii normali** - sânt tratați de membrii Biroului Politic al Comitetului Central al Sionismului Komisarnik (b) mai rău decât goii, sunt considerați “trădători”- după apucătura bolșevică: dușmanul-de-clasă este mai puțin foarte-periculos decât fostul tovarăș, trădător.

De ce: trădători? Fiindcă, deși evrei, spun adevărul-adevărat, nu cel insistent, discret - ba chiar: secret - recomandat?

Ei, da: cine nu cântă în Fanfara Armatei Roșii de la Tel Aviv, sucursală: Washington - nu are dreptul la cuvânt!

Singurul răspuns (nu de justificare, ci de explicare):

Comportamentul bestial, criminal al românilor față de evrei, începînd din 29 iunie 1941, își găsește cauzele imediate cu un an mai devreme, în 1940, în Basarabia și “problema evreiască” (sau în: “Evreii și Problema Basarabiei”), iar cele mai îndepărtate...

...în Revoluția Bolșevică de la 1917;

Și dacă din 1878?;

Nu cumva de la promulgarea Constituției din 1866?;

Și dacă de la 1831 (Regulamentul Organic)?

1) A devenit indecentă, grotescă târguiala, cearta în jurul numărului evreilor omorîți de români.

Evreii au decis cu de la sine putere: “cifra” este - “odată pentru totdeauna” - 400.000, au și scris-o pe Memorialul de la Coral. Crezîndu-se în continuare în Lagărul Sovietic, unde făceau ei legea-adevărului-de-clasă (și de-rasă) - în Rusia din 1917, în România între 1940 și 1989 - sunt, nu doar mirați de “obraznicia”, de îndrăzneala românilor de a încerca să nuanțeze

“cantitatea” (și nu fapta!): au început să zbiere că *se* contestă **adevărul unic, imuabil: cel evreiesc** - impersonalul indicînd păcatul de moarte al *goi*-lor de a pune la îndoială **cuvântul** evreilor.

Din februarie 2004, în săptămînalul *Observator cultural*, asistăm la dezolantul spectacol dat de “istoricul” J. Ancel (notoriu falsificator de istorie, prin statistici traficate), revoltat de modesta băgare de seamă a lui Andrei Șiperco în legătură cu “Bilanțul Holocaustului din România”. Departe de a se angaja într-o dezbatere științifică, J. Ancel tună și fulgeră, nu pentru că i se corijează “cifrele” (toți greșim, li se întîmplă chiar și statisticienilor, nu?), ci pentru că un nemembru al staff-ului are insolența să contrazică ce a scris el - membru eminent - negru pe alb; “odată pentru totdeauna”, vorba tovarășului său de bolșevism în România, Radu Florian.

În zadar îi cere Andrei Șiperco unui ins de rea-credință, să aibă... bună-credință. Care: bună? Care credință? Dar J. Ancel este ceea ce a fost (și va fi): un mincinos, un obraznic, un traficant de adevăruri istorice - nici mai mult, dar nici mai puțin.

2) În ebraică *goi* este singularul; pluralul: *goim*. Motiv pentru care în românește singularul (*goi*) sună ca un plural. Este bine să se evite folosirea pluralului în românește - recomandare pe care autorul rîndurilor de față nu a reușit să o respecte...

3) Întru ilustrare, citez din Mihai Șafir:

“Bunica mea [era] de origine budapestană. (...) ajungînd la dînsa la Timișoara, m-am adresat bunicii în limba română. A rămas ca un stîlp de gheață, în toata statura ei impozantă și mi-a răspuns în limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idișul, pe care l-am învățat cu ajutorul ebraicii și al germanei în... Israel): “«În această casă, se vorbește românește numai o dată pe săptămîna, și atunci numai la bucătărie». Adică cu servitoarea” (subl. m.).

Locul scenei relatate de M. Șafir: Timișoara, Republica Populară Română; *momentul*: între 1945-1965. *Atunci-acolo* existau legi care pedepseau cu închisoarea “ura de rasă” - vizîndu-i pe evrei, pe țigani, pe unguri, pe ruși. Nu și ura-de-rasă împotriva românilor - mai ales când venea de la un evreu-ungur. “Egalitate în fața legilor” sovietizatoare? “Nu și pentru căței”...

Bunica budapestană a lui Mihai Șafir se prefăcea că nu știe (nepotul său la fel): în Vechiul Regat, pînă la 23 august 1944 - adică: pînă la invazia bolșevicilor - când spuneai: “unguroaică”, înțelegeai: “servitoare”.

Imprudent M. Șafir declară: “Din partea mamei străbunicul fusese arendaș în Moldova (...) (acum vedeți cine e vinovat pentru 1907)”... Nu abia acum “vedem”; acum ni se confirmă.

Să nu se uite: după război vinovații unguri și vinovații români (de acte de cruzime, de asasinate) nu au fost judecați după aceeași Balanță, nu au fost pedepsiți cu aceeași Sabie. Ultimul soldat român (nu mai vorbim de jandarmi!) care primise ordinul de a însoți o coloană de evrei în Transnistria a fost judecat pentru “crimă împotriva omenirii” și condamnat; în schimb criminalii unguri, asasini ai românilor nord-transilvăneni... nu au fost identificați și de justiția comunistă maghiară. Mai grav: jandarmi unguri, care au uciseseră “doar români” nu au fost urmăriți penal, ba au devenit milițieni și securiști (români!) - până în 1956. Singurii pedepsiți (de către Justiția Divină) au fost bestiile care, după 20-30 ani, aflând că, în sfârșit vor fi demascați și judecați, de spaimă, s-au sinucis. Nu oricum. Ci spânzurându-se.

4) Abatorul de la București:

În timpul rebeliunii legionare (21-23 ianuarie 1941) au murit militari, legionari, civili, printre ei un număr de evrei din București. “În cele trei zile de rebeliune au fost uciși 120 evrei” (M. Carp, **Cartea Neagră**, vol I, pag. 188). Odios apare “episodul de la Abator”, unde (atenție, vorbește tovarășul Ilia Ehrenburg, la București, în 1945; în același an, spusele îi vor fi tipărite la editura - care, alta? - Cartea rusă): “...zilele de groază când legionarii rupeau oamenii în bucăți și-i spânzurau la abator [printre care și] fete tinere atârnav de cârligele abatorului”.

Timpul nu a restabilit adevărul, din contra: a umflat cifrele: “...200 evrei erau duși la abator”, “evrei omorâți de legionari și agățați în cârlige”, explică Sandu David, președinte al Scriitorilor de origine română din Israel, în *Express Magazin* nr. 29/1991.

[Dar câți președinți vor fi având scriitorii israelieni de origine română? Eu îl știam pe Sebastian Costin, fost coleg la “Eminescu” și care semna: “Sebastian Costin”; din altă sursă, în aceeași perioadă, este indicat ca “președinte” Șlomo Leibovici, nativ din Botoșani, spion activ, șef de contrainformații, controlor al ambasadei israeliene de la București. Să fie “Sebastian Costin” pseudonimul civilo-artistic al militarului-spion Leibovici?]

Legionarii acuzați nu s-au putut apăra: după rebeliune Antonescu le-a închis gura (unora și cu pământ). Până în 1989 existau numai mărturii orale; și numai în închisoare.

Martorii oculari nu au fost luați în seamă de “justiția poporului”, în 1946: directorul Abatorului Dr. Aurel Naghel, nu a “recunoscut” nici “masacrul de la Abator”, nici macabra punere în scenă a... cârligelor în care ar fi fost atârnavate fete-tinere, vorba lui Ehrenburg. Nici un alt salariat al Abatorului nu a confirmat alegerile procuraturii. Nici tinichigiul evreu Segal, aflat acolo în timpul evenimentelor nu a confirmat teza

“masacrului”. A. Naghel a fost declarat nevinovat, dosarul închis - din punct de vedere penal - nu și pentru presa P.C.R. care a susținut (și susține și azi, nu doar la Tel Aviv) varianta mincinoasă a “Pogromului de la Abator”.

Există însă o sumă de mărturii, orale vreme de o jumătate de secol, așternute pe hârtie începând din 1990. Potrivit acestora:

- legionarii (“fașiști”, rosteau procurorii, proaspăt sosiți din Marea Uniune) nu au ucis, în timpul rebeliunii, evrei - ca evrei;
- indivizii care, în uniforme legionare, au terorizat populația civilă, mai cu seamă pe evrei, autori ai jafurilor (victime: nu doar evreii), ai asasinatelor (victime: și evreii) nu erau legionari ci, după mărturisirile în închisoare ale unor “responsabili din poliție” - *însă antiantonescieni* - ar fi fost recrutați dintre lumpenproletarii de serviciu din mahalalele și din Gropile Capitalei, îmbrăcați în uniforme legionare (“cămăși verzi”), aduse pe Marea Neagră, din... Uniunea Sovietică. Dublu scop: compromiterea legionarilor “antisemiți”; compromiterea lui Antonescu (prin “acte anti-semite”), și despărțirea României de Germania. Cine avea interes?, desigur, URSS - dar și Anglia.

Câteva mărturii (N. A.: documentele luate de pe internet sunt lipsite de semne diacritice):

“Începând cu 1945, s-a încetățenit în România convingerea cu privire la o serie de crime în masa comise împotriva evreilor în luna ianuarie 1941, în timpul așa-zisei “rebeliuni legionare”. Unul din episoadele cele mai importante este “pogromul de la abator” în care zeci de evrei ar fi fost ucisi și agatati în carligele de macelarie. Povestea a servit întâi comuniștilor drept cap de acuzare împotriva legionarilor, iar mai apoi ca scenariu pentru filme sau cărți (Marin Preda, Sergiu Nicolaescu etc.) Azi, multa lume este convinsă ca acest eveniment a fost real, mai ales datorită demonizării absolute a legionarilor și imposibilității acestora de a-și spune propria versiune.

“Aceasta (...) (extrem de puțin vehiculată /.../) este următoarea: în anul 1946, procuratura comunistă deschide dosarul “Abator”. Sunt chemați la ancheta medicii și muncitorii angajați acolo în anul 1941. Faptele sunt întoarse pe toate fețele, se caută vinovați sau țapi ispășitori, dar nu se găsesc și procuratura este obligată să închidă dosarul. Dintre cei audiați, doar un macelar pe nume Horwat crede în pogrom, însă el nu era angajat al abatorului în 1941. În schimb, tinichigiul Segal, evreu, de bună ținută morală, prezent acolo în 1941, declară ca nu a existat nici un pogrom.

“Angajații Abatorului București, revoltați, au semnat o notă de protest împotriva mistificărilor aparute pe aceasta temă în ziarele comuniste. Exemplare ale acestui protest au fost înaintate ziarelor *Universul* și *Dreptatea*, dar ele nu au mai fost publicate, deoarece aceste ziare au fost reduse la tăcere” (vezi Zaharia Marineasa - “Pogromul de la Abator”, *Almanahul Gazetei de Vest* - 1994, pag. 144).

“DESMINȚIRE

“Subsemnații, medici veterinari și funcționari ai Abatorului Capitalei, luând cunoștință de articolele publicate de ziarele ‘Romania Libera’ și ‘Tribuna Poporului’, prin care se afirma că în abatorul Capitalei au fost uciși evreii, și de campania care se duce pe aceasta tema, de natura să discrediteze instituția și oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorică desmințire afirmațiilor făcute și declarăm pe proprie răspundere că faptele enunțate mai sus sunt de domeniul fanteziei. Urmează semnăturile (în număr de 37).

“Facsimilul scrisorii și semnăturile au fost publicate abia după 1989, în acum defunctul *Expres Magazin*, nr. 13/1992, precum și în *Almanahul Gazetei de Vest* - 1994. Documentul în original se afla în arhiva ziarului *Dreptatea*.

(...)“Despre evreii morți în timpul așa-zisei rebeliuni, ‘Cartea Neagră’, editată în 1946 de Comunitatea evreilor din România, recunoaște condiția de beligeranți, adică de luptători, a evreilor în răsturnarea regimului legionar, și nu de simple victime ale antisemitismului, numărul evreilor morți fiind neînsemnat față de numărul legionarilor uciși în evenimentele din ianuarie 1941. Cercetând cu amănunțime evenimentele din timpul zisei rebeliuni, nu vom descoperi nicăieri vreo condamnare adusă vreunui legionar pentru fapta de a fi ucis un evreu, deși știm cu toții că Antonescu s-a luptat mult să descopere o astfel de probă incriminatorie. Se cunoaște de asemenea că legionarii au fost ocupați cu apărarea instituțiilor publice în contra loviturii de stat antonesciene; în plus, ca și în Revoluția din 1989, ca de altfel în orice situații de aceeași factură, periferia orașului, prin elementele ei, își aduce o contribuție violentă și haotică”. (Zaharia Marineasa - ibidem).

Declarația lui Dărășteanu I. Constantin (*Aldine*, 30 ian. 2004):

“Subsemnatul (...) cunoscând sancțiunile prevăzute de art.292 din Codul Penal, cu privire la falsul în declarații, declar prin prezenta următoarele:

“În ianuarie 1941 lucram la Baza Aeriana nr. 3 Pipera (...) În ziua de 24 ianuarie 1941 am avut o discuție cu un subaltern Preda Petre (...) care în zilele precedente, 21-23 ianuarie, lipsise de la unitate: era legionar și participase la rebeliune. El mi-a povestit că la Abator se afla trupurile neînsufletite ale unor legionari agatate în cinghele, despre care se afirma că ar fi cadavrele unor evreii uciși de legionari. Am raportat comandantului meu comandor inginer Constantinescu Cristea cele aflate de la Preda Petre și l-am întrebat ce crede că trebuie făcut. Comandantul mi-a răspuns că nu știe ce să facem și cui să raporteze cele aflate, dar că mai înainte de orice o asemenea informație trebuie verificată. Mi-a recomandat să iau mașina-dubă (...) și să mă deplasez acolo, la Abator, să vadă care este adevărul. (...) Am plecat cu soferul (...) am intrat pe poarta principală spunând că mergem să luăm carne

pentru unitate (...). Am intrat apoi in hala si am constatat ca aproape nimeni nu muncea, fiecare se plimba prin hala, de la un grup la altul, se discuta intr-o atmosfera apasatoare, de incordare si gravitate. Am incercat sa intru in vorba cu parlagi, dar ei mai mult se fereau sa-mi raspunda cand i-am intrebat daca e adevarat ca undeva, in Abator, se afla niste oameni, niste evrei atarnati in carlige (cinghele). M-au facut atent sa fiu mai discret si mai prudent. Unul dintre ei, pe care ceilalti il numeau "nea Vasile" si care era seful unei echipe de macelari, mi-a raspuns totusi:

“«Da, domnule, dar nu sunt evrei, sunt romani!»

“Soferul care ma insotea il cunostea si ne-a facut prezentarile: se numea Stoica Vasile. El mi-a aratat in ce directie se aflau cadavrele si m-a facut atent sa nu fiu vazut de oamenii din conducerea Abatorului sau de oamenii de incredere ai acestora. La circa 50 m am gasit locul, unde am ajuns singur, neinsotit de nimeni. Am numarat cadavrele atarnate in cinghele, erau 11 sau 21, am uitat numarul exact, tin minte ca se termina cu cifra 1. Langa perete se mai afla o gramada de cadavre, cu hainele murdare de noroi si sange. Cadavrele atarnate in carlige aveau paltoane pe ele, unul mai avea caciula (cusma de blana taraneasca) pe cap. Am dat putin la o parte paltonul la primele trei cadavre si am vazut la fiecare rana mortala, din care cursese sange si imbibase imbracamintea. Cel de-al treilea cadavru avea sub palton si deasupra hainei o camasa verde, legionara. Nu m-am mai atins de celelalte cadavre si m-am intors la sofer. Discuta mai departe cu nea Vasile, pe care l-am intrebat: «Mai, nea Vasile, cine sunt oamenii astia?» Mi-a raspuns ca sunt legionari impuscati de Armata, ca in jurul Abatorului au fost impuscati mai multi legionari si ca acesti legionari au fost adunati din strada de oamenii de incredere ai conducerii Abatorului, la ordinele acesteia, si bagati in Abator, unde au fost atarnati in carlige si declarati ca sunt evrei ucisi de legionari. Reproduc cuvintele lui Vasile Stoica:

“«Nu sunt jidani, domnule, sunt legionari impuscati de Antonescu, iar jidanii de la Abator, prin oamenii lor de incredere, i-au tarat din strada in Abator, i-au atarnat in cinghele si zic despre ei ca sunt jidani».

“Fac mentiunea ca la data aceea Abatorul era o societate administrata si controlata de evrei. Nea Vasile a facut mentiunea: «jidanii nostri, care conduc Abatorul».

(...) “Mentionez ca, in zilele care au urmat, zvonul despre uciderea si atarnarea in carlige a evreilor la Abator a circulat, dar nu era luat in serios de nimeni. Pana si femeile cele mai simple din mahalaua bucuresteana se intrebau «de ce evreii nu reclama la Antonescu ce au patit?»

“Precizez ca nu am fost membru al Miscarii Legionare (...) De asemenea, mentionez ca am fost condamnat dupa 1944 pentru

"crima de uneltire împotriva ordinii sociale" și am făcut 11 ani de temnita" (...).

Comunicatul publicat de *Universul* din 6 februarie 1941:

“Numărul morților și răniților căzuți, dintre rebeli și populația civilă, în București, în zilele de 21-23 ianuarie 1941, după datele culese până în prezent de autorități, se ridică la 490 și anume:

“Răniți: (...) 254.

“Morți: (...) 236.

“Din totalul de 490 de răniți și morți, 346 sunt români iar 144 evrei. *Toți evreii morți (118) au fost asasinați de rebeli* (subl. mea, P.G.)”.

Până aici nimic de semnalat, cifra oficială a morților dintre evrei (118) nu este departe de 120 - dată de M. Carp - însă foarte departe de cea furnizată de la Tel Aviv de Sandu David (“200”).

Ciudată se arată partea finală a comunicatului:

“Majoritatea morților și a răniților a(u) căzut în atacurile date de rebeli asupra Președinției Consiliului de Miniștri și Palatului Telefoanelor. Prezența femeilor și a copiilor printre cei căzuți se datorește faptului că rebelii (adică legionarii? - n.m., P.G.) i-au așezat în primul rând în speranța că sub scutul lor vor putea înainta fără a primi focuri. *Mai mult de jumătate din nr. celor căzuți îl formează comuniștii recrutați dintre muncitori, meseriași, funcționari comerciali, șofeuri, ucenici etc*” (subl. mea, P.G.)]

Care este adevărul - fie el și doar statistic: adevărul lui Antonescu și al guvernului de atunci?, adevărul legionarilor?, adevărul evreilor?

Care este adevărul despre pactul dintre Siguranță, prin Eugen Cristescu și PCR, prin Constantin David, comunist evreu din Constanța? În virtutea înțelegerii, “teroriștii” de atunci să fi fost, într-adevăr, țigani și evrei comuniști care trebuiau să lase impresia că legionarii ar fi devastat prăvăliile evreilor, i-ar fi batjocorit, asasinat - și “atârnat în cârlige, la Abator”?

În care caz cine l-a asasinat pe Constantin David, erou al clasei muncitoare? Siguranța? - improbabil, dacă este adevărat că exista o înțelegere de colaborare; comuniștii care nu erau la curent cu “ceastălaltă linie a partidului” își suprimaseră tovarășul ca trădător?

Dar adevărul nostru: adevărul-adevărat - când îl vom afla? Niciodată? Pentru ce rabinul Șafran, imediat după “masacru”, a adunat cadavrele evreilor - “de la Abator” - și *s-a grăbit să le îngroape înainte ca autoritățile să poată face constatările legale?*

Să mai pretindă evreii că nu sunt manipulatori de cadavre - la propriu și prin... contabilitatea lor, cu totul și cu totul specială!

5) Pogromul de la Iași.

În noaptea de 27 spre 28 iunie 1941 (războiul începuse la 22 iunie), la Iași, sergentul TR Mircea Manoliu, din trupele româno-germane așteptând plecarea pe front, din proprie inițiativă (a se citi: fără să fi avut vreun ordin de la superiorii săi militari), a arestat și a împușcat șase evrei, “vinovați” pentru că, în iunie-iulie 1940, în timpul retragerii din Basarabia, evreii îi atacaseră pe militari și pe civili. Sergentului i s-au alăturat grupe germane de poliție militară care au maltratată populația evreiască sub pretextul căutării unui aparat de radio-emisie. În cursul zilei de 28 iunie soldați români și germani au atacat locuințe evreiești, rănind, amenințând cu moartea, maltratând, jefuind numeroase persoane. În noaptea de 28 spre 29 iunie s-au semnalat “provocări” la adresa trupelor germane și române (în fapt puse la cale de câțiva legionari din Iași, de conivență cu germanii) - s-a tras cu arme de salon și au fost aruncate petarde.

A doua zi (29 iunie) au fost arestate cca 3.000 persoane, în majoritate evrei. După o anchetă sumară operată de poliția militară, de jandarmerie, de poliție (române, acestea), mulți evrei au fost eliberați, însă germanii i-au re-arestat și au făcut de gardă la Chestură, pentru a nu mai permite liberările. Arestările au continuat, ajungând la cca 5.000 persoane. În aceeași zi (29 iunie) Mihai Antonescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri a ordonat evacuarea din Iași a întregii populații evreiești (în jur de 45.000 persoane) - măsură ulterior abandonată.

La 30 iunie, printr-un ordin telegrafic, Ion Antonescu a decis: toți evreii comuniști, posesori de arme și de steaguri roșii să fie executați. Până în acel moment fuseseră împușcați cca 300 evrei iar 50 au fost răniți. Execuțiile au continuat - comunicatul lui Antonescu de la 2 iulie vorbea de un total de 500 persoane executate;

“Trenurile Morții” (30 iunie-1 iulie 1941).

În urma Pogromului de la Iași, la 30 iunie 1941 au fost formate două trenuri. Până la îmbarcarea evreilor, trupele germane de poliție militară - între care o echipă de 10-12 membri ai organizației “Todt” s-au aflat în frunte.

Primul tren, cu 2.530 evrei, luat în primire de Corpul Gardienilor Publici, a fost evacuat la Târgu Frumos. Cel de al doilea (1.974 evrei) a fost trimis la Podu Iloaiei.

Primul tren, după ce a făcut un popas la Târgu Frumos - unde a lăsat 654 cadavre - a fost dirijat din Ordinul Ministerului de Interne către Călărași: a ajuns abia în 7 iulie. Pe acest traseu trenul a fost luat în primire de Jandarmerie. Bilanțul - teribil: 1.519 morți (din care doi împușcați pentru că încercaseră să fugă).

Când cel de al doilea tren a ajuns la destinație s-a constatat că din pricina maltratărilor prealabile, a condițiilor îngrozitoare de transport (vagoane supraaglomerate, închise ermetic, căldură, lipsă de apă) 1.198 persoane muriseră; 776 supraviețuiseră.

Ordinele de evacuare și cele privind tratamentul evreilor pe traseul “trenurilor morții” au fost date de generalul Ion Antonescu și de Mihai Antonescu. Ele au făcut parte din reprimarea organizată pentru a răzbuna atacurile evreilor din timpul retragerii din Basarabia și din Bucovina de Nord (28 iunie-3 iulie 1940) și pentru “soluționarea problemei evreiești”.

De aplicarea lor s-au ocupat: Poliția, Jandarmeria, Armata și Corpul Gardienilor Publici - cu asistența autorităților locale - măsurile fiind supervizate de ofițeri de la Marele Cartier General al Armatei Române.

(Nota nr. 5 a fost redactată la cererea autorului de istoricul Mircea Stănescu).

6) Scrisoarea adresată lui Elie Wiesel de către un concetățean de-al său din Sighet: inițial apărută în săptămânalul newyorkez *Meridianul Românesc* - nu se menționează data - difuzată apoi pe internet:

“Stimate domnule Elie Wiesel,

“La sfarsitul lunii iulie 2002 ati revizitat orasul dvs. natal - Sighetul Marmatiei, din Romania, si ati retrait atat amintirile frumoase din perioada copilariei cat si amintirile dureroase privind tragedia deportarii la lagarul de exterminare nazist din Auschwitz (1944).

“Cu aceasta ocazie ati spus locuitorilor din Sighetul Marmatiei urmatoarele: «Cei mai multi dintre dvs. v-ati nascut dupa aceea. Tot ce s-a intamplat atunci nu este responsabilitatea dvs. Poate ca parintii si bunicii dvs. mai traiesc. Duceti-va acasa si intrebati-i cum era atunci cand aici la Sighet traia o comunitate evreiasca prospera si cum acum nu mai este nici un evreu. Intrebati-i cum s-au simtit dupa acea noapte, dupa 1944, daca au dormit bine dupa aceea».

“Deci doriti ca baiatul meu sa ma intrebe ce am facut eu in 1944 cand trupele nemtesti si unguresti v-au trimis la lagarul de exterminare nazist de la Auschwitz. Doriti sa stiti daca «am dormit bine dupa aceea». Acum, in 2002, gasesc afirmatiile dvs. foarte jignitoare. Stiti foarte bine ce s-a intamplat cu populatia romaneasca din Sighet intre 1940-1944, deoarece citindu-va memoriile inteleg ca va place istoria. Sa mergem impreuna in timp si sa analizam ce am facut eu si ce ati facut dvs. in perioada 1940-2002.

“Eu m-am nascut in 1922, in Sighet. Parintii mei fusesera

improprietariti in 1925 dupa reforma agrara si traiau destul de bine din munca pamantului si cresterea animalelor, fiind bine-vazuti in comunitate ca tarani instariti. In 1939, am urmarit cu frica miile de refugianti din Polonia care au trecut prin orasul nostru. Aveam 17 ani atunci si intelegeam ca ceea ce se intampla in Polonia era foarte grav. Parintii mei cautau sa ma linisteasca, spunandu-mi ca Anglia si Franta ne vor apara! Dar, la sfarsitul anului 1939, Polonia era impartita intre Germania si Rusia, timp in care Franta si Anglia au stat si s-au uitat si nu au facut nimic!

“In urma Pactului Molotov-Ribbentrop, pe data de 26 iunie 1940, Rusia a dat un ultimatum Romaniei sa evacueze Basarabia si Bucovina de Nord. Dupa cum stiti foarte bine, comunistii rusi imediat au activat ‘Coloana a V-a’ din Basarabia si Bucovina de Nord, formata din minoritatile ostile guvernarii romanesti (rusesti, ucrainene si evreiesti), care au ucis multi romani civili, autoritati romanesti si trupe romanesti care se retrageau. In urma acapararii de catre comunistii rusi a Basarabiei si Bucovinei de Nord, peste 350.000 de romani au devenit refugianti. 200.000 de romani au fost deportati in Siberia si peste 150.000 de romani, in special cei care in 1918 au militat pentru Unirea cu Romania au fost exterminati. Noi, romanii din Sighet am trimis bani si ajutoare refugiatilor romani din aceste provincii romanesti furate de rusi. Poate va aduceti aminte ca si prin Sighet au trecut cateva sute de refugianti romani din Bucovina de Nord.

“Acum, la randul meu, va intreb: dumneavoastra, familia dumneavoastra si comunitatea dvs. evreiasca din Sighet, ce ati facut pentru acesti refugianti romani? Cum ati dormit intre 26-27 iunie 1940, cand atat de multi romani au suferit cumplit?

“Din pacate, peste putin timp, la o luna si jumatate dupa tragedia din Basarabia si Bucovina de Nord, a venit si randul nostru, al romanilor din Sighet sa suferim. Pe data de 30 august 1940, in urma Dictatului de la Viena impus de Hitler, Romania a fost fortata sa cedeze Ungariei Transilvania de Nord, inclusiv orasul Sighet. Peste 300.000 de romani au devenit refugianti sau au fost expulzati, mii de romani au fost batuti si omorati. Prigoana autoritatilor unguresti impotriva romanilor a fost cumplita. Dupa cum stiti foarte bine, dle Wiesel, o mare parte din populatia romaneasca din Sighet a fost nevoita sa se refugieze in Romania. Cei care au ramas au fost terorizati (batuti, inchisi, omorati), de catre autoritatile unguresti. In perioada 1940-1944, peste 50.000 de romani au fost omorati de autoritatile unguresti in Transilvania ocupata. Imi amintesc cum in primele zile cand au intrat trupele unguresti in Sighet, comunitatea ungureasca si evreiasca din oras era foarte fericita pentru ca «s-a terminat cu ocupatia romaneasca».

*“In cartea **All rivers run to the sea** singur declarati: ‘A consequence was that Sighet became Maramorossziget again. The population joyfully greeted the first ‘motorized’ units of the Hungarian Army: troops on bicycles. My mother, too, was pleased with our change of nationality. For her it was a kind of return to her childhood for which thanks were due to God’ - pag. 28. (‘O consecinta a fost aceea ca Sighetul a devenit din nou Maramorossziget. Populatia a salutat cu bucurie primele unitati ‘motorizate’ ale armatei ungare: trupe pe bicicleta. Si mama mea s-a bucurat de schimbarea nationalitatii. Pentru ea aceasta a insemnat o intoarcere la copilarie, fiind recunoscatoare lui Dumnezeu’). Asa ca acum, la randul meu, va intreb, dle Elie Wiesel, cum aveti tupeul si lipsa de omenie sa ma intrebati cum am dormit in 1944, cand intre 1940-1944 nu ati facut nimic pentru familia mea, care a suferit cumplit in urma teroarei unguresti.*

“De ce acuzati pe romanii din Sighet ca nu au facut nimic pentru comunitatea evreiasca, cand stiti foarte bine ca romanii din Sighet din 1940 si pana in 1944 au suferit cumplit sub teroarea administratiei unguresti, erau oropsiti si nu aveau puterea politica si militara sa faca ceva?

“Dle Elie Wiesel, la randul meu, vreau sa stiu cum v-ati simtit dupa august 1940 cand romanii din Sighet au fost prigoniti si omorati de autoritatile unguresti. Vreau sa stiu daca dupa august 1940 «ati dormit bine».

“Dar sa continui amintirile despre Sighet. In 1941, autoritatile ungare au dat afara familia mea de pe pamantul pe care il obtinuse in urma reformei agrare din 1925. In septembrie 1941, am ajuns refugiati la Ploiesti, la un unchi al mamei. In anul 1943, cand aveam 21 de ani, am fost inrolat in Armata Romana. Pana in 1944 am luptat pe frontul rusesc, din 1944 am luptat pentru eliberarea Transilvaniei de sub unguri si in 1945 ma aflam cu trupele romanesti la granita Ungariei cu Cehoslovacia.

“Impreuna cu familia mea m-am intors la Sighet in primavara anului 1946, la varsta de 26 de ani, dupa o absenta din Sighet de 5 ani. Ne-am intors la pamantul nostru si cu greu am incercat sa ne refacem viata. Casa noastra am gasit-o distrusa si tot ce lasasem fusese furat de vecinii nostri (!) din Sighet.

*“Dupa cum stiti si scrieti in cartea **All rivers run to the sea**, dupa 1944, trupele rusesti au pus ca sefi ai politiei, inchisorilor si lagarelor de munca obligatorie pe o multime de tineri evrei comunisti. ‘The red army had given control of the police to some young Jewish communists returning from Bucharest, the labor battalions, and the camps. Whom else could they have any confidence in? (one of them, Aczi*

Mendelowics, later became Amons Monor, chief of formidable Shin Beth Security Service in Israel') - pag.147-148 ('Armata Rosie a dat politia pe mana unor tineri evrei comunisti intorsi din Bucuresti. De asemenea si lagarele de munca si inchisorile au capatat sefi similari. In cine altcineva sa fi avut rusii incredere? (unul dintre acestia, Aczi Mendelowics, a devenit mai tarziu Amons Monor, seful formidabilului Serviciu Secret israelian, Shin Beth). Acesti comunisti evrei au inceput o adevarata teroare impotriva a tot ce era omeneste'.

"Incepand cu primavara anului 1947, in inchisoarea din Sighet, pe care cred ca v-o amintiti deoarece era o cladire impozanta, construita la 1897, au inceput sa fie inchisi "dusmanii poporului si ai noii societati".

"Dupa abdicarea fortata a Majestatii Sale Regele Mihai I al Romaniei, comunistii au venit la putere in toata Romania. La inchisoarea din Sighet a fost adus mai intai "Lotul Visovan", compus din 18 elevi si studenti maramureseni arestati de comunisti (stiti foarte bine cine au fost acesti comunisti in Sighet). Pe urma au urmat fosti ministri, militari, academicieni, profesori universitari, ziaristi. Printre ei se numarau Iuliu Maniu, Constantin (Dinu) Bratianu, Gheorghe Bratianu, Mihai Manoilescu, Aurel Vlad, Daniel Ciugureanu, Ioan Pelivan, Constantin Argetoianu, generalii Mihail Racovita si Ion Rascanu, preoti greco-catolici si romano-catolici, precum Ioan Suciu, Anton Durcovici, Traian Frentiu, Vasile Aftenie. Toti acestia si multi altii au murit in inchisoarea de la Sighet.

"Cu ce i-ati ajutat, dle Elie Wiesel, pe acesti romani exterminati de teroarea comunista? La vremea respectiva erati la Paris si ati fi putut ridica glasul despre holocaustul rosu, care a exterminat peste 1.200.000 de romani in lagarele de exterminare raspandite pe intreg teritoriul Romaniei!

"Holocaustul rosu a durat in Romania din 1946 pana in 1989. In toata aceasta perioada, ce ati facut, dle Elie Wiesel, pentru romani si Romania in care v-ati nascut, «cum ati dormit: bine»?

"Si cum se face ca in 2002, cand ati revizitat casa natala din Sighet, nu v-ati oprit si la muzeul holocaustului rosu din Sighet, care se afla aproape de casa dvs.? De ce nu ati avut curajul sa vedeti prin ce teroare si tragedie au trecut toti cetatenii Romaniei (romani, unguri, evrei, germani etc.) in perioada 1944-1989? Dle Elie Wiesel, laureat al Premiului Nobel pentru Pace si purtatorul a U.S. Congressional Medal of Honor, de ce nu ati gasit potrivit si cuvenit sa depuneti o floare la Sighet in memoria celor exterminati in timpul holocaustului rosu? Prin aceasta atitudine a dvs., toti acei martiri ai neamului romanesc au murit pentru a doua oara! «Ati dormit

bine după aceea», dle Elie Wiesel?

“Viata mea după 1946 a fost un cosmar. Trupele rusești și tinerii comunisti la putere în Sighet terorizau populația, iar în 1950 au început colectivizarea. În 1954, împreună cu alți “țărani instariti”, am fost arestați și judecați ca dușmani ai poporului și trimisi la lagarul de exterminare de la Canal, din Dobrogea. Doar cu ajutorul lui Dumnezeu am supraviețuit! După ce am fost eliberați în 1960, mi-am continuat viața mizerabilă în România sub dictatura comunistă.

“Prin intermediul ziarului Meridianul Romanesc va trimite această scrisoare, dle Elie Wiesel. Vreau să știu: în toți acești ani, din 1945 până în prezent, ce ați făcut pentru cetățenii români (români, unguri, evrei, germani etc.) terorizați și exterminați de holocaustul roșu? Vreau să cunosc: când știți că noi suferim așa de cumplit, cum puteați să dormiți bine la Paris, Florența, New York, Washington D.C.?”

“Cu stima,

“Gheorghe Dima

“Concetatean din Sighet”

7) În Franța ocupată evreii fugiți din Estul Europei din pricina persecuțiilor “fasciste, antisemite”, începând de la 1 septembrie 1939, pe lângă tradiționalul spionaj în favoarea U.R.S.S. (deci în a Germaniei! - până la 22 iunie 1941, vreme de 22 luni!) participaseră la sabotarea industriei de război franceze - fiindcă așa le ordonase Stalin - cel care îl felicitase pe Hitler după Capitularea Franței; însă și după declanșarea războiului contra Sovietelor - la 22 iunie 1941 - conducerea kominternistă a “Rezistenței” (Jacques Duclos și “Holban”) nu a ezitat să-i denunțe Gestapoului pe rezistenții nesupuși Moscovei, printre care cei “grupul Manouchian” (*Afișul Roșu*): 23 oameni arestați, executați de germani, exercițiu în care a excelat evreul basarabean Boris Bruchmann zis “Holban”; zis “Roger”, șeful brigăzilor MTI-MOI. Mizerabilului spion sovietic în Franța ocupată de germani puțin îi păsa de Franța martirizată, Patria lui era URSS, Tatăl său: Stalin. În numele acestor “valori”, evreul spion sovietic “Holban”, îl chemase la o întâlnire “conspirativă” pe evreul francțiror Davidowitz - și îl împușcase: acesta descoperise complicitatea germano-sovietică, în Franța, mai grav: legăturile lui Duclos și ale lui “Holban” cu Gestapoul.

Ca și subalterna sa, Cristina Marcusohn, “eroină a Rezistenței Franceze” (devenită “Boico”), “Holban”-Bruchmann - și el “erou” al aceleiași... Rezistențe - s-a întors în România, unde, după 1945 a avut mari-responsabilități (general de Securitate). Ca și Cristina Boico - ea cu “mari responsabilități în îndrumarea ideologică”(stalinistă), “Holban” s-a prelinș în Franța, în 1984, unde - ca și Cristina Boico! - s-a plâns, în presă, că în România fusese “victimă a epurărilor antisemite”...

Ce nerușinare bolșevico-sionistă!

2. Interludiu istoric

a. faptele, discursurile politice ale lui Mihail Kogălniceanu

Printre mulții autori interziși de comuniști în 1948 a fost și Mihail Kogălniceanu - cu următoarele titluri (cifrele corespund Directivei indicînd “Publicațiile interzise până la 1 mai 1948”):

“166 : **Dorințele partidei naționale din Moldova.**

“167 : **Îmbunătățirea soartei țăranului** (Prefață de Grădișteanu, introducere de Kogălniceanu).

“168: **Împroprietărirea țăranilor.**

“169: **Răpirea Bucovinei după documente autentice.**

“170: **Scrisori din exil.**

“171: **Scrisori din vremea studiilor.”**

De ce l-au considerat bolșevicii ocupanți și pe Kogălniceanu (ca, dealtfel, pe Cantemir, pe Anton Pann, pe Odobescu, pe Alecsandri, pe Eminescu, pe Vlahuță, pe Coșbuc, pe Iorga, oameni ai secolului al XIX-lea) ca avînd “concepții... fasciste”?; de ce i-au acuzat pe aceiași de “antisemitism” - ei, ocupanții, dar mai ales slugile lor, foștii cetățeni români, deveniți în 1940 cetățeni sovietici, reveniți în 1944 cu pașaportul-lui-Maiakovski: evreii epuratori ai și așa puținelor cărți ale noastre?

Unii dintre alcătuitoarii Poporului Ales, numiți și: Oameni ai Cărții dau **Cuvîntului** altă accepție decât noi, ne-evreii. Mai ales când (o spune Hannah Arendt), pentru a supraviețui, fac derogări de la *morală*. Printre “derogări” este și **răstălmăcirea cuvîntului** care din purtător de **adevăr** devine *minciună, calomnie, delațiune, acuzație*.

Nu este nevoie să fie comentate, doar citite luările de cuvînt ale lui Mihail Kogălniceanu - ca deputat, ca ministru de interne, ca ministru de externe; ca unul dintre făuritorii României moderne.

Începem cu sfârșitul - vieții și operei sale - “cîntecul de lebadă”:

“Dezrobirea ȣiganilor, ștergerea privilegiilor boierești, emanciparea țăranilor”

Din Discursul rostit la Academia Română, în ședința solemnă de la 1 (13) aprilie 1891

(...) “Tatăl meu a fost vornicul Ilie Kogălniceanu; maica mea, Catinca; născută Stavilla, era coborîtoare dintr-o familie genoveză stabilită de secole în vechea colonie genoveză Cetatea Albă (Akerman)...” (...)

“Intrînd în materie, voi desfășura trei date mari din istoria contemporană a renașterii României, trei reforme radicale săvârșite sub ochii noștri *et quorum pars parva fui* [și la care, în mică măsură, am contribuit și eu]. Acestea sînt:

“I. Dezrobirea ȝiganilor.

“II. Oborîrea pronomiilor și privilegiilor de naștere și de castă și proclamarea egalității politice și civile pentru toții fiii României.

“III. Emanciparea ȝăranilor.” (...)

Ne întoarcem la anul 1869:

“Discurs în problema israeliților (22 mai 1869)

“...ȝara noastră a fost, pot zice, patria toleranței religioase, și aceasta a fost în timp de secoli întregi; niciodată în această țară persecuțiile religioase nu și-au avut loc. În timpurile acele, cînd în țările cele mai civilizate erau răsbelele de religione, în timpii cînd în Spania erau autodafelele, se ardeau oameni pentru religione, în timpii cînd populațiuni cu miile se izgoneau pentru religione, patria noastră le deschidea porțile sale, le da ospitalitate și numai pentru că-i vedea că sunt oameni și nu-i întreba ce lege au și cum se închină lui Dumnezeu. Mai ales în intervalul de timp de la 1835 [Obșteasca Adunare din Moldova votează Regulamentul Organic - n.m.] pînă la 1847, un mare număr de israeliți din provinciile învecinate, Podolia și Galiția, a intrat în România, mai cu seamă în România de peste Milcov [Moldova, n.m.], numărul acestor străini s-a sporit într-un chip înspăimîntător. Au început dară a se îngriji aceia care țin la păstrarea și desvoltarea națiunii noastre, fiindcă s-au înspăimîntat foarte mult și cu drept cuvînt de mulțimea acestui popor străin, care nu vine în țară nici cu capitaluri, nici cu știința, nici cu industria, ci vine numai a se folosi de activitatea și munca românului. Așa mai cu seamă dincolo de Milcov s-a ridicat un strigăt foarte mare în contra acestei invaziuni a unui popor străin, care era numai vătămător. (*Aplauze*). Eu cred că nimeni nu poate să voiască rău României dacă prin instinctul de conservare recurge la felurite mijloace spre a apăra naționalitatea sa. (*Aplauze*).

“Iată, domnilor, toată situațiunea *cestiunii economice*, căci nu este alt nimic, nici mai mult, nici mai puțin decît o cestiune economică; *nu poate nimeni să zică că aici este o cestiune religioasă* [subl. mele].

“Cu toate acestea, domnilor, România de-abia de ieri a început să fie cunoscută în străinătate; cum am putea să credem că, pe lângă altele multe cestiuni cari sunt la noi, să fie și această cestiune atât de bine cunoscută în străinătate, încât dacă noi voim să ne conservăm naționalitatea noastră să ni se dea nouă dreptate. Aceasta nu este; din contră, îndată ce se pune o măsură în lucrare, începe a se publica, a se striga că este *persecuțiune religioasă*.”¹⁾ [subl. mea, P.G.] (...)

“Din afară însă avem datorie, și datorie mare, de a lumina opiniunea publică și de a dovedi că noi nu suntem urmașii degenerați ai strămoșilor noștri, cari, pe drapelul țării, mai presus de toate, scria toleranța religioasă. (...) să facem asupra acestei cestiuni o anchetă serioasă, să vedem ce trebuie să facem pentru ca să ne apărăm interesele noastre economice; iară pe de altă parte ce trebuie să facem pentru ca să dovedim Europei că *noi nu prigonim sub pretexte economice o parte a populației țării*” [s.m. P.G.].

“În adevăr, domnilor, dacă mulțimea acestor israeliți, și mai cu osebire peste Milcov, sânt cu totul înapoi[ați], nu se asimilează în nimic cu noi, se ocupă numai de niște industrii pernicioase, nu putem însă să zicem că și în această populațiune nu sânt oameni civilizați, și că prin urmare și acestora trebuie să le închidem ușa la acele drepturi pe cari Constituțiunea le învoiește. E o mare deosebire între israeliții spanioli și cei galițieni, este o mare deosebire între israeliții acei născuți din moși și strămoși aici în țară și aceia cari au venit de curând pe acest pământ. Cestiunea aceasta trebuie studiată, trebuie să vedem ce se poate da unora și refuza altora...” (...)

“În mijlocul Bucureștilor un străin publică... (...) Acest străin publică că nuvelele [știrile, informațiile] ce a primit de la Bacău, Vaslui, Adjud, Târgul Ocnei și alte orașe îi anunță că cele mai mari persecuțiuni și atrocități se săvârșesc în contra israeliților, că-i închid, îi torturează, îi izgonesc din sate, și în orașe nu li se învoiește intrarea”.

“Voci: Nu e adevărat, calomnii nerușinate.

“Nu e, domnilor, adevărat nici unul din aceste cuvinte, să ni se probeze. *Nu sânt, domnilor, alte măsuri decât cele cunoscute în țara întreagă de a se ordona cum că evreii din Podolia și Galiția care țineau cârcilulme în comunele rurale nu mai pot preînnoi contractele lor după împlinirea termenului.* [subl.me] (...)”

“Cum e cu puțință dară ca o foaie publică (...) să aibă asemenea informațiuni, cari mergând în străinătate contribuie a face ca opiniunea publică să fie în contra noastră și să strige că sântem barbari?”

**Răspuns la o interpelațiune
(ședințele Camerei din 16 și 17 decembrie 1869)**

(...) “Și cu această ocaziune a fost o discuție generală care apoi nu a conchis întru nimic, nici în privința acțiunii Alianței israelite universale, nici în privința mișcării jidovilor ²⁾ în România, ci s-a sfârșit prin întrebări cum ministrul de interne izgonește pe evrei din sate și ministrul de finance îi primește? Cum satele sunt inundate de brevetari? Cum contra legii din 1864 [Legea rurală, elaborată tot de Kogălniceanu, sub Al. I. Cuza - n.m. P.G.] evreii cumpără pământuri? (...)

“Onorabilul domn Codrescu a citat și oarecare cuvinte ale domnului Armand Lévy, în care se zice că ministerul actual ar fi promis... nu știu ce. Ei bine (...) trimit domnului Armand Lévy o dezmințire formală, oriunde s-ar afla el (*Aplauze unanime, îndelung repetite*).

“Domnul Armand Lévy e crescut la acea școală de oameni cari nu știu: întâi, că conversațiunile particulare nu se reproduc fără permisiunea celui care le-a ținut; al doilea, care nu are nici măcar delicatețea și datoria de a reproduce cu esactitate cuvintele rostite. Când am intrat în minister, peste trei zile m-am trezit cu o persoană care a cerut audiență spunând că e rabinul Lévy. Acest domn a venit la mine și s-a adresat astfel: sânt însărcinat de Alianța israelită să-ți fac întrebarea: care e politica ce dumneata ești hotărât să păzești în cestiunea israeliților? La această întrebare, iertați-mi espresiunea, am pus mâinile în buzunar și am răspuns: nu cunosc Alianța israelită (*aplauze unanime*); ea nu face parte din acele puteri garante care au dreptul... (*Aplauze zgomotoase*)”. (...)

“Căci, domnilor, ce va putea face un ministru singur? Chiar onorabilul domn Codrescu și-a pus această cestiune: Să oprim comitetele? Să oprim ziarele? Nu socot că cere cineva acestea”.

“O voce: Să opriți invaziunea”.

“Invaziunea! (...) Invaziunea nu se poate opri cu situațiunea geografică a fruntariilor noastre și când pichetele sânt în depărtare unele de altele de o poștă și jumătate. Jidanii nu intră în țară pe la trecătoare, ci intră printre trecătoare. (...)

“...și noi sântem îngrijați de acel sprijin mare care-l găsesc evreii lângă Alianța israelită. (...) [ea] bate la toate ușile. ”(...) “...chiar statele cele mai mari sunt espuse la asemenea mijlociri (...) chiar săptămâna trecută un deputat al Alianței israelite s-a dus la președintele Statelor Unite și i-a cerut a interveni lângă imperatoarele

Rusiei să ia măsuri mai blânde și a revoca dispozițiunea luată de a izgoni 2 000 familie de jidani din Basarabia rusească”. (...)

“Ei bine, domnilor, ce să le facem? Sânt 400.000: acești 400.000 trăiesc în țară, într-o țară constituțională, cu dreptul de asociațiune, cu dreptul la libertatea presei. Cum voiți ca noi să împiedecăm mișcarea lor? Ce să facem noi? Ei fac rău că se adresează la streini, și vă asigur că nu a făcut jidovilor din România nimeni mai mult rău decât Alianța israelită; și, în câtă vreme se vor adresa la streini, ei vor fi un popol care, cum a zis domnul Codrescu, se ține la pândă, ca să ne lovească în momentul cel mai greu. Ei întotdeauna nu vor putea dobândi nimic de la noi, pentru că atunci nu este nimic decât o naționalitate care caută să se apere de o altă naționalitate.” (...)

“...în fața unor note [informații, știri] străine care pun în cestiune până și drepturile noastre la autonomie, a trebuit să răspund. (...) A ieșit un articol și multe altele, în *Steaua Orientului*, în *Israelitul român* și în altă gazetă, nu știu cum o cheamă, redijată de domnul Carmelin, în care se zice că Alianța israelită are mână lungă, că miniștrii vor fi dați afară în urma răspunsului meu la nota marchizului de La Valette, că numai miniștrii agitează cestiunea, căci poporul, fiind blând, iubește pe jidovi.

“Ei bine, domnilor, am chemat pe acest domn Lévy și i-am zis: «Domnul Crémieux s-a adresat la mai mai mulți bărbați ai țării în favoarea evreilor și ați văzut că în timpul Constituantei a venit până aici, în antecameră»; am spus domnului Lévy ceea ce s-a zis și domnului Crémieux: «Domnule, cestiunea aceasta nu o cunoașteți, nu o puteți studia în București; duceți-vă în Moldova, duceți-vă acolo, să vedeți durerile și suferințele țării, și eu vă voi da mijloace, voi pofti pe prefecți, pe primari să vă dea toate lămuririle. Și fiindcă ziceți că poporul vă iubește, duceți-vă acolo, veți vedea cum vă iubește Moldova, veți vedea că Moldova e secată, suptă de cârciumarii și accizarii evrei; veți vedea cum un evreu intră în sat sărac lipit și peste 2, 3 ani iese cu capital mare, veți vedea lipitorile satelor din Moldova. (*Aplauze*). Și când vă veți întoarce de acolo, ori veți avea inimă și, văzînd durerile țării veți conțeni de a mai scrie astfel de cum scrieți, sau altmintrelea veți dovedi că, deși ziceți că sînteți francez, dar în fond, sînteți tot jidan».

“Aceasta a fost, domnilor, conversația (...); și după ce s-a dus acolo nu a fost primit de prefecți cu capul plecat, cum a zis domnul Voinov; s-a dus pretutindeni și prefecții ca și primarii, după speciale instrucțiuni ce li s-au dat, l-au pus în pozițiune să vază durerile poporului.

“Se zice că a căpătat testimonie în favoarea jidovilor. Nu

este esact. A căpătat de la trei sate și de la un proprietar care avea feciori boierești pe moșie niște jidani; de la acesta a căpătat o mărturie că locuitorii sunt mulțumiți de jidani. Atâta este ce a căpătat.” (...)

“Acum zice domnul Voinov că m-am mulțumit a da numai circulări și n-am priveghea executarea lor. (...) frumoasă și fericită ar fi țara când ar ajunge așa ca administrațiunea de la ministru și până la primar să meargă așa de perfect cum să nu dea loc la nici un abuz. (...) Am dat circulare pe la toți și am zis să-mi facă un inventar de toți evreii câți sunt prin sate; apoi să-mi arate contractele care le au; al treilea să-mi arate data contractelor. (...) Când am primit recensământul, am fost pus în pozițiune să știu câți jidovi sânt prin sate și câte contracte au. (...) am făcut circulara aceasta:

“«*Domnule prefect,*

“«După ce ați supus ministerului tabloul de israeliți cârciumari și accizari în comunele rurale (...) v-am invitat să luați dispozițiuni ca toți acei ale căror contracte s-au sfârșit la 23 aprilie, anul curent, precum și acei ce vor înfățișa contracte pe termene mai lungi, însă nelegalizate, să aibă la trecutul St. Georgiu a părăsi comunele rurale, unde, conform legii și ordinelor circulare reînnoite din timp în timp, ei nu mai au dreptul de domiciliu statornic și, în special, nu pot fi cârciumari și accizari (...)»” (...)

“Acum știți dumneavoastră aceste măsuri ce fac? Știți numele ce-mi face circulara pe care dumneavoastră mă învinovați că n-o aplic? Ia întrebați, vă rog, ce nume-mi face în țările străine. Căci toată lumea nu crede ca noi: sânt, domnilor, rapoarte formale că persecuțiunea religioasă iară a început contra evreilor, când eu nu fac decât să aplic legile? Îmi dau toată osteneala ca să arăt că nu e persecuțiune, că e o măsură economică (...) că nu pot face decât să țin seama de durerile țării pe care o administrez. În de-afară sânt reprezentat ca cel mai mare prigonitor al jidovilor. Alianța israelită e o forță...”

“*Domnul I. Heliad Rădulescu: Himerică*”.

“Și himera în vremea veche era o forță. Este ușor după banca de deputat, e ușor onorabilului domn Heliade învăluit în mantia sa albă a spune că e o himeră...(...)

“Avînd de curînd onoarea de a conversa cu un mare ministru al unei națiuni mare din Europa și apărînd eu drepturile țarei față cu evreii și arătînd relele ce decurg pentru țară din cauza israeliților, iată ce mi-a zis acel ministru: ei, domnule, dumneavoastră sînteți fericiți că nu vă resimțiți de relele evreilor decât în

privința economică, noi, domnule, ne resimțim de influența Alianței israelite și până chiar în consiliile suveranului nostru.(...)”

“A mai zis onorabilul domn Codrescu că acest popor, jidovii, se ține la pândă și așteaptă ca să lovească celelalte popoare și apoi ne-a citat pe Serbia și a zis: iată ce s-a făcut în Serbia, când a venit și în Serbia cestiunea aceasta”.

“*O voce*: Serbii i-au dat afară”.

“Nu i-a dat afară. Ei, domnilor, în Serbia sânt 1 500 de jidani, și acești 1 500 au putut să facă în Serbia mai mult decât, din fericire unde sânt, ce au putut face până astăzi la noi 400 000. (...) acești 1 500 jidani din Serbia au izbutit de a se înscrie în Constituțiunea Serbiei pentru jidani drepturile politice. Adevărul este [că] li s-a refuzat de a avea domiciliul în întrul Serbiei, dară li s-a dat drepturi politice (...)”

“... dumneavoastră voiți ca noi, care avem o sumă de patru sute de mii de jidovi, să stăm cu mâinile la pept și să-i lăsăm să facă ce vor vrea? (...) Credeți dumneavoastră că noi, guvernul putem opri toate corespondințele cari se trimit din țară? (...) cum nu vă gândiți dară că mâne acești oameni care au bani în mânele lor, care au milioane, nu ne vor străgăni oare, nu vor izbuti de a fi sprijiniți de alții în contra măsurilor ce vom lua spre a rezolva această mare cestiune a țarei? Oare nu vă gândiți cum că, dacă până acum nu am putut termina cestiunea jurisdicțiunii consulare din țara noastră, jidanii nu au fost și ei pricina? Și-apoi, credeți dumneavoastră că astăzi, când România aspiră a-și dobândi deplina sa autonomie, oare nu vom avea a lupta și în contra pedicilor ce ni se vor pune de jidovi? (...)”

“Domnilor, iată care este politica guvernului (...): În privința israeliților, noi îndeosebi am luat toate măsurile reclamate de umanitate și permise de legile țarei, spre a asigura viața, onoarea și averile jidovilor și în timp de aproape 13 luni nici un act violent nu a venit să dea o dezmințire cugetărilor și măsurilor administrațiunii noastre. Acest rezultat însă nu l-am putut dobândi decât ținând seama și de suferințele populațiunii române, pe care la intrarea noastră în minister am găsit-o adânc iritată în contra israeliților din județele Moldovei.

“Cu toate acestea, noi am primit de la agenții diplomatici și îndeosebi de la cel francez note protestatoare. Am răspuns cum trebuia să răspund. Refutând acuuzările am urmat a zice:

“«Eram dară în drept de a ne aștepta ca guvernul francez va fi cel dintâi într-o recunoaște bunele noastre intențiuni și neconținutele noastre stăruinți pentru a liniști patimele și a întemeia în țară ordinea (...) Văz că israeliții nu recunosc îndestul tot ce ei

datorează administrațiunii noastre (...) Văd cu mâhnire, pentru dânșii, că ei, în loc de a se adresa Corpurilor legiuitoare ale statului, ei iarăși recurg la intervențiuni străine. Acest mod de urmare (...) nu este calea cea mai nimerită pentru israeliții din România să-i atragă simpatiile națiunii, care le-a dat o largă ospitalitate, și așa să ajungă a dobândi de la dreptatea ei o prefacere în condițiunea lor legală de astăzi.» (...)

“Excelența-sa marchizul de La Valette intervine în această afacere interioară (...) în urma tânguiri făcute președintelui Alianței israelite din Paris de către jidovii din Moldova (...), această intervențiune excelența-sa o face cu dreptul de ministru al unei puteri garante și în privire că măsurile luate de administrațiunea română contra cârciumarilor și accizarilor israeliți din satele Moldovei ar fi o lovire a unor drepturi puse sub protecțiunea dispozițiilor constituționale și a Convențiunii din 1858 (...)

“...toate rezervele mele în privința teoriei că neînvoirea jidanilor de a fi cârciumari și accizari în satele noastre ar fi o violațiune a Convenției de la Paris și că aceasta ar da un drept puterilor garante de a interveni.

“Excelența-sa marchizul de La Valette este prea luminat spre a nu ști că *autonomia României nu datează de ieri*. (subl. în text) (...) Tractatul de la Paris n-a făcut decât a complecta și pune sub garanța marilor puteri europene seculara noastră autonomie. Iată limbagiul ce am ținut străinilor, am zis că noi nu recunoaștem puterilor străine dreptul să se amestece în afacerile noastre administrative din întru [interior]. (*Aplauze*).”

(...)“când ni se impută că noi facem persecuțiuni, iată ce am răspuns :

“«Ar fi o nenorocire pentru noi ca guvernământul imperiale să aibă ideea că în România este sau ar putea fii vreodată persecuțiune religioasă. Toleranța religioasă este o virtute stră-veche pe țărmurile Dunărei de Jos. De secolii ospitalitate dată străinului este scrisă pe drapelurile noastre și, ca o virtute strămoșească, ea este practică de noi, atât în palatul bogatului, cât și în bordeiul săracului. Istoria este martură că în vremea când în Ispania oamenii se ardeau pentru opiniuni religioase, în vremea când jidovii se izgoneau din Germania, România le acorda o largă ospitalitate, căreia dânsa astăzi îi devine victimă! (...)

“«Eu, ca ministru de interne, nu pot zice decât că opiniunea publică din străinătate este indusă în eroare și că cestiunea nu este bine cunoscută.

“«În adevăr, în România cestiunea jidovilor nu este o cestiune religioasă (...) Ea este o cestiune *națională* și, totodată,

o cestiune *economică*. În România, jidovii nu constituiesc numai o comunitate religioasă deosebită; ei constituiesc în toată puterea cuvântului, o *naționalitate* străină prin origine, prin limbă, prin port, prin moravuri și chiar prin sentimente.

“«În România, israeliții nu sânt ceea ce sânt în țările civilizate, adică: francezi în Franția, englezi în Anglia, italieni în Italia, germani în Germania, deosebindu-se de ceilalți locuitori ai acelor țări numai prin religie, în toate celelalte fiind *asimilați* cu desăvârșire cu celelalte clase ale populațiunii, și aceasta cu mult înainte de-a fi dobândit acele drepturi pe cari ei le reclamă în România, înainte de a fi devenit de fapt români.»”

“Și, după ce am arătat partea națională și în treacăt acea religioasă a cestiunii, am abordat astfel și partea economică”:

“«Toți aceia cari au vizitat principatele și îndeosebi Moldova s-au înspăimântat de aspectul trist, spre a nu zice mai mult, ce-l înfățișează israeliții polonezi cari împoporează orașele noastre. Când ei au cercetat mai în fond comerțul, industria și mediile de viață a acesti mulțimi, acești călători s-au spăimântat și mai mult, căci au văzut că jidovii sunt consumatori fără a fi producători și că marea și pot zice singura și principala lor industrie este debitul băuturilor. Reprezentantii puterilor cari rezidă în Iași, am convingiunea că ei înșiși recunosc acest rău grozav ce roade inima Moldovei! Și dacă mi-ar fi permis a chema de martor pe unul din acești agenți ai puterilor europene, cari ca puteri creștine trebuia să aibă milă și de creștinii din Moldova, n-aș avea trebuință să recurg la nimeni altul decât la însuși consulul Franciei din Iași.

“Domnul Codrescu ieri v-a spus că marele Napoleon a luat măsuri excepționale în cestiunea evreilor. (...) am avut fericirea să mă întâlnesc cu domnul Codrescu, căci și eu am zis acestea (...) nu un ministru, ci zece miniștri (...) n-ar putea face altfel decât ceea ce am făcut eu și predecesorii mei; și aceasta chiar în interesul jidovilor, precum deja o recunosc cei mai luminați dintre ei.

“Și apoi românii nu au pretențiunea de a fi mai civilizați în 1869 decât erau francezii în 1806-1812. Excelența-sa marchizul de La Valette cunoaște mai bine decât mine măsurile excepționale pe care Napoleon cel mare, în interesul francezilor, a fost silit să le ia în contra jidovilor din Alsacia și din Lorena. ³⁾(...)”

“Zicem Europei: ne-ați garantat independința, ne-ați garantat autonomia, nu aveți dreptul să ne jigniți, căci ea este numai garantată, nu și acordată. Cestiunea israeliților din întru nu este o prigonire religioasă, ci este o cestiune națională și

economică (...) Precum părinții noștri, când îi goneați din țările dumneavoastră în generozitatea lor le-a deschis ușile și le-a dat ospitalitate, asemenea și strănepoții lor vor găsi destulă putere în patriotismul lor ca să hotărască această cestiune conform cu trebuințele și durerile țării. (...)

“Iată pentru ce noi voim ca Adunarea împreună cu guvernul să se pună a rezolva această cestiune, pentru că numai așa vom putea să avem un glas tare, binefăcător și ascultat în străinătate: o zic aceasta pentru că nu ne este permis nouă să trăim în afară de ideile și opiniunile politice și sociale ale Europei întregi, căci numai acele idei și opțiuni politice fac forța țărilor celor mari, și cu atât mai mult forța României (*Aplauze*).”

Intervenție

(ședința din 10 februarie 1870)

(...) “Din această țară ies sute de mii de galbeni ce se trimit la Alianța israelită și domnul Crémieux, precum cunoașteți toți, prin jurnalile ce scoate, prin presa care se transmite în toate părțile, înjură țara și pe toți, arată cele mai mari neadevăruri, că s-a omorât copii pe drumuri (...) Mai toată presa e contra noastră, mai toți strigă că e persecuțiune religioasă (...)” ⁴⁾

b. Alte intervenții - în aceeași chestiune:

Ion Brătianu

Tulburările provocate la București de intervenția lui Isaac Adolf Crémieux în Camera Parlamentului în 1866 în legătură cu Art. 6 din proiectul de Constituție (ce au culminat cu devastarea sinagogii) au fost curmate de Ion Brătianu prin:

“Evreii au devenit o plagă socială pentru România și, când națiunea este amenințată, se deșteaptă și devine, nu intolerantă; ci prevăzătoare!”

Brătianu a fost prompt și furios atacat în presa internațională - nu doar el, ci întreaga națiune. Au fost și câteva glasuri care să se ridice în apărarea lui și în apărarea României:

- Eugen Carada în revista *Le Siècle*, studiul “Les israelies, le vagabondage et le ministre Bratiano” - în 1867;

- Ernest Desjardins, în “Les Juifs de Moldavie” (1867) îi desemnează pe evrei ca străini de viața națiunii române: nu învață limba locului, nu frecventează școlile românești, ignoră cultura și obiceiurile românilor băștinași, îi disprețuiesc, considerându-i inferiori lor, se sustrag serviciului militar și se ocupă de cămătărie și de vânzarea băuturilor alcoolice traficate.

Principele Carol, viitorul Carol I, viitorul rege

“Nu am decât o teamă, ca evreii (...) să nu stăruiască pe lângă Puteri, spre a căpăta drepturi politice pentru coreligionarii lor din România (...) Acum câteva luni izraeliții se bucurau de câteva simpatii în unele cercuri, dar de când au făcut atâta scandal în Europa, de când presa evreiască din toate țările atacă cu înverșunare România și vrea să obțină cu sila emanciparea evreilor, nu au nimic de sperat aici, deocamdată.”

(Scrisoare către tatăl său din 1872)

“Suntem învinuiți prin ziare că îi prigonim pe evrei, fiindcă noua lege a licențelor oprește pe evrei de a ține debite la țară. Dar aceasta este o măsură înțeleaptă (...) trebuie să cunoască cineva satele din Moldova, ca să poată aprecia acțiunea vătămătoare a evreului asupra populației țărănești cu rachiul lui falsificat.”

(Scrisoare către tatăl său, 1873)

Isidor Loeb, “La situation des Israelites en Turquie, en Serbie et en Roumanie”

Afirmă că românii îi persecută crâncen pe evrei, îi expulzează cu mare violență - ba chiar îi îneacă în Dunăre...

... Ceea ce provoacă indignare în Italia, unde ziarul *Fanfulla* (20 oct. 1877) scrie:

“În timp ce românii luptă cu Imperiul Otoman pentru a obține independența, sunt atacați pe la spate de lumea civilizată, «cu vechea artilerie a chestiunii israelite»”.

Leon Gambetta - scrisoare adresată guvernului român

“Franța nu va recunoaște independența țării voastre dacă nu veți recunoaște drepturile civililor, fără nici o distincție”.

Această obraznică, imbecilă somație (sună cunoscut: în aceiași termeni a amenințat România Elie Wiesel) a fost făcută după ce țara noastră își câștigase, cu sânge, independența.

Drept care la Congresul de la Berlin din 14 iunie 1878 Ion Brătianu și Mihail Kogălniceanu, reprezentanții României (țară învingătoare pe câmpul de luptă) nu au fost autorizați să participe decât ca... informatori, cât să prezinte punctul de vedere al românilor, după care au fost obligați să părăsească sala.

De ce o asemenea injustiție? De ce o astfel de crimă?

De ce! Pentru că interesele evreilor și numai ale lor nu erau satisfăcute de prevederile Constituției României...

Ar fi fost necesar cel puțin un capitol aparte dedicat rectitudinii morale a *gazetarului Eminescu* în lupta inegală dusă, în *Timpul*, nu doar împotriva filosemiților declarați ca P. P. Carp, C. A. Rosetti, Alexandru Gr. Șuțu, ci și, cu riscul de a fi considerat “ingrat” față de Titu Maiorescu, avocat al evreilor escroci (mai cu seamă al sinistrului Warschawski, spoliator nerușinat al românilor în timpul războiului de la 1877), o vreme protector al poetului, însă când acesta nu s-a mai ocupat de poezie, ci de *gazetărie*, adică de spunerea-scrierea adevărului, nu a ezitat să devină autor principal al internării protejatului său - pentru care motiv? - iată ce a notat în jurnal Marele Maiorescu:

“Așadar, la 28 iunie 1883 Eminescu a înnebunit. Simplu ca bună ziua!” (subl. mea, P.G.)

Ceea ce ne obligă să acceptăm că nu securitatea comunistă a aplicat, prima, încarcerările psihiatrice pentru închiderea gurilor celor care deranjează prin cuvânt... Și nu ea a inventat internarea abuzivă în spitale de nebuni ale rostitorilor de adevăr, ci și suprimarea pură și simplă a lor - iertare: “Simplă ca bună ziua”.

Adevăr care încă nu a fost acceptat.

Cine nu permite? Răutu e mort, Rosen și el - atunci cine?

A, da: eminescologul... “Radu Ioanid”.

1) “Persecuții religioase”: încă nu fusese inventat “antisemitismul”, așa că atunci orice ne-evreu care nu era de acord cu o faptă-rea a evreului (hoție, minciună, înșelăciune, trădare) devenea... persecutor pe motive religioase...

2) În epocă “jidov”, “jidan” (de la *iudeu*) nu erau termeni injurioși, iar “evreu” - de la *ebreu* - rar folosit.

3) Țăranii alsacieni cumpăraseră o sumă de bunuri naționale (mai cu seamă terenuri agricole) confiscate proprietarilor emigrați. Pentru a plăti statului achizițiile, împrumutaseră bani de la cămătarii evrei. Însă, neputînd să achite la timp datoriile, evreii le luaseră pământurile. Astfel s-a născut ura teribilă împotriva evreilor care îi ruinaseră. Napoleon, în trecere prin Strasbourg, ascultase plângerile locuitorilor și se hotărîse să se ocupe de problema evreiască, organizînd cultul israelit, așa cum organizase catolicismul prin Concordat; apoi cultul protestant.

“Pentru noi Napoleon I a fost adeseori comparat cu Mesia”, spun, scriu istoricii evrei. Deși a fost - și a rămas - suveranul care le-a acordat cele mai multe și mai substanțiale drepturi (nu doar în Franța, dar și în Portugalia și în Germania și în Italia), evreii au fost extrem de nemulțumiți de două legi:

a. “Decretul de la Bayonne”, din 28 iulie 1808, prin care se impunea tuturor evreilor din Imperiu “un nume definitiv” - până atunci aveau un nume tradițional pe care îl schimbau la fiecare generație - ceea ce îi scăpa de urmăriri, mai ales pentru “usure” (camătă). Cei care nu aveau un nume au luat ca patronim un toponim, locul de origine al unui strămoș: Worms, Bamberg, Brunschwig, Gintzburg, Guggenheim - nume “vechi” ca Bloch, Dreyfuss, Weill fiind tot toponime;

b) În 1809 Napoleon a dat un alt decret: fiind acuzați că îi exploatează pe creștini, evreii au fost obligați să aibă un certificat de “non-usure”, pentru a obține patentă de comerciant, meseriaș, fabricant. Această patentă urma să le fie înmănată în fiecare an de către primarul localității unde le era declarat domiciliul. Evreii, nemulțumiți, au botezat această lege (care pedepsea cămătăria): “Le Décret infâme”.

4) Pentru o mai bună înțelegere apelăm la Notele redactate de Georgeta Penelea (M. Kogălniceanu, Opere, Vol. IV, Oratorie II, pag. 229) :

“Problema regimului evreilor din România, după 1866 a făcut să curgă multă cerneală și a irosit un timp considerabil din ședințele Adunărilor deputaților și ale Senatului. (...) Spiritele luminate ale vremii, în rândul cărora Kogălniceanu ocupă un loc remarcabil (...) au rămas refractare atitudinii xenofobe (...)”

“În 1866, în momentul schimbării domniei [Al.I.Cuza este răsturnat, Carol de Hohenzollern proclamat domnitor, în curând este promulgată **Constituția** - n.m. P.G.], evreii din România formau două grupe: străini și pământenii. Cei din urmă erau asimilați românilor din punctul de vedere al drepturilor civile. Drepturile politice erau mai reduse, determinate de (...) instrucție, îndeletnicire lucrativă etc. (...) În deceniul șapte numărul lor crescuse la 400 000; în Moldova se constituise peste noapte o burghezie mărunță, vioaie, care prin sfera afacerilor încheiate, atât în mediul rural cât și în cel urban, a intrat în concurență cu elementul similar românesc. (...) Încă guvernul domnitorului Cuza (...), la 5 februarie 1866 a luat o măsură cu caracter restrictiv (...) indiferent dacă erau pământenii sau nou veniți, le era interzisă pe viitor arendarea cârciumelor sau hanurilor (...) Potrivit articolului 6 din proiectului noii Constituții *religia nu putea constitui o piedecă în dobândirea calității de român*. [subl. m. P.G.] La 16 iunie 1866 deputatul Aristide Pascal a

cerut ca naturalizarea evreilor să se facă progresiv, ca o măsură preventivă față de imigrarea masivă a acestora. Practic naturalizarea avea să se facă nominal (...) Discutarea articolului (...) a început la 18 iunie; (...) [dar] la București s-au produs excese împotriva evreilor (au fost devastate magazine și templul coral). Crémieux a alertat marile puteri (...).

“În septembrie 1866 o hotărîre a Consiliului de Miniștri, întemeiată pe Regulamentul Organic, anula deosebirea dintre evreii nativi și cei străini și recomanda expulzarea lor.

“În aprilie 1867 I.C. Brătianu [ministru de interne] a dat o circulară prin care evreilor le erau interzise atât arendarea de imobile, hanuri, cârciumi, cât și șederea în sate. Condiția rămânerii era posesia unui capital minim de 5 000 lei. Primarii erau însărcinați cu dresarea listelor de «vagabonzi». Gestul a stârnit nemulțumiri în țară (D.A. Sturdza, V. Pogor, P. Paladi, Costache Iepureanu, P. Carp - au cerut retragerea circularei), cât și în străinătate: Napoleon III, informat de Crémieux reproșa dispozițiile «si contraires à la civilisation». Deputatul Englez Moise Montefiori se grăbea să vină în România, pentru a constata «persecuțiile» (...) Consulii Angliei, Austriei, Rusiei au trimis proteste vehemente. (...) cei doi din urmă treceau sub tăcere faptul că la situația incendiară din 1867 se ajunsese din pricina pogromurilor din provinciile limitrofe [foste românești, ocupate de Austria - Bucovina - și de Rusia, n.m. P.G.], căci populația evreiască astfel hăituită își căutase și găsisese refugiu pe teritoriul României.”(...)

“(...) Kogălniceanu a emis următoarele acte oficiale:

“a) circulara din 12 mai 1860 : (...) «Măria-sa domnul Principatelor Unite [Al.I. Cuza] și miniștrii săi nu doresc însă mai bine de a lucra la ștergerea urilor dintre deosebiții locuitori ai uneia și aceleiași țări, decât de a aduce o obștească înfrățire între toate clasele populației fără privire către origine și religie. Guvernul, avînd această dorință, nu face decât a urma nobilei și civilizatei impulsii pornită din sânul marei Adunări a țării din 1857, care la nemuritorul ei program au înscris mai înainte de toate libertate religioasă și libertatea civilă pentru toți acei care locuiesc pe pământul României. Guvernul va pune toate silințele sale pentru ca din ce în ce mai mult acest principiu liberal și consfințit prin Convenția din 7/9 august să devie un adevăr».

“b) adresă către epitropii comunității israelite din Iași prin care asigură sprijinul său la înființarea școlii preconizate (...)”

“c) raport către domnitorul Al. I. Cuza cerîndu-i să anuleze dispoziția prin care se interzice evreilor practicarea farmaciei. (...)”

3. O hartă din cuvinte

- capitol “împrumutat” din romanul **Basarabia** -

Înapoi în timp, la Anul Zero al românității, din primul mileniu înainte de Cristos:

Pe o arie avînd la Est Marea Neagră (Pontus Euxinus) și Bugul (Hypanis); la nord: actuala Cehie și actuala regiune Lvov; la vest: Tisa (Tissia); la sud: Dunărea (Istru, Ister, Dunaris, Danubius) - iar pe mijloc străbătută șerpuit de curbura Carpaților - trăiau *Dacii* (așa le spuneau romanii) sau *Geții*, după Greci, descriși de Herodot ca “cei mai viteji și mai drepți dintre Thraci”. În antichitate teritoriul aflat de-a dreapta și de-a stînga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot: **Tyrageția**. Era locuit, după cum îi arată numele, de geți. Sub presiunea sciților, în secolul V î. C., geții se retrăseseră spre nord-vest și sud-vest, dar în secolul IV, celții împingîndu-i de la vest, sub Dromichaite, apoi sub Burebista reveniseră, atingînd iarăși Bugul (Hypanis). Odată cu ocupația Daciei (sec. II d. C.), a fost romanizată și Tyrageția, însă puținele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu - cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului - fuseseră ocultate de țariști, iar de bolșevici în parte distruse, celelalte trecute la “informații secrete” pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest.

[Soarta arheologului Ion Suceanu (1851-1896) și a fructului muncii sale este exemplară și prin *nenorocul* care i-a urmărit pe oamenii Basarabiei, de la 1812, când căzuseră sub ruși: amenajat pe moșia socrului său Charles Sicard de la Vadul lui Vodă, pe Nistru, Muzeul de antichități din acest târgușor a cunoscut o fulgerătoare faimă internațională, datorită pieselor colectate de I. Suceanu încă din anii liceului (monede, ceramică, sticlă grecească), în împrejurimile Cetății Albe și ale Odesei. Lucrările sale închinat Greciei antice pe malul nordic al Mării Negre îi deschid porțile Academiei Române (1888, la insistențele lui Kogălniceanu, care îl trimite în Basarabia pe Tocilescu, întru informare și încurajare), ale Institutului Imperial arheologic (rusec); publică și este citat de reviste de specialitate franceze, germane, italiene. Ion Suceanu (Soroceanu “corectează” Kogălniceanu, crezînd că numele vine de la “Soroca” - în realitate de la “Suruceni”...) fondează și Muzeul Antichităților de la Chișinău, însă după moartea sa prematură (la 45 ani, în 1896), muzeul este lăsat în părăsire, iar din 1916, piesele cele mai

prețioase dispar (ca să apară - ca prin minune - după aproape un secol, la... Moscova); în 1917, “revoluționarii” bolșevici ruși distrug și ceea ce mai rămăsese - atât în clădirea Muzeului din Chișinău, cât și conacul de la Vadul lui Vodă...

Nu mai puțin mașteră a fost postumitatea lui Costache Stamati (1786-1869). Meritele sale poetice, mai ales geniul limbii române (va trebui așteptat Eminescu pentru a fi egalat-depășit) nu au fost, nu sunt recunos-cute; faptele sale culturalizatoare: el face cunoscute în aria românească byronismul, romantismul, clasicismul francez, Renașterea italiană - contribuții uitate. Traducerile din Florian, Voltaire, Racine, Lamartine, Hugo, Krîlov, Lermontov, A. De Vigny - dar mai ales din Pușkin, pe care îl cunoscuse personal - au constituit ferestre necesare spre *alții*. Ultimii 25 ani din viață și i-a petrecut în tihna conacului de la Ocnița, Hotin și a fost înmormântat în curtea bisericii satului. Numai că tot în 1918 “revoluționarii” ruși care au semănat teroarea, devastarea, moartea în Basarabia au sfârșit, în căutare de aur, printre altele... ușa zidită a cavoului (unde fusese depusă și soția lui Stamati, Suzana născută Gafencu). Negăsind, s-au răzbunat rusește: au risipit oasele, iar în sicriele de zinc au făcut baie, folosindu-le în chip de cadă. După unirea Basarabiei cu România, conacul de la Ocnița, răvășit, incendiat - ca alte sute de “urme” ale noastre - oamenii au avut alte griji, așa că în curând nu s-a mai știut unde fusese mormântul poetului. Alți cincizeci de ani de Siberie a spiritului au făcut să se creadă că s-au pierdut și urmele lui Costache Stamati de pe pământul românesc cotropit de ruși - cu atât mai vârtos, cu cât județul Hotin “intrase în componența R.S.S. Ucraineană” încă din 1940 - așa a rămas și azi. Iată însă că chiar înainte de implodarea URSS, în 1988 sătenii din Ocnița au amenajat o fostă anexă a conacului incendiat-ruinat și au încropit un muzeu. Acolo au adunat câteva cărți rămase din biblioteca poetului numărînd inițial 5.000 volume, puține obiecte personale, au ridicat un bust al lui Stamati - și, semn bun: doi tineri au sădit lângă teiul bicentenar un tei tânăr, închinat lui Eminescu.

Semn rău: de curând muzeul de la Ocnița a ars. Autoritățile pretind că a luat foc de la un trăsnet. Lipsa de fantezie în minciună este, nu atât o trăsătură ucraineană - cât bolșevică, însă ura ucrainenilor...

Noi, basarabenii și bucovinenii nu uităm, nu ne îngăduim să uităm: printre cei mai fideli și mai feroci executanți ai ordinelor rusești de reprimare a nerușilor - în Țările Baltice, în Caucaz, în Asia Centrală - au fost ucrainenii; și tot ei, ucrainenii, “victime

ale rușilor”, au fost profitori nerușinați de pe urma rapturilor din timpul Imperiului Bolșevic: Maramureșul din dreapta Tisei, Bucovina de Nord, o parte din Basarabia de Nord - cu Ocnița lui C. Stamati - Basarabia de Sud, cu întreg litoralul Mării Negre și Insula Șerpilor].

Câteva secole de înflorire, de întărire militară - consecință: extinderea geografică - au făcut ca Regatul Dac să intre în conflict cu Imperiul Roman. Victoriile, oricum: ne-înfrângerile repetate ale Dacilor îl determinaseră pe Iuliu Cezar să pregătească o campanie “decisivă” împotriva lor, în anul 44 î. C. - însă a fost asasinat. La scurt timp a fost ucis și inamicul său Burebista, Regele Dacilor. Abia după un secol și jumătate - timp în care Marii Romani ajunseseră a fi siliți să plătească Micilor Daci subsidii (pentru a nu mai fi hărțuiți) - în anul 106 d. C. Împăratul Traian l-a înfrânt pe Regele Decebal (care s-a sinucis). Cea mai mare parte țărilor a fost cucerită, colonizată, rebotezată “Dacia Traiană”, apoi “Dacia Felix”.

Dacii erau monoteiști, credeau că viața începe după moarte și îl venerau pe Zalmoxes (sau Gebeleizis), care ar fi avut existență reală, ar fost sclav al lui Pitagora, iar despre faptele sale (de astronomie, de medicină) vorbea Platon, în *Charmide*; despre înțelepciunea sa și a ucenicilor săi scria istoricul Iosif Flavius, în *Antichități iudaice*.

În timpul și după războiul din 106 (d. C.), bărbații daci valizi au fost uciși în luptă, s-au sinucis, rămașii au fost luați în sclavie: să fie privită Columna din Forul lui Traian de la Roma ca o BD (bandă desenată) în marmură povestind cele două campanii romane în Dacia; să fie privite statuile sclavilor daci. Femeile autohtone au căutat protecție și alinare pe lângă legionarii romani proveniți din toate colțurile Imperiului, dar vorbind o singură limbă: latina. În majoritate, veteranii liberați de obligațiile militare se stabileau pe loc (unde să se fi dus, după 20-25 ani de ostășie?), se însoțeau cu femei dace. De aceea termenul românesc: *bătrân* (ca și francezul *vieux*) derivă din latinul *veteranus*...

Se spune că în oricare comunitate femeia este păstrătoarea tradițiilor. Adevărat - dar nu în Dacia... Felix. Pentru ea bărbatul nu mai era, ca înainte de înfrângere, doar cel-puternic-în-general, ci Puternicul în special, ca Ocupant - adevărat: nu și ca stăpân (de sclavi). Astfel se va fi explicând faptul că începând cu a doua generație Dacii au devenit politeiști - după tații lor, latini(zați). Se vede că politeismul dacilor romanizați nu era destul de înrădăcinat atunci când a apărut noua religie monoteistă: creștinismul.

Pătrunderea creștinismului s-a făcut relativ repede, progre-

siv, prin difuzie, prin consimțământ individual, familial, de grup - nu prin decret, ca la toate popoarele învecinate: Bulgari, Sârbi, Ruși, Polonezi, Unguri - în fine, Lituanieni.

Poziția excentrică a Daciei a favorizat creștinarea timpurie a populației daco-romane. Aflată departe de Centru, provincia romană nu putea fi controlată cu severitatea (sic) obișnuită față de creștinii din Galia de pildă, dați pradă fiarelor, în arene. Apoi faptul că loviturile externe cele mai violente veneau din nord-estul Imperiului - dinspre Goți, Gepizi, Heruli, Bastarni și, firește din partea Dacilor liberi: Carpii - obliga Roma, dacă nu la o mai mare toleranță religioasă, atunci sigur la o mai accentuată... neglijență administrativă. În fine, să nu se uite că una din legiunile stabilite în Dacia, *Gemina* era alcătuită din ostași recrutați în Palestina, deci, dintr-un loc al unor oameni deja "contaminați" de noua religie. Aproape aceiași "țară" aveau cei din legiunea *Macedonica* proveniți din vecinătatea grecească.

Un alt cuvânt-cheie al românității: *păgân*, vine din latinul *paganus*: sătean, locuitor la țară (ca și în franceză, are aceeași istorie și aceeași semnificație). Numai că Dacia romană, provincie aflată în prima linie a Imperiului, era apărată de câteva zeci de mii de legionari. Și chiar dacă nu toți *veteranii* romani au devenit *bătrânii* daco-romani, se poate deduce că viața (civilă) din jurul castrelor era importantă, animată, populația nu mai era într-un tot rurală, ci... suburbanizată. Or creștinismul a fost difuzat întâi și mai lesne printre orășeni (adus de negustori, de călători, de legionari transferați, de misionari) - lumea satului, cea din creerii munților, rămânând încă *păgână*...

Rezumat: Dacia transformată în provincie romană sub Traian, în anul 106 d.C. după 170 ani, în anul 275, sub Aurelian, a fost părăsită: armata și administrația s-a retras la sud de Dunăre... Cele vreo cinci generații de dacoromani rămase pe loc nu vor fi așteptat Edictul de la Milano (313), pentru a practica în pace creștinismul (dealtfel nici nu avea cum să aibă efect asupra unei populații ieșită de sub autoritatea, deci interdicțiile Romei, de aproape jumătate de secol).

Că (în)creștinarea începuse, foarte devreme - adică în plină... latinitate a Daciei, o dovedește tot *limba română* în care termenii esențiali sunt latini: *Dumnezeu* (Dominus Deus), *cruce* (crucea), *botezare* (baptizare), *creștin* (christianus), *biserica* (basilica), *cuminecare* (communicare), *păcat* (peccatum), *rugăciune* (rogationem)... În terminologia religioasă, la Români stratul cel mai vechi este latin; apoi grecesc; abia după cel grecesc, stratul slavon. Sinteza dă limbii române o nesfârșită

bogăție poetică: pentru nevoile pământești se pot folosi latinul *corp și* slavul *trup*; pentru cele sufletești: slavul *duh și* latinul *spirit*...

Modul neviolent în care ne-am creștinat ar putea explica absența de martiri din Calendarul Românilor. De-a lungul Evului Mediu, domnii, mănăstirile, cetățile, orașele românești au cumpărat (cu aur curat) moaște ale unor sfinți - cu toții neromâni: greci, ruși, armeni, bulgari, lipoveni...

Veche, dureroasă dezbatere: *martor* - din grecescul *martus*, *marturos* - (témoin) semnifică și *martir* (martyr). Românii nu au “vocația sfințeniei” - nici a martirajului. Nici a mărturie.

În 271, sub presiunea barbarilor (goți, gepizi, heruli, bastarni), armata și administrația romană s-au retras la sud de Dunăre. Din ceea ce fusese Dacia Romană au rămas castre, drumuri, temple, terme, arene, monumente funerare. Acestea toate au dispărut sub stratul gros de nămol și de cenușă al revărsării spre sud a Slavilor. Ei au năboit peninsula balcanică începând din secolul VI: au sătenizat civilizația polis-urilor, au strivit sub șenilele tălpilor lor desculțe și negrăbite akademii și monedă, religii și filosofie, debateri în agora, teatre, știință de carte - și *scrisuri*.

Au supraviețuit revărsărilor pornite din mlaștinile Mazuriei de azi (pașnice... le zugrăvea istoriografia sovietică... - așa au rămas și în cea de după 1989...) doar comunitățile originare de la munte sau care au avut inteligența să urce la... munte. Dintre urmașii Thracilor: Dacoromanii și Aromanii; dintre ai Illyrilor: Albanezii. În fine, Grecii: cei care nu au urcat sus-la-munte s-au refugiat în Sudul Peninsulei Italice, în Sicilia, în Africa - și la Massilia (Marsilia/Marseille), colonie ionică - astfel salvându-și nu doar limba, ci și scrisul; Albanezii, Dacoromanii, Aromanii “retrăgându-se în sus”, și-au păstrat, sub Slavi - și în ciuda lor - sufletul și limba (orală).

Se poate spune că în fața tăvălugului nimicitor al civilizației rurale slave, doar civilizațiile pastorale și limbile: greaca, albaneza, aromâna (armâna), dacoromâna au supraviețuit. Autohtonii din Tracia, din Dalmația, din Illyria (cu excepția Albanezilor și a Istroromânilor) au fost asimilați (lingvistic) de Slavi.

Slavii au fost alungați din Grecia după două secole, dar ce performanță în materie de distrugere: analfabetizaseră Elada! În schimb în actuala arie românească năvălitorii stabili(za)ți: Slavii, Cumanii, Pecenegii - au fost, ei, asimilați lingvistic de dacoromani.

Perenitatea limbii dacilor latinizați față de ale năvălitorilor succesivi, simultani, deveniți și stăpâni să constituie un mister

istoric?; să fie oare o revanșă, peste timp, a celui supus prin violență, altădată? Se poate vorbi de o contemporană revanșă a sclavului african și a robului țigan - și nu doar una muzicală? Oricum, Românii nu intră în această categorie.

Limba (română) a conferit, în spațiul unei “geopolitici” în perpetuă modificare, o uluitoare unitate trăitorilor numiți de străini: *blac, blach, blas, balak, (olachi)-romani, oláh, vlah, valah, valachên, voloh, boloh, vloh, ungro-vlah, ulak, ulaki, valaque, walat, walach* - toți termenii semnificând: “roman” (Francezii vor fi știind bine acest lucru: termenul *gaulois* sub forma: *galois* vine din francicul *walhisk* = “roman”...).

În secolul al XIV-lea existau trei importante unități geografico-statale, populate de acești “latini orientali”:

- La nord-vest: **Transilvania**; locuită în proporție de 80% de “Blaci”. Ungurii, sub presiunea Pecenegilor care-i alungaseră din Etelköz, mitic loc de popas, situat probabil în Basarabia de azi, urcaseră întâi spre Nord, făcuseră o haltă în “Țara Rutenilor” (Podolia, devenită, două secole mai târziu **Țara B/Volohovenilor** = a Vlahilor), apoi pe la anul 900 coborâseră în Panonia, unde îi învinseseră și îi supuseseră pe Blaci și pe Slavi. Din Panonia s-au îndreptat spre Est: “dincolo de păduri” era un ținut minunat, numit de cronicarii lor: “*Ultrasylvania*” (sau *Transsylvania*), unde ființau formații statale puternice: voievodatele sau ducatele purtând numele șefilor: Gelu (“*Gelou, dux Blachorum*”), Glad, Menumorut, Kean; și Țări (de la *terra*): a Maramureșului, a Oltului, a Oașului, a Hațegului. Cucerirea lor a durat câteva decenii;

- La sud: **Țara (Terra) Românească** sau **Muntenia (Valahia)**; a luat ființă în 1310, când **Basarab I**-ul a unificat cnezatele și voievodatele din dreapta și din stânga afluentului nordic al Dunării, râul Olt (Alutus, Aluta);

- La est: **Țara (Terra) Moldovei**. Voievodul Maramureșului (nordul Transilvaniei) **Bogdan** a refuzat de a mai recunoaște autoritatea regelui Ungariei (1342), iar în 1359 a trecut Carpații spre Est și s-a declarat suveran al “Moldovei”.

De unde: **Moldova**?

De la râul cu același nume, izvorînd din Carpații de Nord (cel al munților venind de la numele unui trib dac: *Carprii*).

După terminație, **Moldova** pare a fi toponim slav, ca **Bistrița**, tot un afluent al Siretului (Hyerusus, Seretus). Bedrich Smetana celebrează muzical râul “**Moldau**” în poemul simfonic “Patria mea”. Numai că “**Moldau**” este numele german(ic)

(**Mold**=pământ, în *böhmisch*) al râului pe care Slavii (Cehii) îl numesc: **Vltava**. Este limpede că Goții nu au avut cum boteza un râu din nordul ariei dacoromane (decât dacă admitem că toponimia lăsată de Bastarni - care trecuseră și ei pe acolo - a supraviețuit peste un mileniu...); limpede și faptul că Slavii, ocupând văile și câmpiile, au slavizat toponimele “joase”, de la câmpie, din văi (dar nu și ale munților!) - vezi și **Dâmbovița, Ialomița, Prahova**, din actuala Românie, dar vezi și în Grecia: **Mândra, Levadia, Arahova, Grivena, Tyrnavos** etc...

Și dacă “**Moldova**” *nu este termen slav*?

1. În baladele populare despre “Descălecatul Țării Moldovei” este vorba de o cățea, **Molda**, frunțașă haitei de câini de vânătoare a Domnului: urmărind un cerb, a trecut munții spre Răsărit, trăgându-i după ea și pe vânători: aceștia s-au trezit pe un pământ minunat, străbătut de un râu cristalin... În cinstea cățelei, râul (și pământul din jur) au primit numele: **Moldova...**;

2. Limba Dacilor (din care s-au păstrat cca 160 termeni siguri) face parte din grupul indo-european, subdiviziunea *satem* - ca sanscrita, iraniana, lituaniana, letona, prussiana, slava, illyra și armeană (latina: din *centum*). Au rămas în limba română termeni esențiali din limba dacă: *vatră* (foyer - ca în franceză, cu triplu, cvadruplu sens), *căciulă* (bonet de fourure - termenul se găsește și în albaneza contemporană), *țarină* (câmp, ogor), *codru* (forêt), *copac* (arbre), *baci* (șef al ciobanilor, proprietar al turmei), *brânză* (fromage), *balaur* (dragon), *moș* (bărbat în vârstă, bătrân/ înțelept), *moșie* (proprietate, pământ), *moștenire*, *moștenitor* (héritage, héritier); părți ale corpului: *buză* (lèvre), *grumaz* (cou), *ceafă* (nuque); familie: *băiat* (garçon), *copil* (enfant), *prunc* (nouveau-né); *strugure* (raisin), *butuc* (cep de vigne, bûche), *curpen* (sarment): în sec I î. C. Dacii ajunseseră atât de nesobri, încât Marele Preot Deceneu i-a obligat să zmulgă toate viile...

În toponimie Dacii foloseau și sufixul *-dava*: *Argedava* (capitala Regatului Dac, sub Burebista), *Buridava*, *Sucidava*, *Capidava*, *Petrodava* etc. Nu este deloc imposibil ca actualul râu Moldova să-și fi luat numele de la o fortăreață dacă: **Moldava**, iar “terenul” din jur (peste 100.000 km. pătrați) să fi devenit: **Țara**.

De la numele țării (**Moldova**), cel al locuitorilor: **Moldoveni** - de care aveau să-și aducă aminte, nu ocupanții ruși țariști de la 1812, ci bolșevicii cu gânduri de re-ocupare - în 1924...

Tot din cuvinte harta Țării Moldovei:

La vest era despărțită de Transilvania prin lanțul Carpaților Orientali; la sud, de Țara Românească, prin râul Milcov și prin un fragment al râului Siret, apoi de Dunărea Inferioară, partea ei deltaică, până la Marea Neagră. De acolo încă 120 km spre est: litoralul, până la Limanul (Laguna) Nistrului. Unde exista - există și azi, re-re-refăcută - ca o bornă de hotar între Europa și Asia cetatea ioniană Tyras (întâiul nume grecesc cunoscut al fluviului Nistru), ridicată în sec. VI î. C., devenită: Asprocastron, Moncastro, Cetatea Albă - în română; tradusă în turcește: Ackerman, apoi în rusește: Belgorod Dnestrovski.

La est: fluviul Nistru (Tyras, Danastius, Nistros) - [și nu Niprul (Borystenes), cum confundă Occidentalii - desigur pentru că rușii au pus proteza **D** și a rezultat: **DN**ep, **DN**estr - de ce nu și **DN**eva?; sau **DN**il, sau **DN**iemen? - mister-slav] scâldea "Tyragetia", iar Bugul (Hypanis) alcătuia granița orientală a... dacității. Nistrul al cărui mal drept a fost fortificat începînd de la 1400, sub Alexandru cel Bun, domnul Țării Moldovei; atunci au fost construite noi cetăți, iar cea grecească, de la mare, Tyras, renovată. Astfel, de la nord la sud (*numai pe malul drept al Nistrului, pe pământ românesc*), au vegheat multe secole - și au rămas și azi cetățile: Hotin, Soroca, (Orhei), Tighina, Cetatea Albă...

Am pus între paranteze Orhei: spre deosebire de celelalte, Cetatea Orhei nu a mai rămas în picioare. La vreo 10 km de Nistru, pe afluentul său Răut a existat o cetate mongolă (tătară) ridicată după bătălia de la Kalka (1223, când au fost nimicite knezatele rusești), probabil în timpul Marii Invazii din 1241. Fortăreața era rudimentară însă, judecînd după rămășițele domestice, acolo s-a bătut monedă și părea destinată a deveni capitala (și civilă) cea mai occidentală a Imperiului Mongol. Mult mai târziu - la 1469 - este semnalată "cetatea Orhei, în jurul căreia s-a așezat Orheiul", sub Ștefan cel Mare - însă localitatea medievală (și actuală) se află la 30 km de Nistru, tot pe Răut, deci nu a fost ridicată în jurul cetății mongole (locul numit azi: "Orheiul Vechi" - poartă încă ruine vizibile).

În disputa mereu-mereu actuală dintre români și ruși (de la 1989 și ucraineni - aceștia nu doar persecutați ai rușilor, dar și feroci persecutori, și moștenitori ai Imperiului Sovietic, mai ales ai rapturilor teritoriale: Polonia Orientală, Ucraina Subcarpatică, apoi Bucovina, precum și sudul Basarabiei, cu litoralul întreg, Insula Șerpilor - pământuri românești) este invocată "întâietatea". Care "întâietate": sovietica (după care mașina cu aburi fusese descoperită de Polzunov, radioul de Popov, America de Columbov, metroul de Metrov, hârtia de Papirosov, tiparul de

Gutenbergov, etc etc)? Dar Slavii au pătruns în Imperiul Bizantin (din care făcea parte fosta “Dacie Felix”) în 550 d. C. - nu mai devreme; s-a semnalat o expediție rusă, pe mare, împotriva Constantinopolului (în 860, nu mai curând); Rusia, ca stat, a început a se amesteca în treburile Țărilor Române, prin incursiuni, pe la 1700 prin Petru I, însă abia în 1792 a devenit “vecină” cu Moldova, după ocuparea Edisanului, controlat de Tătari (regiune devenită “Odessa”).

Dovadă, în piatră: *toate cetățile de pe Nistru* (inclusiv antica Tyras, însă aceasta fusese fondată în sec. VI î.C.) *au fost edificate pe malul drept al fluviului, deci în interiorul Țării Moldovei - deci, în interiorul Europei - pe celălalt mal, stângul, aflându-se Asia.*

La nord granița era terestră, deci mișcătoare: Țara Moldovei se afla în contact direct cu Voevodatul B/Volohovenilor (după cum spune numele: al-Valahilor), cu statele kievene, cu Polonia, cu Lituania - care, la un moment dat, se întindea până la Marea Neagră, contînd ca “vecina de la răsărit”; apoi cu Imperiul Austro-Ungar, care ocupase în 1775 nordul Țării Moldovei, botezîndu-l: **Bukovina**; în fine cu Imperiul Ruses, cel venit, ca toate marile plăgi ale istoriei Europei (Hunii, Avarii, Ungurii, Tătarii) dinspre est, atingînd Nistrul abia sub Caterina a II-a, la 1792.

Douăzeci de ani mai târziu, în 1812, aceeași Rusie a mai făcut un pas în Europa, răpind jumătate din Țara Moldovei, botezînd-o cu un cuvînt românesc: **Basarabia**, însă modificat à la française: *Bessarabie*, stabilind - deocamdată - frontiera pe râul interior, aproape paralel cu Nistrul: Prut (Pyretus, Porata).

Falsificarea toponimică din 1812, invenția rusească: *Bessarabia* numind jumătatea orientală a Țării Moldovii, răpită, s-a repetat în 1924 - fatalitate: tot prin geniul (rău al) unui ne-rus: Bulgarul Christian Rakovski. Prin el Rusia și-a negat propria invenție de la 1812: *Bessarabia*, căzută în desuetudine și a fabricat alta, nou-nouță: *Republica Socialistă Sovietică Autonomă... Moldovenească!*

Rakovski, bulgar prin naștere, român prin cetățenie, socialist prin... meserie (a fost inițiatorul mișcării socialiste din România și mentor al lui Panait Istrati). Rusofob notoriu (bibliografia lui spune multe și... mult), în 1916 fusese demascată ca agent german, plătit, dovedit prin “Lista Günther” (numele celebrului-sinistrului recrutor german acționînd la București) - drept care autoritățile române îl arestaseră și îi fixaseră domiciliu obligatoriu “pe cuvînt de onoare” la Iași. Cum frontul ruso-român se afla în Moldova; cum revoluția bolșevică pornise, nu doar de la

Petersburg, ci și de pe frontul din Carpați (unde militarii ruși părăsiseră pozițiile și se dedaseră la jefuirea localnicilor, la violarea localnicilor, la băut rusește, până la moarte, prin înecare în pivnițele în care “împușcaseră” butoaiele), o ceată de ruși beți l-a luat pe sus pe Rakovski, l-a urcat pe soclul statuii lui Alexandru Ioan Cuza din Iași și l-a pus să declare... abolirea monarhiei și instaurarea “Republicii Socialiste Sovietice România”. Etilnicii revoluționari au fost alungați în următoarea jumătate de oră, dispărînd cu tot cu agentul german, înrăitul antibolșevic devenit proaspătul bolșevic Rakovski...

...Care avea să apară în curând ca președinte al Sovietului Comisarilor Poporului din Ucraina, prilej cu care a și condus câteva expediții de “recuperare a Bessarabiei, pământ, de veacuri, rusec”.

Fără succes. Însă înainte de a fi trimis de Lenin ambasador al URSS la Paris (unde l-a precedat pe Ilia Ehrenburg, și el celebrissim sergent-agent-recrutor); înainte de a fi fost acuzat el însuși de trotskism și înainte a fi deportat la Astrahan (unde l-a găsit ucenicul său Panait Istrati - și înainte de a-i acuza, în *Pravda*, el, pe foștii săi tovarăși de... spionaj în favoarea Germaniei - nu se înșela, chiar totdeauna, Stalin... - și înainte de a fi împușcat, chiar și el, fidelul întru trădări), Rakovski a imaginat un scenariu de geniu: fiindcă Rusia, iscăbind de astă dată cu pseudonimul “URSS”), ținea să re-răpească jumătatea din Moldova furată în 1812 - el și ai săi tovarăși de internaționalism proletar de la Odessa, recrutați din cartierul rău famat purtînd numele “Moldovanka” (devenit în întregime evreiesc), au inventat o... Moldovă pe malul stîng al Nistrului, în Ucraina - precum și... “limba moldovenească”! Un cârlig de undiță în care au pus ca momeală peștișorul “Republica Autonomă Socialistă Sovietică Moldovenească”, sperînd să prindă peștele mărișor: Moldova istorică (cuprinzînd și partea ei orientală, devenită provincia românească Basarabia) - de ce nu peștele-cel-mare: România întreagă?

Sub unguri, vreme de un mileniu, Românii din Transilvania au avut parte de suferințe cumplite, printre nedreptăți fiind și nerecunoașterea lor, autohtoni, ca națiune, alături de ocupanți: Ungurii, Secuii și de coloniști: Sașii, Șvabii. Dar în 1918, când s-au unit cu Patria Mamă, Românii transilvăneni puteau să scrie și să citească în limba română, aveau o identitate, știau cine sunt și de unde se trag, ba îi învățaseră carte și conștiință de sine pe Românii din Principatele - libere;

Prin comparație: sub ruși, numai în 106 ani, Basarabenii au

fost striviți, analfabetizați, desnaționalizați, desidentizați.

Să fi fost Moldovenii dintre Prut și Nistru mai puțin bravi?, mai inerti?, mai înclinați spre supușenie decât Transilvănenii?

Istoria ca și literatura, cu osebite "ficțiunile reale" semnate de Mihail Sadoveanu, spun contrariul:

De pe la 1400, când puterea mongolă a diminuat, ținuturile devastate din răsărit au prins a fi repopulate. Sub Alexandru cel Bun, domn al Moldovei, a început construirea-reconstruirea fortificațiilor de la granița naturală dintre Europa și Asia: Nistrul. Cetățile de pază aveau nevoie de **oameni liberi** ca străjeri. Astfel a început istoria Moldovenilor de la Nistru, Grănicerii de la Răsărit, cu statut asemănător celor din interiorul Arcului Carpat: Făgărășenii, Năsăudenii...

Agricultori, crescători de vite (mai cu seamă de cai), neguțatori în timpul liber, oșteni în... tot celălalt, slujeau pe câte un domnitor, dar și pe ei înșiși - de unde frecventele răzvrătiri împotriva puterii centrale de la Suceava, de la Iași, pentru impunerea unui "domnișor" de-al lor, de regulă un impostor - întreprindere în care excelau cei din ținutul meu, Orhei. Nu se sfiau să dea și câte o raită peste Nistru, "La Cazaci" (nu o seminție, ci o adunătură de mercenari: ruși, polonezi, lituanieni, ucraineni, tătari, moldoveni, numele venindu-le de la tătarească: *ca'zac*: călăreț rătăcitor - "corp" pe care Ecaterina a II-a l-a prefăcut în unitate de jandarmi-călări); și "La Tătari" - în scop cinstit, de jaf.

Însă oricât de turbulenți în interior, când se profila primejdia străină, căpătau un singur domn-dumnezeu: Moldova.

Moldovenii de la Nistru, oameni liberi, războinici, întrețineau cu Tătarii, deveniți auxiliari ai Turcilor și stabiliți (?) în Bugeac, pe litoralul Mării Negre, în sud-estul Moldovei, relații originale, nemaîntâlnite nici la răsărit de Nistru, nici "la apus de Prut" la Valahi, Unguri, Poleaci, Nemți. Apocalipticul: "Vin Tătarii!" se trăgea de la Marea Invazie din 1241 și avea efect fulgerător, traumatizant, asupra tuturor ne-Tătarilor...

...dar nu și asupra Moldovenilor de la Nistru.

Dintre toate victimele "mongolilor", de la Caspica la Adriatică, singuri "Nistrenii" nu se temeau de Tătari - de ce? Fiindcă și ei "discutau" din șa, cu sabia, cu sulita, cu arcul - predilect, cu *ghioaga*, cu *toroipanul* (termeni, probabil, din substrat); și ei, ca și Tătarii erau călăreți-ușori. Năvălitorii veniți călare erau obișnuiți să întâlnească fie o împotrivire din partea unei armate pedestre (deci inferioară cu cel puțin un metru, *înălțimea* constituind și un important avantaj psihologic), fie să întâlnească o cavalerie grea, greoaie, lesne de evitat și ușor de

înfrânt de viespile mongole. Și Cazacii (de la Pragurile Niprului) “discutau” pe picior de egalitate cu Tătarii, adeseori înfrângându-i. Da, ei erau buni (și interesați) luptători, însă nu aveau de apărat un pământ al lor, o patrie, să-i zicem: “Cazacia”. Moldovenii, da: **Moldova**. Trăind-pe-cal, Moldovenii de la Nistru îi înfruntau de la egal la egal (“de la același nivel”) pe Tătarii născuți-pe-cal. Să fie citit romanul **Neamul Șoimăreștilor** de Mihail Sadoveanu și ca un document ce este, nu doar ca o superbă ficțiune; să fie citit Dimitrie Cantemir (prin dubla sa origine, aflat în deplină cunoștință de cauză), cu a sa **Descriere a Moldovei**; să fie recitiți memorialiștii basarabeni D. C. Moruzi, Matei Donici, Leon Donici, Gh. V. Madan: curioșii vor fi surprinși să afle “istorioare” de genul (citez din memorie):

*S-a întâmplat ca într-o vreme în împrejurimile Orheiului să moară aproape toate femeile, după ce nășteau (probabil de febră puerperală). S-a ținut sfat: oamenii au hotărât să saie pe cai și să deie iama-n tătarime, în Bugeac. Așa au făcut: s-au dus, s-au întors: după ce-au tăiat, pe la brâu, toată partea bărbătească, au luat toți caii, toate vitele, toate sculele de preț, **precum și ceva tătarce, de să aibe cine le spăla izmenele...** (s. mea.)*

Astfel s-a plămădit bravul norod moldovinesc dintre Prut și Nistru..., trag eu o concluzie pripită, însă nu neapărat falsă. Că afirmația este verosimilă o probează toponimia tătarască (frecventă, nu doar în Sud, unde câteva secole au locuit - în fine: pe-acolo, prin partea aceea, își aveau iurtele, în aul-uri). Dar mai vârtos: onomastica.

Există nume de familie (provenind din porecle), indicând neamul: **Rusu, Bulgaru, Turcu, Sârbu, Grecu, Neamțu, Paleacu** - și, desigur **Tătaru** - acesta din urmă arătând că purtătorul se trage dintr-un tătar; alte nume informează despre “trecerea” la religia creștină: frecvențele azi **Botez, Botezat**, spun că un necreștin: turc, tătar, evreu, lituanian/litvan (înainte de 1400) “trecuse” la creștinism, ca dovadă, fusese *botezat*; nume devenite neaoș-basarabene: **Ciachir, Iachir, Celac, Burlac, Batal, Bulat, Uzun, Cabac, Huzum, (H)Amza, Baidan, Buiuc, Murafa...** sunt de origine tătară. Probabil și **Hâncu**, chiar dacă lingvistul Iorgu Iordan s-a străduit să-l (ex)tragă din slava bulgară, tot de la türco-tătarul *han* vine, sub forma: *khan* - ceea ce a dat în limba română: **Cantemir** (Han-Temir), dar și: **Temircan** (Temir-Han)...

[Dimitrie **Cantemir** a fost nu doar domnul Moldovei, nu doar nefericitul aliat al țarului Petru cel Mare (și întâiul, cronologic mare-înșelat de Rus: niciunul, dar nici un punct din prevederile Tratatului încheiat între ei la 1711 nu a fost respectat de “protectorul creștinătății”), ci și un savant, în corespondență cu

contemporanii cei mai luminați, membru al Academiei din Berlin, istoric prestigios (**Istoria Imperiului Otoman și Descriptio Moldaviae**, scrise în latină, au făcut dată, fiind traduse și în engleză, germană, franceză); un istoric al religiilor (**Sistema religiilor muhammedane**), compozitor, muzicolog (printre altele, autor al unui **Tratat de muzică turcească** și inventator al unei metode de notație a muzicii turco-arabe), etnolog, lingvist, comparatist, “un Lorenzo de Medici al Moldovei”, cum îl numise Leibniz. Și un imens scriitor de... “ficțiune-realistă”, prin superba **Istoria hieroglifică...**, scrisă în românește.

Fiul său Antioh, socotit părinte al poeziei clasice ruse, a fost ambasador la Londra și a îndeplinit misiuni diplomatice în Franța - dealtfel a murit la Paris, în 11 aprilie 1744].

Acestea - și încă altele - pentru a spune că nu firea mai slabă a Românilor dintre Prut și Nistru a fost de vină în strivirea lor, doar în 106 ani; și nu firea mai tare a românilor din Arcul Carpat, suferind un mileniu, i-a făcut să iasă cvasi-teferi din robia ungurească.

Ci natura ocupantului. Ungurul, brutal, crud, disprețuitor, nu i-a considerat pe indigenii găsiți în interiorul Arcului Carpat alcătuitori ai unei națiuni - le-a îngăduit însă practicarea religiei (ortodoxă, după Marea Schismă, 1054), apoi greco-catolică, după 1700; a tolerat ca Valahul (Oláh), deși fără drepturi civice, să aibă tipografii, publicații, școli - în limba sa;

Rusul - bun, să-l pui pe rană !- doar la câțiva ani de la ocuparea Moldovei de Răsărit, în 1812, a suprimat autonomia culturală promisă, teritoriul a fost colonizat cu străini, locuitorii au fost rusificați cu ferocitate, de parcă Inamicul Nr. 1 al Pravoslavnicismului Rusesc ar fi fost Românul.

De aceea au fost aduși, instalați, cu zecile, cu sutele de mii, coloniști (orice ar fi fost: germani, elvețieni, francezi, bulgari, evrei, ucraineni, ruși, găgăuzi erau, sau urmau să fie vorbitori de rusă, nu de română); diviziile - sună cunoscut termenul, dintr-o anecdotă cu Stalin și Vaticanul... - de slujbași țariști, care, înainte de a se pensiona și a se fixa, făceau să le vină în Basarabia, pământ meridional, cu multă lumină (ce să mai vorbim de hrană: carne, lapte, fructe, legume, vin, miere, vânat, pește...), din cine știe ce fund al înghețatei, al mohorâtei Rusii frați, cumnați, bunici, veri, vecini - cu “prime de instalare” și proprietăți dăruite de generosul Țar al Tuturor Rusiilor.

Metodă mult perfecționată după re-ocuparea Basarabiei, în 1944. Dealtfel țarii roșii, pe când erau ei doar țarevici (secretari-generalii ai PC al RSS Moldovenească), se antrenaseră, de pe tronul

de la Chișinău, pe spinarea românilor basarabeni - persecutându-i, înfometându-i, deportându-i, dislocuindu-i, negându-le identitatea, alta decât a lor, ocupanții: un porc-de-câine ca Hrușciiov, un câine-de-porc ca Brejnev, un gagarisit-din-fragedă-copilărie ca Cernenko, un crocodil kaghebist numit: Andropov, “pacificator” al Ungurilor, în 1956...- toți aceștia au fost mai întâi “guvernatori” la Chișinău.

Cum se va fi făcând că primii trei erau și ucrainenii?

Doar Ucrainenii se declaraseră totdeauna nu doar antiruși, ci: anticomuniști, nu?

4. Scurtă istorie a “Basarabiei”.

Un rapt, o diversiune lingvistică, realități statistice

Am mai scris, am re-scris, am tot scris - și bine am făcut - re-re-repet adevăruri istorice de toată lumea știute:

- În Antichitate teritoriul aflat de-a dreapta și de-a stânga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot: **Tyrageția**. Era locuit, după cum îi arată numele, de geți. Sub presiunea sciților, în secolul V î. C., geții se retrăseseră spre nord-vest și sud-vest, dar în secolul IV, celții împingându-i de la vest, sub Dromichaite, apoi sub Burebista reveniseră, atingând iarăși Bugul (Hypanis). Odată cu ocupația Daciei (sec. II d. C.), a fost romanizată și Tyrageția, însă puținele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu - cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului - fuseseră ocluate de țariști, iar de bolșevici trecute la “informații secrete” [vezi soarta arheologului Ion Suruceanu] - pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest).

Sărind peste un mileniu:

De unde: “**Basarabia**”?

Pe la 1352 domnul Țării Românești, Nicolae Alexandru **Basarab**, fiul lui **Basarab I**-ul, după o campanie împotriva tătarilor, pe care i-a bătut și i-a alungat dincolo de Nistru, a consemnat în documente scrise și desenate (hărți) un teritoriu de circa 4.500 km. p. aflat între nordul gurilor Dunării și afluentul său, Prut (Pyretus), ca “**Basarabia**”, de la numele dinastiei sale. În unele hărți din sec. al XVI-lea și tot în unghiul format de râul Prut și Dunăre apărea: “**Bassarabia (Pars)**”.

[Caterina a II-a a Rusiei (am mai sărit cinci secole...) era protectoarea lui Voltaire, a lui Diderot; contra multor favoruri pecuniare a primit la rândul-i favorurile acestor “directori de conștiință”. Pe calea deschisă de prestigioșii călători, după Revoluția Franceză din 1789, mulți nobili, militari, ingineri ori simpli aventurieri (și) francezi au căutat adăpost și au făcut carieră în Rusia cea ducând lipsă de specialiști în modernizarea Imperiului - acțiune începută de Petru I. Printre aceștia a fost și ducele de Richelieu (Armand Emmanuel de Plessis), fugit de Revoluție, ajuns în Rusia în același an, 1789.

Țarina i-a încredințat administrarea guberniei sud-vestice recent cucerită de la tătari (Edissan în 1792). Pe locul unui sat de

pescari, Hagi-Bei, după planurile lui Richelieu și ale echipei sale de specialiști francezi (printre care De Rubas și Langeron) a fost ridicat cel mai important port meridional al Rusiei. Francezii în slujba Rusiei Eterne aveau o solidă cultură clasică, drept care au botezat noua așezare: *Odessa* - “de la antica cetate elină *Odessus*”. Ce conta că *Odessus* fusese, într-adevăr, colonie ioniană, însă nu acolo unde o indicau ei, ci departe, la peste 400 km în linie dreaptă, spre sud, în Bulgaria de azi, pe locul numit: Obzor, între Varna și Burgas. Rușii nu țin seama de adevărul istoric, ei se bucură (în tăcere) de profitul geopolitic.

Ducele de Richelieu s-a întors în Franța abia după Restaurație (1815), deci se afla și în slujba țarului Alexandru I, cel care, la 1812 (!), profitând de situația critică a lui Napoleon, a răpit jumătatea estică a Țării Moldovei (am mai spus-o?- am s-o re-re-spun!), cu ajutorul generalului Langeron, cel care a manevrat din umbră tratativele cu Turcii de la Giurgiu în calitate de aghiotant și consilier al lui Kutuzov. Alte surse pretind că ducele de Richelieu, departe de a fi fost slugă supusă și falsificator-șef al imperialismului agresiv rusesc, l-ar fi consiliat pe Alexandru I să nu-i nedreptățească pe bieții-moldoveții, care sunt... latini; că ar fi invocat Tratatul de la Luck din 1711, încheiat între Petru cel Mare, strămoșul lui Alexandru, și domnul Moldovei, Dimitrie Cantemir, prin care rușii “garantau pe veci”, nu doar suveranitatea Moldovei ca stat, ci domnia ereditară și autoritatea absolută...

Futeze!, ca să o tragem pe franțuzeasca moldavă. Richelieu se afla în serviciul Rusiei, nu în al adevărului istoric, cu atât mai puțin în al dreptului popoarelor de a nu fi înghițite de Monstrul Rus].

Urmarea se cunoaște: noua frontieră dintre Moldova și Rusia “s-a mutat” mai la vest, pe râul interior Prut, cel care împărțea, topografic, țara pe o linie nord-sud. Firește, raptul celei mai bogate părți a Moldovei nu a fost un accident, ci o constantă tactic-strategică rusească: peste un secol și aproape jumătate, în iunie 1940, la fel: profitând de situația, nu doar critică, ci catastrofală a protectoarei României, Franța, învinsă de Germania și ocupată, Rusia (sovietică, ceea ce n-o împiedeca de a fi, în continuare, aceeași putere imperialistă) a re-răpit Basarabia, în același preț, Bucovina de Nord și ținutul Herța... (Țările Baltice au fost înghițite, “înglobate”, vorba istoriografiei sovietice, în totalitate, deci, în marea lor nefericire, măcar și-au putut păstra identitatea - teorie contestată, pe bună dreptate, de baltici).

Ducele de Richelieu, guvernator al provinciei Odessa sub

trei țări: Caterina a II-a, Pavel I, Alexandru I și strategii-cartografi-dezinformatori-diversioniști țăriști francezi aflați sub conducerea sa, lucrînd la reprezen-tarea (carto)grafică a *viitoarelor teritorii rusești*, încă înainte de 1812!, a(u) găsit în documente denumirea **Basarabia** (cea de la 1352) - de multă vreme ieșită din uz - și a(u) operat două falsuri:

- un *fals toponimic*: din denumirea românească: *Basarabia*, de la numele de persoană **Basarab**, a făcut... *Bessarabie* (dublarea *s*-ului și *e*-ul final: marca indelebilă franceză), denumire care, “la o adică” ar fi fost tradusă (din rusă, firește!): “Fără Arabi”... Traficare grosolană, profitabilă rușilor: “fără” ar fi trebuit grafiat: “bez”, nu “bes”; cât despre “Arabi” nicicând nu le-au spus Rușii Turcilor - nici Tătarilor: “Arabi”. **Manipularea cuvântului** avea să fie repetată în anii lui Gorbaciov, mai ales prin “glasnosti” ajuns în Occident gata-tradus de ruși: “transparentă” (de unde transparentă?, de la *Glas*, care, în limbile german/ic/e se traduce prin... *sticlă*, ca materie? - când în rusă *glas*, ca și în românește, înseamnă: *voce!*); astfel o semnificație onestă în rusește, anume: (starea) de a da, de a căpăta glas, voce, cuvânt, rostire (cui/cine? firește, cei/celor care nu au..., deci: libertate de expresie) - a fost traficată în... “transparentă”;

- un *fals cartografic*: teritoriul numit în secolul al XIV-lea **Basarabia** se întindea pe o suprafață de cca 4.500 km. pătrați - și se afla în sudul Țării Moldovei - deci, pe hartă, denumirea lui era scrisă... orizontal; pe harta confecționată de cartografii francezi de sub conducerea ducelui de Richelieu, în slujba Imperiului Rus: **Bessarabie** (numele *viitoarei* oblasti apoi, din 1825: gubernie rusească) a fost grafiată/trasată pe o linie pornind de foarte sus, de la nord spre sud, cu o ușoară curbură urmărind forma ținutului care, acum, măsura *de zece ori* mai mult decât **Basarabia** originală: 45.000 km. pătrați.

[Nici o noutate în ceea ce afirm: Eminescu scrisese mai bine și mai documentat încă în 1878 (*Timpul*, 10 februarie) în articolul “Chestiunea retrocedării Basarabiei” și mult dezvoltat în studiul “Basarabia”, publicat tot în *Timpul* din martie, același an, 1878.

«Nu întâmplător», vorba comuniștilor, poetul nostru național a fost “epurat” printre primii, considerat - și el! - nu doar “anti-semit”, dar și “fașist” - corect: “avînd o concepție fascistă”...].

În legătură cu orientarea nord-sud a acestei unități geopolitice:

Țara Moldovei nu a fost niciodată străbătută de frontiere

interne orientate nord-sud, deși cursurile de apă, în majoritate, urmează această direcție. Moldova cunoștea încă din secolul al XIV-lea o Țară de Sus (la nord), o Țară de Mijloc și o Țară de Jos, în sud. Se vorbea despre “Moldovenii de la Nistru”, despre “Moldovenii de dincolo de Nistru”, însă niciodată nu s-a spus-scriș: “Moldova de la Nistru”; rar de tot: “Moldova *dintre* Prut și Nistru”. Râul interior Prut, curgînd de la nord spre sud, nu separase vreodată unități administrative mici (plase), nici mijlocii: județe, pe ambele maluri ale sale ființînd, călare, cel puțin treizeci de așezări.

...Așezări românești existaseră din timpuri imemorabile dincolo de Nistru, dincolo de Bug, dincolo de Nipru, dincolo de Don, până în Caucaz, până la Volga, până la Caspica, dincolo de ea... Dintre sedentare-agricole, cele vlahe (b/volohe) erau cele mai vechi. Elementul românesc, mai corect: dac romanizat (și nu doar moldovenesc) a jucat rolul de pionier încă înainte de năvala mongolă din secolul al XIII-lea, iar în toiul ei a mers în sens contrar: *spre* Răsărit. Era alcătuit din localnici supraviețuitori ai anticei Tyrageții, apoi din stabiliți de bună voie la est de Nistru, apoi din “coloniști de nevoie” (nu doar moldoveni, dar și munteni, luați cu de-a sila de armatele rusești în retragere și, începînd cu domnia Caterinei a II-a împămîntenii între Nistru și Bug); deasemeni, dintre păstorii originari din Carpați, din Transilvania - și nu din puțini ar(o)mâni ca ramura paternă a mea purtînd numele “macedonean”: Goma [una din ipoteze, cealaltă: un strămoș s-ar fi chemat Huma, Humă; după ocupația rusească din 1812 rușii ar fi modificat grafia în Guma, apoi în Goma]. Ei au dat *primii sedentari rurali continentali* în “Tartarie Pars” (orașele de pe litoral erau locuite de greci, de armeni, de evrei și de ar(o)mâni - drumul spre Est al negustorilor și al aventurierilor urmărind îndeaproape malul Mării Negre).

Țăranii se mutau - din diferite motive - de aici, dincolo; sedentari fuseseră, sedentari rămîneau, oriunde și oricât s-ar fi deplasat;

Păstorii călătoreau cu turmele; cum se spune: mergeau la coada oii (care, ea, oaie, se lua după a berbecelui-mare...).

Nomadismul păstoresc al carpatinilor și al pindaricilor (aici: nu de la poetul Pindar, ci direct de la munții Pind din Macedonia, unde ar fi vatra Ar/o/mânilor), era în fapt un sedentarism-pe-roate. Din pricina imenselor distanțe, transhumanța nu mai era anuală, ci de la cincinală în sus - până la eternă. Fiecare *turmă* (termen latin) numărînd zeci de mii de capete - și nu doar oi, ci și vite albe și cai - era păzită pe un anume loc (*stîănă*, termen din

substrat) de zeci de persoane alcătuind o *familie* lărgită. Păstorii-mergători-împotriva-istoriei (și a geografiei...) aveau căruțe supradimensionate, coviltirate, etajate, adevărate case pe roate, deplasabile numai pe timp secetos și pe pământ înghețat (când era zăpadă, roțile erau înălțate și așezate pe tălpici de sanie), cu câte patru-șase perechi de boi fiecare - după ce o pășune era epuizată; aveau - tot pe roate - mori de vânt (făină pentru pâinea oamenilor, uruială pentru animale) cu aripi de pânză, pliabile; biserici pe roate - adevărat, fără turle, clopotele fiind montate pe un cadru de lemn, și el prevăzut cu roate... Ustensilele, cazanele de fiert laptele, gălețile de muls, uneltele de dulgherie, de fierărie, de cojocărie, de căldărărie etc erau transportate separat... Uneori - adeseori - o *stână* pleca mai departe, cu oile, pe loc rămâneau câțiva... nomazi semi-sedentari: își făceau case adevărate, casele alcătuiau un cătun, apoi un sat, apoi un târg - oricum, acea nouă așezare era dotată cu depozite pentru brânză, lână, piei, pastramă și juca rolul de popas pentru alte turme venite din Apus, cât și pentru caravane, în ambe sensuri. Și noii sedentari creșteau animale însă turmele fiind mult mai... puțin foarte-mari, pășunau doar prin jurul satului-nou (pe o rază de 50 kilometri), în restul timpului cultivau cereale, legume, sădeau pomi fructiferi și viță de vie - chiar și perdele de pădure destinate să apere satul de Crivăț... - semințele, puieții, butașii fiind aduși de-acasă...

La 16 mai 1812, prin Pacea de la București (ce ironie!) Rusia a răpit partea răsăriteană, cea dintre Prut și Nistru, a Țării Moldovei, botezînd-o abuziv: **Bessarabia**.

La 23 iulie 1812 Rușii au adoptat un **Statut special pentru coloni-zare** (nu au pierdut timpul Frații Creștini, colonizatornicii). În virtutea rusificării-prin-colonizare (și) a "Bessarabiei", coloniștii, fie aduși din alte părți ale Imperiului, fie din afara lui, se bucurau de enorme avantaje: căpătau numaidecât cetățenia rusească, erau scutiți de armată, de impozite, li se dăruiau generos-împărătește mari suprafețe de pământ (se înțelege, furat băștinașilor). Astfel au fost atrași coloniști occidentali: germani, elvețieni, francezi; coloniști ne-ruși din Rusia: germani din Țările Baltice și din regiunea Varșoviei (acea parte a Poloniei ocupată de Ruși); ucraineni (ruteni) din Pocuția, din Galiția; evrei din Galiția, din Ucraina de sud-vest (cea dintre Nistru și Bug); bulgari și găgăuzi din Imperiul Otoman (Bulgaria de azi) precum și ruși-ruși (de pretutindeni).

Nu am avut o statistică în care să fie consemnată situația populației în Momentul 1812, doar informația:

La 1810 în “Moldova dintre Prut și Nistru” existau 327.199 locuitori din care străini sub 5% (evrei: “o cifră ne semnificativă, în jur de 1%”, cca 3.000 persoane).

Se știe însă că “multă lume” trecuse pe malul drept al Prutului, mai cu seamă țărani (mii de familii), fugind de spaima *șerbiei* rusești, cea care îi prefăcea pe oameni în... suflețe.

Din cifrele aflate la dispoziție, fiind vorba despre *Evreii în Basarabia*, le voi da doar pe cele indicând “mersul” lor în comparație cu populația totală a noii gubernii rusești și cu a indigenilor:

Statistica rusească din 1817:

(de la Legea Colonizării din iunie 1812 trecuseră cinci ani, interval în care intrase în “Bessarabia” un număr considerabil de evrei lipsiți de drepturi, persecutați, masacrați, “pogromizați”, în Galiția și în Ucraina):

Total : 482.630 locuitori
 Români : 419.240 85% (*deci, străini: 15%*)
 Evrei : 19.130 (3.000 în 1810, 1%) - 4,2 %

Statistica rusească (“Zașciuk”), tipărită în 1862, însă oglindind situația anterioară cu un deceniu:

Total: 914.679 locuitori:
 «Moldoveni»: 600.000 66,4% (*străini: 23%*)
 Evrei: 78.216 (3.000 în 1810, 1%) 8,6%

Statistica rusească din 1862:

Total: 1.003.499 locuitori:
 «Moldoveni»: 515.927 ¹⁾, 51,44% (*străini: 48%*)
 Evrei: 95.927 (3.000 în 1810, 1%) 9,56%

Statistica rusească din 1897:

Total: 1.935.412 locuitori:
 «Moldoveni»: 920.919 ²⁾, 47,58% (*străini: peste 52%*)
 Evrei: 228.168 (3.000 în 1810, 1%) 11,79%

*În 87 ani, numărul “moldovenilor” crescuse, de 3 ori
 “-” numărul evreilor - “-” 75 ori*

După statistica din 1919 rezultă că în 109 ani (1810-1919) **populația evreiască din Basarabia crescuse de 89 ori, ajungând la 267.000 persoane.**

De adăugat și următoarele informații din 1897:

- în mediul urban trăiau 14% dintre moldovenii băștinași;
- știutori de carte, moldoveni, bărbați: 10,5%; femei: 1,3 %

germani: (b) : 63,5%; (f) : 62,9%

evrei: (b) : 49,6%; (f) : 21,6 %

Mai analfabeți decât moldovenii erau Țiganii: 0,3%...

Rezultat “culturalizator” al unui secol de ocupație rusă.

Statistica sovietică (“Krupenski”, ³⁾ Paris), 1920:

Total 2.973.750 locuitori

«Moldoveni» : 48,2%

“Români” (!) 21,0% (=69,2%; *străini*: 30%) ⁴⁾

Evrei : 9,0% =cca 260.000 (3.000 în 1810, 1%)

Statistica românească din 1931:

Total : 2.864.402 locuitori :

Români : 1.610.757

Evrei : 204.858 ⁵⁾

Statistica românească din 1939

proporția populației evreiești în câteva orașe din nord-estul țării:

Bălți	46,6%
Hotin	37,7%
Chișinău	36%
Călărași-Târg	76,%
Orhei	41,9%
Soroca	36,3%
Cernăuți	38,8%
Rădăuți	33,6%
Vijnița	70,02%
Sighet	38,9%

1) Simplă manipulare statistică în care Rușii au fost totdeauna experți?, sau în acea perioadă se va fi hotărât rusificarea onomastice nerușilor și adăugarea de patronim?- de pildă: Niculae, fiul lui Vasile și nepot al lui Ion a fost transcris (cu caractere slave): *Nekulai Vassilevici Ivanov*... Un astfel de locuitor al Rusiei nu putea fi - statistic - decât... rus, nu “moldovean”...

2) În doar 35 ani s-a (aproape) dublat numărul total al locuitorilor - cum? Simplu: prin colonizare cu ne-ruși! Dar cum se va fi explicînd (aproape) dublarea numărului “moldovenilor”? Tot simplu: din moment ce aborigenii scăzuseră, statistic, se înțelege, la sub-jumătate, căpătaseră și ei, tot pe hârtie, dreptul la o... dublare a populației, dar nu și la majoritatea aritmetică... Numărul Evreilor se mai-mult-decât-dublase în 35 ani: de la 95.927 (1862) la 228.168 în 1897 (rappel: în 1817: 19.130; în 1810: cca 3.000 persoane).

3) Inversarea tendinței se va fi explicînd prin:

a. alipirea Basarabiei la România și plecarea unor ruși și rusofoni;

b. emigrarea evreilor, nu doar din Basarabia, ci din întreaga Europă Orientală, fie spre Europa Occidentală, fie spre Americi, fie spre Palestina.

Din pricina pogromurilor din Rusia la sfârșitul secolului al XIX-lea situația evreilor devenise disperată. Doi mari filantropi evrei, baronii Edmond de Rothschild și Maurice de Hirsch și-au dedicat averile și energia salvării coreligionarilor și “mutării în altă parte” a lor. Primul a optat pentru Palestina, unde a cumpărat pământ de la arabi, pe care s-au instalat primii coloniști sioniști - motiv pentru care i se spune “Părintele Israelului”; al doilea (“Moise al Americii”) a căutat pământ în Lumea Nouă: nu l-a găsit în America de Nord (unde totuși a înființat, la New York, o serie de școli, cămine, spitale, fundații și un kibut, în Montana). Cineva i-a sugerat Argentina. A fost o bună alegere: a negociat cu guvernul rus și a început “mutarea” celor 3 milioane de evrei. Însă baronul de Hirsch nu a apucat să “extragă” decât 130.000 persoane, care au fondat 30 colonii în Pampa: a murit, opera lui nu a continuat, mai ales că era concurată (amical) de Palestina baronului de Rothschild.

Acesta din urmă aflînd de “excesele” (nu doar ocuparea prin violență a pământurilor arabilor, ci și prin uciderea multora, printre care femei și copii, urmate de distrugerea caselor, a satelor, a livezilor, astuparea izvoarelor și alungarea locuitorilor - neevrei), s-a mâniat cumplit zicînd - citatul nu respectă litera, ci spiritul:

Nu am lucrat pentru a desființa/suprima imaginea și realitatea Jidovului rătăcitor, pentru ca rezultatul eforturilor mele să fie Arabul rătăcitor.

Rămâne de cercetat și de explicat: de ce, în chiar momentul nașterii doctrinei sioniste propovăduind Întoarcerea (la “Noul Sion”), în plină “mutare” - fie spre Palestina, fie spre Argentina - s-a născut în spiritul evreilor din Imperiul Rus ideea unei patrii

(eretz) așezată în... Basarabia? - doar tot sub knutul cazacilor țarilor aveau să supraviețuiască pogromurilor ciclice, ca anotimpurile?

Motivul va fi fost unul sentimental - deci n-ar avea nevoie de explicații - și poate că șade în chiar titlul unui cântec (dealtfel tonic, vesel) cu text în idiș, purtînd titlul...: “*Basarabia tzara mia*”; un altul vorbind despre capitala ținutului meu natal: Orhei (denumire rusificată: *Orgheiev*), clama: “*Orgheiev, Orgheiev/, rodina evreiev*” (“*Orhei, Orhei, țara/patria/baștina/vatra evreilor*”)...;

Al doilea - cronologic - începînd din august 1939: ca bolșevici de viță veche, evreii nu aveau a se teme de ruși, doar însuși Tovarășul lor Stalin promisese o republică Sovietică Evreiască - în Basarabia...

[Și la începutul secolului XX-lea fusese organizat un imens-intens trafic cu “carne albă” din Estul Europei: femei, fete, fetițe, cu precădere evreice din Galiția, ucrainence, numai din mediul (sub)urban - astfel explicîndu-se absența ruralelor moldovence; prostituate, vagaboande, orfane, văduve cu tot cu copii, provenind din familii extrem de sărace mințite-momite, sau de-a dreptul cumpărate de la părinți. Punctul de adunare din Rusia: Odessa; de acolo “transportul” era dirijat prin România, prin Serbia, la Triest, unde se făcea o primă selecție: unele fete rămâneau pe loc, pentru Imperiul Austro-Ungar, celelalte, cu vaporul, erau duse la Hamburg: acolo fie erau îndreptate spre uriașul bordel “Depozitul de fete din export”, fie imbarcate pentru Argentina. Ajunse la Buenos Aires, chiar pe chei avea loc licitația; erau, pentru a câta oară?, vândute bordelurilor, celibatarilor, coloniștilor evrei instalați de baronul de Hirsch. “Agenții recrutori”, “negustorii” erau bandiți obișnuiți, în sensul că activitatea lor nu era nici filo-, nici “antisemită”, urmărind doar profitul. Erau cu toții evrei(ce).

De ce nu am presupune: *tangoul*, nu doar un dans, nu doar o “stare”, ci o cultură (borgesiană...) se datorează într-o bună măsură “aportului” de sânge și de melancolie provenit din Galiția?]

4) Krupenski (persoană cu existență reală, boier basarabean, demnitar țarist, feroce filorus, cum numai un proaspăt asimilat poate fi, ultimul dintr-o dinastie de colaboraționiști) a anticipat criteriile după care aveau să fie separați românii din Imperiul Sovietic, după 1940: cei care căzuseră în “RSS Moldovenească”, chiar și cei de la Est de Nistru erau înregistrați ca “moldoveni”; însă cei din Bucovina de Nord, din Ținutul Herța, din județul Hotin, precum și cei din întreg Sudul Basarabiei, teritorii “trecute” la RSS Ucraineană, prin *tăierea* unui sat de creionul lui Molotov, pe hartă, deveneau... cu totul

altceva: “români”!

5) Cifra de mai sus (204.858 persoane): este extrasă din Anuarul statistic și a fost găsită reprodușă în toate lucrările despre Basarabia, consultate.

Matatias Carp, în **Cartea neagră...** dă alta: 206.958 (vezi vol. I, p. 24), “ajustată” din vârful creionului. Cine ar fi îndrăznit să-l corecteze, în 1946, când și-a scris, la Tel-Aviv, istoria? Doar nu Ehrenburg, supervizorul de la Moscova; nici Roller - de la București!

Oricum, “mersul” evreilor în Basarabia rusească:

1812 -	3.000
1817 -	19.130
1850 -	78.216
1862 -	95.927
1897 -	228.168

În Basarabia românească:

1919 -	267.000 -
1931 -	204.858

O statistică indică 278.943 evrei în Teritoriile Ocupate de ruși în 28 iunie 1940, inclusiv Bucovina de Nord și Herța, cifră sensibil sub realitate, deoarece numeroși evrei, la recensăminte, se declarau ruși.

Numai în Basarabia, la 28 iunie 1940, erau - pe județe:

Bălți	49.384
Cahul	1.122
C. Albă	12.003
Ismail	6.478
Lăpușna	84.612
Orhei	20.105
Soroca	31.929
Tighina	18.293

Total 223.926 evrei din totalul populației de 2.775.261

1941 - 6.882 (înregistrați)

1970 - 98.000 înregistrați în “R.S.S. Moldovenească”:

Basarabia fără, în nord, județul Hotin; în sud fără județele Ismail și Cetatea Albă - însă cu “Transnistria”.

5. La început a fost antiromânismul. O istorie “antisemită-antirusească” a Basarabiei scrisă de un evreu bolșevic

După izbucnirea revoluției bolșevice în 1917 situația Basarabiei a devenit diferită de a restului Rusiei rusești și asemănătoare cu a teritoriilor ne-rusești europene, cu populație ne-rusească: Finlanda, Țările Baltice, Polonia Orientală. Locuitorii țărilor înghițite de rus, oprimare de rus, des-identizate de rus vedeau în revoluția de la 1917 *schimbarea* marcată, nu doar de câștigarea *justiției sociale*, ci și de cucerirea *independenței naționale*. Or, cei mai îndârjiți oponenți (corect: inamici) ai independenței provinciilor, țărilor, comunităților nerusești, din partea Imperiului fost țarist devenit bolșevist erau, nu atât rușii - fie monarhiști, fie republicani, social-revoluționari, anarhiști, bolșevici - cât evreii, visceral ostili *ideii naționale* - la toți alții...

Cum o mare parte dintre ei - “nu chiar toți, numai circa 98%” - erau bolșevici, au militat cu abnegație în toate organismele de tranziție în scopul de a sabota orice velleitate de secesiune și de a menține cu orice preț (și) Basarabia “în componența” (expresie consacrată) Rusiei, apoi în a URSS: Iakir Iona, Levenzon Filip, Grinfeld Nadejda (ea pleda pentru “caracterul unitar al Rusiei libere” și s-a opus chemării Armatei Române pentru a pune capăt haosului “revoluționar”), Grinfeld Veniamin, Grinberg G., Grinștein (?), Lando Gutman - aceștia cinci din urmă, membri ai *Bund*-ului, aveau misiunea de a nu permite “destrămarea patriei rusești” - Rabei (Rabbei) N.S., Rabinovici A.Z., Seinberg - cu toții membri ai Sfatului Țării, în prima lui configurație. Când, în cele din urmă, Basarabia și-a câștigat autonomia, apoi și-a impus independența, apoi, culme a insolenței: a cerut fireasca unire la România... Ce jelanii, ce văicăreli, ce ieremiade! Dacă rușii aveau treburi mai urgente decât păstrarea periferice Basarabiei, evreii - și nu doar cei născuți pe teritoriul dintre Prut și Nistru - au înregistrat evenimentul de la 27 martie 1918 ca pe o catastrofă, înfrângere, pedepsire, umilire a lor, apostolii internaționalismului Revoluției Bolșevice considerată, nu pe nedrept, operă proprie. Și din acest motiv (celălalt, secret: instaurarea unei patrii evreiești) “*recuperarea Basarabiei*” le-a devenit evreilor o chestiune de onoare; de supraviețuire. Au luptat neobosit până la “victoria cvasi-finală”: diktatul din 26 iunie 1940, prin care Rusia-URSS a re-răpit Basarabia și, pentru că tot pornise la furat, a “împrumutat” rusește și

Bucovina de Nord; până la “victoria totală”: 23 august 1944, când... “Armata Roșie” (cotropind jumătate din Europa) “a... eliberat nu numai pământul românesc, ci și sufletele încătușate”, cum scrie jubilat, falsificator de istorie, ofensator pentru români Matatias Carp (precedînd-o în timp pe stalinista - așa se prezintă ea însăși - Lilly Marcou, autoare de broșuri bolșevice mult îndrăgită/e de Liiceanu).

Firește, Evreii s-au păzit să exprime cu glas tare interesul lor de a (men)ține “în componența” Rusiei Basarabia care, în un secol de ocupație feroce, desnaționalizatoare, căpătase statut de surogat de *eretz* a/al lor, cei fără de patrie și unde aveau mult mai multe drepturi decât băștinașii. Denunțau gălăgios “răpirea samavolnică de către boierii români”, “zmulgerea de la sânul Rusiei” (“sânul rus” alterna cu “pieptul ucrainean”, după balansul meteorologiei politicii kremlineze). De la inventarea “Bessarabiei” de către francezi în folosul rușilor la începutul secolului al XIX-lea, evreii s-au simțit infinit mai bine în această nouă și meridională gubernie decât în restul Rusiei, ca să nu mai vorbim de Galiția tradițională din care coborîseră cu vreo 500 kilometri spre Sud. Într-atât, încât în unele texte klezmer oneste (spre deosebire de cele necinstite, obraznice de tipul David Krakauer), poate fi auzit, în idiș, refrenul: “Basarabia țara mea” (grafiat: “Basarabia”, nu rusește: Bessarabia; și “*tzara mia*”, vezi nota la capitolul precedent); într-atât de mai-bine, încât **pogromul** rusc, declanșat de fiecare dată când Rusia își făcea semestrială criză de delirium tremens, dacă nu a fost cu totul uitat, atunci, din complexul eternei-victime-inocente-a-rusului (ah, sado-masochismul ruso-evreiesc!), a fost minimizat, minorizat, trecut pe al *n*-lea plan, după 1944 pe primul fiind avansat “masacrul făptuit de români în Basarabia, Bucovina și Transnistria”, cel care “a devansat în timp, a egalat prin cruzime Auschwitzul” - citat din M. Carp...

Rezumat: evreii (nu doar cei din URSS, ci și din Polonia, Franța, Ungaria, Anglia, Italia, Turcia, Germania, Canada, Argentina, USA) au făcut fixație pe *Basarabia pierdută la 1918*, ca și cum a lor ar fi fost din moși-strămoși; de parcă ei ar fi, tragic, abandonat-o, după lupte îndârjite, sângeroase. Nu au încetat de a activa pe toate căile, unele sinucigașe, fiindcă în “România burgheză” care includea Basarabia peste trei sferturi dintre deținuții comuniști erau evrei. Grăitoare a fost și cerința-condiție insolentă, neinteligentă, provocatoare, pusă de evrei diferitelor comitete revoluționare întrunite pe solul Basarabiei, în perioada 1917-1918 (până la 27 martie): vorbitorii să folosească în intervențiile lor numai limba rusă!, chiar dacă toți cei de față: evrei,

germani, polonezi, bulgari, ucraineni, ruși, “basarabeni” fiind, fatal, cunoșteau româna, limbă a pământului, a indigenilor.

[O explicație a “iubirii de Basarabia”, sic! (“*Basarabia, tzara mia*”) există, însă evreii nu ar recunoaște-o pentru nimic în lume:

Prima, cronologic: una din utopiile sioniste așeza patria (eretz), statul, țara, evreilor pe un teritoriu cuprinzând: sudul Galiției, Maramureșul, Bucovina întreagă, nordul actualei Moldove, Basarabia (deși, începând din 28 iunie 1940, evreii cereau: «Vrem Moldova până la Seret!») și TransNistria (Ucraina dintre Nistru și Bug).

A doua - cronologic - explicație: începând din 23 august 1939 - pactul Stalin-Hitler! - printre evrei a început a circula zvonul că în curând Tovarășul lor Stalin va preface Basarabia românească în Republică Socialistă Sovietică Evreiască].

...Acestea sunt - nu-i așa? - afirmații scandaloase din punctul de vedere al “unor” evrei. Numai că ele se reazemă atât pe documente oficiale sovietice, cât și pe propria mărturie de fost militant bolșevic - și aparțin cercetătorului Mihail Bruhis și basarabean și evreu și comunist (fost membru al Comitetului Revoluționar pentru salvarea Republicii Moldovenești), autor al monografiei **Rusia, România și Basarabia - 1812, 1918, 1924, 1940**, redactată în limba rusă, publicată la Tel-Aviv în 1979, tradusă în românește de I. Țurcanu, editată la Universitas, Chișinău, în 1992.

Pe lângă *normalitatea* exemplară cu care tratează istoria, M. Bruhis are curajul de a produce procentaje, ba chiar *liste!* de evrei angajați în lupta pentru... salvarea Basarabiei din ghearele moșierilor, ale capitaliștilor români... În locul său un *goi* ar fi fost pus la zidul Nürnbergului, iar în Franța actuală a prim-ministrului Lionel Jospin, a redactorului șef al instituției *Le Monde*, Edwy Plenel, ambii trotskiști militanți, ar fi fost pe dată condamnat pentru “propagandă rasistă și (sic) antisemită”.

Citate din monografia scrisă de Mihail Bruhis:

“...aceste organe [din timpul revoluției bolșevice] nu au fost create de moldoveni. De pildă în Comitetul Central Executiv din Basarabia, alcătuit din șase oameni, nici președintele (V. Lejava-Murat), nici secretarul (Alexandrovici) nu erau moldoveni; nici majoritatea membrilor (...) Și în componența Comitetului Revoluționar pentru Salvarea Republicii Moldovenești *din care am făcut și eu parte* (subl. m., nota în subsol aparține lui M.B.) nu erau moldoveni” - (p. 89);

M. Bruhis mai explică: imbecilități lingvistico-politice

precum: “popor /norod/ moldovenesc”, “cultură moldovenească” și mai ales monumentală idioțenie: “limbă moldovenească” au apărut în 1924, odată cu constituirea, peste Nistru, pe teritoriul Ucrainei, a R.S.S. Autonome Moldovenești, cea *la* care urma(u)/trebuia(u) să se “re-alipească sub steagul biruitor sovietic”, nu doar Basarabia, ci și “Moldova de peste Prut”, citește: teritoriul dintre Prut și Carpați...

Reproducând o situație statistică dintr-o lucrare de istorie (sovietică), “Componenta pe naționalități a organizației komso-moliste din RSSAM: 47,85% moldoveni, 27,40% evrei, 12,3% ruși, 3,5 «alte naționalități»”, M. Bruhis comentează în nota din subsolul paginii 203:

“Este o metodă special inventată (...) *în scopul diminuării rolului evreilor în mișcarea comunistă a Basarabiei* (subl. în text). Deoarece astăzi (1979, nota mea, P.G.) când evreii din RSSM ca și din întreaga Uniune Sovietică ¹⁾ *sînt coborîți până la starea de oameni lipsiți de drepturi politice* ²⁾ nu e convenabil să se amintească faptul că *procentul participanților evrei în mișcarea comunistă din Basarabia depășea cu mult procentul evreilor din efectivul general al populației ținutului* (subl. mele, P.G.).

Mihail Bruhis reproduce, după lucrări clasice sovietice, “liste”:

“...membrii organizației ilegale comuniste din Chișinău din perioada anului 1920, arestați: Bogopolski Haim, Luțenko Moisei, Saevici Faibisch, Frenkel Isak, Nicolaev Pavel, Volohov Vassili, Dudinski Moisei, Pohila Fedor, Gurevici Herș Leib, Lemkovici Feiga, Feierman David, Pupko Rubin, Bogopolskaia Ana, Svetkov, Goldstein Seiman, Bakal Israil, Sielberman Iosif, Rivlin Samuel”;

“...declarația arestaților învinuiți de complot în 1919, în «procesul celor 108», semnată de următorii: N. Antoci, N. Stadzilo, A. Ostrovski, V. Slobodiniuk, X. Hendler, A. Upcer, R. Goldenstern, I. Friedman, Suris, N. Fleischer, N. Bercovici, R. Kogan, N. Muraviev, O. Timoșenko, G. Meidman, I. Petrov, E. Kojuharenko, N. Bronfman, Abramov, E. Suhov, K. Iordanov, G. Hendler, D. Senikliu, A. Bugodji, M. Koftear, B. Șut, A. Bercovici”.

“...o simplă enumerare a activiștilor mișcării comuniste din Basarabia, în perioada anilor 20 (...): S. Bubnovski, B. Abness, M. Meiersohn, K. Galițki, B. Borisov, I. Krivorukov, M. Bubnovski, Krivenko, A. Rubinstein, M. Wainberg, P. Tkacenko, P. Lerner, P. Grinspun, M. Rabinovici, Volînski, M. Serebrier, R. Bubnovskaia, M. Feidman, I. Badeev, G. Belinskaia, T. Șenker, M. Ehrlich, S. Blanck, V. Holostenko, T. Mirskaia, R. Fichman, N. Vakulin, N. Poch, I. Peceniuk, M. Krasnoianov, I. Ciumak, A. Dobroceaiev, B. Naumov (Kilimnik), M. S. Sohein (Abekov), Goldenstein,

Heisiner, Zahlkind, A. Podolskaia (Tarasova), A. Barski, M. Bociacer, L. Kaceanovski, Kimberg, (Kurnosov), D. Kaușanski, O. Grinspun, M. Taliskaia, N. Bogopalski, M. Dubinski, I. Reidman, B. Itikovici, D. Roitman, S. Goldenstein, S. Levensohn, S. Schito, Buzinovski, O. Volkova, J. Kipperwasser, R. Schutt, L. Roitman, R. Elbert, R. Grinspun”.

Analizînd situația dintre 1920-1940 Mihail Bruhis scrie:

“Complețindu-și efectivele în principal cu oameni din rândurile (...) populației nemoldovenești, comuniștii Basarabeni (...) acționau împotriva autorităților [românești] în condiții grele pentru ei, în munca ilegalistă, chemînd populația să se ridice (...) împotriva regimului, pentru alipirea Basarabiei la Rusia. Pentru că scopul principal urmărit de comuniștii basarabeni era zmulgerea ținutului [Basarabia] de la România și alipirea la Uniunea Sovietică, aceștia nu se bucurau de simpatie în rândurile păturilor largi ale populației moldovenești și nici nu erau susținute de aceste mase”.

Iată încă un motiv al “neaderării maselor”:

“...prin alipirea teritoriului la România, moldovenii, din poziția unei naționalități oprite în componența Rusiei au devenit reprezentanți ai națiunii dominante (...) Toate legile și măsurile reacționare luate în detrimentul drepturilor minorităților naționale din România regală, ca «legea pentru apărarea muncii naționale»; «*numerus clausus*», «*numerus-valachicus*» ș.a. nu lezau interesele moldovenilor basarabeni, **dimpotrivă** (subl. mea) îi așeza în condiții mai avantajoase comparativ cu alte naționalități și creau pentru ei o situație privilegiată în cadrul statului”.³⁾

În același timp (1917-1940), dincolo de Nistru, în Uniunea Sovietică se petreceau evenimente nesfârșit mai tragice decât în Basarabia, fostă gubernie rusească devenită provincie a României.

Apelăm - ca și Mihail Bruhis - la fragmente de liste de “komisari” de toate gradele și funcțiile (scrierea numelor este șovăitoare: au fost întâi grafiate în rusă, apoi “echivalate” în franceză):

Marc Natanson, P.B. Axelrod, Grigore Gurevici, Semion Lurie (“Larin”), Leizer și Nahman Loewenthal, surorile Kaminer, Leon Deutsch, Aptekelman, Parvus, G.T. Landau, V.S. Mandel, F.A. Stepun, Martov, Trotski, Grigori Gherșuni, Mihail și Abram Goetz, Dora Briliant, L. Zilberg, Azef, M. Trilisser, Al. Gue, Pinkhous (Piotr) Rotenberg, Iakov Novomirski, Leon Ciornîi, I. Grosman-Roșcin, M. Winaver, L. Bramson, Zorin (Blumstein), Feierman;

Sokolnicikov, Dridzo-Lozovski, Oskar Rivkin, Lazăr Șațkin, Glazman, Sermuk, Dreîter, Efrem Slianski, Rozalia Zalkind-Zemliașka, V. Iudovski, I. Gamarnik, Lazăr Kaganovici, Arkadi Rozengolț, S. Nakimson, S. Zwilling, Zorah Grinberg, Evghenia Kogan, Semion Jukovski, Abram și Grigore Bielenki, Samuel Filler, Isaak Koltun, Moisei Frumkin, I. Rafailov, Iakov Brandenburgski-Goldzinski, Isaac Zelenski, Semion Voskov, Grigore Zusmanovici, Miron Vladimirov-Seinfinkel, A. Ghințburg, V. Volodarski, M. Urițki, I. Larin, Benedict și Iakov Sverdlov, Moise Haritonov, Simion Diamantstein, G. Melnicianski, Friman, A. Minkin-Menson, Gomberg-Zorin, Iakov Fișman, Semion Kogan-Semkov, Tobinso-Stașevski, A. Halpern, Efim Iarciuk, Vsevolod Volin-Eichenbaum, A.N. Mandelstam (“Liadov”), I.D. Iusefovici, A. Mikelson, Naum Glasburg, Gr. Zinoviev, Kamenev, Mosei Kalmanovici, Piatnițki (Iosif Tarhis), Isac Kizelștein, Lev Mihailovici (Elinson), A. Taratut (Aron Tufelievici), Spitzberg, Gubelman-Iaroslavsk, Solomon Slepak, Boris Maghidov, Abram Deborin, Iakov Lifșiț, Al. Goikbarg, Lazar Kogan, Ilia Kit-Vitenko, Slianski, Josef Furman, A. Rosenholț, J. Drobkin-Gusev, D. Vaiman, L. Glezarov, Pecerski, G. Bitker, Bela Kun, Hodorovski, M. Lakevici, V. Lazarevici, N. Zorkin, I. Iakir, T. Hvestin, Israel Razgun, Boris Goldenberg, Modest Rubinstein, Boris Ippo, Mihail Landa(u), Lev Berlin, Boris Skundin, Moise Vinnițki (“Japonezul”), Rebeca Plastinina, Nadejda Ostrovskaia, Cecilia Zelikson-Bobrovskaia, Evghenia Main-Bosch, Elena Maiș-Rozmirovici, I.I. Minț, A. Shilman, Isac Grinsberg, S. Turovski, J. Rubinov, Leon Kraini, Ben. Gherson, Israel Leplevski, Zinovi Katznelson, Samuel Moghilevski, Lev Levin-Belski, Nahum (Leonid) Etington, Isac (Simion) Schwartz, Matvei și Boris Berman, Boris Poser, Iacob Agranov, Iacob Blumkin, P. Raivid, Eidman, A. Schlichter, Gopner, Levin, J. Goldin, Raihman, N. Margolin, Kreitzberg, Lev Mayer, Leonid Vul, Semion Ghendin, Karl Pauker, Evsei Schirwindt, Gr. Heifetz, Stromin-Stoiev, Frații Nehamkin, Boris Stein, Litvinov, Gruzenberg-Borodin, Abram Hasis, Lev Mehliș, Moise Rukimovici, Iacob Iakovlev-Epstein, Henrik Iagoda, V. G. Feighin, M.M. Wolf, G.G. Roșal, M.G. Ghercikov, M. Kalmanovici, M. Kolțov-Friedland, M. Litvin, Isac Șapiro, Kaplan, Simion Firin, Iacov Rappoport, Naftali Frenkel, Wolf, Boscher, L. Berenson, A. Dofman, Injir, Loiovețki, Kagner, Anghert, Iacov Moroz, Șeiman, Graci, Arm...

Ș. a., ș. a., ș. a.

După 23 august 1944 în România:

Ana Pauker, Iosif Kișinevski, Leonte Răutu, M. Roller,

Ghizela Vass, Valter Roman, Ana Toma, Alexandra Sidorovici, Brucan...

...Nikolschi (Grünberg), Sergiu Nicolau (Nikonov), Victor Nicolau (Sașa Cacica), Vidrașcu (Didenko), Rangheț, Protopopov, Petruc, Gonciariuc, Alexeiev, Gribici, Silvia Ebner, Löbl, Teodor Rudenko, Pantelei ("Pantiușa") Bodnarenco, Borilă, Coliu, Bucikov, Teișanu, Oprescu, Schlesinger, Bercovici, Ijak, Szabo Eugen, Strul Mauriciu, Andrei, Zalman, Nenciu, Hirsch, Hida, Friedlander, Kohner, Sadovici, Gluvacov, Breban, Grigore "Grișa" Naum (șeful comandoului care a furat din Arhive dosarele tratând "Basarabia și Evreii"), Mănescu, Ranga, Mazurov, Milea, Dullberger, Antoniu (Aritonovici Samy), Andreescu (Matușevici Nathan), S. Fischer, S. Ziegler, Răzvan Sergiu, Roșca, Milescu (Davidovici), Ciaslavski, Franka, Turkischer, Haber, Butika, Hary Bogdan, Ervin Voiculescu, Fux Beria, Herșcovici, Weiss, Kohn, Edelstein, Rodelstein, Hâncu Wistig, Popic, Dascălu, Goldberger Miklos, Hollinger, Herișan, Zeller, Kohler, Pangrațiu Patriciu, Pacher, L. Năvodaru, Löwi, Massler, Schwebel, Gruia, Roth, Breiner (Beiner, Bayner) Sigismund, Preiszler, Stern ș.a., ș.a. ...

1) Nu doar din RSSM - și nu doar din URSS - ci din toate țările europene din "Lagărul Socialist".

2) Lui M. Bruhis i-a scăpat o mărturisire despre realitatea sovietică: așadar începînd de la Revoluția bolșevică din 1917 până în jurul anului 1972 - deci o jumătate de secol! - evreii făcuseră parte din *altă* categorie de cetățeni (sovietici, se înțelege), cea a minoritarilor (numeric) supraprivilegiați, cu un termen vulgar, dar exact: casta ștabilor; a celor care aveau - spre deosebire de restul membrilor "societății socialiste în drum spre comunism", *drepturi*: politice, economice, culturale, dreptul de-pașaport - intern, dar și extern... Dar vai lor, evreilor sovietici, trup și suflet devotați cauzei comunismului, din primele zile ale Marii Revoluții din Octombrie: de prin anii 70, fără a se mai ține seama de meritele lor istorice în edificarea primului stat comunist, deci a primului stat terorist din lume (cu pornire în «Teroare!, Teroare!, Teroare!» cuvînt de ordine rostit de Lenin, pus în practică de Trotski, dus la perfecțiune de Stalin), printr-o hotărîre - bruscă, neașteptată, adevărată lovitură de trăznet! - din partea ne-evreilor: ruși, ucraineni... "antisemiți", evreii *fuseseră coborîți* la nivelul celorlalți cetățeni sovietici, etern fără drepturi...

Ce nedreptate, câtă ingratitudine!

Coborîre să fi fost? Sau doar o vulgară - dar cât de tragică pentru evreii din lumea întreagă! - *egalizare prin... darea jos din susul unde stătuseră cocoțați atâtea decenii*, percepută și denunțată de ei înșiși ca... “persecuție antisemită”, în realitate o nevinovată atingere a supradrepturilor înșfăcate și păstrate cu ferocitate de “egalitariștii comuniști” din casta *privilighenției*?

Această măsură *istorică* (subliniere neironică) a provocat pe de o parte “fenomenul **refuznik**” (prezentat de evreii sovietici drept... “cetățeanul care refuză... sistemul politic (comunist)” - și abuziv autoprezentată ca **dizident**, când în realitate, **refuznik** este, nu un oarecare cetățean, ci acel *evreu sovietic căruia i se refuzase viza de emigrare în Israel - deci sionist*.

Pe de altă parte - la propriu, să zicem: pe coasta de răsărit a Americii de Nord, mai precis la Harvard - “ideologii” care dominaseră universul intelectual - și nu doar american - și-au întors pe dos discursul: de unde până atunci erau partizanii “echilibrului terorii” între Est și Vest (fiind marxiști și filosovietici din tată-n fiu), brusc s-au declarat împotriva “Imperiului Răului” (reprezentat, firește, de URSS: creația lor). Atunci și acolo a luat naștere “neoconservat(or)ismul”, iar gânditorii de foarte-foarte-stânga de până atunci au devenit - ca prin minune - de foarte-foarte-dreapta și consilieri ai lui Reagan - acum ai lui Bush junior, “patrioți americani apărînd interesele Israelului”.

Încă o dată: cât timp, în URSS și în țările din Europa de Est, evreii au făcut parte din elita bolșevică, nomeclaturistă, bucurîndu-se de supra-drepturi, evreii americani, marxiști (de nuanță - sic - trotskistă) au jucat rolul de agenți de influență (teroriști) ai sovietismului; de cum evreii din Raiul Socialist au fost “declasați”, “coborîți”, vorba lui M. Bruhis la nivelul cetățenilor de rând, marxiștii americani filosovietici au perceput măsura ca pe un... pogrom. S-au ferit, totuși să o atace frontal, ca pe una “rasistă și antisemită” (pleonasm folosit în Franța) ci au travestit-o în una strict “ideologică”, iar ei înșiși s-au prezentat ca... antisovietici, antimarxiști, patrioți americani...

...Dar păstrînd caracterul de feroce terorist a eternului komisar, în influența exercitată în viceversitatea-i consecventă...

3) Este și acesta un punct de vedere - al fostului minoritar ultrafavorizat chiar față de majoritari, în Imperiul Țarist, devenit, în Regatul României, un minoritar ca oricare altul...

6. O istorie de tip sovietic a “antisemitismului” românesc

Cel mai cuprinzător catalog al ororii a cărei victimă a fost comunitatea evreiască din România în timpul celui de al doilea război mondial se datorează lui Matatias Carp și se intitulează: **Cartea neagră - Suferințele evreilor din România 1940-1944**, cu o prefață de Alexandru Șafran. Folosesc ediția a II-a îngrijită de Lya Benjamin, în 3 volume, editura Diogene, București 1996:

“Radu Florian: Din Prefață la ed. II

“Cartea neagră a lui M. Carp face parte dintre **lucrările adresate istoriei, scrise pentru istorie** (subl. mea, P.G);

“Ziariști și istorici le neagă [faptele, adevărurile - n.m.], «le scuză», ca și când umanitatea n-a înfierat **o dată pentru totdeauna** (s. m.) crima de genocid prin verdictul Tribunalului de la Nürnberg. (...) Cea mai neagră pagină din istoria țării nu este cunoscută de numeroase generații care n-au trăit-o, asupra cărora se revarsă neconținut ¹⁾ texte ce le dezinformează, mistifică natura și acțiunea regimului antonescian”. (...) “Oameni de toate vârstele asasinați cu cruzime ²⁾ sunt omorâți a doua oară prin anihilarea destinului lor tragic, a memoriei lor.” (...) “Respectarea **memoriei celor ce au fost uciși datorită discriminării rasiale** ³⁾ (s. m.) face parte din demnitatea elementară a oamenilor”. “În lumea de azi **istoria respinge fără apel tentativele mistificării sale, ale ascunderii umbrelor și tragediilor ei** ⁴⁾ (s. m.)”.

“Goldstein-Goren din partea Fundației Goldstein-Goren

“Ca președinte al Fundației și ca evreu (...) născut în România, în 1905, am creat în 1987, pe lângă Universitatea din Tel-Aviv un centru de studiere a istoriei evreilor așezați pe meleagurile românești încă de prin secolul al XIV-lea”

“Lya Benjamin - Notă asupra ediției

“...în ediția de față s-a păstrat textul original chiar și atunci când unele formulări se dovedesc marcate de optica supraviețuitorului”.

“Dr. Alexandru Șafran, Rabin șef al Cultului Mozaic din România -

Prefață (București 21 ianuarie 1946)

“Exercitarea aptitudinilor memoriei la o colectivitate trebuie să aibă în vedere un scop moral”.

“Iudaismul care vede Istoria străbătută de Duhul lui Dumnezeu, ce se manifestă prin legi etice inexpugnabile atribuie funcțiunii de aducere aminte o funcțiune primordială. Regulile vieții etice evreiești purced de la comandamentul aducerii aminte. (...)”

“Ca popor, Biblia ne-a învățat de la început să ținem minte, să nu uităm. «Adu-ți aminte de zilele cele demult, cugetă la neamurile trecute!» Ni se atrage luarea aminte, cu stăruință, ca nu cumva să uităm, de pildă, necazurile pricinuite în vechime de amaleciți. «*Adu-ți aminte cum s-a purtat cu tine Amalec pe drum, când veneați voi din Egipt... nu uita aceasta!*» (subl. mea, P.G.). Noi, gândindu-ne la episodul amalecit, avem să tragem învățăminte. Vorbind oamenilor, noroadelor, lumii despre acest episod, Biblia supune pe fiecare în parte și pe toți laolaltă unui proces moral, le aduce înaintea privirilor motiv de judecată, de socoteală, de revizuire a conștiinței ⁵⁾”.

(...) “Rostul etic pe care autorul l-a propus alcătuind această lucrare va fi și prin aceasta atins, dacă ea va contribui la respectarea comandamentului simplu, sinaic: «Să nu ucizi!»”

“Matatias Carp - Cuvânt înainte, Ianuarie 1946

“Toate afirmațiile cuprinse în această lucrare sunt controlate, verificate și se sprijină pe dovezi (...).

“Materialul a fost adunat încă din iunie 1940, iar sistematizarea am început-o în primăvara 1943, ajutat de o singură colabor(ato)are: soția mea

Atenție: *Matatias Carp reproduce aici acte oficiale - fără trimiteri la fondurile de arhivă.*

“Vol. 1 «Legionarii și Rebeliunea»”

Pagina 24, nota 2 din subsol:

“Recensământul oficial efectuat sub guvernul Antonescu, cu secțiune specială pentru locuitorii de origine etnică evreiască. În Basarabia și Bucovina, provincii cedate (subl. mea, P.G.) URSS în iunie 1940 și *cotropite* ⁶⁾ (subl. m.) în vara anului 1941”.

Pagina 38:

“Evreii (din Basarabia și Bucovina de Nord - n.m.) au fost jefuiți de *trupele de ocupație*” ⁷⁾ (sublinierea mea, P.G.);

Pagina 55, Nota din subsol, în legătură cu “*scăpările de ură și incitare la asasinat din întreaga presă*”:

“Pamfil Șeicaru, bunăoară spunea răspicat și fără înconjur într-un ‘Apel către Români’, în Curentul din 2 iulie 1940: «În lunile iulie și august *să manifestăm un maxim de disciplină națională* (s. mea). Evreii însă să se gândească lucid la ziua de mâine. La acel ‘mâine’ care se apropie cu fulgerări de furtună. *Să nu fie acel mâine al crâncenelor răfuieli, să nu fie acel mâine al scrâșnirilor de dinți, al remușcărilor văicărite...* (s. mele, P.G.). Răbdare și liniște pentru acel mâine care vine implacabil ca și destinul»” ⁸⁾

Pag. 89:

“Cronologia istorică a persecuțiilor împotriva evreilor” începe de la 6 septembrie 1940: “*Regele Carol al II-lea abdică de la tronul României și încredințează generalului Ion Antonescu conducerea statului, acordându-i puteri dictatoriale*” ⁹⁾

Pag. 126:

“27 noiembrie 1940: (...) D-na Eva Goldenberg din Aleea Modrogan nr. 9 revenind din oraș acasă, a găsit în apartamentul său *un grup de refugiați* ¹⁰⁾ (s. mea) care luaseră în stăpânire tot mobilierul, covoare, îmbrăcă-minte, lenjerie, veselă etc.”

Vol. 2, “Pogromul de la Iași”

Pag. 7, din “Lămurire”:

“...*teritoriile cotropite* (s. m.) la răsărit de Prut”.

Pag. 9 “Privire generală istorică”:

“În Iunie 1941 opera teutonă de exterminare a evreilor încă nu începuse ¹¹⁾ (...) De aceea Iașii - simbol monstruos de prigoană, jaf și măcel - nu găsește termen de comparație înapoia sa, ci numai în lunile și în anii următori, la Odessa, Golta, Katyn ¹²⁾, Kiew, Maidanek, Auschwitz, Belsen...”

Pag. 10:

“Pogromul de la Iași are rădăcinile adânc înfipite în putregaiul politic al pseudo-democrației românești. ¹³⁾ (...) El nu a început în «Duminica ceea» de **29 iunie 1941**; nici cu trei zile înainte [la 26 iunie, n. mea], **când s-au produs primele omoruri**; nici la 22 iunie când s-au deschis ostilitățile; **nici la 6 septembrie (1940** - precizarea și sublinierile mele, P.G.), cu un an înainte când s-au înscăunat Ion Antonescu cu legionarii săi și nici măcar la 27 decembrie 1937 când Carol al II-lea (...) a încredințat destinele țării guvernului antisemit al lui Goga și A. C. Cuza. Originile pogromului de la Iași, ca și ale întregului lanț de crime, jafuri și suferințe ce i-au urmat până la 23 august 1944, trebuiesc căutate într-un trecut îndepărtat (...)” [în] “Sistemul oficial antisemit ¹⁴⁾ de guvernământ inaugurat la 1867”(…)

“...cele 275 pogromuri organizate de oligarhia și poliția țaristă în 1905-1906 nu au dat decât ¹⁵⁾ câteva sute de morți”.

Pag. 12:

“Când s-a aflat că operațiunile militare germano-române de la capul de pod Sculeni au fost zădărnice *prin dibăcia și bravura infanteriștilor și tanchiștilor sovietici* ¹⁶⁾ (subl. mea, P.G.), neliniștea s-a transformat în panică”.

Pag. 13:

“Dar anii s-au scurs și *a venit ziua în care au căzut lanțurile. La 23 august 1944 Armata Roșie a eliberat nu numai pământul românesc, ci și sufletele încătușate. Zorii zilelor de libertate și democrație au luminat atunci pentru prima oară orizontul României*” (s. mea și trimiterea la proza-de-stat-și-de-partid semnată: Lilly Marcou).

Pag. 16:

“Direcțiunea Generală a Poliției din Ministerul Afacerilor de interne - vestita Siguranță - va rămâne în istoria prigoanelor reacționare cu o faimă de multe ori egalată cu cea a Ohranei țariste ¹⁷⁾ a Intelligence Service-ului britanic ¹⁸⁾ sau a Gestapo-ului german. Decenii de-a rândul metodele ei sălbatice de teroare și tortură *au înăbușit inițiativele de libertate și progres, iar celele ei ferecate au închis oamenii muncii și pe îndrăzneții mucenici pentru o viață mai bună a poporului* (s. m.).

Pag. 23, “Cronologie istorică 19 iunie-6 iulie 1941”:

“Războiul monstruos al fascismului ¹⁹⁾ împotriva Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice (s.m.) - de multă vreme hotărât...”

Pag. 25:

“La (...) Sculeni ²⁰⁾ se desfășoară un măcel îngrozitor, preludiu demn de tragedia ce se pregătește la Iași. Acolo *hoardele cotropitoare s-au lovit din prima zi de rezistența eroică a Armatei Roșii* (sic). O încercare *vicleană* reușise grație surprinderii și un cap de pod mărunț de vreo 5 km adâncime fusese stabilit pe malul răsăritean al Prutului. *Acolo și-au înfipt călcâiul* (sic) două batalioane din regimentul german 305 comandat de colonelul Buck și batalionul maior[ului] Garaiaș, din regimentul 6 vânători de munte comandat de colonelul Emil Matieș. Ofițerii acestui regiment blestemat, care a semănat moarte pe tot drumul de la Sculeni la Odessa **au cerut în mod special comandamentul german să li se repartizeze tocmai acel sector, pentru a se răzbuna pe evrei** (subliniat în text) *care i-ar fi umilit în retragerea din 1940*” (celelalte sublinieri îmi aparțin - P.G.).

Pag. 74:

“Masacrul de la Sculeni, nr. 23, Depoziția martorului Lt.-col. Mureșanu Romulus, audiat în ziua de 27 iunie 1947 de către judele instructor special g-ral C. A. Av. Ionescu Emanoil”:

“(…) Ofițerii din R[egimentul] 6 V[ânători de Munte] cu garnizoana în Bălți - din informațiile pe care le dețin - *fiind umiliți în timpul retragerii din Basarabia în 1940, au cerut și au obținut de la comandamentul german pe lângă care erau afectați ca să li se repartizeze ca sector de luptă Sculeni, cu intenția de a se răzbuna pe evreii care-i umiliseră*”(subl. mea).

Pag. 76:

“Nr. 25 A: Apostila pusă de col Matieș Ermil (...) pe ordinul din 30 iulie 1941:

“«Eu știu că s-a răspuns la această chestiune: De mirare că se mai revine într-o chestiune din care *ostașii acestui regiment de la Sculeni au avut f. mult de îndurat de pe urma tuturor jidaniilor rămași în acest târg (s.m.). De aceea au fost executați conf. ord. sup.»*” ²¹⁾ (subl. în text).

Vol. 3, “Transnistria”

Pag. 7: “Privire generală istorică”:

“Pe pământul acesta [dintre Nistru și Bug] s-au desfășurat câteva secole de viață și durere evreiască.”

Pag. 8:

“*Aurora timpurilor noi* s-a arătat după aceea [după ultimele pogromuri rusești, cele din 1917], luminoasă și plină de speranță. *Aproape un sfert de secol evreii dintre Bug și Nistru au trăit ca oamenii între oameni* 22)” (subl. mele).

Pag. 9:

“Ceva mai apăsăți, în liniște relativă și superficială întreruptă mereu de violente și sângeroase manifestări de ură ale drojdiei, încurajată de conducerea superioară [sic!] românească 23) au trăit evreii dincoace de Nistru 24)”.

Pag. 27: “Cronologie istorică”:

“29 iunie 1940: În executarea convenției de cedare a Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a câtorva localități din județul Dorohoi 25), începe retragerea trupelor române de-a lungul întregii frontiere, de la Ceremuș la Dunăre. Unitățile venite din Basarabia peste podurile Prutului, de la Galați până la Herța, *se pare* (s.m.) că au avut o atitudine demnă și liniștită 26). În orice caz nu s-au semnalat în urma lor fapte remarcabile 27). Cele intrate în țară peste Prut și Siret în Bucovina au comis crime și masacre oribile ale căror victime au fost mulți evrei din orașele și satele așezate pe drumurile de retragere.”

Pag. 33:

“Armata *invadatoare* (s.m.) a făptuit masacre în toate satele locuite de evrei din județul Storojineț”;

Pag. 34:

“5 iulie 1941. La Rostochi-Vijnița au fost măcelăriți aproape toți evreii (...) *Măcelul a fost făptuit de localnici* (subl. mea) cu sprijinul soldaților români” 28).

Pag. 36:

“[Briceni, Lipcani] târguri cu vechi așezări evreiești sunt pustiite de **hoardele în trecere**” (subl. mea).

Observații provizorii

1) **Românii acuzați de masacrarea evreilor au fost condamnați (mulți au fost executați) între: 1944 și 1951**, după cum arată și numeroasele documente reproduse de M. Carp.

Dar **evreii vinovați** de persecutarea, de masacrarea *ne-evreilor, a românilor, înainte, în timp*, în numele apărării sovietismului? Pe când Nürnberg II, fie și după 62 ani?

2) “Concepția istorico-geografică” a lui Matatias Carp, nu un oarecare ciocănar, nici doar telal abia știutor de carte, nici ucenic croitor școlit apoi la Moscova, ci un, dragă-doamne, intelectual (avocat, secretar al Uniunii Comunităților Evreiești, fiu al unui senator, gazetar, scriitor): prin logică-inversă, gândire de beton-armat și limbă-de-lemn este riguros aceeași cu a ultimului activist-troglodist-bolșevist;

3) În cele 3 volume alcătuind **Cartea neagră...** nu există o singură menționare a *întregului adevăr*:

a) *înainte - în timp - de “Transnistria”* existase o “Săptămână Roșie” - în Basarabia, în Bucovina de Nord și în Herța - adevăr istoric pe care istoricul M. Carp îl tace în mod răsunător;

b) în Transnistria fuseseră deportați de către români și *țigani*.

Cum rămâne cu obiectivitatea cu care a fost scrisă și această *istorie* sub vestmântul: **mărturie?**; cum rămâne cu monopolul instituit de evrei asupra suferinței?: potrivit autorului a existat *un singur genocid*: al Evreilor; *doar* Evreii au fost lichidați de români ²⁹⁾.

1) Cât de “neconținut” s-au revărsat textele “dezinformatoare”? *Între 23 august 1944 și 22 decembrie 1989 (45 ani!) în România nu a putut fi imprimată și difuzată o singură propozițiune despre exacțiunile evreilor dintre 28 iunie 1940-22 iunie 1941 - și după 23 august 1944, victime: ne-evreii; autorul ar fi fost, pe loc, arestat-condamnat și pentru “ură de rasă”*. În schimb, despre exacțiunile românilor, victime: evreii, au fost tipărite, difuzate, popularizate zeci, sute de volume de mărturii, romane, poeme, piese de teatru, filme... Scriind: “...confirm, **după 50 ani** (subl. mea, P.G.) că M. Carp redă cu exactitate...”, Radu Florian indică momentul scrierii prefetei: 1990-1991. Or până atunci se adunase o bibliotecă imensă - și *unilaterală*.

Faptul că Radu Florian este supraviețuitor al Trenului Morții nu-i dă dreptul de a minți, de a trafica adevărul istoric privitor la “tăcerea” asupra suferințelor evreilor și de a acuza vacarmul și cantitatea “textelor dezinformatoare”. Radu Florian: bolșevic fanatic, fanatic anti-român, mi-a fost lector de marxism-stalinism la Universitatea București și anchetator-acuzator (împreună cu Al. Graur, M. Novicov, Iorgu Iordan “și alți tovarăși în civil”) în “procesul” înscenat în iunie 1956 la decanatul facultății de Filologie - acuzații: afirmasem că Basarabia (de la ea pornim, la ea ajungem...) este românească, a fost re-răpită nouă de ruși; că “limba moldovenească” nu există, în “Republica Moldovenească” se vorbește limba română; că războiul împotriva Finlandei, din 1939, fusese unul “nejust” (de agresiune), nu “just”, cum ne învățase la curs tovarășul nostru de nădejde, Radu Florian.

2). Aceasta fiind limba română în care “se exprima” tovarășul Radu Florian: (oameni) “asasinați cu cruzime”... Ceea ce ar însemna că au existat și cazuri de (oameni) “asasinați cu delicatețe”.

3) În capitolul următor se va vedea - cu probe - că “discriminarea rasială” (“ura de rasă”) nu a avut nici o legătură cu tragedia.

4) Numai tragediile suferite de evrei - nu și cele provocate de ei...

5) Neînțelegînd trimiterea la “episodul amalecit” m-am adresat **Bibliei** în românește, 1968, Ieșirea, cap. 17:

“8. Atunci au venit Amaleciții să se bată cu Israelii la Rafidim.

“9. Iar Moise a zis către Iosua: «Alege bărbați voinici și du-te de te luptă cu Amaleciții! (...)

“13. Și a zdrobit Iosua pe Amalec și tot poporul lui cu ascuțișul sabiei.

“14. Atunci a zis Domnul către Moise: «Scrie aceasta în carte spre pomenire și spune lui Iosua că voi șterge cu totul pomenirea lui Amalec de sub cer!»

“15. Atunci a făcut Moise un jertfelnic Domnului și i-a pus numele «Domnul este scăparea mea!»

“16. Căci zicea: «Pentru că mi-au fost mâinile ridicate spre scaunul Domnului [în timpul luptei, “când își ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când își lăsa el mâinile, biruia Amalec”-n.m.] de aceea va bate Domnul pe Amalec din neam în neam!”

Am confruntat cu varianta franceză, **La Bible**, Gallimard,

Pléiade, 1956:

“16. «*Puisqu’une main est contre le trône de Iah, guerre de Iahvé contre Amalec de génération en génération!*»”,

Cu varianta ecumenică, tot franceză, **La Bible** (TOB), Poche, 1979:

“16. «*Puisqu’une main s’est levée contre le trône du Seigneur, c’est la guerre entre le Seigneur et Amalec d’âge en âge!*»”

Tot nu am înțeles ce a vrut să spună A. Șafran: care o fi, aici, “procesul moral”? Despre ce fel de “judecată, socoteală, revizuire a conștiinței” vorbește? “La Rafidim” s-au înfruntat două tabere: “Au venit Amaleciții să se bată cu Israeliții”. Motivul încăierării? Vechi cât lumea: Israeliții încălcaseră teritoriul Amaleciților (întins din sudul Palestinei până în apropierea Egiptului, în Peninsula Sinai). Morala? Din spusele rabinului Șafran: invadatorul (prin gura cronicarului evreu), învingând cu ajutorul lui Iahve, are în mod necesar dreptate (în numele lui Iahve), iar învinsul (cu ajutorul lui Iahve) este pedepsit și cu uitarea în vecii vecilor - în numele lui Iahve.

Aceasta nu poate fi morală. Pentru că este parțială, deci șchioapă: A. Șafran pretinde că “episodul” se adresează “noroadelor, oamenilor, lumii”, adică și ne-evreilor. Da de unde! O învățătură astfel prezentată este numai pentru uzul evreilor: ca toți invadatorii, reclamă **dreptul lor la ocuparea unor teritorii străine - în virtutea “poruncii lui Iahve” și în numele lui** - așa cum Turcii ascultau de “porunca lui Alah”, făcând ce făceau în numele lui, cruciații “în numele lui Cristos”, Rușii în numele Țarului, bolșevicii “în numele lui Marx, Lenin, Stalin - și în al Revoluției din Octombrie”... Evreii au încercat să pună stăpânire pe Basarabia (și pe împrejurimi), întâi în numele lui Herzl, inventatorul sionismului; apoi în Săptămâna Roșie din 1940, în numele lui Stalin, inventatorul “Republicii Socialiste Sovietice Evreiești” pe pământul românesc al Basarabiei.

6) Nu **cedezi** decât ceea ce **îți aparține, de drept** (altfel, **ai restitui**); deci nu poți **cotropi** teritorii anterior *cedate sub amenințare*, ci **re-cucerî**. “Viziune” istorico-geografică a unui sovietic, fiu de komisar bolșevic (rus), asiatic, nu a unui, orișicâtuși, europeanizat cetățean român, jurist de profesie și fiu de senator.

Nu a existat vreo convenție, pact, act de cedare a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Ținutului Herța. “Hârtia” pe baza căreia *sovieticii au ocupat prin violență pământurile noastre* a(u) fost... patru:

1. “Nota ultimativă” a Sovieticilor din 26 iunie 1940;
2. Răspunsul guvernului român (27 iunie) - refuz motivat;

3. Nota ultimativă sovietică din noaptea de 27 iunie 1940;

4. Răspunsul (28 iunie 1940) - acesta:

“Guvernul român, pentru a evita gravele urmări pe care le-ar avea recurgerea la forță și deschiderea ostilităților în această parte a Europei, **se vede silit să accepte condițiile de evacuare specificate în răspunsul sovietic**” (subl. m., P.G.).

Deci nu a fost **cedare**, nici **retrocedare**, nici **restituire**; ci **evacuare**. Dealtfel Gh. Tătărescu (prim-ministru în timpul Săptămânii Roșii) și-a intitulat o carte: “**Evacuarea** (s.m.) **Basarabiei și a Bucovinei de Nord**”.

7) În concepția materialist-istorică de tip sovietic a martorului-cronicar M. Carp, (anticipându-l pe Radu Florian) “trupe de ocupație” erau... cele românești, liberatoare ale unui teritoriu istoric-geografic românesc, ale unei populații românești - teritorii și populație **ocupate** de străinii năvălitori: rușii bolșevici...

8) a) Exemplu de grosolană, obraznică falsificare a unui citat: “incitare la asasinat”, cum pretinde M. Carp, cu o rea-credință vădită, traficînd, interpretînd pe dos îndemnul: “să manifestăm un maxim de disciplină națională”? Din contra: Șeicaru cerea, “răspicat”, vorba lui M. Carp, la 2 iulie, în plin masacru al românilor: *disciplină*, deci reținere. Însă avertiza: crimele comise în timpul evacuării Basarabiei, Bucovinei și Herței, între 28 iunie și 3 iulie 1940, nu vor rămâne fără *răspuns-răsplată*. “Răspunsul” (*Ochi pentru Ochi, Dinte pentru Dinte*), cumplit, a venit, **după un an**, începînd de la **22 iunie 1941**, ca urmare a descoperirii întinderii atrocităților comise în 12 luni de ocupație (doar bănuite până atunci, știute din mărturiile românilor transnistrienți refugiați în România și a polonezilor supraviețuitori ai ocupației sovietice a estului țării lor, după 17 septembrie 1939 - și ei refugiați la noi);

b) Exemplu de grosolană falsificare a adevărului istoric: Pamfil Șeicaru nu era “antisemit” cum dă de înțeles M. Carp, foarte bine plasat ca să-i cunoască... dosarul. Potrivit documentelor publicate de Victor Frunză în **Destinul unui condamnat la moarte Pamfil Șeicaru**, 2001, rugat de Sergiu Dan de la Centrala Evreilor să intervină “în favoarea lui Mișu Benvenisti și a sioniștilor aflați sub anchetă” în chestiunea emigrării spre Palestina, “antisemitul” a scris numaidecât lui Antonescu; în decembrie 1941, în plină campanie oficială împotriva evreilor, “antisemitul” a organizat la *Curentul* o întâlnire a veteranilor de război (Primul) la care au participat și patru evrei decorați cu Virtutea Militară; o altă Notă a Siguranței (22 martie 1944) spune: “Evreii reîntorși din Franța își manifestează simpatia

pentru dl. Pamfil Șeicaru. Grație intervenției energice a acestuia pe lângă autoritățile franceze și germane au putut avea facilități de transport și chiar cei arestați au fost liberați, după ce la o primă intervenție (...) a legației române nu se obținuse un rezultat satisfăcător”; în fine, “antisemitul” Șeicaru avea la *Curentul* (“fițuică fascistă”, cum o considerau evreii) ca șef de cabinet pe “Domnul Firoiu” (Willi Feinstein), în redacție lucrau Bercu și Râmniceanu (Finkelstein), iar când, în 1943 (!) rămăsese fără secretară, o angajase pe “doamna Apotheker”!

Nu este vorba doar de ingratitudinea evreilor, ci de consecvența ocultare a adevărului-adevărat din partea lor.

9) Dată fantezistă propusă-impusă de Matatias Carp (vol. 1, p. 89): **6 septembrie 1940**. El pretinde că *de atunci* au început a fi persecutați evreii în România...; și că *de atunci* începe “Istoria” - nu mai devreme, de pildă din 28 iunie același an, când evreii îi persecutau pe români în numele Rusiei; nici măcar din 30 august: cedarea Ardealului de Nord. Nu! După M. Carp, tragediile naționale nu i-au privit vreodată pe evreii cetățeni români, îi interesau doar cele comunitare, ba cea din “Săptămâna Roșie” trebuia ocultată, negată.

Să vedem cum este prezentat “Evenimentul 6 septembrie” de **Istoria României în date**, 1972, lucrare în tradiția lui Roller:

“(...) izolat, compromis prin politica externă șovăitoare și prin atitudinea capitulantă în fața agresiunii și silit de fasciștii români și germani (sic - nu și de «fasciștii sovietici»?- și mai pe limba română /sic/ a evreilor: «fașiștii bolșeviști»? n.m. P.G.), Carol al II-lea abdică, transmitând prerogativele regale fiului său Mihai”.

Aceasta să fi fost, pentru evrei, tragedia “momentului 6 septembrie”: abdicarea lui Carol II? M. Carp vrea să dea de înțeles că regele fusese protector al evreilor iar alungarea lui deschisese “era persecuțiilor antievreiești”? Dar Carol nu fusese protector al evreilor ci nerușinat profitor (și) de pe urma lor! Abdicarea lui prea-târzie ne costase pe noi, ne-evreii din întreaga țară, *stricarea* societății românești și așa fragilă; *fracturarea* ei în două tabere artificiale, anta-goniste: carliștii și... ne-/anti-carliștii; *putrezirea* prea-multor personalități - e drept: nu deosebit de verticale de-acasă; *inventarea (!) partidului unic și a Pre-Cântării României* - ce să mai vorbim de politica de cedări teritoriale...

“Atitudinea capitulantă” a subiectului logic (Carol II) se manifestase mai întâi prin cedarea Basarabiei rușilor, apoi, la două luni, prin cedarea Ardealului de Nord ungurilor. Dacă M. Carp ar fi indicat - de pildă - data de 14 septembrie 1940 (Proclamarea statului național-legionar), ar fi fost de înțeles.

Altfel, nu.

În fapt, **Istoria Conflictului** dintre români și evrei - și care a dus la tragedia din 1941-44 - începe **din 1917**, de la revoluția bolșevică - ba chiar **din 1878** - vezi mai departe nota 13 b. Or "istoria" scrisă de evrei (Biblie fiindu-le **Cartea Neagră** editată în URSS, în 1945, sub direcția lui Ilia Ehrenburg și a lui Vassili Grosmann) ocultează atât activitatea, vreme de 22 ani (1918-1940), a bolșevicilor evrei împotriva noțiunii și a realității: **România Mare**, de la 1918, cât și **tragedia ne-evreilor dintre 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941** (începutul evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord, Herței, părăsite în urma diktatului sovietic din 26 iunie 1940, conform Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 - și începutul războiului în Est). În Istoria scrisă de evrei nu există nici perioada ce începe la 23 august 1944 și care a durat, pentru restul României, până în decembrie 1989, însă pentru Basarabia și Bucovina durează. Și va mai dura cine știe câte decenii datorită nesimțirii, a inconștienței criminale a "românilor" I. Iliescu, P. Roman, E. Constantinescu, Pleșu, Zoe Petre, Severin, Năstase, Adameșteanu, G. Andreescu și alți bravi pui de daci - semnînd-susținînd Tratatul cu URSS (cel care anula crima Pactului Hitler-Stalin), apoi Tratatul cu Ucraina (care "consfințea" rapturile teritoriale, consecință a frontierelor trasate de Molotov în 1940).

În această cumplită Istorie de 70 ani - nu doar de 5 - Evreii au jucat un rol considerabil și nefast în Aparatul administrativo-politico-ideologico-polițienesc-militar sovietic și sovietizator - în Rusia, în Karelia, în Țările Baltice, în Polonia, în Cehoslovacia, în Ungaria, în Bulgaria, în România, în... - dar unde nu?

10) Ocultate fiind evenimentele dintre 26 iunie - 3 iulie 1940 (**refugiul** românilor din Basarabia și din Bucovina de Nord) și cele de după 30 august același an (**refugiul** românilor din Ardealul de Nord), din mărturie nu se înțelege **cine** erau acei *refugiați*, **de unde se refugiaseră**, **ce** li se întâmplase, **de ce se refugiaseră...**

Chiar așa: *de ce se vor fi refugiat românii în blestemata vară a anului 1940?...*

11) Ba începuse (și teutona și pravoslavnică operă) **cu aproape doi ani mai devreme** - adevărat, nu prin masacrarea evreilor, ci prin masacrarea polonezilor de către:

a) germani, începînd **de la 1 septembrie 1939**, victime: intelectuali, prelați (catolici), militari, *evrei - însă ca polonezi comuniști, nu ca evrei*;

b) ruși (începînd **de la 17 septembrie 1939**): executări pe

loc, arestări, deportări în Siberia, pentru mai puțin “vinovați”: alungare din case, din slujbe - aceasta făcându-se cu aportul extrem de zelos, frizând isteria, al evreilor - fie veniți cu ocupanții, ca NKVD-iști, fie localnici, voluntari entuziaști în slujba bolșevicilor.

12) Triplu fals:

a) La Katjin a avut loc un masacru făcut de bolșevicii ruși, nu de nemții naziști;

b) La Katjin au fost asasinați 4.500 ofițeri *polonezi de către bolșevici (printre executori cine știe câți NKVD-iști evrei!)* - nu evrei, nu de naziști;

c) Nu “în lunile și în anii următori”, ci *cu peste un an mai devreme*, în luna **martie 1940**, din ordinul lui Stalin (din totalul de 26.000 civili și militari - numai polonezi), vezi și **Le Nouveau Larousse Encyclopédique**, 1994.

13) În “putregaiul” românesc, în “pseudo-democrația” car-pato-dunăreană, cea pe care scuipe M. Carp și de câte trei ori pe o pagină - deși tatăl său Horia Carp fusese membru al Senatului României “antisemite” - evreii au viețuit binișor, chiar confortabil, după 1867 - **dar după 1878!**; și după 1938, când a venit la putere guvernul Goga-Cuza, autodeclarat “antievreiesc”; și până “cu trei zile înainte de **29 iunie 1941**” (citește: **26 iunie**, tot 1941... - războiul în Est începuse în **22 iunie 1941**, cu patru zile și mai devreme). De aceea vor fi optat ei cu atâta înflăcărare pentru “adevărata democrație: democrația sovietică”, prin manifeste și manifestații, în România întreagă - până la 28 iunie 1940; cu ciomege, gloanțe, foc, oale de noapte, mutilări, linșaj, luări de ostateci, asasinate - începînd din acea zi: **28 iunie 1940** - pe teritoriile abandonate rușilor în urma diktatului.

14 a) M. Carp nu își cunoaște clasicii: termenul “Antisemitismus” a fost lansat pentru întâia oară de către germanul Marr, în 1879, deci nu avea cum exista - decît rar - la 1867, în România;

b) În 1866, când s-a redactat Constituția românească, evreii din România, susținuți de logistica “Alianței Israelite Universale” cu sediul în Franța - prin Alfred Crémieux - au încercat să impună formularea articolului 6 (din Constituția României) astfel: “*Religia nu este o piedecă pentru naturalizare în România. O lege specială va regula admiterea graduală a izraeliților la naturalizare*” (s.m.). Nesimțirea, obrăznicia, brutalul amestec (“în treburile interne ale țării noastre” - iată unul din puținele adevăruri rostite de Ceaușescu - dar strâmb înțelese de el însuși) au provocat indignare - și efect contrar.

Drept care art. 7 suna: “Numai străinii de rit creștin pot dobândi calitatea de român”.

Însă în 1878, la Congresul de la Berlin, **presiunile teribile, insuportabile ale evreilor, prin Franța și prin Anglia (în ciuda opoziției Rusiei!) au căpătat caracter de război împotriva țării noastre.** În cele din urmă ni s-a impus ca... *recunoașterea independenței României să fie condiționată de acordarea drepturilor de cetățenie israeliților (s.m.).*

Noii cetățeni-români au folosit din plin:

drepturile economice: mult trâmbițata de către “istoricii” comuniști de teapa lui Roller **răscoală țărănească din 1907 a pornit în Moldova,** cauza adevărată (ascunsă o jumătate de secol): **rapacitatea, necinstea, nemila arendașilor evrei;**

drepturile cetățenești (române):- **în timpul primului război mondial, sub ocupație germană, evreii au colaborat cu nemții fără tresărire, fără scrupule, nepăsători la soarta țării și a lor, ocupată, spoliată, umilită, martirizată; i-au denunțat cu seninătate pe “compatrioții” lor români (din tradiția milenară a listelor-negre), făcând averi colosale pe spinarea nefericiților jefuiți și de administrația militară germano-maghiară;**

[supradrepturile de “re-cetățeni români” prin ukazul ocupantului rus, de după 23 august 1944: în timpul secetei din Moldova - 1946-1947 - evreii aflându-se și în fruntea organismelor economice, i-au jefuit fără scrupule pe români, în folosul sovieticilor, dar și în al lor, sustrăgînd o bună parte din ajutoarele interne destinate înfometaiților, cât și din cele externe, speculînd fără rușine alimentele; a fost nevoie să intervină Vasile Luca, alertat de “revoltele antisemite din județele Iași, Vaslui, Tutova” și de zvonurile potrivit cărora “Ana Pauker trimite grâul nostru în Israel, după ce ni l-a luat de la gură”, pentru a domoli zelul neozapciilor evrei.]

15) Ce spuneam de sadomasochismul ruso-evreiesc? După M. Carp, “oligarhia și poliția țaristă” organizaseră, în 12 luni, **275 pogromuri** [care] “nu au dat **decât** (s.m. P.G.) câteva sute de morți”. “Decât”... Au fost catalogate ca “pogromuri” cca 80% dintre încăierările economice, pricinuite de concurența mai mult sau mai puțin loială pe care și-o făceau corpurile de meserii, cele mai numeroase fiind semnalate la Kiev și la Odessa între evrei și greci și care nu aveau nicidecum un caracter rasial, ci strict economic.

Unul dintre masacre - cel din 1903 (neinclus de M. Carp...), de la Chișinău, cu sinistră faimă în toată lumea - este relatat și comemorat de așa manieră (verbală/scripturală) încât să se perpetueze falsul lansat de **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg

și Grossman, în 1945, după care Pogromul ar fi imputabil... românilor. Sunt ușor de îmbrobodit francezii, englezii, americanii, mai ales culpabilizații germani - însă nu românii; și nu evreii normali - însă ei tac...

Pogromul din 1903 de la Chișinău a avut loc în Rusia, nu în România; Chișinăul - botezat de ruși: Kișiniov - era, în acel moment (și a rămas până la 27 martie 1918) oraș ruso-evreiesc, în care populația băștinașă moldovenească era ultraminoritară și abia tolerată; poliția era și ea rusească, alcătuită din cazaci, nu din... “jandarmi fașiști” - cum mint cu nerușinare (convinși că nimeni nu-i va contrazice) făcătorii-falsificatorii de istorie, fie ei din Ardealul de Nord, ocupat de unguri, fie din Basarabia și Bucovina mereu ocupate de ruși; mereu-mereu “vizitate” de recentii israelieni, dintre aceia care “înainte” (nu atât de “înainte”, încât să li se fi șters sângele de pe mâini) fuseseră în fruntea bucatelor și în “R.S.S. Moldovenească” (dar în a RSS Ucrainene!), ba chiar în fruntea procuraturii, a administrației, a învățământului, a NKVD-ului, a KGB-ului, iar după ce își făcuseră datoria de komisari bolșevici de a distruge-strivi-stârpi tot ce ținea de “naționalismul fașist - și antisemit - românesc”, se căraseră în Israel și în America.

Nu toți. Unii - cei mai dârji, mai bravi, mai sionisto-bolșevici - au rămas. Ei constituie: “ariergarda-de-la-avangardă”. Pentru evrei pământul Basarabiei este “o poziție” care nu se părăsește. În Basarabia, actuala “Republică Moldova” vor găsi azil (vezi și P.S. 2), în cazul unei catastrofe în Palestina. Arieriștii-avantgardişti de la Chișinău sunt politrucii foști-actuali NKVD-iști-KBG-iști, veterani ai campaniilor de represiune împotriva “naționaliștilor”, specialiști în Țările Baltice, caucaziene, mai ales “moldovenologi”: au lucrat intens - și cu folos - în timpul Războiului pe de Nistru, firește, în folosul Kremlinului. Partea vizibilă a aisbergului este publicația - în limba rusă, cum altfel! - *Evreiscoe mestecco*. De la sediul ei sunt conduse acțiunile: ***informare, dezinformare, amenințări cu... americanii, calomniere, acuzații de “antisemitism” - a tuturor faptelor care nu sunt ultra-filosemite.***

Deocamdată nu se știe care va fi ordinea: întâi evreii vor cere “Republicii Moldova” să plătească peșin miliardele de dolari pentru... daunele suferite de ei, între 1941-1944 și de proprietățile lor în Basarabia românească (sic)? - abia apoi se vor re-instala cei 300.000 (bine: “numai 200.000) de evrei “refugiați politic” din Israel? Sau... invers?

16) În pieptul fiecărui evreu bate inima viteazului krasnoarmeiet, doar Lev Bronstein-Troțki a inventat “instrumentul de impunere a dictaturii proletariatului și a revoluției

permanente”: Armata Roșie. Dealtfel, la începutul anului 2002, când urmările politicii sale criminale au început a-și arăta “roadele”, primul-ministru al Israelului Sharon, într-un miting ținut la Tel-Aviv, s-a adresat rezerviștilor în rusește cu: «*Tavarișci!*» și a făcut apel la... “bravii ostași ai Armatei Roșii”!

17) Nici un cuvânt despre Ceka, MVD, NKVD... Să deducem: acestea nu îi, zi-i pe nume: muceniceau pe evrei, ci îi lichidau doar pe, vorba Clasicului: viceversa?

18) Prezența Intelligence Service-ului în compania Ohranei și a Gestapo-ului în capul și sub pana lui M. Carp se explică astfel: până la constituirea statului Israel, în 1948, organizațiile armate (clandestine) evreiești Irgun, Haganah, Stern erau desemnate de către britanici: “teroriste”, pentru că puneau bombe, organizau atacuri împotriva englezilor și a arabilor, de pe urma cărora mureau mult mai mulți civili decât militari. Însă de cum Israelul a fost recunoscut, teroriști ca Menahem Beghin, Itzak Shamir au devenit fulgerător, nu doar eroi naționali, dar și conducători politici respectabili - respectați pe plan exterior. Pe cel interior (al Palestinei), a fost rândul foștilor teroriști să-i trateze de “teroriști” pe băștinași, alungați în 1948, nu doar de pe pământurile lor, ci și din țara care le dăduse numele: Palestina - de atunci (de 55 ani!) supraviețuiesc în lagăre din Liban, Siria, Iordania, Egipt. Și din... Israel, unde indigenii-aborigenii-palestinienii au fost băgați-în-sârme, după o expresie consacrată. Israelienii s-au documentat-inspirat atât din metoda rusească de teroare-teroare-teroare (moștenită de la țari, teoretizată de Lenin, aplicată de Trotski - și care a dat Gulagul); din cea americană: băștinașii au fost masacrați, supraviețuitorii parcați în rezervații; ca și din cea sud-africană: apartheidul. *Politica Israelului este sionistă* - citește: *teroristă, xenofobă, rasistă, segregacionistă*. Nu știu ce scrie pe porțile lagărelor palestinienilor din Israel, însă dacă cel mai feroce călău este o fostă victimă, atunci n-ar fi de mirare dacă ar scrie, în ebraică: “Munca te face liber!”

Marele erudit israelian Yeshayahou Leibowitz scrisese mai demult că toate nenorocirile actuale ale Israelului se trag de la victoria din 1967 asupra arabilor, iar Simone Weil denunțase “cultul forței” la israelieni - care îi va pierde, fiindcă forța se exprimă prin *victorie, cea care nu dă niciodată dreptate - decât învingătorilor*.

Câteva citate din scriitorul israelian Avraham B. Yehoshua: “În acest amar conflict din Orientul Apropiat cele două popoare, israelian și palestinian au pervertit noțiunea de *patrie*. Pentru evrei *patria* este o noțiune care nu apare în vocabularul

lor, iar în Biblie doar în contextul *plecării*. Dumnezeu i-a spus lui Avram (Facerea, 12, 1): «Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino pe pământul pe care ți-l voi arăta eu». Ceea ce a și făcut primul evreu, Avram, tatăl iudaismului (iar sub numele Ibrahim, și al islamismului... - n.m., P.G.). Cât despre palestinieni, ei confundă *patria* cu *casa*. Din 1948 fie au fugit de la *casa* lor, fie au fost alungați și de 55 ani supraviețuiesc în lagăre de refugiați, ajutați de diferite organizații caritative. (...) Când un om [un palestinian] își pierde casa, devine refugiat, chiar dacă a găsit adăpost tot în țara natală. Pentru el casa semnifică acea casă în care au trăit părinții, bunicii, străbunicii săi. Dorința, cerința celor din lagărele din afara Israelului este, nu doar întoarcerea în Palestina, ci întoarcerea în *casa* lor - care de obicei nu mai există, fiindcă acolo este statul Israel...”

[Iată de ce, evreii, buni cunoscători ai psihologiei palestinienilor, nu scapă nici un prilej de a distruge *casele* “teroriștilor”, nu de puține ori cu locuitorii în ele, după care promit o “anchetă obiectivă, minuțioasă - ca într-o democrație!” - ale cărei rezultate nu se comunică niciodată - n.m.].

Despre “implantările în Cisiordania, Gaza”:

“Statul Israel seamănă cu un drogat incapabil de a se libera de drog. (...) Rolul comunității internaționale va fi primordial în ajutorarea drogaților cu ‘implantații’ de a se dezintoxica”... Avram B. Yehoshua când vorbește de “comunitate internațională” se gândește numai la cea europeană și la rolul ei de “reparatoare a stricăciunilor pricinuite de americani”, nu la... comunitatea americană a cărei politică a fost și rămâne de susținere a Israelului cu orice preț, fie și cu al “implantațiilor” care nu pe ei, pe americani, îi deranjează...

[Nu voi înceta de a mă bucura de (și de a admira) calitatea umană a intelectualilor evrei israelieni, ca și cum aceștia ar face parte din alt popor; și nu voi înceta de a mă întrista (și critica) pe evreii intelectuali din afara Israelului care, în ultimii doi-trei ani s-au degradat, s-au des-umanizat, “proces” evident mai cu seamă atunci când se dezbate chestiunea israelo-palestiniană; sau/și a Holocaustului. Vai, în fruntea acestora se află filosofi Alain Finkielkraut, André Glucksman, eseistul Bernard-Henri Lévy, Bernard Kouchner dintre francezi, iar dintre români nu știu pe cine să pun în fruntea cozii: pe Shafir, pe Oișteanu, pe Volovici, pe A. Cornea, pe S. Damian, pe... (R. Ioanid tot nu contează, chiar dacă știe să se iscălească și să socotească - stăpânește bine cifrele... arabe, când e să scrie monstruoziți ca “Holocaustul românesc” ori “400.000 de victime ale românilor” - dar nu știe ce este *citatul corect*, onest)?]

Cel mai acerb dușman al “teroriștilor” palestinieni este Ariel

Sharon, desemnat de TPI criminal de război pentru (deocamdată) masacrele din Liban.

Asta-i soarta termenului “terorist”: l-am auzit în gura lui Gheorghiu-Dej, astfel numindu-i pe partizanii noștri; l-am auzit în gura lui Jiang Zemin - vorbind despre tibetani și despre uiguri; din gura lui Miloșevici arătându-i pe albanezii din Kosovo - auzi-l și în legătură cu cecenii “fioroși, barbari, păgâni” - am citat din Elțin, din Putin, însă și din Pușkin, din Lermontov, din Lev Tolstoi, din Soljenițin, din Rostropovici, cu toții ruși, creștini pravoslavnici și feroci imperialiști...

19) Faptul că Italia a participat simbolic la Campania din Est nu îl îndreptățește pe M. Carp să folosească ticul verbal/mental fals: “război fascist” - în care caz cele duse de sovietici au fost/sunt: “(monstruoase) războaie bolșevice”. Alături de germani au luptat împotriva rușilor: români, finlandezi, spanioli, unguri, croați, slovaci, francezi, ucraineni. Dintre toți doar italienii pot fi numiți - abuziv, pentru că generalizator: *fasciști*... Puteai fi foarte bine: antirus, anticomunist, fără a fi în mod necesar fascist. Însă este fatal-normal pentru un mânuitor al nemuritoarei limbi de lemn sovietice să folosească și în locul virgulelor calificativul-înjurătură (mai ales că înjurătorul nu îi cunoaște semnificația).

“*Fașist*” este forma (sic) rusificată a italianului *fascismo*, de la *fascia*: fașină, mănunchi de nuiele cu secure, însemn al lictorilor romani și devenit emblemă a *partidului socialist*, P.N.F., al lui Mussolini (tot *socialist* fusese și cel al lui Hitler, nazist, adică: *Nazional Socialist*). *Fascist* a fost falsificat în franceză de propagandiștii kominformiști, printre autori: inevitabilul Ilia Ehrenburg - dar și Valter Roman - și lipit... franchiștilor în 1936. Intrat în rusă ca neologism, a devenit în limba-sovietică un calificativ generic, injurios-misterios - și comod: nu cerea eforturi intelectuale mai susținute decât un râgâit, decât un scuipat. Întors în Occident, sub forma unui monstru de limbă și de logică (funcționând și azi, mai ales în Franța, pronunțat: “fasist”...); rămas în URSS și în țările ocupate de ruși, unde a devenit, nu doar o etichetă facilă - din lene - ci și acuzație (gravă) care atrăgea grave și grele condamnări la închisoare; tot facilă-din-lene, dacă suna, de pildă: “organizație de tip fascist”; “propagandă fascistă”; “fascism românesc”, “țări cu regim fascist” - citește: toate țările /încă/ neocupate de URSS, “democrație de tip fascist” (!), “spirit fascist” (la Hasdeu, Kogălniceanu, Eminescu, Maiorescu, aparținători ai secolului XIX-lea, interziși de tovarășii noștri culturalizatori, veniți dinspre Răsărit, pe tancurile Luminii lui Sadoveanu). A fost pus la treabă de către Secția D(ezinformație), care mai târziu a

lansat falsurile lingvistico-politice: *glasnosti*, *perestroika*, *refuznik*. Astfel s-a ajuns la deliruri analfabeto-analfabetizatoare ca: “hitleriști fasciști”, “islamiști fasciști” (Kouchner). A fost dat pe rumânie: “fasciști legionari” (când legionarii pot fi orice, dar nu fasciști ca italienii; nu naziști ca germanii; nu franchiști, nu salazariști, nu trotskiști...). Ultima ispravă aparține istoricului Andrei Pippidi cu : “Fascistul Antonescu”!

20) Sculeni: una din așezările moldovenești de pe Prut. După 1812 jumătatea de pe malul drept a rămas moldovenească, cea de pe malul stâng a devenit localitate aparte, din “altă țară”: Rusia. Cu peste un secol în urmă - la 1821 - în împrejurimile Sculenilor din Moldova se petrecuse o altă tragedie: înfrângerea eteriștilor de către turci și masacrarea răniților supraviețuitori de către evrei. Citez din N. Iorga, **România - cum era până la 1918** (reeditare din 1940), capitolul “La un vechi câmp de luptă: Sculeni”:

“Că a fost odată aici o luptă, fără puteri multe ori vitejie mare, însă oricum, lupta dintre apăsători și un neam doritor de libertate, prins în războiul sfânt al dezrobirii sale, că aici Grecii au fost striviți, măcelăriți sau izgoniți peste Prut, unde oști rusești înșiruite priviau, cu ochi dușmani pentru Turci, cu ochi creștini, frățești pentru Greci - aceasta o știu puțini. Doar bătrânii mai vorbesc uneori de pățania ‘volintirilor’(...).

“**Jalnica Tragodie**, naiva poemă căinătoare a bătrânului Vornic Alecu Beldiman, spune amănunțit această poveste (...) Cetind din nou lungile versuri ticăite, după cunoașterea locurilor, le înțelegi mai bine. Iată plecarea Turcilor din Iași la 13 iulie. ‘Urdia’ se oprește întâi la Copou, târgușorul de azi (...) Pe atunci Evreii ieșeni, trezindu-se din groaznica frică pe care le-o făcuseră eteriștii, căutau pe ‘răi’, îi ‘târâiau’ pe stradă, până nu se mai puteau ține în picioare și tăbărind asupra celor istoviți de puteri, îi ucideau cu nesaț:

*‘Jidovii se răsvrătise, și toți răii ridicați,
Părînd că-s volintiri vre unii, îi tăiau nejudecați:
Pe uliță stârvuri multe, căci, ducînd, îi târâia,
Și unde cădea vre-unul, acolo îl și tăia’.*

“(...) întinsul șes e pustiu (...) numai (...) uriașii ploi negri stau nemișcați în valurile de lumină, ca un trist monument funerar al celor morți, cu eroism, cu cinste, - cu rușine, pentru libertatea elenică”.

21) Textul raportului Regimentului 6 Vânători P.A. No. 700 din 28 iulie 1941 - către Divizia 14-a Infanterie (Biroul 2 Informații):

“La ordinul Dvs. No. 24354 din 23 iulie 1941,

“Am onoare a vă raporta că în intervalul de la 22 iunie până în prezent, au fost executați un număr de 40 jidani din com. Sculeni-Tg., jud Iași, 14 jidani în orașul Bălți și 120 jidani din com. Mărculești, jud. Soroca, în total 174 jidani.

“1) Din cei 40 jidani predați de Comandamentul German, 14 au fost împușcați, deoarece au încercat să fugă de sub escortă, iar 28 au fost executați pe D. Stânca, în ziua de 28 iunie 1941, pentru motivele următoare:

“- Au tăiat cablul telefonic;

“- Au semnalizat din Sculeni-Tg. armatei sovietice, care se afla pe D. Nord Sculeni, indicând posturile de comandă ale infanteriei și artileriei, precum și amplasamentele bateriilor de artilerie, care au fost bombardate cu precizie de artileria sovietică;

“- Au sabotat armata română și germană, trăgând foc de arme și aruncând grenade asupra soldaților în timpul când erau evacuați din Sculeni.

“2) Dintr-un număr de 500 jidani găsiți în orașul Bălți, au fost executați numai 14 jidani care au declarat, atât ei cât și ceilalți jidani care au fost arestați pentru cercetări, că au fost aprigi comuniști și au sabotat armata în timpul ocupării orașului Bălți și care erau în mare parte autorii incendiilor din orașul Bălți. Restul de 486 jidani au fost trimiși conform ordinului Comandamentului German la Chestura Poliției Bălți, spre a fi internați în lagăr.

“3) Din cei 120 jidani din Mărculești care au luptat în rândurile armatei sovietice (după propriile lor declarații), un număr de 100 jidani erau răniți de glonț, dovada cea mai indiscutabilă a luptei lor împotriva armatei române, în rândurile armatei roșii. Unii din ei au declarat că au împins înainte tancurile sovietice care nu mai puteau înainta cu motorul propriu.

“Toți jidanii arătați mai sus au fost executați, bazându-se pe ordinul Armatei 3-a, No. 1949/1941, comunicat cu al Div. 14-a, No. 24153 din Iulie 1941, punctul 2 care specifică: ‘Toți indivizii care trag în trupe și autorități să fie executați pe loc’, precum și pe ordinul Armatei 3-a care ordonă ‘să se procedeze fără cruțare față de cei găsiți vinovați de acte înregistrate în contra Armatei și contra Țării’.

“Totodată raportăm că datorită acțiunii jidanilor din Mărculești, Regimentul a pierdut în ziua de 12 Iulie 1941 pe Dealul Mărculești: un Cpt. act., 2 sublocot. rez. răniți, 33 morți și 12 dispăruți trupă din compania 2-a și un ofițer rez. mort și 14 morți, 6 răniți și un dispărut din comp. 4a.

“Numărul jidanilor împușcați este prea mic față de pierderile noastre din cauza lor.

“Comandantul Regimentului 6 Vânători, colonel Matieș

Ermil.

“Ofițer informator, Căpitan Ion V. Stihî”

(B.A.R. Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3 246, f. 68-69.
Original)

22) “Sfertul de secol [în care] evreii dintre Bug și Nistru au trăit ca oamenii între oameni” - este cuprins între 1917-1941. Sfert de secol în care nimeni și nimic nu-i tulburase acolo, pe... planeta Marte (“cea dintre Bug și Nistru”), Palestina imaginară, locul fără locuitori *goi* - unde, după M. Carp, domnea pacea, bunăstarea edenică, frăția proletară, câștigată cu sabia Brigăzilor de Cavalerie cântate de Isac Babel, osanalizată de simpaticii raducosași ai noștri... Dar Pământul - dintre Bug și Nistru: să nu fi cunoscut teroarea bolșevică generală din timpul revoluției și al războiului civil? Dar dekulakizarea - totală? Dar lupta (necruțătoare) împotriva burjuilor? Dar distrugerea bisericii creștine (la propriu, la figurat), feroce? Dar colectivizarea sălbatică? Dar execuțiile, arestările în masă, deportările? Dar foametea (programată de Lenin, de Trotski) care a provocat, între 1921 și 1922, cu osebire în teritoriul “dintre Bug și Nistru”, 11 milioane de victime?; dar “foametea lui Stalin” - 1932-1933 - cu alte 6 milioane de morți?

Iată, după volumele 1 și 2 din **Cartea Memoriei** editată la Chișinău (vezi Bibliografia) eșantioane din localități moldovenești din Ucraina, atunci “R.S.S.A. Moldovenească”, *numai în perioada 1937-1938, deși represiunea bolșevică începuse din 1921:*

- Orașul *Tiraspol*: din 335 persoane arestate 180 au fost condamnate la moarte și împușcate;

- Orașul *Camenca*: din 24 persoane arestate 9 împușcate;
Raionul Camenca, comuna *Valea Adâncă*: din 8 persoane arestate, 4 condamnate la moarte și împușcate;

Raionul Camenca, comuna *Severinovca*: din 15 persoane arestate, 9 au fost executate;

- Orașul *Dubăsari*: din 24 persoane arestate, 16 executate;

Raionul Dubăsari, comuna *Lunga*: din 12 persoane arestate, 8 împușcate;

- Orașul *Grigoriopol*: din 24 arestați - 9 executați;

Raionul Grigoriopol, comuna *Butor*: din 30 arestați, 13 executați;

- “ - - comuna *Carmanova*: din 38 - 27 executați;

- “ - - comuna *Colosova*: 41 arestați, 28 executați;

- “ - - comuna *Hlinaia*: 113 arestați, 92 executați.

Aceasta a fost viața-și-moartea oamenilor sub Soviets, nu doar “între Bug și Nistru” ci între Nistru și Pacific, în perioada 1917-1953. Dacă nu se poate vorbi de “holocaust” bolșevic în

URSS, se poate vorbi de *genocid*.

[Ca și cel din Basarabia reocupată de sovietici, organizat de Stalin și ai săi între 1946-47 - vezi și cap. 12 “Martiriul Basarabiei - înfometarea”].

M. Carp este martor mincinos: evreii care au viețuit atunci-acolo au trăit, nu “ca oamenii între oameni”, ci **ca supra-oamenii - desumanizați, fiindcă ei nu cunosc mila, compasiunea - lângă sub-oameni** și au refuzat să vadă teroarea, foametea, genocidul bine-organizat, tocmai pentru că foarte, prea-mulți dintre ei făceau parte din chiar Aparatul de represiune bolșevic (Brigăzile - de terorizare, firește - babeline).

23) Întru simetrizare, în legătură cu perioada 28 iunie 1940-22 iunie 1941 și cea din august 1944 până azi, propun: “violentele și sângeroasele manifestări de ură ale drojdiei [evreiești] încurajate de conducerea superioară sovietică”...

24) În Basarabia, afirmație de reținut, de așezat lângă cea din Vol. 2, p.10.

25) Încă o dată: nu a existat vreo “convenție”, cu atât mai puțin “de cedare”, doar *ordin de evacuare*. Noi numim: “Ținutul Herța” ceea ce eufemizează M. Carp prin: “câteva localități din județul Dorohoi”;

26) Așadar, M. Carp vorbește - cum vorbește - numai de faza finală a evacuării: trecerea Prutului, de pe malul stâng (ocupat de ruși) pe cel drept. În mărturia sa întinsă pe 3 volume, nu există măcar o aluzie la perioada imediat anterioară: pe pământurile românești cedate bolșevicilor militarii români în retragere, prin faptul că primiseră ordinul strict al comandanților (români) de a nu opune rezistență, fuseseră atacați (de bande de evrei), dezarmați, “reținuți” de “masele truditorești” și deportați în Siberia, prefăcuți în... prizonieri de război - un război care nu exista - iar alții pur și simplu asasinați, ca... “militariști, fașiști, moșieriști (sic)”; ostașii români au fost **umiliți** și prin invenția... sovietică a tăierii nasturilor de la pantaloni...

27) Dar “episodul de la Sculeni”?, cel din **iulie 1940: propoșta** (atacul evreilor), care a atras în **iunie 1941 riposta** românilor?

28) Sinistră coincidență (și cronologică, și de la cauză la efect) cu masacrul de la Jedwabne, un târgușor din partea estică a Poloniei ocupată de sovietici după 17 septembrie 1939; acolo (și nu doar acolo, ci și în Țările Baltice, și ele ocupate de ruși, în

1940) și tot imediat după 22 iunie 1941, după fuga bolșevicilor, localnicii au asasinat 1.600 evrei, sub privirile aprobatoare ale militarilor germani, acuzându-i de colaborare cu NKVD la arestarea, deportarea, asasinarea polonezilor.

[În ziua de 10 iulie 2002 s-a terminat ancheta privind masacrul de la Jedwabne. A fost corijat numărul victimelor: de la 1.600, câte figurau pe stela memorialului, la 300. Adevărat: crima începe de la unu, deci chiar până la 300 și tot e lungă calea morții. Dar oare va fi de acord Elie Wiesel, paznicul unicității (și al imensității) Holocaustului să fie corectată cifra de 1.600 și să fie restabilit adevărul (macabru, însă adevăr)? A, dacă adevărul ar fi dictat o augmentare a numărului victimelor dintre evrei, totul ar fi fost în regulă - dar nu este].

29) În 1970-1971, când eram mereu convocat de Zaharia Stancu, președintele Uniunii Scriitorilor pentru a mă lăsa convins-constrâns să scriu în Germania Federală editurii Suhrkamp că... refuz să-mi fie publicat romanul **Ostinato** la ei, în Occident, am asistat, martor tăcut, dar cu urechile ciulite la frânturile de propozițiuni, la mormăiturile, bodogănelile la telefon, plângerile (mie...) din care am înțeles:

Mulți erau scriitorii evrei supărați-foc pe Zaharia Stancu fiindcă îndrăznise (!) să scrie și să editeze o carte precum **Șatra** (și despre țiganii trimiși la moarte în Transnistria - dealtfel prefătată de un evreu, S. Damian). Cel mai gălăgios, mai vehement era Baranga: el umbla la Răutu, la Paul Georgescu, la Crohmălniceanu, la Paul Cornea, la Nina Cassian, la Radu Bogdan, la Cosașu... - dar la cine nu? - cu proteste-hotărâte, cu “demascări”, cu pâre, cu liste de semnături și cu cereri de a fi “oprită” cartea lui Stancu, pe motiv că... *se scrisese totul* (“o dată pentru totdeauna” - am re-citat din clasicul Radu Florian) despre lagărele din Transnistria - și, ca argument suprem, dădea titlul cărții sale **Ninge peste Ucraina** (1945, ed. II: 1946)...

Deci: fiindcă evreul Baranga scrisese despre martiriul evreilor, ne-evreul Stancu comitea o gravă greșeală politico-rasistă scriind și despre al țiganilor...

A N E X A

(informații extrase din volumul

Industria Holocaustului,
reflecții pe marginea exploatării suferințelor evreilor
 de Norman G. Finkelstein - vezi Bibliografia)

Rămânând la Elie Wiesel: celebrul mitoman, nu doar ca “istoric”, ci și ca... auto-biograf: a pretins că, imediat după

liberarea din lagărul Buchenwald (în alte părți afirma că de la Auschwitz fusese liberat...), la vârsta de 18 ani, citise **Critica rațiunii pure** în... idiș, limbă în care nici până azi nu a fost tradusă; a susținut că el citește în gând (doar cărțile sale!) atât de intens, atât de cu pasiune, încât... răgușește; că un taxi care-l izbise la o răspântie îl aruncase până la următoarea... (în New York, distanța dintre “blocuri” fiind cea dintre două străzi paralele) etc, etc...;

L-a caționat pe alt mitoman și fabricant de istorie, “scriitorul de limbă engleză” Jerzy Kosinski; în cartea (autobiografică, scrisă în poloneză!) **The Painted Bird**, acesta povestea cum, în Polonia, separat fiind de părinții internați la Auschwitz, rămas orfan, fusese martirizat (sexual) de țărani polonezi, firește, antisemiți sadici... Wiesel i-a dat o înaltă prețuire “pentru autenticitatea mărturiei de supraviețuitor al antisemitismului sălbatic și al Holocaustului ucigaș - polonez” - însă nu a mai suflat un cuvânt după sinuciderea martorului Kosinski: ros de remușcări, acesta re-mărturisise: petrecuse întreaga perioadă a războiului și a ocupației germane împreună cu părinții, ascuns în casele unor țărani polonezi care știau că găzduiții sunt evrei și care erau riscurile. Deci tot ceea ce scrisese în **The Painted Bird** erau pure invenții și calomniile la adresa *goi*-lor în general, a polonezilor în special; le așternuse pe hârtie (în poloneză) la îndemnul protectorilor și consilierilor săi evrei; traducătorii în engleză introduseseră în text ce și cât voiseră, el însă, autorul, nu protestase, fiindcă tot ce făcea fusese pentru cauză, nu?; apoi încasase premii peste premii, primise, modest nevoie-mare, laurii și arginții “martorului supraviețuitor al Holocaustului polonez”;

Wiesel: l-a acuzat-batjocorit pe Shimon Perez (actualul ministru de externe al Israelului) pentru păcatul-de-moarte de a fi vorbit de “două holocausturi: Auschwitz și Hiroshima” - când Holocaustul-Auschwitz este, nu-i așa, unic...;

Wiesel face parte din World Jewish Restitution Organisation (WJRO), organizație ce și-a propus “recuperarea bunurilor pierdute de evrei în timpul războiului”; făcând presiuni neîncetate asupra Congresului american, se prezintă în numele lui la “datornici”, și îi somează să plătească neîntârziat, altfel americanii se vor supăra-foc și se vor opune la primirea lor în Europa, în NATO...;

- Ca de pildă Polonia: lichidată ca stat în 1939 - de Hitler și de Stalin -, ruinatedă întâi de dubla ocupație: germană și rusă; apoi de ocupația doar sovietică (1944); de comunism, până în 1989 - i s-a cerut să restituie de urgență 6.000 bunuri imobiliare ale evreilor dinainte de război, unele nemaexistând, altele servind ca spitale, școli, precum și o mulțime de terenuri evaluate (la Washington) la zeci de miliarde de dolari; când parlamentul

polonez a propus o limitare (diminuare) a “reparațiilor”, pentru a evita bancruta țării, Elan Steinberg din WJC a acuzat guvernul polonez că a emis un “act fundamental... antiamerican”, iar Israel Singer a cerut Congresului (american, nu israelian!) “supravegherea, verificarea listei de vărsăminte și luarea de măsuri în caz contrar”; Benjamin Gilman a afirmat, tot în fața Congresului: “răspunsul lor [al Poloniei și al României] să constituie unul din criteriile evaluării relațiilor bilaterale” (americano-poloneze/și - române - nu israelo-poloneze și nu israelo-române, din moment ce Recuperatorul-Beneficiarul este statul Israel);

- Ca de pildă “Republica Moldova”, o parte din Basarabia - strivită, suptă de evrei între 1812-1918; a doua oară înșăngerată și de evrei între 28 iunie 1940-22 iunie 1941, “administrată” și de evrei, din 1944 până în 1989 - câte zeci de miliarde de dolari pretind evreii de la nefericita Basarabie, *victima lor vreme de 151 ani?*;

- Ca de pildă România (căreia i se cere să plătească între 10 și 50 miliarde de dolari!): în 1998, Avraham Hirschson, președinte al Comisiei Knessetului (parlamentul Israelului) ce se ocupă de “restituiri” și totodată reprezintă Israelului în World Jewish Restitution Organisation “a omagiat complicitatea Congresului american în acțiunea de extorsiune de fonduri”. Amintind “încăierarea” cu Primul ministru român [Ciorbea?, Vasile?], a povestit:

“În mijlocul discuției, i-am spus:

“«Știți, peste două zile voi depune în fața Congresului - spuneți și dumneavoastră: ce o să le spun?...»

“Brusc, atmosfera s-a schimbat radical...” (s. m. P.G.)

Obrăznicia, impostura (dictează, amenințând, în numele Statelor Unite ale Americii!), brutalitatea (i se mai spune: *tâlhărirea*) cu care execută țări ruinate economic de comunismul instaurat pentru decenii *și de către ei, evreii*, l-au determinat pe un avocat al supraviețuitorilor să atragă atenția celor din WJRO că au mers prea departe cu “industria Holocaustului” și că animatorii - agenții-executori, zapcii - “se fac vinovați de provocarea unei abominabile resurgente a antisemitismului în Europa”.

«Fondurile recuperate de la țările de Est vor fi consacrate operelor caritabile», asigură Stuart Eisenstat. “Una din operele caritabile”, explică Norman Finkelstein : introducerea în forță și “predarea obligatorie în școli și în universități a materiei: *Holocaustul nazist*”. Hirschson (Vâșinski II, la București, în 1998) a fondat numai din “recuperările” amintite o organizație “care propagă ideologia sionistă, pură-dură, mobilizând mii de participanți; tineri din întreaga lume «mărșăluiesc» spre lagărele

din Polonia, acolo primesc o instrucție aleasă...” - aleasă-instrucție care îi determină pe mulți să se mute în Israel...

“Industria Holocaustului, cea mai mare tâlhărie din istoria umanității”, continuă Norman Finkelstein, “este subiect tabu în Statele Unite, iar pe situl internet H-Holocaust (www2.h.net.msu.edu.) sunt cenzurate mesajele critice, oricât ar fi ele de documentate”.

Revenind la Elie Wiesel: în discursul de recepție a Premiului Nobel pentru Pace (1986), laureatul a spus:

«Jur *să nu tac* (subl. mea, P.G.) atunci când aud că ființe omenești sunt persecutate sau umilite»

Vorbe-vorbe-vorbe. Minciuni-minciuni-minciuni.

Wiesel nu numai că **tace** suferința și umilința și moartea ființelor omenești victime ale sistemului comunist, dar insultă memoria milioanelor de nevinovați, așa cum a făcut la Sighet, în vara anului 2002: a refuzat să viziteze Memorialul Victimelor Comunismului, în schimb s-a veselit foarte la... Cimitirul Vesel din Săpânța. Iar Iliescu și-a frecat palmele: avea alături, geamăn, un alt nesfârșit impostor (vezi și scrisoarea lui Gheorghe Dima, în nota de la cap.1).

Escrocul de istorie și de morală Wiesel, în numele Statelor Unite ale Americii, a șantajat România, impunând *tăcerea* asupra lui Ion Antonescu, precum și asupra faptelor murdare, criminale ale evreilor împotriva românilor - între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941, apoi din 23 august 1944 până în zilele noastre.

Cum a mai făcut - și are să mai facă cine știe câtă vreme...

7. Falsificarea istoriei se poate face și punînd în scenă cearta dintre doi *goi* cărora le acorzi dreptatea-rabinului

“Steaua galbenă” este subintitulat capitolul 7: “Port și stigmat vestimentar” din cartea lui Andrei Oișteanu **Imaginea evreului în cultura română - studiu de imagologie în context est-central european**, Humanitas, București, 2001. Citez de la pag. 146:

“În 1994, într-un interviu publicat de revista franceză *La Vie* (nr. 2546, 1994), regizorul Lucian Pintilie a amintit de «evreii care purtau steaua galbenă și care măturau Bucureștiul» la începutul anilor ‘40. Într-o pagină de jurnal scriitorul Paul Goma a comentat astfel acest episod: «Știam [...] că, în România, evreii suferiseră persecuții [...], *dar nu purtaseră stea galbenă*» (sublinierea aparține lui A. O., n. m. P.G) (...) Trebuie să observ - ca rabinul din celebra parabolă - faptul că, în felul lor, ambii interlocutori au dreptate”.

Aceasta este o variantă, nu doar prescurtată - fatal, include-rea în volum obligă - ci, trivial vorbind: rasolită, deci falsificată, a altui text care măcar dădea citate corecte și corect indica sursa: “roman”, nu “jurnal”, publicat în revista 22 din 4-9 ian. 1996, pag. 12, sub indicația: “eseu”, purtînd același titlu: “Stigmatul etnic”. Primul capitol: “Paul Goma versus Lucian Pintilie”. Acolo citatele erau mai bogate și, am mai spus: fidele, în schimb (!) lipsea trimiterea la rabin.

Nici în periodic nici în volum autorul nu a respectat *adevărul* conținut în citatele de el produse - pentru un motiv simplu: nu a înțeles ce “conțineau”, altfel nu ar fi scris, negru pe alb, în 22, cu o candoare egalată doar de neinteres (citește: insensibilitate la tot ce este ne-evreiesc): “Nu mă interesează (...) polemicile dintre Paul Goma și Lucian Pintilie”; și: “...dar anume acest subiect fiind suficient de interesant și de important merită câteva precizări, pentru a-l scoate din zona ambiguă a «amintirilor din copilărie»”.

Mărturisesc, umil: pe mine mă interesează ce va spune rabinul. Atât despre portul stelei galbene, în București, cât și despre... “zona ambiguă a «amintirilor din copilărie»”. Și așa, puțin, sunt curios să aflu cui va da dreptate Înțeleptul Rabin: lui Pintilie - care “vede” cai verzi pe păreți din filmele sale turnate după nemuritoarele texte de Băieșu, de Petru Dumitriu-Canaliu - sau lui Goma, și el cu “ambigue” amintiri-din-copilărie?

Desiluzie: Rabinul Oișteanu ațâță curiozitatea cititorului (și a autorului citat) apoi, senin, trece la alte celea, nesinchisindu-se de faptul că promisese “ambilor interlocutori, dreptate”. Modul în care semnatarul “studiului de imagologie” manipulează citate, nu doar falsificându-le prin modificare activă, ci prin omisiune (pasivă, în principiu), folosindu-le, nu ca izvor de informație, fie el și polemic, ci doar ca pretext al propriului monolog dezor-donat nu face deloc cinste unui om de știință, fie el și imagolog. Pentru că: **întrebarea** la care trebuia să răspundă A. O.- din moment ce evocase “polemicile dintre P.G. și L.P.” (care însă nu-l interesează!) era aceasta:

Au purtat sau ba evreii stea galbenă?- “la începutul anilor ‘40” (citată din A. O.) în timp ce măturau străzile Bucureștiului, așa cum afirmase L. Pintilie (și fusese contrazis de P. Goma)?

În loc să răspundă (la propria întrebare), retoricianul A. O. înșiruie ordonanțe, ordine, contra-ordine, anulări de ordine, abrogări de ordine... Cu eforturi considerabile și cu multă bunăvoință am putea deduce că, la urma urmei, **în București, Evreii nu vor fi purtat stea galbenă...**

Că pe A. O. nu-l interesează polemicile dintre P.G. și L.P. - nici o supărare(-n ciuperci)! Însă pentru că el s-a băgat în vorbă, pentru că el ne-a folosit, prin citate, (el) era obligat să iasă - din vorba și din citatele noastre - ca un om de carte (și de onoare) ce vrea să fie.

Abia citindu-l pe A. Oișteanu, am înțeles: un rabin este acel înțelept care face pace între doi evrei - și numai între evrei. Or Pintilie și cu mine păcătuim grav prin faptul că suntem *goi* (ce să facem: nu suntem perfecți cu toții). Un rabin nu are cum să decidă că... “amândoi avem dreptate, în felul nostru”, nu pentru că noi, *goi*-ii am refuza dreptatea rabinului, ci pentru că pe rabin nu-l interesează polemicile dintre *goi*! În textul din 22 A. O. mă cita (citându-l pe L. Pintilie) mai pe larg. Paragraful nu vorbea doar de evrei, ci și de nemți, de la ei pornea - iată pasajul din interviul lui L. Pintilie (în franceză): “Ces visages d’Allemands sont pour moi associés a ceux des juifs portant l’étoile jaune et balayant les rues de Bucarest un an plus tard”.

În volum A. Oișteanu a renunțat la germanii “văzuți” cu ochii copilului L. Pintilie din pasajul citat în revista 22. Adevărat, în romanul **Evadam** (din care un fragment fusese publicat în revista *Timpul*) nici eu nu zăboveam la cestălalt neadevăr vehiculat în interviu...

...În legătură cu germanii din Sudul Basarabiei, colonizați de ruși în locul moldovenilor alungați de noua stăpânire, începînd

din 1816, ajunși în 1940 la cca 100.000 suflete. După 1918 deveniseră fideli cetățeni români de etnie germană. Nu au suferit deloc după instaurarea regimului bolșevic: în virtutea înțelegerii Hitler-Stalin din 23 august 1939, au fost *repatriați* (în Germania, firește) și nu “deportați”, cum scrie A. Oișteanu în textul din 22, fără a indica: de către cine deportați și deportați, unde? El nu știe (ceea ce este de mirare) sau nu vrea să știe (ceea ce devine gravissim) că, **în ziua de 6 iulie 1940, la Chișinău** a fost organizată o mare sărbătoare narodnică, truditorească, în cinstea... încheierii ocupării de către Rusia Sovietică a teritoriilor românești Basarabia, Bucovina de Nord, Herța. La tribună se aflau Hrușciiov, Mehlis și alți monștri, iar ca invitat, un ofițer superior german din SS. Garda de onoare (a tribunei oficiale) era formată, jumătate-jumătate, din ostași ai trupelor NKVD și de SS, componenți ai unui batalion german, venit în URSS (prima etapă: capitala... fructului antantei hitlero-staliniste: Chișinău), pentru a-i recupera și repatria pe coloniștii germani și a se perfecționa în subtilitățile artei Gulagului, cum scrie Gr. Vindeleanu - vezi-i mărturia mai departe.

Aceasta a fost istoria-mare, cea în care A. Oișteanu a refuzat să se amestece. Acum istoria-mică, ignorată de L. Pintilie, însă, după un rău obicei carpatodanubian, comentată, vehiculată, impusă:

Dacă el, în vârstă de 7 ani, se afla în 1940-41 la București, ca basarabean, atunci era un refugiat a cărui familie părăsise Basarabia *înainte de 3 iulie 1940*. Deci nu putuse vedea “*repatrierea nemților*” (și nu “deportarea”, cum scrie A. O. cu indiferență egalată doar de ignoranță) - *aceea avea să înceapă în august*. Concluzie - dublă:

a. Lucian Pintilie nu a avut cum vedea, **în București, în timpul războiului, evrei purtând stea galbenă** - fiindcă nu au existat;

b. Lucian Pintilie nu a avut cum să-i vadă pe **coloniștii nemți din Basarabia** și să le plângă de milă până la a le asocia/suprapune chipurile cu/pe cele ale evreilor, **în Basarabia**, din care el plecase *înainte de repatrierea* coloniștilor, pe Dunăre, îmbarcați pe nave fluviale la Reni... - din motive de (blestemată) cronologie...¹⁾

În chestiunea “stelei galbene” mă las pe mâna “Dreptului între popoare”, “Cetățeanului de Onoare al Israelului”, Raoul Șorban (op. cit. p. 23):

“Multe din prevederile acelor legi discriminatorii nu s-au aplicat niciodată. Au fost elaborate sub presiunea nazistă, dar s-au căutat și căi de a fi ocolite. Se elabora legea, dar și regulile...

antilegii! Au fost și voci care cereau ca și evreii din România să poarte ‘Steaua lui David’. Și acestei presiuni i s-a găsit soluție, în urma întrevederii dintre Mareșalul Ion Antonescu și dr. Wilhelm Filderman, președintele Uniunii Comunităților Evreiești. La 6 septembrie 1941 Mareșalul a dat dispoziție ca semnul distinctiv să fie suprimat din România. Cine a mai făcut așa ceva? Tot atunci Consulatul Român din Paris a cerut ca o măsură similară să fie valabilă și pentru evreii cetățeni români, aflați în Franța”.

În studiul de aproape 500 pagini (cu ilustrațiuni) cercetătorul Andrei Oișteanu, pentru a zugrăvi “ imaginea evreului în cultura română”, a vorbit de calități, cusururi, meserii, înclinații, reușite intelectuale... Însă *a uitat* ceva esențial pentru evreul din această parte a Europei populată de lituanieni, polonezi, ucraineni, unguri, ruși, români: **muzica**.

În carte există doar două aluzii:

1. La pagina 193, în capitolul despre păstorit: “...în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, **lăutarii evrei din România** (subl. mea) interpretau în idiș un cântec popular evreiesc intitulat «Eu, biet cioban»” - și:

2. La pagina 197, în capitolul despre “agricolizarea” evreului: “Și nu este întâmplător faptul că imnul mișcării sioniste, *Hatikvah* («Speranța»), devenit din 1948 imnul național al Statului Israel, are influențe din folclorul muzical moldovenesc (piesa *Cucuruz cu frunza sus*)”.

Să ocultezi **muzica** într-un studiu despre evreul din Europa Centrală și de Sud: un act motivat nu doar de ignoranță, ci de rea-voință - dacă aș fi rău, l-aș acuza pe autor de... “antisemitism”! Să admitem că, bietul A. O. este afon. Însă nimeni nu i-a cerut să ne și fredoneze *Cucuruz cu frunza-n sus* (nu: “frunza sus” - una; a doua: partea muzicală a actualului imn național israelian nu “are influențe din...” - ci este chiar melodia de origine; și nu “din folclorul muzical moldovenesc”, ci din cel basarabean, binișor diferențiat de cel de pe malul drept al Prutului, moldovenesc-general, după tragedia sfâșierii Țării Moldovei la 1812), ci să aibe idei: ce este **muzica** și la ce slujește ea.

Dacă A. O. este un respins de muzică, va fi avînd măcar ceva cunoștințe de arte plastice - să nu fi văzut nici reproduceri ale tablourilor semnate de oarecarele Chagall (la verișoara sa, Anca Răutu, istoric de artă) a cărui viziune este bîntuită-legănată de miri, măgari - și lăutari? Să nu fi auzit vorbindu-se, în familia sa de evrei originari din județul Orhei, pe Răut - dealtfel, de la râul cu același nume și-a luat unchiul său după tată, pseudonumele

literar, că tot martirizase el, cu sadică și mohorâtă plăcere, cultura română preț de trei decenii - despre *lăutarul evreu Lemeș*? În toată modestia: dacă mi-ar fi citit textele publicistice și romanul **Profil bas**, apărut în franceză în 2001, la Editions de Syrtes, Paris, s-ar fi documentat în vederea studiului (de imagologie). Muzicalmente evreul poate fi privit din trei unghiuri:

1. *Lăutarul* - ca meseriaș;

2. *Instrumentistul* cult (aș umple trei pagini - fiecare cu câte două coloane - cu numele violoniștilor, ale pianiștilor, ale șefilor de orchestră evrei - de ieri, de azi);

3. *Producătorul* fenomenului **klezmer**.

Mă opresc doar la punctele 1 și 3:

- În provinciile românești din Nord: Ardeal, Maramureș, Bucovina - cu osebite în Basarabia ocupată de ruși *evreul lăutar* era o prezență curentă. Ba lăutarii evrei erau chiar mai numeroși (ca *scripnik*-i) decât lăutarii țigani, specializați în țambal și în instrumente de suflat, din alamă, clarinetul intrînd și el în dotarea evreului - în scurtă vreme evreii aveau să devină străluciți contrabasiști și țambalagii - în America.

O figură de legendă a fost în secolul al XIX-lea lăutarul evreu Lemeș (sau: Lemiș), supranumit “Barbu Lăutaru al Basarabiei” (Hasdeu, Alecu Russo, Kogălniceanu, Iorga, G. Madan, Stere). Acest Lemeș a fost nu doar un *muzikant*, cum vor fi fost sute între Riga și Odessa, cântînd la nunți, hore, baluri, sindrofii. Ci mult mai mult - în Basarabia ocupată de ruși: el a fost interpretul, păstrătorul, colportorul valorilor de poezie, de melodie, de identitate ale “moldovenilor”, ruși de frații lor - începînd cu doina intrată și ea în folclorul idiș, numai cu partea muzicală: “*Prutule, râu blăstămat, / Care-n două ne-ai tăiat...*”. Lăutarul evreu Lemeș, cântînd și la “soarélele” de la curțile marilor boieri basarabeni rusificați: Cantacuzino, Moruzi, Sturdza, Catargi, Krupenski ș.a., a jucat rolul de... pedepsitor-la-cererea-victimelor: poftit, angajat, plătit împărătește de cei care, pentru titlul de *kneaz* își vînduseră moldovenitatea. Lemeș, dăruit și cu o voce sfîșietor de frumoasă, le amintea în “moldovenește” ce anume părăsiseră, trădaseră. Fanarioții rusificați își rememora “faza intermediară”, moldovenească și plîngeau de beție cu bale, rusească, cu lacrimi cât pearja, își zmulgeau *à la russe*, bărbile, se loveau cu pumnii în cap (tot după modelul pravoslavnic), și, mazochiști, continuau a-i cere lui Lemeș: «Ia mai zi un cânticel în limba maicii noastre (sic) - să mai vărsăm o lăcrămioară». Vai, katharsis-ul moldo-rus stîrnit de scripcarul și guristul evreu Lemeș - *prin limba română* - se rezuma la *kef*-ul anual, nu se concretiza în

ctitorirea vreunei tiparnițe cu litere “moldovinești”, nici a unei școli, măcar de dascăli bisericești - “în limba maicii”...

- Decurgînd firesc din primul punct (lăutarul evreu, acel meseriaș care contra plată executa comanda clientului: polonez, rus, ungur, moldovean, în limba și cu materialul comanditarului), s-a încheiat o nouă expresie muzicală: **klezmer**-ul. Pentru uz propriu evreii lăutari păstrau ca atare ori modificau teme muzicale existente în comunitățile pentru care executau comenzile, dotîndu-le cu texte în idiș, astfel creînd *un nou folclor muzical*: (există în Europa de Est altul, cu texte în idiș, însă muzica - iudee - are inflexiuni melodice liturgice, de sinagogă și a inspirat jazz-ul vocal practicat în Franța de Michel Jonasz).

Ciudat și, la urma urmei, explicabil: **klezmer**-ul, născut în Europa s-a cristalizat în afara ei, în “emigrație”:

- în America (mai cu seamă la New York);
- în... repatriere - în Palestina.

Amîndouă locurile atât de altundeva aflate - față de Basarabia - și atât de îndepărtate unul de altul au produs **klezmer** din aceeași motivație intimă: *nostalgia* (să-i zicem pe românește: dorul), după acea patrie în care se simțiseră bine și dacă nu de-a dreptul pierdută, sigur: părăsită, deși subiectul cântăreț se afla, în sfârșit, la Eretz Israel). Nostalgie exprimată printr-o veselie înlăcrimată, ușor disperată - deși săltăreață. Fidelitatea melodică, preponderent moldovenească, ținînd seama și de faptul că de secole Ucraina dintre Bug și Nistru fusese populată majoritar de moldoveni - va fi semni-ficînd, simultan: desemnarea patriilor de substituție și conjurarea soartei de a face din Israel cu adevărat Țara Promisă, nu doar un stat, acolo, ca atâtea altele - temere, vai, adevărită, după 1948...

Sub formă onestă, cu indicarea originii: “pe o temă populară poloneză”, “pe o melodie din Basarabia” sau maghiară, bulgărească - încă o dată: mai ales moldovenească - câteva bune decenii **klezmer**-ul a favorizat structurarea unei variante a jazz-ului newyorkez (Benny Goodman, la clarinet, a participat la câteva înregistrări istorice). Asta a durat cam pînă în 1948, cîtă vreme evreii nu au avut o patrie oficial recunoscută. Există o sumă de piese “americane”, înregistrate la New York începînd de prin 1909 și care, sub titluri ca: “A vaibele a tsnien”, de Tarras (cu poznașele surori Bagelman), “What can you mach? S’is America” de Lebedeff, “Freilicher Yontov” de Brandwein, “Yddisher march” (“marș” alcătuit din “Ciocârlia” curată, împletită cu o doină și cu o horă), “Second Avenue square dance”, de același Tarras popularizează, ca să spunem așa, folclorul moldo-

venesc, în sens larg, în stare aproape pură, recognoscibil, nu doar după oarecari hore, doine, sârbe, ci și după clasice ca “Ciobanul care și-a pierdut oile”, “Ciocârlia”, “Hora Mare” (extrasă de Brandwein, în 1924, din... Rapsodia română nr. 1 de Enescu...).

După 1948 au răsărit klezmerieni “independenți”: înregistrează discuri cu melodii ucrainene, ungurești, poloneze - mai bine de trei sferturi basarabene - însă nu mai indică originea, cum făceau bătrânii Steiner, Tarras, Brandwein, Hoffman, Fried, ci pretind că *este* “muzică tradițională evreiască din Europa de Est”!

Cel mai nerușinat dintre clarinetiști (și mai lipsit de har) rămâne newyorkezul David Krakauer, altfel director de “școală de klezmer”... După el s-au luat o mulțime de clarinetnici de la Tel-Aviv, mai ales dintre recent recuperații din URSS: ei prezintă (și vând) fără tresărire discuri cu *Ciocârlia*, cu *Hora Staccato* (predilect clarinetite - și indecent schelălăite) sub eticheta: “muzică tradițională evreiască” și nu s-a găsit nici un etnomuzicolog evreu (mă gândesc la prietenul și vecinul meu de Drumul Taberii, Harry Brauner - câtă vreme a trăit) să atragă atenția calpuzanilor că (și) aceste melodii, sub forma lor cunoscută, nici măcar nu sunt “din folclor”, deci anonime, ci aparțin unui anume Grigoraș Dinicu: el le-a cules, le-a prelucrat-aranjat, le-a semnat, le-a scos în lume...

Și jazz-ul împrumută de peste tot, însă el se prezintă - în scris - cu *titlurile* pieselor, nu indică... “originea etnică” a temelor.

În klezmerul nou (și, fie vorba între noi: de o calitate muzicală întristătoare - este adevărată zicerea: «Evreii sunt supradotați muzical - dar să te ferească Dumnezeu de evreii afoni!») este pusă în evidență “originea etnică” (deci: *proprietatea* - așa zice: *moșteniritatea*) - mincinoasă, abuzivă, confecționată pe loc, în graba-mare.

Ca și cum evreii nu ar fi produs de totdeauna o muzică și originală și de valoare.

1) Regizorul Lucian Pintilie, ca artist, a fost remarcabil până în momentul în care și-a căutat scenariile de film în texte de Băieșu, de Petru Dumitriu-Canaliu. Se vede că el nu cunoaște funcția sacră a *cuvântului*, ignoră *etica* - doar a mărturisit singur că înainte de 1989 făcuse “totul - ca toată lumea” - pentru a-și salva talentul.

Se știe: talentul-la-român: el este un lucru foarte mare!, vorba cuiva. Alibiul “talent” a acoperit cu țolu-i murdar,

zdrențuit, răumiroșitor multe demisii morale ale multor talentați, chiar geniali compatrioți, ducînd drept în subterana pactului cu diavolul (securității). Un om amenințat, șantajat, torturat, pentru a da o notă informativă este, rămîne o *victimă*. Însă “artistul” care, pentru a obține, de pildă, un *pașaport de serviciu*, își oferă... *serviciile* - ce este el: un martir pe altarul artei curate?; un Sfânt-Gheorghe al Rezistenței prin Cultură însulițînd balaurul totalitarismului terorist comunist? Sau o oarecare secătură cu care nu este recomandabil să te însoțești nici pentru a trece strada?

Într-un interviu dat televiziunii franceze Lucian Pintilie, întrebat fiind: cum de el, înainte de 1989, singurul român-la-Paris care călătorea în România după plac nu fusese... pedepsit de “emisarii” lui Ceaușescu (trimitere în “subsolul” cunoscut atunci, spre securistul Haiducu-Hirsch, cu misie de a-i suprima pe V. Tănase și pe P. Goma), a răspuns, înțepat: pe el Ceaușescu nu-l putea pedepsi, fiindcă el este cunoscut pe plan mondial, s-ar fi făcut un scandal monstru dacă s-ar fi întîmplat una ca asta!; apoi el, Pintilie, îl amenințase - pe Ceaușescu!: dacă *i s-ar* suspenda pașaportul, *ar face* scandal, *ar da* interviuri, *ar divulga* (!) ce se întîmplă, cu adevărat, în țară (ce să se întîmple: foame-frig-dărâmări-teroare)... De aceea lui Ceaușescu îi era frică de el, Pintilie, de dezvăluirile, în fine, de amenințările cu dezvăluirile, dacă i se va lua pașaportul de serviciu... Dar nu de aceea Pintilie a tăcut.

Să acceptăm: pentru a obține ceva (un pașaport cu mai multe intrări-ieșiri), artistul român de mare valoare - ce spun eu “mare valoare”, de-a dreptul de geniu! - consimțea la o “mică derogare de la morală” - fiind el grijuliul care nu-și lasă talentul să-i moară.

În termeni vulgari, de ședință comunistă, această sănătoasă, justă atitudine se chema: “*a da dovadă*” și semnifica: a da arvună, a da aconto - pentru ceva neprecizat. Astfel văd eu intervenția lui Lucian Pintilie în *chestiunea stelei galbene pe care ar fi purtat-o evreii, pe străzile Bucureștiului, în timpul războiului*.

Mă întreb și acum, după aproape un deceniu de la citirea acestei afirmații iresponsabile, mincinoase:

«În ce scop Lucian Pintilie, marele nostru regizor (cel care era atât de mare, încât nu avea nevoie să facă plecăciuni, în direcția celor care nu le meritau - însă aveau putere, aveau bani...) s-a trezit spunînd neadevăruri strigătoare la cer - minciuni care nu stropesc cu noroi doar augusta sa persoană, ci înfundă până la bărbie, în noroiul calomniei biata comunitate românească în integralitatea ei...?»

El se afla la Paris la începutul anilor ‘80, când săptămînalul *L’Express* a publicat “statistica lichidării evreilor”, pe țări - dirijată de Elie Wiesel - din care reieșea că România își

lichidase evreii “în proporție de 80%”, pe când Ungaria “doar 40%”; cum era în excelente relații cu Eugène Ionesco, dacă nu va fi asistat la “discuția” lui cu Wiesel, i se va fi povestit cum Ionesco i-a reproșat amicului declarația - inexactă istoric - anume că familia sa din Sighet fusese arestată în aprilie 1944, de către... jandarmi români. Oricum, frecventându-i pe Ionești, Pintilie se scăldase într-o atmosferă de onestitate intelectuală, de toleranță, de democrație în sensul bun al termenului; Eugène Ionescu, dacă nu era - și nu putea fi - “antisemit”, nu era nici fanatic filosemit.

Să fi intenționat L. Pintilie să-i facă “o floare” lui Ionesco prin o asemenea declarație? Dacă ar mai fi fost în viață, când au apărut declarațiile sale - cum ar fi primit un astfel de... omagiu?

Atunci de unde i se trage lui Lucian Pintilie convingerea că, în timpul războiului, evreii din București purtau stea galbenă - evrei cu stea galbenă văzuți de el, cu ochii lui?

Sau va fi expectorat și el vorbe-vorbe, pentru că era de un bon ton (altfel profitabil) să compătimești suferințele evreilor, “în schimb” să taci cu un curaj admirabil suferințele provocate nouă - ca basarabeni - de ei, evreii? Vasăzică Pintilie “își aduce aminte” (sic) să fi văzut cu ochii lui umilințele, suferințele evreilor din București, “în timpul războiului, purtând stea galbenă”, dar nu-și aduce aminte nimic-deloc (să nu-i fi povestit nimic părinții?, refugiații din preajmă?) de(spre) suferințele ne-evreilor din Basarabia, pricinuite de bolșevicii evrei - și bulgari și găgăuzi în Comrat - în blestemata Săptămână Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940?

Cum se va fi chemînd această “memorie”?

Minciună. Iar pentru că Lucian Pintilie a frecat multă vreme pavèlele Parisului: *couardise*.

Ce-am ajuns noi, românii (“cei mai dârji anticomuniști din Europa de Est” - citat din Coposu, din Ana Blandiana, din Liiceanu): nici nu clipim în fața minciunilor monstruoase, a calomniilor, a acuzațiilor proferate de evrei la adresa întregii comunități românești - operație de pregătire a terenului în vederea re-jefuirii țării - temeinic jefuită și de ei în o jumătate de secol;

Nu tresărim când unul de-al nostru, din slugărnicie, supralicitează minciunile-calomniile-acuzațiile delirante ale evreilor, ne împrășcă el cu produsul latrinei marxist-bolșevist-sioniste - de ce?

Fiindcă noi, românii suntem... culturali; nu se face să atragem atenția unei glorii culturale naționale că este un abject slugoi.

8. Un an (26 iunie 1940-22 iunie 1941) ocultat. Să fie el cauză? Sau efect?

Informații extrase din documente (vezi Bibliografia) - publicate în România din dreapta și din stânga Prutului începând din 1990 - majoritatea reproduse și de mine, în texte publicistice, pe larg în romanul **Basarabia**.

I

[1 9 3 9]

“[Ministerul pentru Minorități, Secția de Studii și Informațiuni]

“SCURT ISTORIC ASUPRA PROBLEMEI EVREIEȘTI ÎN ROMÂNIA

“Probleme evreiască în România are aspectul destul de ciudat când îl judeci prin prisma dreptului la suveranitate al națiunii și al statului român, al unei lupte de aproape un secol între națiunea română și imigrația continuă a evreilor din Rusia și Galiția, la care se adaugă aceea a evreilor din Ungaria, Germania și Austria.

“Imigrația evreiască se manifestă imediat după tratatul de la Adrianopol din 1829. Prin acest tratat se deschideau strâmtoarele Bosforului comerțului internațional și se recunoștea Principatelor Române dreptul la comerț cu alte state. (...)

“Cum viața socială în principate era foarte redusă, cum o negustorie națională (...) nu exista, cum înșiși negustorii greci, armeni și turci ce se aflau în principate și erau mai înstăriți, nu aveau experiența legăturilor de comerț cu străinătatea, s-a pornit o masivă imigrație de evrei din Galiți și din Rusia în Principatele Române pentru a acapara comerțul românesc. (...)

“*Acapararea economiei naționale*

“Poate că proporția de 4-5% a populației evreiești față de totalul populației României n-ar părea atât de primejdioasă. În fond însă ea reprezintă o primejdie gravă și reală dacă ținem socoteală de împrejurările în care se găsesc evreii față de populația bătinașă. În adevăr acești evrei veniți în România numai

atrași de perspectivele începuturilor de prosperitate ale Țărilor Române, au acaparat întreaga piață comercială românească și, realizând beneficii importante, au început să se substituie burgheziei românești. Astfel, pe la 1865 majoritatea terenurilor arabile din Moldova și o bună parte din Muntenia se găsea grevate de ipoteci grele în favoarea evreilor. Chiar o parte a pământurilor țărănești acordate prin legea agrară a domnitorului Alexandru Ioan Cuza erau ipotecate evreilor (...) Evreii încercau să acapareze acest izvor de bogăție [pământul] acordând împrumuturi pe ipoteci asupra moșiilor marilor proprietari care, începând să ducă o viață de lux erau vecinic în căutare de bani. În același fel evreii reușiseră să obțină ipoteci și pe pământurile țărănești, împrumutând cu camătă mare pe țărani pentru nevoile acestora de a-și procura vite și unelte de muncă. (...)

“Situația aceasta vizibilă și bine simțită de populația românească dela orașe și de cea rurală din Moldova, unde evreii începuseră să se infiltreze și la sate ca arendași de moșii și cârciumi, exploatând cu neomenie țărănimea, a alarmat pe români și a sfârșit prin a crea un curent antisemit în opinia publică românească.

“S-au produs astfel o serie de mișcări și agitații pe chestia evreiască și s-a ajuns chiar la mișcarea sângeroasă dela 1907 care a pornit din Moldova din revolta țărănimii împotriva arendașilor evrei și s-a întins apoi în toată țara luând aspectul unei revolte cu caracter social. (...)

“A intervenit însă izbucnirea războiului Mondial [primul] și faptul acesta a schimbat din nou situația evreilor față de națiunea română (...) Ar fi nedrept să nu recunoaștem că o parte din ei - destul de puțini, de altfel - și-au făcut datoria către țară. Marea majoritate însă au căutat și au obținut numai profiturile pe care le putea da războiul. Fapt este că evreii din teritoriul ocupat de trupele inamice s-au pus la dispoziția acestor trupe și au urmărit cu tenacitate pe români, contribuind la șicanarea, maltratarea și jefuirea românilor de către trupele inamice. Din acest trafic al trădării față de țara care le dădea adăpost au realizat beneficii mari, au făcut averi. (...)

“...prin legea din 1924 autoritățile comunale au fost îndreptățite să întocmească liste de naționalitate pentru locuitorii comunei cari au dobândit de plin drept naționalitatea română (...). Întocmirea acestor liste (...) a dat loc la o nouă serie de fraude, autoritățile comunale înscriind în aceste liste fie din neglijență, fie din rea-credință, o mulțime de evrei veniți în țară după 1918. (...) s-au făcut înscrieri de evrei veniți din Germania

după 1933 din pricina regimului național-socialist.

“(...) Statul român are nu numai dreptul, dar datoria să se apere împotriva invaziei străine, el fiind un stat tânăr și la începutul consolidării ființei lui naționale. Într-o epocă în care state mari din Apus înțeleg să se apere împotriva străinilor, într-un moment în care Franța și Anglia însele refuză să primească pe refugiații evrei din alte țări, ca simpli străini, nu ca cetățeni, a pretinde statului român să primească pe acești refugiați recunoscându-le o cetățenie obținută prin fraudă nu este numai o exagerare ce atinge grav dreptul de suveranitate al statului român, dar este o primejdie pentru liniștea și ordinea acestui stat (...)”

“Ca dovadă a bunelor intențiuni ale statului român față de minoritățile din România, a luat ființă un Comisariat General al Minori-tăților (...) elaborat în cel mai larg spirit de libertate și are atribuțiile de a veghea la respectarea drepturilor acestor minorități, pentru a face să dispară orice abuz sau nedreptate (...)”

Arhivele Statului, București, fond Ministerul pentru Minorități, dos. nr. 30/ 1939. f. 108-123

*

[“Ministerul pentru Minorități
“Secția de Studii și Informațiuni]

[1939, București]

“[REFERAT CU PRIVIRE LA SITUAȚIA JURIDICĂ ȘI ECONOMICĂ A EVREILOR DIN ROMÂNIA]

“La recensământul făcut în 1930, numărul evreilor din România a fost (...) de 758.222 de suflete, adică 4,2% din populația totală a țării (...). Cu ocazia revizuirii cetățeniilor, statistica judiciară a Ministerului de Justiție a stabilit că s-au înregistrat 208.217 cereri de revizuire, reprezentând tot atâția capi de familie evreiești care cereau revizuirea pentru 965.270 de evrei - membri ai familiilor lor (...).

Arhivele Statului, București, fond Ministerul pentru naționalități, dosar 30/1930. f. 173-177

*

“Ministerul Regal al Afacerilor Străine

“Direcțiunea politică Nr. 15869/ 12 Martie 1939

“Domnule Însărcinat cu Afaceri,

“Ca urmare la instrucțiunile și informațiile trimise până în prezent Oficiului Domniei-voastre cu privire la problema evreiască, am onoarea a vă face să parvină Memoriul aici

alăturat, rugându-vă să binevoiți a-l remite Guvernului pe lângă care sunteți acreditat, atrăgându-i atențiunea asupra importanței problemei la care se referă și exprimându-i speranța că va sprijini punctul de vedere expus în Memoriu.

“Primiți, vă rog, Domnule Însărcinat cu Afaceri, asigurarea deosebitei mele considerațiuni.

“Ministru

“Al. Cretzianu

Director

S. Davidescu”

“PRO MEMORIA

“Guvernul român crede de datoria sa de a se adresa guvernelor Marilor Puteri, putând să colaboreze la rezolvarea problemei evreiești și de a le expune punctul său de vedere cu privire la o problemă care devine cu fiecare zi mai serioasă în România.

“Prezentul memoriu are drept scop să expună, pe de o parte, originile și evoluția problemei evreiești în România, precum și datele actuale și, pe de altă parte, să formuleze propunerile concrete ale guvernului român în vederea soluționării acestei probleme pe planul cooperării internaționale.

“I. Istoricul problemei evreiești în România

“Stabilirea populației evreiești în România, atât în Vechiul Regat cât și în noile provincii, este relativ de dată recentă. Cronicile țării, inscripțiile, sigiliile, într-un cuvânt toate izvoarele istoriei țării, nu spun nimic în legătură cu evreii până în secolul al XVIII-lea. În România Veche, la începutul secolului al XIX-lea de abia se constata prezența a vreo trei mii de familii evreiești. În 1820 acest număr ajungea la 4.855. Din acest moment, teritoriul românesc devine teatrul unei adevărate invazii. În 1859 numărul lor a atins deja cifra de 118.922 de persoane. În 1899, el s-a dublat din nou, atingând 269.000 persoane. În mai puțin de un secol, prin urmare, elementul evreiesc din Vechiul Regat a sporit cu peste două mii la sută și aceasta nu printr-o creștere normală a populației, ci printr-un aflax neîncetat de noi imigranți.

“În Bucovina, de la anexarea acestei provincii de Austria, în 1775 erau cu totul 526 familii de evrei, cam în jur de 2.100 persoane. În 1924 numărul lor era de 128.000 persoane (...).

“În Transilvania, se numărau în 1804, în toată provincia de abia 1.606 evrei. (...) în 1870, la 24.000 și în 1923 la 200.000, în cifre rotunde.

“În Basarabia, în momentul dezmembrării acestei provincii a Moldovei, în 1812, numărul lor era neînsemnat. El este, în zilele noastre de 276.000, cam o zecime din populația acestei provincii.

“Dacă adăugăm la cifrele de mai sus numărul de evrei veniți în ultimii ani din Rusia, din Ungaria, din Austria, chiar din alte țări, cifra evreilor, cu cetățenie sau fără cetățenie română, ce trăiesc acum în România depășește pe cea de un milion două sute de mii de suflete (1.200.000). Importanța acestei cifre va apare și mai evidentă dacă se apreciază că numărul evreilor din toată lumea este, după statisticile Biroului din Philadelphia, de 14.600.000. Evreii din România reprezintă deci, ei singuri, în jur de 9% din numărul total de evrei. (...)”

“II. Originea evreilor din România

“Cu excepția câtorva mii de rit spaniol zis ‘Sephardim’, evreii din România sunt de rit polonez zis ‘Ashkenazim’. Imigrați, la o dată recentă din Rusia, Polonia, Ungaria, Austria, Germania, pentru a scăpa de persecuții, intoleranță religioasă sau mizerie, ei s-au stabilit aproape exclusiv în orașe, în grupuri distincte. Trăind separat de populația românească din cauza intereselor personale, ei rămân neasimilabili. (...) Dacă există o problemă evreiască în România este necesar să subliniem că a avut tot timpul un caracter strict ecomic și politic, niciodată religios. (...)”

*

“Marele Stat Major, Secția II-a

“Buletin contrainformativ pe luna Octombrie 1939

“A. STAREA DE SPIRIT A POPULAȚIEI CIVILE

“[...] 5. Evreii

“În rândurile evreilor s-a putut constata oarecare satisfacție ca urmare a zvonurilor răspândite de unii agitatori că nu este exclusă o invazie a trupelor sovietice în Basarabia. Ei întrețin legături ascunse cu URSS. Elementul de discordie, boicot, anarhism, evreilor nu le scapă nici o ocazie pentru a semăna ura și a agita spiritele celor nemulțumiți. (...)”

“(...) evreii din jud. Soroca ar fi format comitete secrete pentru primirea cât mai bine a trupelor rusești la o eventuală intrare în Basarabia.(...)”

“Evreii din Ardeal au început a fi ostili ungurilor, datorită curentului antisemit din Ungaria și comentează soarta conaționalilor lor din Polonia, contra cărora național-socialismul german a luat o serie de măsuri represive (Corpul 6 Armată)

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 333, dosar nr. 86, f.1, 17, 24-25

*

“Legățiunea Regală a României în Egipt

“Atașatul de presă Vezi adresa no.456 din 30.XII.1939

**“Conferința Domnului Itzhak Gruenbaum, membru al
executivei ‘Jewish Agency’, ținută la stațiunea de radio din
Jerusalim în ziua de 20 Decembrie 1939 (traducere)**

“În așteptarea evenimentelor, în România domnește liniște. La granițele ei au avut loc evenimente istorice, cu iuțimea cutremurului de pământ. Un stat vecin, care era sigur de puterile sale, a fost desființat în timp de câteva săptămâni. România, văzând că armata polonă se retrage spre granițele sale și că cetățenii Poloniei fug de groaza războiului, și-a deschis porțile în fața lor și i-a adăpostit. În fața României, această țară a fost ștearsă de pe lista statelor existente, iar Rusia a ocupat locul ei la nordul României. Deci acum Rusia o înconjoară atât dinspre răsărit, cât și de la nord. Acest fapt a aruncat teamă asupra României. Deși Rusia este cam slăbită, în ultimul timp, din cauza evenimentelor și războiului cu Finlanda, totuși acest pericol nu a dispărut încă. (...)

“Deși în România este liniște, o liniște în așteptarea desnodământului, în așteptarea «cutremurului de pământ», fiecare se întreabă: când? Dar în special evreii sunt cei care se întreabă. În aparență sunt liniștiți, căci își amintesc de pericolul regimului antisemit de cari au scăpat ca prin minune. Urmele acestui regim nu au dispărut încă. Iată rezultatul: circa 300.000 evrei se găsesc în țară fără a avea dreptul la cetățenia română și, neavând nici o altă cetățenie, au rămas pe drumuri. Care va fi viitorul lor? Noul legi în contra evreilor nu se fac, deși există posibilități. Noul guvern a declarat că are de gând să micșoreze numărul evreilor și să încurajeze și sprijine ieșirea lor.(...)

“Deocamdată domnește liniște, iar evenimente speciale nu sunt. Afacerile merg bine și mărfurile românești sunt foarte căutate. Bineînțeles că în Basarabia și Bucovina situația este încordată, dar în Regat și chiar în Transilvania nu sunt semne de frică.

În văzul evreilor români a fost distrusă evreimea polonă. Refugiații lor au găsit aici un refugiu. Numărul lor nu este mare, maximum 1500 [în Nota, corectat: 10.000]. Acetia au adus cu sine gemetele orașelor bombardate; mulțimea refugiată, pe drumuri a fost atacată din ceruri cu bombe și mitraliere. Ecolul detunăturilor a fost auzit din povestirile lor, iar imaginea câmpurilor de bătaie și a căilor morții ies în relief din aceste povestiri. Evreimea română și-a deschis inimile și casele în fața fraților lor refugiați spre ei. O atitudine caldă și inimoasă; le-au arătat o atitudine frățească, încât și printre refugiați sunt voci conștiin-

cioase care s-au deșteptat: «Nu avem dreptul să ne bucurăm de o asemenea inimizitate, căci la timpul său, nu am primit tot astfel pe refugiații evrei din Germania care au venit spre noi».

“Refugiații trăiesc în mijlocul populației evreiești. Aceasta suferă cu ei nenorocirile și suferințele lor. Evreii români aud mereu ecoul chinurilor din teritoriile poloneze ocupate. Deși din teritoriile ocupate de germani sosesc vești puține, totuși, și acestea sunt de ajuns pentru a mișca sufletul până în adâncul lui. Din regiunile ocupate de ruși nu se povestesc cazuri de teroare ne-omenească, dar și aici a fost distrusă viața spirituală și națională.

“Nu este de mirare că față de cruzimile ne-omenești din teritoriile ocupate de germani, evreii nu și-au ascuns dorința de a scăpa de acolo, iar cei care au scăpat au fost bucuroși. Chiar și cei care au fugit în Rusia erau bucuroși, nefiindu-le viața în pericol. Și iată că această situație a răspândit zvonul printre polonezii din România că evreii din teritoriile ocupate de ruși au trecut de partea rușilor și fac tot ce vor ei, pentru a le fi pe plac. Probabil cel care a răspândit acest zvon a fost interesat să adâncească și mai mult prăpastia dintre poloni și evrei. (...)

“Viața refugiaților evrei din România nu ne dă acea impresie grea cu care suntem obișnuiți, căci ei nu locuiesc în locuințe comune, ci separate. Ei primesc din partea poliției românești, pe contul Guvernului Polon, suma de lei 100 zilnic. Bine înțeles această sumă nu este de ajuns, dar aceasta îi scutește de rușinea foamei, mai ales din cauza eștinătății din orașele României, unde s-au stabilit majoritatea refugiaților săraci. Toți au primit haine de iarnă din partea comitetelor de ajutorare; bani pentru acest scop se primesc din străinătate. Cei care activează în acest comitet de ajutorare sunt evrei poloni veniți în România încă din timpul lui Grabsky, care și-au deschis în România fabrici și o parte din ei s-au îmbogățit. De asemenea și ‘Joint’-ul a început a organiza această activitate de ajutorare. Acest fapt a adus la formarea unui comitet mare de ajutorare a conducătorilor evreimii române. Între aceste două comitete au fost și unele neînțelegeri, care probabil între timp au dispărut. (...)

“... se crede că evreii români au datoria de a umple lipsa creată prin distrugerea evreimii polone. În special sioniștii care au înțeles că evreii români formează acum cel mai mare grup de evrei din Europa și că au obligațiunea de onoare ca în această oră istorică să stea în primele rânduri în munca de ispășire și scăpare. Sioniștii au fost primii care s-au grăbit să ajute pe refugiații din Polonia și ei simt că au datoria să mărească eforturile pentru această activitate. Din această cauză s-au unit cu toții într-o

singură organizației care își va mări activitatea. Ei nu mai au încredere în puterea lor, dar dorința este foarte mare. Aceștia știu că atâta timp cât soarta lor le permite, trebuie să-și facă datoria față de poporul și țara lor. Acesta este comandamentul orei istorice în care trăiesc și nu vor trece peste el.”

Arhivele Statului București, fond Ministerul Propagandei Naționale. Informații, dosar nr. 740, f.1-4.

*

“Ministerul pentru Minorități, Secția Studii și Informațiuni

“REFERAT

“Reprezentanții populației evreiești din România s-au prezentat în repetate rânduri la Ministerul pentru Minorități cerând să li se îngăduie înființarea unei secții evreiești în «Frontul Renașterii Naționale» și constituirea unei asociații proprii după modelul celor acordate minorităților etnice sau cel puțin organizarea lor într-o comunitate de apărare a intereselor lor speciale.

“De curând s-au prezentat din nou la acest minister domnii Teodor Fischer, W. Filderman și I. Finkelstein care ne-au depus câte un memoriu în aceeași chestiune. D. T. Fischer cere autorizație de înființare a unei asociații generale a minorității etnice evreiești din țară care s-ar numi «Obștea evreească a României» și va fi un organ de reprezentare și de colaborare cu guvernele țării. D. W. Filderman cere și domnia sa tot o «Obște evreească a României» și tot în aceleași condițiuni ca D. Fischer, ceea ce arată că s-au pus de acord înainte de a prezenta memoriile respective. D. I. Finkelstein cere să se numească de către guvern un «Consiliu Superior al Cultului Mozaic» dintre evreii recunoscuți ca buni cetățeni români și în același timp și ca buni cunoscători ai chestiunii evreiești care în acord cu organele statului, să coordoneze viața socială, culturală și religioasă a evreilor din țară și să propună forurilor tutelare măsurile de luat în problema evreească.

“...socotim că ar fi nimerit să se găsească o formulă în cadrul căreia să se urmărească soluționarea problemei evreiești, cu colaborarea conducătorilor evreilor din țară, pentru a preîntâmpina orice eventualități de viitor. Cum însă nu trebuie să se creeze evreilor din România o altă situație juridică decât aceea pe care au avut-o în trecut și cum recunoașterea lor ca minoritate etnică nu se poate face, ei fiind în fapt o minoritate religioasă în cadrul statului român, o încadrare a lor în «Frontul Renașterii Naționale» după modelul celor făcute pentru minoritățile etnice istorice, nu este recomandabilă. (...) totuși, pentru a da și popu-

lației evreești din România un statut juridic care să acopere o lipsă de care se plâng evreii în forurile internaționale (...) propunem:

“1. Să se autorizeze constituirea unei «Asociații generale a comunităților de rit mozaic din România».

“2. Autorizația să se dea la 3 persoane care ar propune apoi Ministerului pentru Minorități o listă din care să se aleagă încă 6 persoane pentru a forma Comitetul de conducere al Asociației. (...)”

“3. Comitetul de conducere va elabora un statut pe care îl va prezenta ministerului pentru Minorități (...)”

“În felul acesta, Comitetul de Conducere al Asociației generale a Comunităților de rit mozaic din România ar fi organul central care va reprezenta interesele populației evreești, în toate chestiunile referitoare la problema evreească, fiind și organul prin care statul român ar putea răspunde diferitelor plângeri adresate de asociațiile internaționale evreești forurilor politice internaționale”.

Arhivele Statului București, fond Ministerul pentru Minorități, dosar nr. 30/1939, f. 170-172.

II

[1 9 4 0]

“Marele Stat Major, Secția II-a

“SECRET

“BULETIN CONTRAINFORMATIV

pe luna Martie 1940

PARTEA A II-a

“A. STAREA DE SPIRIT A POPULAȚIEI CIVILE

“[...] 6. *Evreii*

“Populația evreească a continuat a se manifesta, în cursul lunii Martie a.c., așa cum s-a semnalat și prin Buletinele anterioare.

“- Oportunistă, urmărind a-și servi exclusiv interesele proprii în dauna societății și a Statului.

“- Speculantă, fără nici o milă, a nevoilor populației române.

“- Neloială, căutând a se eschiva, prin toate mijloacele, de la îndatoririle față de legiurile și instituțiile Statului.

“Luna Martie a anului 1940 are drept caracteristică, pentru mișcarea evreească «O nouă organizarea a evreilor pentru căutarea unor noi mijloace de acțiune».

“Două fapte au contribuit la adoptarea acestui sistem:

“- Informațiunile deținute asupra celor ce s-au petrecut cu

evreii în regiunile poloneze ocupate de germani și de ruși.

“- Alegerea noului rabin, Alex Șafran .

[Nota editorului: “Dr. Alexandru Șafran, Șef Rabin al Comunităților Evreiești din vechiu Regat (4 februarie 1940), membru al Senatului României (17 martie 1940), Șef Rabin al Comunității Evreilor din București (13 mai 1940)].

“Din informațiile căpătate, evreii din România și-au dat seama că atât regimul sovietic, cât și cel hitlerist le sunt potrivnice realizărilor spre care năzuiesc; de aceea au căutat, atât prin alegerea noului rabin cât și prin noua orientare dată activității mișcării evreiești, să ia o atitudine de mai multă loialitate. S-au mărginit deci a se reorganiza formulând deziderate:

“- Federalizarea organizațiilor sioniste din România cu secțiuni sioniste locale, în toate localitățile cu populație evrească.

“- Reorganizarea Secției Culturale a organizațiilor sioniste din România «Tarbut».

“Tineretul evreesc din toate asociațiile evreiești să fie grupat într-o ‘uniune’ pusă sub conducerea directă a Comitetului Central al Organizației Sioniste.

“- Pentru propaganda evrească au hotărât să tipărească un Buletin, din care a și apărut un număr.

“- Să se înființeze în țara noastră un seminar pentru pregătirea rabinilor, deoarece România are comunitatea evrească cea mai importantă din Europa de Est și Sud-Est [...]”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 333, cabinetul ministrului, dosar nr. 86, f. 131, 141, 157-158.

*

(“Cu o lună înaintea începerii operației militare [deci între 25 mai și 1 iunie 1940] au fost chemați de Komintern M. Skvortov (Leibovici) și I. Morgenstern, membri ai secretariatului P.C. din România, respectiv în regionala din Basarabia - care au prezentat rapoarte despre «capacitatea de luptă»”.

*

...“Membrii partidului comunist și unii minoritari din Basarabia au fost înștiințați de către agenți sovietici cu mult timp înainte despre ultimatum. Sarcină: intensificarea propagandei prosovietice, confecționarea de steaguri roșii, pancarte cu lozinca «Trăiască armata sovietică și Stalin» cu care să-i întâmpine pe sovietici, la intrarea în teritorii și cu care să hărțuiască trupele române și coloanele de refugiați”.

*

...“În mai-iunie 1940 radio Tiraspol: puterea sovietică promite în proprietărea țăranilor din RSSAM [în Ucraina, pe malul stâng al Nistrului] cu pământ și animale”. (...) “Pe malul stâng al Nistrului au fost instalate difuzoare puternice care transmiteau muzică populară românească - numai veselă - întretăiată de propagandă”.

*

Încă de la 23 august 1939 (Pactul Hitler-Stalin), printre evrei circula “promisiunea fermă a Tovarășului Stalin: în Basarabia va lua ființă Republica Socialistă Sovietică Evreiască”.

*

Manifest difuzat de Sovietici în 22 iunie 1940 [cu patru zile înainte de ultimatum] în Basarabia și în Bucovina - atenție la “limba română”, mai cu seamă la topică:

“A venit un mare ceas al eliberării noastre de sub jugul boerilor români, moșierilor, capitaliștilor și Siguranței. URSS, Armata Roșie, conduse de partidul lui Lenin-Stalin iau sub protecția lor puternică Basarabia, furată de la noi în 1918 de boerii și clica militară românească (...) Furat pământul sovietic al Basarabiei, se reîntoarce la a lui Patrie, în constituționarea URSS. Armata Roșie care a eliberat pe ai noștri frați - ucraineni și bieloruși - de asupra boerilor polonezi v-a elibera și pe voi, pentru totdeauna, ai noștri frați și cetățeni ai URSS (...) Poporul muncitor din Basarabia! Pe tine te așteaptă o fericită și liberă viață în marea familie a popoarelor din URSS. Trăiască Basarabia Sovietică! Trăiască ai noștri frați moldoveni, ruși, ucraineni, zmulși din româneasca robia. Trăiască marele nostru conducător și învățător, tovarășul Stalin!”

Semnează: “Comandamentul Armatei Roșii.”

*

“Agresiunea a fost adusă la cunoștința executanților [militarilor sovietici] doar în 19 iunie 1940, în ședința specială a Consiliilor Militare ale Armatelor și comandanților Corpurilor de Armată sub comanda generalului Jukov - ținută la Proskurovo”.

*

Până la 26 iunie (1940) ordinul Armatei Române era: rezistența. În luna mai, la Chișinău, Carol II:

«Am încins țara cu un stăvilar de foc, fier, beton»...

Din cauza... stăvilarului nu s-a pus la punct un plan de retragere ("ca să nu se creeze panică"). Primul ministru Gheorghe Tătărescu și regele Carol II nu au aprobat cererea Armatei a 4-a (la 12 iunie) de a evacua familiile ofițerilor, funcționarilor, clerului, averile de stat, materialele din stocuri, depozitele fabricilor din provinciile amenințate.

*

Ultimatumul sovietic: la 26 iunie 1940.

Primul Consiliu de Coroană: 27 iunie 1940, orele 10.

Gh. Tătărescu și I. Gigurtu: expunere a evenimentelor.
Generalul Florea Țenescu: situația militară. Rezultatul votului:

Nu (11) Cedării: G. Mironescu, N. Iorga, C. Angelescu, V. Iamandi, Victor Antonescu, Șt. Ciobanu, Silviu Dragomir, Traian Pop, N. Hortolomei, Petre Andrei, E. Urdăreanu;

Da (10) Cedării: C. Argetoianu, E. Baliff, I. Christu, M. Cancicov, M. Ghelmegeanu, Mitiță Constantinescu, I. Macovei, Ion Ilcuș, Aurelian Bentoiu, Florea Țenescu;

Pentru discuții: I. Gigurtu, M. Ralea, V. Slăvescu, R. Portocală, C.C. Giurescu;

Rezervat: Gh. Tătărescu.

*

Carol II: "În afară de logică, mai există și o morală națională și politică, trebuie rezistat la aceste feluri de injoncțiuni brutale și nejustificate prin forța brutală".

(Cine ajunsese să vorbească de morală: Carol II! Până și unul ca el avea, în România anului 1940, cui să dea lecții de morală: lui Argetoianu, lui Țenescu, lui Ralea, lui C. C. Giurescu, lui Tătărescu, lui...)

*

[La 13 decembrie 1939 Carol II, aflînd de la Clodius că Germania va apăra România "numai dacă Rușii trec Prutul", deduce că soarta Basarabiei fusese hotărîtă prin pactul Hitler-Stalin de la 23 august 1939.]

*

[De ce Românul a înclinat steagul și a îngenunchiat, ba chiar s-a trântit pe burtă, în colb, imediat ce Rusul a bătut cu ciubota-n masă?

Nu de răspunsuri înțelepte ducem lipsă:

- "Că Rusia este un monstru, aliată cu celălalt monstru,

Germania”;

- “Că Franța și Germania, garantele noastre erau în acel moment, prima înfrântă și ocupată, cealaltă se retrăgea de pe continent în derută”;

- “Că armata noastră era prost preparată, rău dotată”;

- “Că...”

... dar câte *că*-uri nu găsim atunci când căutăm răspunsuri la afirmațiile străinilor că suntem un neam de lași, o adunătură de indivizi fără demnitate care nu cunosc poziția în-picioare-cu-fața-la-amenințare.

Dar bineînțeles: toate motivele înșirate mai sus (și încă vreo zece ținute în rezervă) sunt adevărate. Așa era: monștrii erau monștri, noi mărunței, fără noroc, neînarmați, nepregătiți pentru o *astfel* de înfruntare... Dar oare pentru ce fel de înfruntare-armată eram noi pregătiți, în vara anului 1940? Vai, istoria este scrisă de învingători - și scrisă mincinos - însă chiar în aceea se strecoară și “amănunte” din care aflăm că o țară, o comunitate, o coaliție fusese în cele din urmă înfrântă - însă în luptă; că rezistase o zi sau un deceniu, nu se azvârlise în genunchi în semn de supunere la prima (bine: la a doua) răsteala a Monstrului.

Aici trebuie să introducem o îndreptare cu valoare morală:

Nu mobilizații Gheorghe și Vasile și Niculae - în civile plugari și tâmplari și mici negustori și învățători și (chiar) studenți; nu ofițerii, rezerviști, activi - deci nu alcătuitoarii Armatei Române propriu-zise (așa, prost instruită, prost înarmată) au fost, în acel moment de cumpănă, lașii, dezertorii, vânzătorii de aproape și de țară. Ci conducătorii, guvernanții, alcătuitoarii Consiliului de Coroană care au votat Cedarea - să fie ținuiți încă o dată întru neuitare: Tătărescu (“rezervat”, când Rușii începuseră ostilitățile prin parașutiști și prin evrei localnici?!), C.C. Giurescu, Ralea, Gigurtu, Argetoianu, Cancicov, Benteiu - și mai ales ministrul de război Țenescu! Să nu ne înșele judecata aspră a regelui, nici prezența lui (M)Urdăreanu printre opozanți: toți acești bravi lucraseră dimpreună decenii la îngroparea României în acea fatală zi de 28 iunie 1940. O asemenea echipă - chiar cârpocită la 4 iulie cu Gigurtu și cu Sima - a fost normal să cedeze și Ardealul de Nord, a-normal fiind că nu a cedat întreaga Dobroge bulgarilor, Banatul sârbilor, Muntenia... cui o fi, cui o trece pe-acolo, numai să se debaraseze de o povară prea grea pentru umerii lor.

Tragedia basarabenilor și a bucovinenilor a găsit înțelegere frățească și compasiune creștinească două luni încheiate: iulie și august - însă a fost trimisă într-un plan îndepărtat de altă tragedie: cedarea Ardealului de Nord. După 5 ani ardelenii s-au întors

pe pământul de pe care fuseseră alungați de urgia ungurească - basarabenii și bucovinenii *nici după 60*.

Chiar nu era nimic de făcut în iunie 1940 - întâi față cu pretențiile teritoriale rusești, apoi ale ungurilor? Vai, pe ruși nu i-am fi putut bate - dar de înfruntat cu armele, o vreme: da. Iar pe unguri cu certitudine i-am fi bătut măr - dacă...

Dacă... Locul în care se dezbătea cu pasiune “dacă” a fost în *libertatea* din închisoare și din domiciliu obligatoriu. Am asistat, uneori m-am amestecat în vorbă și, bineînțeles, am fost trimis la plimbare, ca “prea tânăr, ca să știu cum șade politica”...

Am aflat de la politicieni cum șade politica și nu mi-a plăcut ce am aflat, mai ales din gura țărăniștilor; am aflat de la nepoliticieni cum trebuia să șadă omul în fața adversității: pe două picioare - și mi-a plăcut ce am aflat de la nepoliticienii supraviețuitori ai războiului și ai prizonieratului: mili-tarii. Ei fuseseră educați nu doar în spiritul violenței (războiul), ci și în al disciplinei; mai cu seamă al moralei. Morala îi deosebea pe militari de politicieni. De aceea militarii erau proști politicieni, iar politicienii, de regulă oameni fără cuvânt, fără demnitate, fără coloană vertebrală. Imorali.

Eu, deși “prea tânăr”, eram purtător al unei “soluții intermediare”: pentru întâia oară o auzisem de la tata în Lagărul de “Repatriere” de la Sighișoara, unde stătusem între decembrie 1944 și sfârșitul lunii mai 1945 - și care poate fi rezumată astfel:

România ar fi putut evita diktatele, atât sovietic, din iunie 1940, cât și cel maghiar, din 30 august, dacă ar fi “navigat” cu normală inteligență între Scyla-Stalin și Carybda-Hitler, exercitînd un șantaj-cinstit, avertizîndu-l pe Hitler: «În cazul în care Rusia și Ungaria agresează România, toate puțurile de petrol - pregătite de englezi, olandezi, americani, francezi în vederea sabotării - vor fi betonate».

Nu știu de unde auzise tata despre această “soluție”: **șantajul cinstit cu petrolul** - însă nici azi, după 60 ani, nu o găsesc ridicolă, inaplicabilă (atunci).

Atunci importanța capitală a **petrolului** fusese confirmată prin îndârjirea, prin sălbăticia cu care angloamericanii ne bombardaseră, în 1943 și în 1944, iar în ultimii ani petrolul a devenit... carburantul tuturor conflictelor mai ales cele provocate de americani. Ca dovadă (“personală”, desigur): o pusesem în **Jurnalul** din 1978 - apărut la Nemira abia în 1997.

Nu îmi fac iluzie că, în 1939-1940 “șantajul cu petrolul” ar fi pus la adăpost România de năvala rusească. Însă nimeni nu mă poate convinge că, dacă la 28 iunie 1940 Tătărescu și Țenescu nu

ar fi ordonat militarilor să nu opună rezistență în timpul evacuării, chiar de am fi ținut piept bolșevicilor o săptămână (avem exemplele acelor ostași, ale unor mici unități care nu au ascultat ordinele - și i-au pus pe fugă pe krasnoarmeți), aceea ar fi fost o săptămână roșie - de sânge, în nici un caz de umilință națională.

Nefiind militar îmi îngădui să spun: dacă ne-am fi opus atunci rușilor, am fi pierdut mult mai puțini oameni și mult mai puțină demnitate decât am pierdut în “evacuarea tricoloră”].

*

La 27 iunie 1940 opinia Foreign Office-ului despre ultimatum: “*Trebuie privite [pierderile românești] de scurtă durată și nerecunoscute pe plan internațional*” (s.m.).

Însă când, la 22 iunie 1941, românii au trecut la **recuperarea** “pierderilor ce nu trebuiau recunoscute”, Churchill i-a calificat de “șacali care se repeziseră asupra Rusiei, doborâtă”... Bătrânul leu mințea: până în ajun (21 iunie) biata Rusie a lui Stalin, viitoarea “victimă a șacalilor români” era aliata de nădejde a Germaniei lui Hitler, deci inamica Angliei; nu era victimă de plâns, nici “doborâtă” la... 27 iunie, decât de surpriza trădării Germaniei, aliata indefectibilă împotriva Occidentului putred și în special a Angliei.

Înainte de a declara război României (la de 6 decembrie), Anglia, la 30 noiembrie i-a adresat un ultimatum. România a răspuns :

“Guvernul Regal Roman a luat cunoștință de comunicarea pe care Guvernul Majestății Sale Britanice i-a făcut-o prin mijlocirea Legațiunii Statelor Unite ale Americii. În fața situației create prin aceasta notă, Guvernul Român se vede obligat să facă următoarele constatări:

“În Iunie 1940 România a fost victima unei grave agresiuni din partea U.R.S.S. Disprețuind regulele Dreptului Ginților, drepturile istorice și de liberă determinare ca și obligațiile formal asumate prin actele din 9 februarie 1929 și 3 iulie 1933, Guvernul U.R.S.S. a ocupat Basarabia, Bucovina și Regiunea Herța a Moldovei. Mai grav decât atât - și acest lucru Guvernul Regal Român ține să-l declare fățiș - U.R.S.S. este principala vinovată a unor schimbări teritoriale și pe alte granițe românești, pe care a trebuit să le sufere România din pricina agresiunii sovietice. Toate actele de neutralitate, neagresiune și recunoaștere de drepturi făcute României de U.R.S.S. între 1929 și 1940 nu apar astfel decât ca mijloace de disimulare a unor scopuri de expansiune și de uzurpare împotriva României, U.R.S.S. folosind cel dintâi prilej a unor situații internaționale,

complexe și grele, pentru a dezlănțui nu numai acțiunea sa de invazie, dar a crea României grave condiții, din care avea de ales între prăbușirea totală și anarhizarea Sud Estului european și între acceptarea vremelnică a unei stări de uzurpațiune. După ce agresiunea sovietică și-a atins primele obiective, provocațiunile guvernului sovietic n-au încetat, mărturisind astfel voința sa de a-și continua politica de expansiune și cotropire. Amintim:

“1. Ocupația brutală a patru ostroave pe Dunare în toamna anului 1940;

“2. Incidentele zilnice de frontieră și încercarea continuă de a schimba prin forță linia de frontieră;

“3. Tendința de a controla întreg traficul Dunării maritime;

“4. Încercarea de a pătrunde prin forță cu vase fluviale în apele românești, în ianuarie 1941.

“5. Incursiunile neincetate ale aviației rusești, care în lunile aprilie-iunie însemnau 2-7 survoluri zilnice, cu toate protes-tele României, dovedind astfel pregătirea unor acțiuni militare împotriva României;

“6. Concentrarea masiva de forțe militare colosale la frontiera de Nord și Sud-Est a Romaniei cu dispozitive operative și permanente incidente provocate de unități de recunoaștere. Forțele militare sovietice concentrate pe fronti-era romana însumau 30 divizii de infanterie, 8 divizii de cavalerie, si 14 brigăzi motorizate;

“7. Încercările Comisarului Molotov de a mina securitatea României și mărturisirea scopurilor ruse de expansiune făcute deschis și prin acte evidente față de oamenii de Stat străini;

“8. În acest timp Basarabia și Bucovina erau supuse unui regim de distrugere organizată, zeci de mii de oameni suprimați sau închiși, sute de mii de Români trimiși în Siberia astfel ca populația unor centre ca Chișinau a fost considerabil redusă.

“În fața acestei situații grave si sub presiunea celei mai evidente primejdii a numeroaselor divizii concentrate la frontieră, România a pornit la 22 iunie 1941 o acțiune militară pentru a-si apăra ființa națională în contra agresiunii care amenința să continue și a-și redobândi drepturile uzurpate.

“Guvernul Regal Român este ferm convins ca acțiunea sa militară era singura cale prin care putea sa-si asigure salvarea împotriva vizibilei amenințări rusești, noua agresiune rusă fiind iminentă, așa cum cele mai obiective și categorice constatări de mai târziu au putut să confirme.

“Pentru a-și apăra ființa națională, pentru a-și redobândi drepturile și a apăra ordinea și civilizația Sud Estului, România nu avea nici o alta cale decât de a lupta alături de Marea Putere care s-a angajat în aceasta luptă istorică de apărare a civili-

zației europene și de stăvilire a invaziei ce se pregătea împotriva României și Finlandei întâi, împotriva întregii Europe apoi.

“Astfel angajată, România respecta legile de onoare ale războiului.

“La 22 Iunie [1941], Marea Britanie nu era aliata U.R.S.S. Totuși la 30 Noiembrie 1941, Marea Britanie considera ca Romania ar întreprinde acte de agresiune împotriva Rusiei, aliata Marii Britanii.

“România n-a întreprins și nu întreprinde acte de agresiune.

“Acțiunea militară a României a fost o acțiune de legitimă apărare în fața agresiunii ruse începută în 1940 și ale cărei etape urmau să continue, iar operațiunile militare pentru curățarea frontierei, pentru suprimarea centrului militar sovietic Odessa care, de la 45 km de limanul Nistrului, constituia un focar de veșnică amenințare, după cum Crimeea constituia centrul aviatic de veșnica primejdie a teritoriului și petrolului românesc; aceste operații sunt acte militare naturale ale unui front născut din agresiunea rusă și pe care, în interesul conservării sale, România trebuia să le săvârșească pentru a-si asigura o zona de liniște.

“Guvernul Român își face datoria de a reaminti Guvernului Majestății Sale:

“1. Ca prin Convenția din 28 octombrie 1920 de la Paris, Marea Britanie a declarat “granitele fixate prin prezentul tratat ca și suveranitatea României asupra teritoriilor care sunt prevăzute într-însul nu vor putea fi puse în discuție...”

“2. O seama de instrumente internaționale între 1920 și 1939 comportau obligația de respect solidar al frontierelor.

“3. Declarația Marii Britanii de garanție din 13 Aprilie 1939 prevedea “în cazul unei acțiuni care ar amenința precis independența României - etc. etc. Guvernul Majestății Sale Britanice se obliga să-i dea tot sprijinul”.

“Cu toate acestea, când la data de 26 iunie 1940 U.R.S.S. a făcut publică voința sa de agresiune executată în zilele următoare, Guvernul Majestății Sale Britanice nu a făcut nici un act de apărare și de respectare a garanțiilor date României.

“Guvernul Regal Român, amintind Guvernului Majestății Sale Britanice cumplitele suferințe și amenințări, uzurpări și ocupații pe care le-au suferit Românii începând cu veacul al XVIII-lea de la vecinii lor de la Răsărit și poziția sănătoasă anticomunistă pe care a avut-o România în ultimele două decenii, aparând încă de la 1919 Sud-Estul de primejdia desordinei sociale și a invaziei, își face datoria de a aminti Guvernului Majestății Sale Britanice ca această atitudine a găsit în trecut perfecta înțelegere a Marii Britanii.

“Mărturia acestei înțelegeri se găsește în numeroase declarații făcute de oamenii de Stat englezi între anii 1919 și 1939, prin care se semnală pericolul agitației comuniste împotriva securității sociale și politice a Europei.

“Guvernul Regal Român are conștiința ca ceea ce a îndeplinit România până azi era singurul mijloc pentru a apăra Sud-Estul și a contribui la păstrarea Marilor instituții ale civilizației Europei.

“România a fost victima unei agresiuni cu grave consecințe în 1940 și trăia sub amenințarea continuării fazelor următoare ale agresiunii; ea nu putea face în 1941 decât ceea ce a făcut. Dar aceasta nu constituie decât o legitimă apărare și o jertfă pentru civilizație.

“6 decembrie 1941”

Din partea oficialităților americane “pierderile [teritoriale românești] au primit o aprobare tacită” (s.m., P.G.). Nu a fost de mirare mai apoi când americanii ne-au bombardat cu sălbăticie, mai ales în 4 aprilie 1944, în zona Gării de Nord din București. (vezi și Post-Scriptum 5). Atunci-acolo au fost uciși mii - 5.000?, 25.000? civili, în majoritate basarabeni, bucovineni, herțeni refugiați din calea rușilor - ca și civilii nemți uciși de bombardierele anglo-americane la Dresda, Leipzig, în 1945...;

Pentru americani nu a existat vreun litigiu româno-sovietic, măcar... cartografic: în hărțile americane curente, de școală, de după al doilea război mondial, Țările Baltice aveau dreptul la mențiunea, în roșu: “USA nu recunoaște anexarea de către URSS în 1940” - Basarabia și Bucovina de Nord, răpite de ruși României nu se bucurau de același tratament: “nerecunoașterea”. Probabil-sigur: din... **necunoașterea** istoriei-geografiei acestei părți a Europei.

*

În 28 iunie 1940: al II-lea Consiliu de Coroană:

Șase din cei 26 participanți au votat pentru rezistență:

“Numele lor merită să fie înscris cu litere de aur în cartea demnității românești: N. Iorga, Victor Iamandi, Silviu Dragomir, Traian Pop, Ștefan Ciobanu, Ernest Urdăreanu” (Carol II, **Jurnal**).

III

EVACUAREA

Documente, mărturii

“A urmat retragerea precipitată a unităților militare, a administrației și a numeroși civili din Basarabia și nordul Bucovinei. Grupuri comuniste din evrei, ruși, ucraineni, găgăuzi și chiar români au început provocările împotriva armatei române și a civililor în retragere. Au dezarmat unele unități; au scuipat pe ofițeri; aruncau cu pietre, huiduiau. În așteptarea trupelor sovietice aceste bande au scos și au rupt tricolorul de pe instituțiile publice și l-au înlocuit cu steagul roșu. Unități sovietice au luat prizonieri militari români, ofițerii fiind arestați.

“Armata româna n-a reacționat. Primise ordin să nu răspundă prin foc la aceste provocări și atacuri:

“«Nu se poate ști unde se opresc și ce consecințe pot avea» (atari reacții ale trupelor române), citim într-un ordin al comandantului Armatei 4 române, generalul Nicolae Ciupercă.

(...)“Arhive de mare valoare, biblioteci publice și particulare cu milioane de volume, mari cantități de material feroviar, depozite de muniții, echipamente, zeci de mii de refugiați și tot atâtea gospodării și locuințe, cu tot inventarul lor, părăsite în câteva ore, în fața ocupantului.” (D.C. Giurescu - “Cine poartă răspunderea”).

*

Un martor ocular din Cernăuți:

“Joi, 27 iunie, orele 17.00, orașul vuia. Se spunea ca Basarabia și Cernăuții au fost cedați Sovietelor. Oficialitățile nu comunicasera încă nimic! La orele 18.00 (27 iunie) comandantul militar al Gării Cernăuți, capitan de rezerva, avocat dr. Gheorghe Jeleriu (...), primește confirmarea cedării; a doua zi, 28 iunie, orele 14.00, trupele sovietice urmau să treacă Prutul și să ocupe Cernăuții. Rămâneau circa 17 ore pentru evacuare. Capitanul Gheorghe Jeleriu cere aprobarea să anunțe populația. Răspunsul superiorilor săi: «Procedați cum credeți de cuviință». “Nici acum, în ultimele ceasuri, oficialitățile nu se hotărau să spună adevărul. Se poate negocia măcar termenul-limită al evacuării? Nu, a venit răspunsul; 28 iunie orele 14.00 nu pot fi depășite. De altfel, încă din dimineața zilei de 28 iunie, unitățile sovietice erau deja la

podul de peste râul Prut, gata sa intre în oraș în orice moment. “Prefectul si subprefectul județului Cernăuți nu au primit aprobarea de a confirma populației cedarea! Subprefectul județului, Dimitrie Socoleanu, și-a liniștit chiar propria familie: este doar un zvon, nu are rost sa împacheteze.

“La 28 iunie, orele 9.00 dimineata, vine în sfârșit «dezlegarea» de la București: ocupația sovietica - iminenta, cei ce vor să părăsească orașul o mai pot face până către prânz. Motivația anunțului atât de târziu? Să nu se creeze panică în rândul oamenilor!

“Atitudinea guvernului central a fost caracteristică oricărui cârmuiri autoritare, grijulie pentru propria ei imagine înainte de toate. (...) Comunele limitrofe orașului Cernăuți au fost înștiințate așa de târziu, încât unii [oameni] nici n-au știut ce se întâmplă, alții au fugit pe jos, fără nimic. În dimineța zilei de joi 28 iunie 1940, clopotele bisericilor bateau în dungă, la intervale rare, ca dupa mort. Oamenii alergau. Unii îngenuncheau și se rugau. Mulți erau în stare de șoc. Un vuiet surd strabătea peste strazi.

“Grupuri de agitatori comuniști și-au început provocările. Huiduiau armata, aruncau cu pietre. Un tânăr comunist se suie pe turnul primariei (catre orele 10.30), dă jos tricolorul și înalță steagul roșu. Armata primise ordine stricte să nu reactioneze la provocări. Un soldat pune totuși arma la ochi și doboară pe agresor.

“Atmosfera de dezolare creștea cu fiecare ceas. Sute și sute de oameni se îndreptau spre gară, carând dupa ei ce adunaseră în câteva ceasuri. Sunt aduse în graba toate vagoanele-marfa și de vite. Oamenii sunt rugați să se înghesuie, sa încapă cât mai mulți.

“Ultimul tren a părăsit Cernăuții la orele 14.00, vineri 28 iunie 1940. În el se afla și comandantul militar al gării, capitanul de rezervă Gh. Jeleriu. Cu cinci minute mai înainte fusese înștiințat ca primele batalioane ale armatei sovietice au și început să intre în oraș. Pierderile reale nu pot fi socotite: zeci de mii de gospodării, construite de generații s-au împrăștiat în câteva ceasuri. Bibliotecile Universității, ale Seminarului Teologic, ale cărțurarilor au ramas pe loc. Cărțile au fost comasate și s-au deschis «biblioteci populare». În unele case, armata de ocupație a pus pe foc cărți, a spart plane în bucăți și le-a folosit ca sa se încălzeasca în timpul iernii. Tablourile, mobile, haine, argintărie, vesela, totul s-a pierdut.”

*

“Din ziua de 28 iunie [1940] evreii își manifestaseră - în întreaga Basarabie și Bucovina de Nord, nu doar în orașe, dar și

în satele mai mari - bucuria că au devenit sovietici. Nu puțini erau înarmați și agitau liste negre¹⁾, amenințând cu pedepsirea celor figurînd acolo”.

*

“De îndată ce s-a dat ordinul de evacuare, evreii s-au dedat la manifestații antiromânești rupînd și scuipînd tricolorul și suindu-se pe monumentul Unirii [din Cernăuți] arborînd steagul roșu. “Se produc devastări și împușcături în stradă.

“Înainte de intrarea trupelor sovietice centrala telefonică a fost ocupată de comuniștii locali”.

“Șef de Stat Major;

“Maior (ss) Gh. Constantinescu”

Raport nr. 8327 din 28 iunie 1940, Corpul grănicerilor către M.St.M.

*

Ziarul *Universul*:

“Joi, 28 iunie 1940, la 6 dimineata, mă aflu la Comandamentul Corpului 3 armată. De cu noapte se anunțase: trupele sovietice vor intra în Chișinău la orele 10. La ora 7, s-a anunțat că Sovieticii vor intra la orele 14.

“În grădinile publice și-au făcut apariția bandele teroriste, arborînd steaguri roșii. Alți minoritari înarmați opresc autobuzele, trăsurile cu refugiați, zmulg bagajele, poșetele femeilor; evreii în civil, extrem de excitați, au ocupat răspântiile și așteaptă convoaiele de refugiați, ca să le atace și să le jefuiască. Așa se și întîmplă: sunt atacate cu pietre, cu oale cu apă clocotită, cu conținutul oalelor de noapte și convoaiele militarilor în retragere. Ofițerilor li se zmulg tresele, unor ostași li se taie nasturii de la pantaloni, apoi li se dă drumul, în hohotele de rîs ale «populației locale». Unii militari sunt duși - nu se știe unde, fiindcă în spatele civililor se află militari ruși, ei îi preiau”.

“La Chilia, Reni, Ismail, ucraineni, ruși, bulgari, găgăuzi - mai mult de jumătate dintre ei deținuți de drept comun, liberați - au instalat «comitete sovietice» de teroare, de jaf, de asasinat”.

“La Cernăuți, cu începere din 28 iunie ora 10,30 evreii și deținuții de drept comun liberați din închisori au atacat mijloacele de transport pentru evacuare și i-au jefuit și maltratat pe refugiați. Evreii l-au împușcat pe preotul bisericii catolice, pe câțiva gardieni. Evrei tineri (15-16 ani) au dezarmat soldați, i-au pus să se dezbrace, apoi i-au înjunghiat cu propriile baionete [vezi, mai departe, mărturia lui Raoul Volcinski - n.m., P.G].

Evreii au rupt și au scuipat drapelele tricolore și, suindu-se pe monumentul Unirii, au arborat drapelul roșu. Tot ei au doborât crucea de pe catedrală și au înlocuit-o cu steagul roșu și cu portretul lui Stalin. Evreii de pe margine fotografiau scenele de maltratare, mai ales de umilire a militarilor, a teologilor, a preoților”.

“La Soroca evreii conduși de avocatul Michael Flexer (Fluchser?) au ocupat primăria și au asasinat în fața statuii generalului Poetaș pe comisarul Murafa și pe ajutorul său Eustațiu Gabriel. Tezaurul administrației financiare, în valoare de 15-18 milioane lei, a fost confiscat iar administratorul Ion Gheorghe și căpitanul Georgescu de la Centrul de recrutare au fost asasinați. Lt. Pavelescu Gh., maior Vartic Gh., comandantul leg. de jand. Soroca, căpitanul Ramadan au fost opriți de evrei care i-au dezarmat și le-au rupt galoanele”.

“La Chișinău au fost împușcați comisarii Pascu Nicolae, Mateescu C., Severin și Stol”.

“Incidente și la Romanești, jud. Lăpușna: elevii, în majoritate evrei, i-au molestat pe profesori. La Reni grave incidente între evrei, cu benzi roșii la mână, și autorități. La Tighina evreii au dezarmat pe jandarmi, luându-le uniforme. La Cetatea Albă au dat foc la primărie”.

“La Cernăuți ucrainenii au avut o atitudine foarte corectă față cu populația românească care se refugia, oferind alimente gratuit. Însă a evreilor a fost atât de neomenoasă încât a revoltat chiar pe șefii trupelor de ocupație (rusești)”.

“Evacuarea a început la 28 iunie 1940 orele 10,30. 90% din populația evreiască a rămas pe loc, în schimb evreii bogați s-au refugiat în mare grabă. Au avut de suportat furia comuniștilor și a evreilor autoritățile civile și militare ale orașului. Trupele românești în evacuare au fost atacate și dezarmate, soldații au fost bătuți cu pietre, opăriți cu apă fiartă, împiedecați a se îmbarca în mijloacele de transport. Au fost devastate și distruse câteva biserici. Au fost împușcate autorități militare și civile. Propagandă pe lângă soldați de a depune armele și a dezerta. Au fost ocupate, devastate, distruse unele sedii administrative și militare”.

*

“La Vijnița dr. Winner, șeful Sanatoriului a interzis personalului român să părăsească localul, a rupt steagul românesc, a păstrat numai fâșia roșie cu care s-a încins peste piept, strigând:

“«A sosit ceasul nostru, al evreilor!»”

*

“29 iunie 1940. (...) Marinescu ne-a spus lucruri îngrozitoare despre tragedia românilor din Basarabia și Bucovina. Retragerea lor în fața hoardelor bolșevice s-a efectuat în condiții înspăimântătoare. Trupele rusești n-au respectat nicăieri ordinea în care se angajaseră să ia în stăpânire zonele evacuate de trupele noastre (...)”

Ioan Hudiță, Jurnal politic, vol. 1, pag. 221

*

“29 iunie 1940. Excese de orice fel ale populației minoritare, mai ales evreii, care-i atacă și-i insultă pe ai noștri; au fost batjocoriți ofițeri; unități desorganizate”.

Carol al II-lea, Jurnal

*

Corriere della Serra:

“La 29 iunie cca 3.000 evrei care au trecut în Basarabia pe la Reni au căutat să instige și pe români la manifestări ostile contra refugiaților civili și a militarilor, bătându-i cu pietre, devalizându-i, împiedecând transporturile, luând armamentul și distrugând vehiculele”.

*

Aceeași informație în Gazzeta dell Popolo:

“La Galați 2.000 de comuniști și evrei locali și din afară au provocat dezordini, ciocnindu-se cu forțele polițienești și ale garnizoanei - soldate cu 15 morți”.

*

Despre Cernăuți, tot Gazzeta dell Popolo:

“Imediat după plecarea soldaților români evreii, în număr de câteva zeci de mii, în afară de faptul că au comis tot felul de delikte, au deschis porțile închisorilor, înarmînd pe deținuți, au început cu furie să masacreze pe românii aflați pe străzi, au jefuit băncile, casele particulare, au incendiat bisericile și palatele”.

*

“Ultimatumul sovietic de la 26 iunie 1940 și anexarea teritoriului dintre Prut și Nistru la Uniunea Sovietică a fost întâmpinată cu bucurie de unii evrei din aripa stângă și comuniști.”

Alexandru Șafran, fost rabin șef - declarație din... 1946

*

Corriere della Sera (30 iunie 1940)- relatează incidentul tragic de la Galați:

“În timp ce românii încearcă să fugă din teritoriile ocupate, evreii se strâng din alte părți acolo (...) Evreii așteptau să fie trecuți peste Prut; la un semn convenit au dezarmat pe soldații din gardă, au năvălit în oraș, trăgând nebunește, spărgând vitrinele, atacând trecătorii români. Brutala provocare a adus o fulgerătoare reacție a populației. A început o adevărată cursă după ei, sfârșită cu mulți morți și răniți”.

*

“NOTĂ

“30 Iunie 1940

“În legătură cu operațiunile de evacuare a teritoriului cedat URSS se semnalează următoarele:

“A. OSTILITATEA POPULAȚIEI EVREEȘTI FAȚĂ
DE ELEMENTUL ROMÂNESC

“Din Basarabia s-a evacuat, în primul rând funcționarii cu familiile lor, apoi populația care dorește.

“Evreii din Basarabia au rămas și s-au dedat la agitații și manifestații comuniste (...). Se semnalează trecere din vechiul Regat în Basarabia a unui număr important de evrei (numai în ziua de 29.VI. a.c. au trecut prin punctul Reni circa 3000 evrei). Elementul evreesc din Basarabia a căutat să instige și pe unii Moldoveni la manifestațiuni ostile contra refugiaților civili și în special a armatei.

“Toți refugiații din Basarabia declară că au avut de întâmpinat foarte mari greutăți numai din partea comuniștilor locali, majoritatea evrei care sub influența evenimentelor i-au supus la torturi, i-au bătut cu pietre, le-au devalizat bagajele, le-au împiedecat transporturile, luându-le animalele și distrugându-le vehiculele.

“La *Chișinău* avocații evrei din baroul local au pus cocarde roșii încă înainte de intrarea trupelor sovietice și au comis acte de violență contra funcționarilor români (...) Evreii (...) au arborat drapele roșii, manifestând pe stradă și barând străzile spre gară pentru a nu permite refugierea funcționarilor români. Au ocupat deasemenea localurile instituțiilor. Comisarii Pascal Nicolae, Mateescu C-tin, Severin și Stol au fost executați de evrei în stradă.

“Evreii din *Cernăuți*, imediat ce au luat cunoștință de evacuare, s-au dedat la manifestațiuni antiromânești, rupând și scuiând tricolorul românesc și suindu-se pe monumentul

‘Unirii’ au arborat steagul roșu.

“S-au produs devastări și împușcături pe stradă.

“Refugiații din Bucovina declară că la Cernăuți înainte de intrarea trupelor rusești, populația evreiască a devastat biserici și a executat numeroși fruntași români și ofițeri.

“Evreii comuniști între 15-16 ani au comis acte de barbarie, dezarmând pe unii soldați români, izolați de ofițeri și de polițiști, înfigând baionetele și armele în corpurile acestora” [vezi, mai departe, mărturia lui Raoul Volcinski] (...)

“La Cernăuți, muncitorii, în grupuri, au devastat imobilele și căminu-rile studențești, molestând populația română și armata care se refugiază, dând drumul condamnaților din închisori.

“La Catedrala din Cernăuți comuniștii au dat crucea jos și au pus steag roșu cu fotografia lui Stalin, iar interiorul a fost devastat cu grenade. (...)

“F. INFLUENȚA COMUNISTĂ PE RESTUL TERITORIULUI

“Gara Galați a fost atacată de un grup de comuniști în cursul zilei de 30.VI. Intervenind armata și făcând uz de arme, comuniștii au fost împrăștiți. (...)

“Partidul Comunist intenționează să intervină pe lângă Legația Sovietică din București pentru a opri plecarea comuniștilor în Basarabia, spre a nu fi micșorat efectivul comuniștilor activi. (...)

“G. INFLUENȚA ASUPRA POPULAȚIEI ROMÂNEȘTI

“Populația românească este profund îndurerată de pierderea frumoaselor provincii românești.

“Elementul românesc este, în același timp, adânc indignat de faptele comise de evrei și unele manifestațiuni de reacțiune n-au întârziat să se producă”.

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 217-226.

*

COPIE de pe telegrama Nr. 1767 din 30. VI. 1940

“Brumarul [cod neidentificat - n. ed.] 35 - 30. VI - 21/30

“În afară de cele raportate (...) se adaugă următoarele:

“1. Se continuă scurgerea coloanelor peste Prut prin (...) zona Ungheni. Șoselele sunt supra aglomerate, mișcarea făcân-du-se cu circa 1 km pe oră.

“2. Orașul Ungheni fiind ocupat de trupele sovietice, retragerea trupelor noastre a întâmpinat mari greutăți. Nu se știe ce unități au rămas la est de Prut. Două trenuri de muniții nu au fost

evacuate, fiind oprite în Basarabia. Se duc tratative de a se permite transbordarea la Vest de Prut.

“3. Populația evreiască de pretutindeni a avut o atitudine ostilă și de sfidare, batjocorind pe funcționari, asasinând pe unii din ei, furând tezaurul instituțiilor statului etc. și dedându-se la cele mai neașteptate nereguli, unii din funcționarii basarabeni având o atitudine asemănătoare. Astfel (...) s-a atacat camionul cu tezaurul administrației Soroca, furându-se circa 157 milioane lei și asasinându-se administratorul financiar. Ofițerul ce-l întovărășea și un subofițer, cei neasasinați, au fost degradați [li s-au zmulș epoleții, eghileții - n.m.] și batjocoriți. Avocatul Michel Flexer din Soroca, conducând bandele de evrei, a ocupat poliția și primăria unde au făcut percheziții. Tot el a asasinat în fața statuei lui G-l Poetaș pe comisarul Murafa și Eustatie Gabriel (...)

“4. Populația refugiată din Basarabia manifestă o adâncă desnădejde pentru pierderea unor membri ai familiei și avutului lor, mai există refugiați necăjiți. (...)”

“6. La Sculeni, Basarabia, la ora 18, au apărut pe malul Prutului 4 tancuri care au dezarmat un detașament de lucrători români sub amenințarea că, dacă nu se restituie luate de la locuitorii din Basarabia, vor pătrunde în Moldova. (...)”

“Șeful Biroului Statistic Militar Iași

“Lt. Colonel (ss) Ion Palade”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155; f. 3-4. Copie.

*

La Stampa din 1 iulie 1940, sub titlul “Ororile și devastările comise de evrei în Basarabia și Bucovina” relatează “manifestările de mulțumire la adresa ocupantului rus” și informa că la Cernăuți se formase “un guvern provizoriu compus din evrei și comuniști”, situații similare petrecându-se la Reni, Ismail și alte localități.

“Capii noii autorități la Cernăuți:

“1. Marek Fisch, guvernator, mare comerciant, milionar, membru marcant al Camerei de Comerț;

“2. Filip Beer, secretar general al guvernului, proprietar al restaurantului ‘Camenbeer’;

“3. Max Weissman, primar, tipograf, agent sovietic;

“4. Bruell, chestor al poliției, ziarist la *Vorwärts* (?) și *Morgenblatt*;

“5. dr. Zuflucht, șeful serv. sanitar;

“6. dr. Kehr - șeful Alimentației;

“7. dr. Sașa Pimenson, avocat din Hotin, procuror general”.

*

“Sunt originar din Cernăuți, unde, în 1940, am trăit drama evacuării (...). În Cernăuți erau trei echipe [de fotbal] la care jucau tinerii evrei: Macabi, Borohov și Hasmonea. Deseori jucam românii cu evreii meciuri agreabile, fără nici o tensiune de natură rasistă, antisemită sau antiromânească. (...) În seara zilei de 27 iunie [1940] la radio Monte Carlo pe care familia mea îl asculta s-a anunțat că România este obligată să cedeze Basarabia și Bucovina (...) A doua zi [în 28 iunie 1940] tata m-a trimis să-mi scot actele de la liceu (...) Când am ajuns la Primărie, am văzut că în stradă zăceau cinci cadavre de soldați români al căror sânge se scursese pe praful de pe caldarâm (...) Am întrebat ce se întâmplă, au venit deja rușii la Cernăuți? Mi s-a răspuns că soldații români au fost omorâți «de ăia» - și mi s-a arătat spre două automobile în jurul cărora se învârtteau vreo 12-15 tineri civili, înarmați, unii aveau chiar două automate, unul în mână, altul în spate și se agitau, să încapă toți în mașini. Îi cunoșteam pe toți, pe unii din vedere, pe alții personal sau după nume: Aufleger Feibiș, Fisher, Abacumov, Eisinger Siegfried. Jucam fotbal în formația de juniori a echipelor evreiești amintite (...)” “În grupul amintit se afla și Sigi Bainer pe care-l cunoscusem bine, jucasem fotbal împreună (...) L-am regăsit pe la mijlocul anilor ‘50, la securitatea din Cluj, când am fost anchetat și de câteva ori am fost bătut măr de acest Sigi Bainer (...) Îl mai întâlnisem prin Cluj, fusese un mic contrabandist înainte de a se angaja la securitate ca anchetator și bătăuș. Când m-am liberat am aflat că plecase în Israel”.

(Mărturia lui Raoul Volcinski, profesor universitar, Cluj).

[Sigismund/“Gheorghe” Beiner? Breiner? - Bayner, după Raoul Șorban - nu fusese un oarecare anchetator brutal, crud, “simplu torționar” în adunătura de animale/criminale alcătuind Securitatea “poporului” (vezi și mărturia lui Ovidiu Vasilescu, în *Memoria* 3-4/2003, descriind torturile aplicate de “maiorul Beiner” în tandem cu altă bestie: “căpitanul Gruia”, altfel Grünberg, răsculaților de la Gherla din vara anului 1958), ci și loțiitor al șefului serviciului anchete la Direcția Regională de Securitate din Cluj. Dată fiind “activitatea” lui în timpul Evacuării din 1940, cu certitudine și din al anului de teroare 1940-1941, Sigi Breiner/ Beiner/ Bayner, devenit cadru-de-nădejde al NKVD, a fost și el evacuat în Asia Centrală, unde a așteptat să și-o reia - vorba fiind de activitatea de bătăuș, de asasin - în România cea mult-detestată].

*

“CENZURAT DE PRESĂ

“1 Iulie 1940

*Universul***“TRAGEDIA EVACUĂRII BASARABIEI****“Însemnările redactorului nostru pentru Basarabia**

“De 24 ore mă găsesc sub cerul Capitalei și nu mă pot desprinde de visul groaznic care a fost evacuarea Basarabiei românești. Îmi mângâi cei trei copilași și nu-mi vine să cred că sunt în viață. Ce caut la această oră matinală pe peronul Gării de Nord, dormind pe coșul de răchită, singura noastră avere salvată în care soția a aruncat fără să știe ce, câțeva rufărie, desperechiate?

“Nu. Nu este vis. Este cruda realitate. Sosesc mereu trenuri cu refugiați și din ele coboară fărâme din marea dramă națională care a început să se desfășoare fulgerător, *în noaptea de Joi, 27 iunie* [s.m.].

“S-a făcut dimineață și în zadar aștept să bată clopotele catedralei din Chișinău și ceasul Primăriei vestind începerea muncii.

“În apropiere se aud sugițuri înecate în lacrimi, se deschid ochisorii copilașilor privind mirați forfoteala peronului.

“Aveți rude? Vor copiii lapte? - întrebări ce măresc durerea, dar aduc mângâierea. Nu suntem între străini. Nu suntem între străini. Nu se va apropia nimeni pentru a ne suprima viața. Nu vedem țevile revolverelor întinse. O singură zi și o noapte ne desparte de clipa în care ne aflam în Chișinău. Atâta doar. Vestea dureroasă a venit pe neașteptate și atât de fulgerător, încât nimeni n-a mai putut să-și păstreze calmul și sângele rece.

“Joi, la 6 dimineața, mă găseam la comandamentul Corpului 3 Armată. Se anunțase de cu noapte că trupele sovietice vor intra în Capitala Basarabiei la ora 10 în aceeași zi. (...) La ora 7 s-a anunțat oficial: «Trupele sovietice vor intra la ora 2 d.a.»

“În oraș nu se mai putea găsi cu ușurință nici un fel de mijloc de transport la gară, la o depărtare de 4 km. de centrul orașului.

“Coloane de refugiați, fiecare cu câte o legătură în mână, mame purtând copii în brațe și târând pe alții, ochii împăinjeniți de lacrimi, pașii grăbiți cu o singură țintă: gara. Suflete zdrobite cu o singură dorință; salvarea vieții.

“În grădina publică și-au făcut apariția bandele teroriste. Nucleele comuniste au intrat să înfigă steagurile roșii.

“Comandantul militar desfășoară patrulele pentru a pune pe goană pe acei care, înarmați, opresc automobilele și mai ales

trăsurile, smulgând bagajele și poșetele din mâna femeilor.

“Cuiburile locale de comuniști, în unanimitate alcătuite din evrei au ocupat în chip de simpli spectatori centrele și colțurile străzilor, gata spre a da semnalul începerii devastărilor și executării frunțașilor români cari nu vor mai avea timpul să părăsească orașul în momentul intrării trupelor sovietice.

“În fața redacției noastre, pe strada Ștefan cel Mare, un grup de comuniști evrei, arhi-cunoscuți (...) mă așteaptă să ies din casă. Unul din ei mi-a făcut ‘cinstea’ să înfigă sub firma *Universul* o cârpă roșie. (...). Înlocuiesc cârpa roșie cu stindardul țării (...) 12 ostași înarmați sub comanda unui sergent ocupă trotuarul din fața redacției. Comuniștii, în fața țevilor întinse, dispar (...).

“(...) În timp ce automobilul se pune în mișcare (...) doctorul Derevici, comunistul care de curând părăsise Doftana, îmi comunică, la telefon că nu trebuie să uit că la 1924, pe vremea revoluției de la Tatarbunar, comitetul ‘Tovarășilor’ m-a condamnat la moarte:

“«Nu te vom spânzura, vom fi generoși, îți vom zmulge câte o unghie pe fiecare zi, cu cleștele» (...)

“Îmi iau copiii. Închid casa în care am lăsat tot rodul muncii a 21 ani. (...) Toate ferestrele evreilor sunt deschise. (...)

“Iată-mă pe peronul gării ticsit de lume. Rapidul de București format din 30 vagoane este arhiplin (...) Câteva mii de oameni vor să pătrundă cu orice preț în el (...) Mamele își îndeasă copiii prin ferestre. Altele îi strigă disperate pe cei răătăciți. Bărbații care se tăvălesc pe jos cu brațele și picioarele fracturate, cu fața însângerată în lupta pentru ocuparea locului salvator. (...)

“Din oraș vin știri dureroase. (...) Listele întocmite de organizațiile comuniste locale ¹⁾ cuprinzând numele românilor basarabeni și a celor din regat, destinați arestării și suprimării, au fost împărțite de avocatul Karol Steinberg și avocata Etea Diner, tovarășa de idei a lui Constantinescu-Iași și dânsa evreică și de curând ieșită din pușcărie. Bandele au început devastările pe str. Ion Inculeț, unde își au gospodăriile majoritatea frunțașilor basara-beni între care Pelivan, Gherman, Pântea și alții. De acolo au coborât și, unde au dat de o casă de român, au pus în funcție târnăcoapele, au dat în lături ușile și au scos în stradă mobila și lucrurile de valoare (...). Rezultatul jafului s-a depozitat în locurile indicate de cu vreme, odată cu împărțirea listelor. (...)

“Înainte de a intra în prima stație după Chișinău, coloane groase de fum se ridică jertfitoare către cer. Identificăm baia ‘Dobromirov’. Arde biserica Mazarache, cu trecut istoric românesc. Comuniștii evrei au inaugurat astfel începutul nefastei

lor opere împotriva lăcașurilor sfinte. În vagonul de alături stă o femeie îngenunchiată și rostește rugăciuni însoțite de blesteme împotriva păgânilor încălziți atâta vreme la sânul generos al neamului. Despre acest moment, profund de impresionant, află tot trenul. Genunchii cedează singuri. Toți cădem în ei. Nimeni nu mai poate opri lacrimile.

“Doamne, Dumnezeu, pedepsește-i Tu! Numai puterea Ta poate face asemenea minuni. Numai Cerul poate arunca focul pentru nemernicii pângăritori de altare (...)

“Elefterie Negel, *Universul* din 1 iulie 1940” - text cenzurat.

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 250-254.

*

“30 iunie.[1940] A sosit Neculai care vine de trei zile pe drum, în tren. A plecat vineri de la plasa Bunești, de pe malul Nistrului, retrăgându-se cu un regiment de artilerie (...) Aflînd că e fratele meu, colonelul Manoil i-a pus la dispoziție o căruță pentru a-și transporta câteva geamantane până la Chișinău. Acolo a fost o luptă gigantică pentru a putea ocupa un loc într-un vagon de marfă. De-abia și-a putut salva un mic geamantan. Tot bagajul i-a rămas pe peronul gării, cum s-a întîmplat cu toată lumea care, pentru a se salva, a renunțat la toate bagajele. Neculai povestește scene sfîșietoare despre ce a văzut prin garile de la Chișinău până la Ungheni. Familii cu copii care nu se puteau urca în vagoane, tata într-o parte, copiii în alta, soția urcată și ea sau rămasă pe peron. (...) A asistat la uciderea multor evrei, în cursul drumului, de către legionari sau cuziști care strigau în gura mare că «toți jidanii trebuie uciși, întrucât sunt aliații bolșevismului rusesc». Neculai spune că a văzut cu ochii lui, atît în gara Chișinău, cât și în celelalte, până la Ungheni, bande de evrei, înarmați cu revolve și bâte care încercau să oprească populația românească să urce în tren. Neculai n-a fost niciodată antisemit. De data aceasta a rămas și el uluit de ce a văzut la acești nenorociți, care purtau stegulețe roșii și panglici roșii la mână, pregătiți să întîmpine trupele bolșevice. «Acum», zice el, «încep să-i înțeleg pe legionari și pe cuziști»”.

Ioan Hudiță, Jurnal politic, 1, pp. 222-223

*

“NOTĂ - 1 iulie 1940

“Atitudinea evreilor în legătură cu evacuarea teritoriilor cedate

“(Soroca): 1. În ziua de 28 iunie, ora 16,30-17, comuniștii evrei din oraș au ocupat Poliția și Primăria (...). La Poliție a vorbit avocatul evreu Michel Flexor care a defăimat autoritățile și administrația românească. În acest timp a apărut comisarul ajutor Murafa Vladimir și agentul Eustațiu Gabriel (...) Aceștia au fost mai întâi percheziționați apoi *puși cu mâinile în sus în Piața Unirii, la statuia generalului Poetaș, unde au fost împușcați de Michel Flexor* (subl. în text).

“2. La ora 17 un autocamion cu tezaurul Administrației Financiare Soroca în valoare de circa 15-18.000.000 lei (...). În Piața Unirii însă, *autocamionul în care se aflau Locot. Pavelescu Gheorghe, mai mulți subofițeri, Vartolomei, Dirigintele Oficiului Poștal și avocatul Gheorghe Stănescu a fost oprit de evrei care au rupt galoanele locotenentului Pavelescu și ale subofițerilor, în asistența soldaților sovietici* (subl. în text). În fața acestei situații, Locot. Pavelescu și Vartolomei au dat 50-60.000 lei la doi evrei care i-au scos din mulțime.

“*Subofițerul Ene, fugind, a fost împușcat pe la spate. Avocatul Stănescu a fost dat jos din mașină, de către avocatul evreu Pizaretsky (?) Alexandru și din informații reiese că a fost executat. Autocamionul cu tezaurul a rămas în mâna bandelor de evrei* (subl. în text).

“3. Din informații rezultă că au fost asasinați ulterior de evrei administratorul financiar Gheorghiu Ion și Cpt. Georgescu de la Cercul de Recrutare.

“4. Maiorul Virtic Gheorghe, comandantul Legiunii de Jandarmi Soroca și Cpt. Ramadan (...) însoțiți de un număr de subofițeri, căutând să se refugieze cu o mașină au fost opriți de evrei, cari le-au rupt galoanele, dându-le apoi drumul. (...)

“5. Preoții care voiau să se refugieze au fost opriți de evrei și întorși înapoi în oraș. (...)

“(Bălți) 1. În stația Bălți a fost împușcat în ziua de 28 iunie a.c. un individ de către o persoană necunoscută. Cadavrul a fost expus pe peron, spunându-se că a fost împușcat de soldații români, cu scopul *de a provoca reacția bandelor de comuniști evrei împotriva populației românești* (subl. în text) (...)

“(Chișinău) 1. În ziua de 28 iunie a.c. la ora 16 a aterizat la Chișinău un grup de 20-30 avioane rusești. *Imediat evreii au arborat drapele roșii, pornind manifestațiuni de stradă la care se*

adăugau deținuți comuniști liberați din penitenciarul local. Manifestanții au barat străzile, nepermițind accesul spre gară a populației care se evacua. Pe tot parcursul *manifestanții evrei și comuniști strigau: «Jos Carol!», «Jos Armata Română!», «Trăiască Stalin și Armata Roșie!»* Polițiștii care au vrut să facă ordine, pentru ca populația ce se evacua să se poată scurge spre gară, au fost prinși, iar *comisarii Lascăr Nicolae, Mateescu Constantin, Severin și Stol au fost executați de evrei în stradă prin împușcare* (subl. în text).

“2. Pe strada Alexandru cel Bun (Alexandrovskaia) *funcționarii români care voiau să meargă spre gară au fost împiedecați de o masă compactă de evrei și ruși care ocupau trotuarele țipând, amenințând și aruncând cu pietre* (subl. în text). (...)”

“(Cernăuți) 1. Încă înainte de intrarea trupelor sovietice *populația evreiască a devastat bisericile și a împușcat pe mulți dintre capii autorităților. Printre cei uciși sunt șeful gării, un locotenent-colonel de regiment, probabil primarul orașului și foarte mulți polițiști, precum și gardieni publici* (subl. în text).

2. *Evrei comuniști între 15-16 ani au comis acte de barbarie* [subl. în text], dezarmînd pe soldații români, pe ofițeri și pe polițiști, înfigându-le propriile baionete (...).

“(Vijnița) 1. Întreaga dezordine a fost provocată de evreii comuniști și ucraineni.

“Doctorul evreu Winer, șeful Sanatoriului din Vijnița nu a dat voie personalului român să părăsească sanatoriul, a rupt steagul românesc, din care a oprit numai fâșia roșie cu care s-a încins peste piept, strigând că a sosit ceasul evreilor.

“2. În ziua de 28 iunie a.c. când trupele sovietice au intrat în oraș au fost întâmpinate (...) de evreul *Șatran*, înconjurat de populația evreiască (...)

“3. O bandă în frunte cu avocatul *Raufberger* a atacat pe perceptor și pe pretor, *obligîndu-i să-i predea banii din cassa percepției*” (subl. în text).

(Din Nota Serviciului Special de Informații - iulie 1940)

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 53-57. Copie.

*

“SUBCENTRUL Nr. 1

“1 Iulie 1940, ora 11

“RAPORT INFORMATIV TELEFONIC

“1. Azi 1 Iulie 1940, ora 9,40, după unele greutăți și lipsuri s-a terminat scurgerea peste podul de pe Prut, Braniște-Ștefănești,

a Brig. de Cav. comandată de Dl. Colonel Postelnicescu. Brigada are lipsă mai mulți ofițeri și trupă și materiale.

“Această brigadă a fost supusă la cele mai mari greutăți, șicane, umiliri din partea autorităților sovietice militare, în asociație cu bandele de bolșevici și jidani civili, care în nimic nu au respectat convenția în legătură cu retragerea trupelor noastre.

“Toate aceste greutăți au avut loc numai grație [datorită] faptului că trupele noastre au avut ordin precis de a nu trage.

“2. Constructorul [?] de telefoane Bârsan Mihail din Briceni, județul Orhei ne comunică următoarele:

“În noaptea de 28/29 iunie, ora 2, au încercat a trece podul de peste Prut, în punctul Lipcani-Rădăuți mai multe tancuri sovietice, trăgând focuri de intimidare. Au răspuns soldații noștri și bolșevicii s-au retras.

“Jidanii din Lipcani strigau Trăiască Rusia Sovietică și Stalin”(…) *Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f.5.*

*

“TELEGRAMĂ

“BUJOR [cod: Corpul 10 armată] - 1.VII. 1940

“CĂTRE M. St. Major, Secția 2, B.

“1. Trupele sovietice au atins pe toată lungimea ei linia de demarcație.

“2. Se pare că Sovietele manifestă tendința de a nu se mulțumi cu ce au ocupat până acum. În rândul militarilor sovietici se aude vorbindu-se că ei trebuie să ajungă cât mai repede la Ploiești.

“În cursul zilei de 1 Iulie comandantul rus din fața orașului Siret a cerut comandantului român predarea orașului în timp de 24 ore, amenințând că îl va ocupa cu forța dacă nu-l predăm de bună voie. Menționăm că orașul Siret este la Sud de linia de demarcație fixată tot în cursul zilei de azi. Câteva tancuri sovietice din Lipcani au înaintat pe podul Lipcani-Rădăuți având intenția să treacă Prutul la Rădăuți. Primite cu focuri de arme și arme automate de unitățile noastre tancurile s-au retras.(…) ”

“Dl. G-l. Constantinescu, Comand. C. 10 A, mi-a afirmat că și D-sa are impresia că armata sovietică nu se va ține de angajamente și profitînd de succesele prea ușoare obținute până acum, nu ar fi exclus să reia înaintarea peste linia de demarcație.

“3. Din cauza actelor ostile la cari s-au dedat evreii din Bucovina și Basarabia împotriva militarilor români, toată populația românească din teritoriul neocupat și unii militari, grade inferioare mai ales, execută represalii contra evreilor: sunt bătuți, aruncați jos din trăsuri etc. Asemenea excese ar putea determina o intervenție a armatei sovietice sub pretext de a menține ordinea.

Se impun urgente măsuri pentru a opri asemenea acte din partea noastră acum. (...)

“Maior (s.s) Bădărău

Nr. 1225 din 1. VII. 1940”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 85-86.

*

“2 Iulie 1940

“[SINTEZĂ]

“ACȚIUNEA EVREEASCĂ

**“1. EVREII DIN BASARABIA ȘI BUCOVINA ÎN TIMPUL
EVACUĂRII**

“1. Comitete Revoluționare:

“La Cernăuți comisar al poporului este actualmente evreul Salo Brül, de profesiune fotograf, primar este evreul Glaubach, ajutor de primar evreul Hitzig, iar prefect este alt evreu, Meer sau Beer.

“La Chișinău sovietul comunal este condus de avocatul evreu Steinberg, originar din Huși.

“La Chilia Nouă s-a format un comitet local condus de evreul dr. Rabinovici, medic primar al orașului.

“Foștii gazetari evrei de la ‘Adevărul’ și ‘Dimineața’ anume Torziman [corect: Terziman - vezi Nota 1 la acest capitol] și Cândea au căpătat funcțiuni importante în Basarabia.

“La Soroca conducătorul acțiunii teroriste a fost evreul Leizer Ghinsberg, gardian public la poliția locală.

“2. Atentate și asasinări

“Bande evreo-comuniste din Chișinău au jefuit pe refugiații care nu aveau posibilitatea să se apere. În diferite gări (...), în grupuri, cu drapele roșii, încercau să facă presiuni pentru a determina pe călători să coboare. În unele cazuri au cedat numai după ce călătorii s-au apărat cu focuri de armă.

“La Chișinău, o bandă de comuniști evrei a încercat să linșeze pe studenții teologi care au scăpat numai datorită intervenției unui detașament de jandarmi care au făcut uz de arme.

“Inspectorul financiar Preoteșcu și fostul inspector financiar, pensionar Pădureanu (...) au fost împușcați.

“La Chișinău *listele de executări* ¹⁾ (subl. mea, P.G.) au fost întocmite de intelectualii comuniști evrei: av. Carol Steinberg, avocata Etea Diner și dr. Dorevici. (...)...avocatul evreu Steinberg, în fruntea unui grup, a aruncat cu pietre în trupele române care se retrăgeau.

“Perceptorul și notarul din Ceadâr-Lunga (Tighina) au fost omorâți.

“Preotul Bujacovski din Tighina a fost împușcat de teroriști evrei. Deasemeni colonelul Adamovici, fost senator. Șeful postului de jandarmi din Abaclia (Tighina) a fost împușcat de evrei. (...)

“În Cazaclia și Ceadâr-Lunga au fost omorâți notari, preoți, polițiști. La Reni au fost incidente grave între evreii care împușcaseră 2 marinari români și autoritățile militare românești. Evreii purtau brasarde roșii. Au fost împușcați 15-20 teroriști evrei comuniști.

“În județul Cetatea Albă bandele comuniste evreești au schingiuit preoți, le-au ars bărbile cu țigări, au devastat biserici.

“La Cernăuți un grup de evrei a asaltat și lovit cu pietre două autocare în care se aflau soldați; evreii au cedat numai când aceștia au făcut uz de arme.

“Față de toate aceste orori comise exclusiv de către evreii basarabeni, se observă o adâncă indignare a populației românești care în unele cazuri nu-și poate stăpâni sentimentul de revoltă (...) Militarii (...) erau foarte revoltați contra evreilor, fiind hotărâți a linșa orice evreu ar întâlni, întrucât asistaseră la agresiunea evreilor împotriva ofițerilor și soldaților români pe linia Cernăuți-Dornești, cu care ocazie se afirmă că ar fi fost omorât un ofițer superior și răniți mai mulți ofițeri și soldați români.

“Tot în ziua de 1 Iulie a.c. la ora 18,30, la Bârlad, un grup de militari a împușcat mortal pe evreul Poise (?) Leib Goldstein, comerciant din acel oraș. Numitul a fost transportat la spitalul local în stare de comă.

“3. *Propaganda antinațională*

“Încă înainte de retragerea autorităților românești s-au constituit de către evreii comuniști locali comitete orășenești care (...) au organizat primirea trupelor sovietice cu flori (...), s-au datat la manifestațiuni ostile împotriva autorităților în retragere, patronând și îndrumând în același timp acțiunea teroristă.

“Conform instrucțiunilor, aceste comitete, imediat ce s-a aflat de hotărârea Consiliului de Coroană [de a accepta diktatul sovietic - n.m.], evreii au înlocuit în grabă firmele românești cu altele rusești.

“Cu ocazia trecerii trupelor române prin sate, orașe și gări, evreii manifestau ostil, în unele cazuri aruncând cu pietre.

“În exodul lor, refugiații au avut de întâmpinat vexațiuni, umilinți, lovituri, iar unele cazuri au trebuit să lase în urmă morți, numai datorită comuniștilor evrei, care în afară de asta i-au devalizat de puținele lucruri care mai scăpaseră.

“Pe de altă parte, pentru a împiedeca retragerea populației românești, evreii distrugeau vehiculele (...), iar în unele cazuri au

încercat să incendieze traversele de cale ferată, pentru a provoca deraieri.

“Înșiși copiii evrei, dintre care unii chiar străjeri, așteptau în gări trenurile refugiaților pentru a-i injuria și a le arunca cu pietre și orice obiecte ce le cădeau la îndemână, creind o impresie oribilă. (...)”

“(...) refugiații basarabeni comentează faptul că împreună cu românii de peste Prut care se retrăgeau în interiorul țării, sosesc grupuri de tineri evrei originari din Basarabia. Acești tineri evrei au fost observați (...) că au atitudine de veselie și satisfacție, ceea ce nu cadra cu situația celui care își părăsește avutul, oricât de modest, familia și mediul în care a trăit. De asemenea refugiații români au observat la acești tineri evrei că posedă valută forte, dolari și lire sterline, cari nu ar putea fi justificate nici de ocupațiile și nici de veniturile lor normale (...). Considerînd și faptul că actualmente mișcarea populației evreiești basarabene este înspre Basarabia, nicidecum în sensul părăsirii acestei provincii, cercurile menționate formulează presupunerea că acești tineri basarabeni au de îndeplinit în țara noastră misiuni contra ordinii publice și siguranței statului.

“III. EVREII DIN RESTUL ȚĂRII

“(...) Părăsind teama și atitudinea de rezervă, aceste cercuri [evreiești] au adoptat spontan o atitudine de accentuată veselie, manifestată îndeosebi prin comentarii zgomotoase în grupuri numeroase pe străzi și în localuri publice asupra evenimentelor (...), aprecieri jicnitoare la adresa țării noastre, a conducătorilor statului, a armatei și a tot ce este românesc și în același timp o vie simpatie pentru acțiunea sovietelor (...)”

“(...) în toate casele evreiești având aparate de radio-recepție s-au ascultat posturile emițătoare sovietice, neomițînd să deschidă larg ferestrele, îndeosebi când acestea transmitea ‘Internaționala’ (...) S-a început răspândirea discretă a fotografiilor cu Stalin (...)”

“Ca și la București, în provincie și îndeosebi la Timișoara populația evrească locală la aflarea vestei și-a manifestat satisfacția prin aceleași gesturi și manifestări.

“După răspândirea însă în opinia publică a știrilor privind jaful și acțiunea teroristă întreprinsă de evrei la intrarea trupelor sovietice în provinciile ocupate, veselia ce cuprinsese cercurile semite din Capitală și provincie dispărînd, a făcut loc unei acute îngrijorări față de perspectivele unor ample represii ce se presupunea că urmează a se întreprinde ca urmare a terorismului

la care s-au dedat coreligionarii lor din Basarabia și Bucovina. Sesizând indignarea ce a cuprins întreaga suflare românească la aflarea celor petrecute în Basarabia și Bucovina, conducătorii evreimei, în frunte cu dr. Filderman și Șef Rabinul Alexandru Șafran au recomandat expres coreligionarilor lor, prin intermediul comunităților, să se abțină de la orice manifestare ce ar putea crea incidente cu populația românească.

“(...) Teama de eventuale represiuni, precum și propaganda întreprinsă de evreii basarabeni de a imita gestul lor [de a trece în Teritoriile Ocupate] au creat, îndeosebi în rândurile evreilor aparținând micii burghezii, un pronunțat curent de emigrare în provinciile ocupate. Această acțiune își găsește în plus aprobarea unora din cercurile conducătoare evreiești, în frunte cu dr. Filderman, Șef Rabinul dr. Șafran și scriitorul Horia Carp cari întrevăd astfel posibilitatea descongestionării teritoriului țării noastre de un important număr de evrei (...).

“În schimb se constată opoziția manifestată de către cercurile evreiești sioniste socialiste care militează pentru emigrarea evreilor în Palestina.

“Deși cuprinsă de panică, o bună parte de evrei continuă să păstreze (...) o atitudine ostilă țării noastre (...)

“Excepție făcând de la atitudinea generală manifestată de evrei în actualele împrejurări membrii cercului ‘Mutualitatea’, cu sediul în str. Spătarului nr. 15, critică cu asprime acțiunea teroristă întreprinsă de coreligionarii lor în Basarabia și sunt decizi să participe, cu maximum de mijloace, la acțiunea de ajutorare a refugiaților. Explicația acestei atitudini constă în aceea că membrii acestui cerc sunt în majoritate bine situați materialicește și în totalitatea lor se recrutează dintre refugiații din URSS, cari au avut de suferit de pe urma instaurării regimului bolșevic în acest stat.

“III. TRECEREA ÎN TERITORIUL OCUPAT DE SOVIETE

“Acțiunea trupelor sovietice în Basarabia și Bucovina a avut ca urmare o emigrare a numeroși evrei basarabeni din capitală în aceste provincii. Se constată că totalitatea celor ce pregătesc plecarea din Capitală [spre Basarabia] se recrutează din meseriași, mici comercianți, mișiți și unii studenți lipsiți de o situație materială bună. Deasemeni încearcă să părăsească țara și o serie de liber profesioniști, intelectuali, majoritatea dintre aceia cari au fost excluși de la exercitarea profesiunilor lor din diverse motive, sau cari au fost decăzuți din drepturile de cetățenie. Motivul care îi determină pe acești evrei să părăsească țara noastră îl constituie în majoritatea cazurilor credința abil susținută de propaganda

comunistă că sub regimul sovietic vor reuși să-și creeze situații mult mai înfloritoare decât cele avute în România, nemaifiind totodată nici obiectul presupuselor represiuni antisemite. Tendința de emigrare a acestor evrei, în general încurajați de coreligionarii lor originari din Basarabia este însă în parte combătută de către evreii originari din Vechiul Regat, ca și de cei bine situați materialicește, cari speră încă într-o ameliorare a situației lor în țara noastră.

“În general, cadența trecerilor în Basarabia este în medie de aproximativ 10.000 persoane pe zi.(...) De asemenea se înregistrează plecarea din București spre Basarabia și Bucovina a un număr de 70-80 studenți evrei de la Căminul Studenților Evrei Schuller, cunoscut focar de propagandă comunistă”.

“Este de relevat că față de eventualitatea de a rămâne lipsit de cadre, cari în bună parte și peste tot cuprinsul țării se recrutează din evreii basarabeni, Partidul Comunist din România a dat ordine severe în sensul ca membrii cari, fără autorizația conducerii partidului, vor părăsi localitățile unde au însărcinări, vor fi socotiți trădători.”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 162-172. Copie

*

“BIROUL STATISTIC MILITAR, București, 2 Iulie 1940, ora 19

“RAPORT CONTRAINFORMATIV Nr. 4

“1) Evacuarea Basarabiei

“a) Dr. Constantinescu, fost primar al orașului Cernăuți, refugiat, declară următoarele:

“Ucrainenii au avut o atitudine foarte corectă față de populația românească care se refugia, atât din Cernăuți, cât și la sate, oferind refugiaților alimente gratuite. Mulți ucraineni s-au refugiat de asemenea.

“Atitudinea evreilor a fost atât de neomenoasă încât a revoltat chiar pe șefii trupelor de ocupație, cari au dat ordonanțe prin care se atrăgea atențiunea că se vor sancționa cu moartea jafurile și crimele.

“Preotul bisericii catolice din Cernăuți a fost împușcat de evrei. Racoci, directorul penitenciarului Cernăuți a fost împușcat de către deținuții comuniști liberați. (...)

“f) O refugiată din Ismail declară următoarele:

“- Învățătorul Savitzki, căzut de trei ori la examenul de admitere, intrat ulterior ca funcționar în poliția Ismail, a afirmat

că la retragerea românilor, el va conduce teroarea contra lor.

“- D-ra Galiveski, profesoară la Liceul de fete Ismail, cari e soră căsătorită cu un general român al cărui nume nu-l cunoaștem, își manifestă zgomotos bucuria pentru venirea bolșevicilor.

“- Fiul avocatului regățean Popovici, din Ismail, concentrat în prezent cu gradul de căpitan, înainte de retragerea românilor a arborat steaguri roșii la liceul al cărui elev este, la Prefectură și Primărie, iar pe un Plutonier român de la Manutanța, a cărui familie se refugiase, l-a împușcat fără motiv. (...)

“g) Locuitorii Bălan Gheorghe și Coțofan Nicolae, originari din Județul Ialomița, care au plecat cu ultimul tren de refugiați din Cernăuți spun că înainte de intrarea trupelor sovietice, comuniștii din acel oraș - în majoritate evrei - opreau mașinile, autobuzele și căruțele cu refugiați, pe care, după ce-i maltratau, le luau vehiculele, strigându-le: «Ne furați averea, sunt ale noastre». O Doamnă care se refugia într-un automobil, opunându-se, a fost lovită cu cuțitul de un comunist. Nu se știe starea ei.

“h) Refugiatul Molnicov Otto, agent de control al Ministerului de finanțe, din Văscăuți, Bucovina, originar din Cernăuți, declară:

“- La Ștefănești, Jud. Cernăuți, trupele sovietice au arestat un Maior român de Grăniceri, pe care l-au surprins în biroul său și l-au torturat pentru a lua informațiuni militare.

“- În comuna Bărbătești, Jud. Storojineț, elementele înaintate ale trupelor sovietice au împușcat pe Șeful de Post cu trei Jandarmi români, care refuzaseră să predea armele.

“- Reg. 54 Inf., care se afla în Nordul Bucovinei, a fost capturat și dezarmat. Pe ofițeri, după ce îi dezbrăca și maltrata, îi menținea arestați, pe soldații români, după ce i-a desarmat, i-a lăsat liberi.

“- Un comisar ajutor dela Poliția Văscăuți a fost surprins și luat de bolșevici.

“Ajutorul de primar al Orașului Cernăuți a fost împușcat de trupele sovietice. (...)

“i) Refugiatul Braicu Ion, originar din Gorj, pensionar militar stabilit la Soroca, declară că Inspectorul Financiar Preoteșcu și fostul inspector Financiar pensionar Pădureanu au fost împușcați de evrei la Chișinău.

“j) (...) Steinberg a organizat teroarea contra românilor cu pușcăriașii liberați și tineretul evreu.

“- preotul Bujacovschi, fost consilier eparhial și alți preoți au fost executați.

“- Crucile de la Biserici și Statuile Regelui Ferdinand și

Ștefan cel Mare au fost distruse.

“- La Tighina a fost împușcat senatorul colonel Adamovici.

“k) Refugiatul Condurachi din Bârlad, aflat la fratele său, șeful postului Jand. din Abaclia, Tighina, a declarat că a fost de față când un grup de trei evrei l-a împușcat pe fratele său.” (...)

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 174-178

*

“Soldatul Hurez Nicolae (...) la 20 de ani avea să trăiască cele mai îngrozitoare clipe (...) Înregimentat la Vaslui va face parte din Regimentul 25 Infanterie. După perioada de instrucție este dus pe granița de la Nistru. Regimentul sau era deja pus în alertă având ordin la Podul de la Dubăsari-Căușeni, de tragere, în cazul în care rușii i-ar fi forțat trecerea. Acest fapt se petrecea în mai 1940. În urma dictatelor [?] impuse regele Carol al II-lea pentru a evita pierderile de sânge (avându-se în vedere raportul numeric de forțe masat la granița cu România de URSS) a cedat Basarabia și Bucovina rușilor. Retragera Regimentului 25 de pe linia Nistrului s-a făcut “în liniște” până la ieșirea din localitatea Hâncești. În afara acestei localități trei tancuri rusești baricadaseră drumul. Prin traducători, rușii au somat Regimentul 25 Infanterie format din 4.000 de soldați înarmați cu puști și câteva mitraliere să dezarmeze și apoi sa-si continue drumul spre România. Îndrăzneala și curajul colonelului român care comandat regimentul 25 a mers până la a amenința ca minează întreaga localitate Hâncești și o aruncă în aer (...). Fiecare soldat român purta la brâu câte o mină de aproape un kilogram. Rușii speriați de aceasta amenințare au retras tancurile pe marginea drumului și au lăsat cale liberă armatei române. La câțiva kilometri prin pădurea de la marginea Hânceștiului erau lăsate în voia nimănui peste 50 de tunuri românești trase de cai lăsate de un alt batalion care trecusera printr-o amenințare asemănătoare din partea rușilor. Urma ca acestea sa fie preluate de către ruși imediat după retragerea întregii armate române. Rupti de oboseala și venirea serii i-a determinat să ia poziții de luptă în adăposturi improvizate oprindu-se pentru odihnă. În cursul nopții Regimentul 25 a fost interceptat de o coloana de mașini românești venite din țara pentru a remorca tunurile lăsate în pădurea de la Hâncești. A doua zi retragerea a continuat trecându-se Prutul pe la Albița spre Vaslui. (...)”

*

[2 Iulie 1940]

“TELEGRAMĂ Către Marele Stat Major, Secția II-a

“Fr. Granița [cod.: Armata ⁴]

“RAPORT CONTRAINFORMATIV

“1) Trupele obosite din cauza marșurilor.

“2) Exodul și triajul refugiaților a scăzut simțitor.

“3) Se constată mai multă organizare la trupele ce trec Vest Prut. Tendința de a veni cu armamentul intact.

“4) Populația, în special evreii din Basarabia continuă de a ataca fracțiuni izolate la adăpostul trupelor rusești.

“5) Au fost ostași români care, după plecarea din rânduri a basarabenilor, în dorința de a nu lăsa în special armament automat, au adus în spate 3-5 puști mitraliere.

“6) Ostașii care au răzlețit rățesc prin Moldova între Prut și Siret; trebuiesc recuperați.

“7) În general armata și populația evacuată din Basarabia își manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestări antisemite mai grave din partea armatei.

“8) La Sculeni trupele sovietice care au dezarmat unele detașamente amenință că dacă nu se restituie obiectele rechiziționate dela cetățenii basarabeni vor trece în Moldova. Evreii ce trec în Basarabia amplifică [exagerează] unele restricții ce li s-au făcut, înrăutățind relațiile româno-ruse și rezolvarea evacuării.

“D.O. Șeful de Stat Major

“Colonel Eftimiu Nr. 21 417 din 2 Iulie 1940”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 73-74

*

“TELEGRAMA No. 11307

3 Iulie 1940

“Gorun [cod.: Grupul de armate nr. 1] către M.St. Major, secția II-a

“Am onoarea a raporta următoarele:

“Lt. col. Borș Gheorghe, fost Inspector P.P. la Bălți, în călătoria ce a făcut cu C.F. pe parcursul Iași-Bacău, în ziua de 1 iulie, a observat la toți ostașii o stare de spirit foarte agitată contra evreilor, stare de spirit care a dat naștere la acte de agresiune ce au degenerat în bătăi și chiar omoruri, astfel:

“1) În stația Cucuteni, un evreu în haine militare a fost surprins când a scos un revolver din buzunar cu intenția probabilă [de a trage] într-un general ce se afla pe scara unui tren în trecere. Evreul a fost dezarmat de serg. Paveleanu din Reg. 6

Vânători și apoi bătut și străpuns cu baioneta de mai mulți ostași. În această stație alți 2 evrei au fost aruncați din tren, trăgându-se asupra lor.

“2) În stația Târgu Frumos un alt evreu găsit cu un revolver și o grenadă în buzunar a fost dezarmat și apoi omorât.

“3) În stația Bacău 2 evrei au fost bătuți și predați poliției gărei.

“4) Deasemenea, s-a constata că în gările Cucuteni și Podul Iloaei și alte gări, noduri de cale ferată, că soldații ce caută unitățile dislocate din Basarabia și Bucovina sunt lăsați să staționeze în gări, discutând între ei și cu civili situația actuală. Din atitudine și din discuțiile auzite între ostași s-a desprins hotărârea acestora de a se răzbuna pe evrei din cauza exceselor conaționalilor lor din Bucovina și Basarabia. Pentru a preveni asemenea acte și a preîntâmpina chiar eventuale mișcări, comandamentul Gorun a luat următoarele măsuri:

“În toate gările, noduri de comunicație să se înființeze imediat birouri de informații care să îndrumeze pe toți ostașii ce nu-și găsesc unitățile.

“Gărzile militare din gări să fie imediat întărite și comandate de un ofițer activ din garnizoana cea mai apropiată.

“Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoțit de o gardă comandată de un subofițer care va face poliție în tren la oprire în stații.

“Comandantul Gorun

Șef de stat major

“General de Armată Adj. C. Ilasievici

G-l Tătăranu”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar 155, f. 125

*

(Sinteză informativă - 2 iulie 1940)

“(...) Frații Birnbaum [din Brăila] afirmă că «Multora dintre români le-a sunat ceasul».

“Iancu zis Jean a amenințat un birjar că «În curând steagul roșu va fâlfâi și deasupra Palatului Regal»”(…)

Biblioteca Academiei Române, Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3.377, f. 14-19. Copie

*

“TELEGRAMA Granița, 346, 3, 14

[3 iulie 1940]

“Atitudinea ostilă a populației evreești care se manifestă tot mai accentuat în zona Prutului face ca centrele populate de

această minoritate să constituie un focar comunist periculos în dispozitivul armatei. Situația operativă actuală impunând măsuri imediate de înlăturare a acestui pericol, armata a luat următoarele măsuri:

“Evreii din Fălciu târg și Drânceni târg, județul Fălciu, care doresc - să fie trecuți imediat în Basarabia; cei care nu doresc însă sunt semnalati ca agitatori să fie internați provizoriu în zona Vidra, Județul Putna: s-a dat ordin Reg. 3 Jandarmi să organizeze o regiune de internare provizorie în această zonă.

“Comandantul Graniței

“General de corp de armată

“N. Ciupercă

Nr. 21473 din 3 iulie 1940”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155 f. 155

*

“TELEGRAMA - Brumar către Marele Stat Major, Secția 2-a

“Brumar; 87, 2, 7 1940, ora 10,30

“RAPORT INFORMATIV No. 1814 din 3 iulie 1940

“1) Eri, 2.7. 1940, la 15, în gara Scânteia doi soldați evrei au fost bătuți de către militari și aruncați pe fereastră, din tren, fără a li se cauza răni grave.

“2) Un convoiu de 35-40 căruțe cu soldați din Reg-tul 3 Grăniceri trecând prin satul Săuceni - Botoșani s-au dedat la dezordini, căutând evrei pentru a-i molesta. Prin intervențiile jandarmilor lucrurile s-au liniștit.

“3) În zilele de 1 și 2. 7. 1940 pe distanța Verești-Pășcani au fost aruncați din tren 14 evrei.

“4) Un vagon cu refugiați evrei pentru Basarabia, atașat la trenul București-Iași din seara de 2.7. 1940 a fost atacat cu focuri de armă dintr-un vagon alăturat, între stațiile Vaslui-Bălteni. 3 morți și 6 răniți.

“5) La sosirea în Iași a unui vagon cu evrei ce veneau dinspre Galați, eri, 2.7. 1940 la ora 16, aceștia au început să strige că au fost bătuți de civili între stațiile Vaslui-Grajduri și Bârnova, creind alarmă.

“6) Urmare la raportul informativ No. 1783 din 1.7. 1940

“Cu ocazia agresiunii produsă la Dorohoi, Regimentul 4 Jandarmi informează că sunt 53 morți și 6 răniți.

“Șeful Biroului Stat. Mil. Iași

“Lt. Colonel (ss) Palade

“Transmisă Brumar de Ofițerul Danțos 3.7. 1940”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 207. Copie.

*

“Din ‘Pesti Ujság’ - 3 iulie 1940, Budapesta
“PRESA ITALIANĂ CONDAMNĂ
UNELTIRILE EVREILOR DIN ROMÂNIA - Iulie 1940

“*Roma*”. Interesul ziarelor italiene față de evenimentele din România a mai scăzut. Ziarele fac cunoscute comunicatele oficiale ale guvernelor român și sovietic în legătură cu evenimentele din Basarabia și Bucovina. Știrile referitoare la conflictul dintre autoritățile românești și jidovime au produs mare vâlvă la Roma.

“Ziarele italiene accentuează că *Evreii au provocat incidente sângeroase prin atitudinea lor provocatoare* (subl. în text).

“După corespondentul din București al ziarului ‘Giornale d’Italia’, populația românească primește știrile cu oarecare calm, însă evreii nu-și pot păstra sângele rece. ‘Giornale d’Italia’ vorbește despre atitudine evreilor din România, care, îndemnați de cei din Londra, doresc a provoca un războiu civil. Planul sioniștilor din Londra însă nu a reușit și evreii din România nu vor apăra Marea Britanie”.

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 501.

*

“CORPUL GRĂNICERILOR, Stat Major
“Informațiuni obținute în ziua de 2 Iulie 1940 până la ora 18
“Frontiera cu URSS

“Extras din darea de seamă a Grupului 3 Gr. pază asupra modului cum s-au făcut operațiunile de evacuare a parte din subunități.

“1. În sectorul companiei 6 Gr. Pază Cozmeni primele forțe sovietice trecute pe teritoriul românesc au fost unități de tancuri în valoare de circa 600, dirijate pe direcțiile (...), urmate îndeaproape de circa un escadron de cavalerie care opera în grupuri de 2-3 călăreți. Acești călăreți pare că aveau însărcinarea să exploateze panica produsă, să dezarmeze și să escorteze trupele noastre.

“2) În sectorul Companiei 7-a Gr. Pază Carapciu ocuparea teritoriului s-a efectuat cu tankuri (circa 200) care acționau în serie și la intervale de timp. Erau urmate apoi de unități de cavalerie, în aceeași formație și cu aceeași însărcinare.

“3. Atitudinea forțelor sovietice față de trupele noastre a fost cât se poate de ostilă. Parte din tankurile sovietice care în

majoritate nu au respectat orariul de plecare, au devastat trupele noastre în retragere, folosind tankurile ca mijloc de transport de arme pentru înarmarea populației ucrainene. Aceștia [ucrainenii] înarmați, s-au dedat la atacarea convoaielor noastre, omorând și jefuind soldații care treceau izolați.

“4. O Brigadă de Infanterie sovietică înaintând pe valea Prutului a tăiat retragerea Companiei 1-a Gr. Pază Lipnic, Companiei 2-a Pază Româncăuți și Companiei de rezervă din Batalionul 1 Gr. Pază Briceni. Trupa a fost în întregime desarmată iar parte din ofițeri, printre care și Maiorul Georgescu C., Comandantul Batalionului Briceni au fost arestați. Maiorul Georgescu a scăpat mituindu-i cu suma de 5.000 lei. Întreaga avere a subunităților a fost jefuită fie de trupele sovietice, fie de populația ucraineană sau bandele de comuniști.

“5. În ziua de 28. VI 1940, Domnul General Iliescu urma să aibă o întrunire cu parlamentarii sovietici în Zvanice (în fața satului Atachi). Contrar hotărârilor anterioare, Delegația Sovietică trecuse deja frontiera și întrunirea a avut loc la Hotin. Parlamentarul rus era însoțit de o gardă de soldați sovietici care țineau puștile mitraliere întinse asupra soldaților noștri, pe teritoriul românesc.

“Atitudinea delegaților sovietici a fost foarte necuviincioasă. Când Domnul General s-a legitimat, parlamentarul sovietic a spus că și el este General și vorbește de la egal la egal.

Între timp trecuse frontieră încă o Companie sovietică. Ofițerii noștri au fost duși la Cercul de Recrutare Hotin, unde au fost ținuți sub stare de arest. Foarte târziu, după ce au primit instrucțiuni - zic ei - li s-a dat drumul.

“6. În momentul retragerii trupelor noastre din Hotin, comuniștii și evreii în număr foarte mare, manifestau ostil contra Armatei Române. Un ofițer de cavalerie pentru a-i intimida, a îndreptat o armă automată asupra lor. În acest timp, venind o patrulă sovietică, manifestanții i-au făcut loc după care au deschis focuri împușcând câțiva soldați, calul și mânzul căpitanului Teohari C., comandantul Companiei Gr. Pază Hotin. Trupa întreagă desarmată, cu foarte mare greutate s-a putut degaja pentru a se putea retrage.

“7. În general sovieticii s-au purtat foarte rău cu ofițerii și trupa ce le-a căzut în mână. Ofițerilor și subofițerilor li s-au rupt epoleții, batjocorindu-i, iar parte din ei fiind reținuți. Au căutat să desorganizeze unitățile, îndemnând ostașii să plece la vetrele lor, lucru pe care mulți basarabeni și bucovineni l-au făcut.

“Concluziuni asupra valorii trupelor sovietice:

“Șofeuri și mecanici buni.

“Ofițerii, trupa și mai ales cei din infanterie, foarte slab pregătiți și nedisciplinați.

“Majoritatea din ocupanții tankurilor erau beți.

“Material slab. Tankete vechi și uzate.

“Modul de comportare a unităților de grăniceri în retragere:

“Deși izolați și legătura dintre unitățile de grăniceri și trupele de acoperire a fost aproape inexistentă, subunitățile de pază s-au retras în bune condițiuni, fie pe itinerariile stabilite, fie pe drumurile care le apreciau neocupate și mai ascunse.

“Unitățile și subunitățile de grănicerii nu li s-a făcut cunoscut la timp ordinul de retragere de către unitățile de acoperire, din care cauză, retragerea lor s-a făcut cu întârziere și în majoritatea cazurilor, după ce ele au fost devastate de trupele sovietice.

“Buna stare morală a grănicerilor a făcut ca retragerea să fie executată în condiții optime, în afară de faptul că din cauza lipsei de timp nu au putut salva nimic din avutul subunităților. Puținul ce putuse fi salvat a fost prădat în timpul retragerii, fie de soldații sovietici, fie de populația comunizată.

“Ordinul de retragere a fost primit cu multă nedumerire. Părăsirea teritoriului național fără luptă a desorientat la început, atât pe ofițeri cât și trupa care, deși în inferioritate ca număr și dotare, ar fi vrut cu tot dinadinsul să reziste puhoiului dușman pe care îl deprecia ca pregătire.

“Totuși această măsură care li s-a explicat ulterior de ofițeri că este generală și hotărâtă în interesul Statului, nu a avut nici o influență asupra spiritului de disciplină al ostașilor, care s-au retras în ordine spre locurile de regroupare, cu toată oboseala și peripețiile înfruntate, cauzate în drumul lor de bande de evrei comunizați.

“Moralul lor se menține încă ridicat și privesc cu încredere viitorul.

“Comandantul Corpului Grănicerilor

“General de divizie Th. Șerb

“Șeful de Stat Major

“Maior Gh. Constantinescu”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155. f. 107-109. Original.

*

“BIROUL STATISTIC

[3 Iulie 1940]

“TELEGRAMA No. 11910

“GORUN către MARELE STAT MAJOR SECȚIA II

“În dimineața de 2 Iulie Reg. 3 grăniceri Pază, venind din Basarabia unde a avut dificultăți foarte mari cu evreii de la Nord de Prut, trecând prin Dorohoi, s-au răzbunat. Au împușcat mortal 40 și rănit 15. S-au devastat câteva prăvălii.

“Liniștea a fost restabilită imediat cu ofițerii și trupa lui Ghiocel [cod: Corpul 8 de armată].

“Regimentul 3 Pază nu are nici o pierdere.

“Comunicarea o face Colonel Halunga, șeful de stat major al lui Ghiocel.

“D.O. Șeful de Stat Major

“General Tătăranu No. 11910 din 3 iulie 1940”

Biblioteca Academiei Române. Arhiva Istorică., fond XXIV, dosar 3347, f. 88. Copie.

*

“TELEGRAMA GORUN către MARELE STAT MAJOR
[Secția 2-a]

“Gorun Nr. 162 din 4.7.1940 ora 21,50

“RAPORT CONTRAINFORMATIV - 4 iulie 1940

“Urmare la Nr. 11342 din 3 Iulie 1940 din zona Glia
[cod.:Grupul de Armate nr. I]

“1) *Dela Ghiocel*

“Organele Jandarmeriei și Curtea Marțială a Diviziei 6-a au constatat că devastările diverselor prăvălii și locuințe, la Dorohoi, în ziua de 1 Iulie a.c. s-a făcut de către soldații Legiunei de Jandarmi Hotin și Regimentul 3 Grăniceri pe tot axul șoselei ce trece prin Dorohoi. Focurile au fost trase de soldați. Sunt 43 morți dintre care 7 militari. Majoritatea morților au fost în regiunea cimitirului evreesc, adică la eșirea Sud-Est Dorohoi. Victimele sunt evrei. Panica a fost provocată de zvonul lansat poate intenționat că la gară se găsesc tankuri rusești care trag. După circa o oră panica a încetat, populația reluându-și calmul. Din cauza focurilor trase unitățile ce eșiseră din Dorohoi spre Botoșani au început să fugă, lansând zvonul că vin rușii. Au fost liniștiți de un ofițer trimis de comandament cu auto în urma lor.

“2) *Dela Pin [cod.: Armata 3]*

“Moralul unităților este bun. Până la 2 Iulie ora 2 au dezeratat 39 soldați de origine rusă din unitățile Pajiștei [cod: Corpul 8 Armată]. Aceștia locuiau în teritoriul predat. În prezent la Pajiștea sunt arestați 12 soldați din Regimentul 56 Infanterie, prinși în situații dubioase după retragerea regimentului. Populația nu are sentimente ostile.

“3) *Dela Brândușa [cod.: Divizia 7 infanterie]*

“a) Nu s-au semnalat cazuri de părăsirea unităților de către ofițeri sau subofițeri, decât numai un Locotenent, de origine ucraineană de la Brutăria nr. 7 Campanie și un farmacist Locotenent de origine evreu din Cernăuți aflat în Ambulanța Diviziei.

“b) Brândușa are un ofițer și circa 700 oameni trupă dispăruți.

“Se crede că unii ar fi reținuți de trupele sovietice, iar majoritatea dezertori.

“REPARTIZAT:

“Comandam. G-ral al Pazei Terit.

“Secția III-a a M.St. Major

“Biroul 1, Secția 2-a M.St. M.

“Subbiroul 2/Bir.2, Secția 2-a M.St. Major”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nr. 155, f. 238

*

TELEGRAMA - DUD [cod.: Corpul 1 Armată] către M.St. Major, Secția II-a - No. 141 din 4.7.1940, ora 20,40

RAPORT INFORMATIV No. 1859-149 din 4 Iulie 1940

“1) În cursul zilei de 4.7. nu se semnalează până în prezent noi incidente și agresiuni antisemite.

“2) Dintre agresiunile petrecute în zilele de 2 și 3 Iulie a.c. se raportează astăzi, de către organele de poliție și jandarmerie din zonă.

“Agresiunea contra unui număr de 53 evrei, dintre care unii, cu răni ușoare au fost pansați. Au fost deasemenea patru morți pe distanța Pașcani-Dolhasca, toți evrei ce au sărit din tren și șapte găsiți în pădurea Probota-Baia. Se fac cercetări.

“3) În ziua de 3.7. a.c. a fost jefuită o prăvălie din Iași de către soldați.

“4) Poliția Roman raportează că asupra individului Isac Marcu din acel oraș s-au găsit manifeste comuniste.

“5) Poliția Fălticeni comunică că în seara de 2.7. un individ rămas neidentificat a fost surprins de santinela postului de radio emisiune al Gliei, în grădina unde este instalat acesta.(...)

“6) În noaptea de 1/2. 7 s-a tras un foc de armă dela colțul cazarmei Flotilei 1 Aviație Iași, asupra telegrafistului de la Secția Aviației civile. Glonțul pătrunzând pe fereastră fără a-și atinge scopul.

“7) La Bacău a fost descoperită o adunare clandestină sionistă la care au luat parte mai mulți tineri. Sunt 10 arestări. Tinerii sunt originari din Bacău, Iași, Tighina și Cernăuți.

“La Galați există un număr de circa 10.000 de evrei ce vor

să se refugieze în Basarabia, cazați în mai multe șleपुरi în mijlocul Dunărei. Problema hranei, igienei este foarte grea. S-a intervenit de rezidență pentru soluționarea problemei.

“9) Populația evreească agitată și intimidată de ultimele agresțiuni. A început a fi prudentă în manifestări. În urma măsurilor de pază luate se constată liniște în zonă.”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 1, dosar nr. 531, f. 164-165. Copie.

*

“CORPUL GRĂNICERILOR, Stat Major

“INFORAMAȚIUNI OBTINUTE PÂNĂ LA 4.VII.1940

orele 12

“FRONTIERA CU URSSS

“Imediat după retragerea ultimului element al armatei noastre, evreii și ucrainenii au arborat drapele roșii pe toate clădirile, manifestând în grupuri compacte pe străzi, molestând funcționarii civili cari mai rămăseseră în orașul Cernăuți.

“Străzile sunt înțesate cu trupe. Magazinele sunt închise, afară de cele cu alimente, de unde rușii încarcă totul în camioane mari și transportă spre interior. Dela Liceul Militar au luat tot mobilierul și toată vesela. Populația de origine românească nu se vede pe străzi.

“Față de populația germană, care a primit dispozițiuni dela Consulatul German să rămână pe loc, chiar după ocupația sovietică, trupele roșii au o atitudine din ce în ce mai brutală. Spre exemplu se comunică cum că doi germani trebuiau să fie executați în cursul zilei de 30.VI. 1940, în fața casei germane. Informația din care rezultă că germanii au primit recomandări de a rămâne pe loc o deținem de la un redactor al ziarului DEUTSCHE TAGESPOST ce apare la Cernăuți cu sediul la casa germană. (...)

“Se face o intensă propagandă în defavoarea României (...) la noi ar fi revoluție, iar capul statului ar fi fost împușcat, astfel că trupele roșii au venit să elibereze pe cei asupriți de tirania boerilor români (...)

“Evreii sunt aceia care se ocupă în special cu propaganda. (...)

“Soldații și ofițerii sovietici întreabă încotro este Iașul. (...)

“În general se observă că unitățile sunt formate din tineri mongoli, între 18-25 ani. Spun că sunt aceia care au luat parte la ocuparea fostei Polonii.

“CONCLUZIUNI: (...)

“- Manifestațiunile de simpatie făcute de populația evreească și ucraineană la intrarea trupelor sovietice în Cernăuți.

“- Tratatamentul ostil al sovieticilor față de populația germană.

“- Propaganda deșănțată făcută printre populație contra conducerii administrației Statului Român. (...)

“Răul tratament aplicat trupei și ofițerilor noștri.

“Comandantul Corpului Grănicerilor

“General de divizie, Șeful de Stat Major Th. Șerb

“Maior Gh. Constantinescu”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 333, dosar nr. 97. f. 194-196. Original.

*

“SECRET

“ACȚIUNEA EVREEASCĂ

“I. EVREII ÎN BASARABIA ȘI BUCOVINA ÎN TIMPUL EVACUĂRII

“1. Comitetele Revoluționare:

“- La Chilia Nouă în calitatea de șef local al GPU, care execută toată acțiunea teroristă împotriva populației românești este evreul Dr. Rabinovici.

“Primar al orașului este fratele său, profesor de ebraică.

“2. Atentate și asasinate:

“- La Cernăuți evreii au devastat mai multe biserici, printre care și cea cu hramul Sf. Nicolae.

“- Depozitul de munițiuni din Rădăuți a fost atacat cu focuri de armă de către un grup de evrei, cari la riposta gărzii depozitului s-au retras lăsând 2 morți pe teren.

“- La Chișinău ziarele sovietice apărute după ocupație ‘Sovietskaia Bessarabia’ și ‘Bessarabskaia Pravda’ sunt conduse de redactori evrei.

“- La Cetatea Albă evreii comuniști au oprit un tren încercând să dezarmeze un batalion de artilerie [corect: divizion], renunțând la aceasta numai la intervenția trupelor sovietice.

“În același oraș au omorât pe protopopul județului Crișan Folescu, pe preotul Petru Siniță, pe șeful gării și pe ajutorul acestuia anume Ojov. Acțiunea teroristă a fost condusă de evreul Abram Carolic.

“- La Volintiri (Cetatea Albă), grupuri de manifestanți evrei au terorizat populația împușcând mai multe persoane printre care pe grefierul Știrbu Iosif, dela judecătoria de muncă.

“- La Bălți bande de evrei au atacat cu focuri de revolver populația civilă care se retrăgea; deasemeni au rupt crucile

bisericilor, arborând pavilionul roșu.

“- La Bolgrad, comuniștii circulau pe străzi având ca semn distinctiv steaua evreească cu 6 colțuri și o panglică roșie.

“- La Ismail morarii și brutarii, toți evrei, au refuzat să scoată pâinea cu o zi înainte de ultimatum, răspândind, imediat după anunțarea ultimatumului șvonul că lipsa de pâine se datorește faptului că făina a fost rechiziționată de armată. Șvonul a produs agitație iar bandele de teroriști evrei au devastat manutanța locală, omorând pe Locot. Alexandrescu și Plut. Major Jianu. Datorită tot instigațiilor evreo-comuniste, 20 din cei 23 soldați ai manutanței s-au răsculat ajutând la asasinarea celor menționați.

“- La Reni un grup de comuniști evrei isbeau cu buzdugane improvizate pe cei ce voiau să se refugieze pe vaporul ‘Carpați’ care pleca în țară. Vaporul nu a putut pleca din cauza acestor evrei decât tăind parâmele.

“- În gara Reni populația evreească a arborat pavilionul roșu. În comuna Ashita 2 soldați care rămăseseră în urmă au fost împușcați în picioare de populația evreească.

“- La Chilia Nouă comuniștii evrei au devastat bisericile, au arborat drapele roșii în localurile autorităților și au împiedecat populația să se refugieze în interiorul țării.

“- La Gura Humorului evreii au sechestrat autovehiculele nepermițând retragerea populației românești.

“- La Herța (Dorohoi) înainte de intrarea din greșeală a trupelor sovietice, evreii comuniști au ucis patru ofițeri români, iar zece soldați evrei dintr-un escadron de cavalerie și-au ucis locotenentul (informație neverificată).

“- La Roman, un căpitan a fost împușcat de patru evrei care imediat au fost omorâți cu baionetele de un grup de soldați (informație neverificată).

“- La Cucuteni (Iași) un evreu în haine militare scoțînd un revolver, probabil pentru a împușca un general, a fost linșat. (...)

“- La un punct dela fotificațiile de pe Nistru, un ofițer evreu a deteriorat aparatul de radio, așa încât detașamentul respectiv de lucru, fiind izolat, nu a putut lua la cunoștință de ultimatum decât la apariția trupelor sovietice. [...]

“II. EVREII DIN RESTUL ȚĂRII

“Continuând să aplice tactica, tinzând să arate că evreii din țara noastră nu vor fi făcuți sub nici un raport răspunzători de actele teroriste săvârșite de coreligionarii lor din provinciile ocupate împotriva populației autohtone și a autorităților, fruntașii evrei din Capitală au ales o delegație în frunte cu *Achile Șaraga*,

fost ajutor de primar, în scopul de a prezenta consilierului Regal Dr. Alex. Vaida Voevod, ministru de stat și a-i înainta o moțiune exprimând solidarizarea evreilor la doliul țării, odată cu protestul lor împotriva actelor de teroare săvârșite de coreligionarii lor în Basarabia și Bucovina.

“Pe de altă parte fruntașii evrei au transmis coreligionarilor lor dispozițiunea de a-și păstra calmul și, abținându-se dela manifestări menite să irite opinia publică românească, să-și continuea activitatea ca și în trecut, întrucât «se poate prevedea că cel puțin până în toamna anului curent, Statul român nu va adopta nici o măsură efectivă menită să elimine din viața socială pe evrei».

“Cu toate recomandările de liniște și comportare ireproșabilă față de autohtoni primite din partea conducătorilor pe de o parte, opinia publică evreească din Capitală și provincie continuă să rămână îngrijorată de perspectiva unor severe reacțiuni din partea Statului și a populației românești, iar pe de alta, se produc noi acte din partea evreilor menite să evidențieze profunda lor aversiune pentru poporul, armata și conducătorii Statului nostru.

“În acest sens, se relevă impresia de panică produsă de șovonul care se încearcă a se lansa printre evrei, privind intenția Consilierului Regal N. Iorga de a alcătui un memoriu pe care să-l înainteze forurilor superioare conducătoare, în care reeditând unul din punctele de program ale fostului partid național-democrat, să ceară expulzarea imediată a evreilor pentru a fi puși astfel în imposibilitatea ca organizându-se să poată eluda măsurile antisemite ce se vor lua de către autorități.

“Cât privește manifestările trădând sentimentele ostile ale evreilor față de țara noastră se menționează între altele următoarele:

“În portul Constanța majoritatea birourilor de expediție și vânzare fiind deținute de evrei, aceștia interzic expedierea materialelor și mărfurilor aflate în depozite scontând o eventuală ocupare inamică a Dobrogei.

“Se menționează că o bună parte a materialelor aflate în depozite sunt destinate a fi folosite pentru apărarea națională.

“La Galați evreul *Max*, patronul prăvăliei de haine vechi ‘Braufman Sami’ din Piața Nouă a fost auzit de către un grup de refugiați adresând amenințări românilor, spunând între altele că «peste 5 zile le va plăti el polița».

“Deasemeni evreul *Schächter*, proprietarul unei băcănii din acel oraș, deși este bine aprovizionat, refuză categoric să vândă orice fel de marfă clienților români, la adresa cărora proferă injurii și amenințări.

“La Brăila (...) frații *Birnbaum* (...) afirmă că «multor dintre români le-a sunat ceasul» și că au ei pe câțiva cu care să se răfuiască.

“(...) Carol Wurmbrandt (...) nu se sfiește să spună tuturor că «este mândru de originea lui evreească»

“Iancu zis Jean (...) a amenințat pe un birjar că «în curând steagul roșu va fâlfâi și deasupra Palatului Regal» ”(...)

Biblioteca Academiei Române; Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3.377, f. 14-19. Copie.

*

“TELEGRAMĂ - GRANIȚA [cod: Armata 4] către

“MARELE STAT MAJOR, Secția II-a

“Granița 396-4/7- 3440 [4 iulie 1940]

“1. Exodul populației a încetat. Pe timpul evacuării au trecut la Țuțora mii de refugiați din Basarabia. Pe podul Daroieni 400, majoritatea intelectuali. Ei sunt deprimați.

“2. Populația românească din Basarabia rezervată: se poate observa o deprimare și regretul că trupele române au părăsit Basarabia. Populația germană de asemenea nu se arată entuziasmată de sosirea trupelor sovietice.

“3. Acțiunea de răzbunare a militarilor români care sosesc izolați din Basarabia continuă să se manifesteze contra evreilor. Actele de răzbunare se petrec mai mult în trenuri. (...)

“4. Fruntașul Catrinu Alexandru ctg. 1937 [șofer] la mașina delegatului M.St.M. (...) a împușcat mortal pe fruntașul T.R. Schur.

“Cazul se cercetează.

“D.O. Șef de Stat Major Colonel (ss) Mardari”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar 155, f. 250

*

Din Journal de Genève, 5 Iulie 1940

“Scene tragice în Basarabia și Bucovina”

“Refugiații sosiți din Basarabia și din Bucovina povestesc că între trupele sovietice și autoritățile românești s-ar fi produs excese. Numeroase biserici au fost prădate și incendiate (...). Adversarii politici ai comuniștilor cât și preoții ar fi fost maltratați și împiedecați. (...) Poliția a fost atacată iar trenurile cu refugiați care se pregăteau să plece au fost lovite cu pietre. (...) Un alt refugiat din Basarabia povestește că a văzut alergând către gară un preot ortodox pe care comuniștii voiau să-l împuște. (...) persoane povestesc că primarul Cernăuțiului a fost grav rănit. El

a fost destituit și înlocuit printr-un avocat comunist destul de cunoscut. Autoritățile sovietice se degajează de orice răspundere (...) susținând că [incidentele] s-au produs înainte de sosirea trupelor sovietice. Cercurile românești spun că nu vor uita niciodată faptul că Sovietele nu au lăsat autorităților românești timpul necesar (...) Refugiații pretind că *90% din populația evreească a rămas în teritoriile ocupate* (subl. în text). Cea mai mare parte din evrei aparțin clasei sărace. Evreii bogați s-au refugiat însă în mare grabă. Svonuri neconfirmate încă susțin că ar fi fost incendiată catedrala ortodoxă din Cernăuți și că Episcopul ar fi rămas la postul său, cu toate că era cunoscut ca un mare dușman al comuniștilor. Autoritățile însărcinate să se ocupe de refugiați afirmă că aproape 100.000 de familii s-au refugiat din Bucovina de Nord și din Basarabia.”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2; dosar nr. 941, f. 491-492

*

“Nota informativă nr. 133 (din 6 iulie 1940):

“Activitatea în Cernăuți în primele zile de ocupare

“1. Vineri 29 iunie 1940.

“La ora 14 s-au adunat în Piața Unirii din Cernăuți circa 200 lucrători exclusiv evrei care aveau cu ei un steag roșu ce avea cusut pe el secera și ciocanul, arborându-l pe clădirea primăriei (...) și tabloul lui Stalin și Molotov pe monumentul Unirii (...) Acești lucrători erau sub conducerea cunoscutului comunist evreu Vagner. La ora 16 aceeași coloană de lucrători evrei s-a dus la podul de peste Prut, pe drum încolonându-se și alți lucrători cu steaguri roșii în mână, unde au primit trupele [sovietice] cu urale și strigăte ce ajunseseră la delir. Vagner a cerut pentru toți lucrătorii arme ca să plece și să apere populația autohtonă contra burgheziei române, formând așa zisa poliție muncitorească. După intrarea trupelor în oraș, toți acești muncitori au primit de la trupele sovietice arme, postându-se în fața clădirilor ce trebuiau ocupate de autoritățile de stat, formând paza care a stat până Duminică seara.

“2. Sâmbătă 29 iunie 1940.

“(...) comandantul sovietic al orașului Cernăuți a dat dispozițiuni ca toate prăvăliile să fie închise în afară de restaurante și băcăni (...)

“3. Duminică 30 iunie 1940.

“A apărut un comunicat sovietic în limbile ucraineană, evreească, germană și română în care se repetă ordonanța privi-

toare la închiderea prăvăliilor și [la interzicerea] vânzarea băuturilor spirtoase în afară de bere. Ordonanța mai prevedea: circulația se interzice după ora 21; orașul se declară în stare de asediu (...) Toți posesorii de arme, inclusiv cei care le-au primit de la trupele sovietice (...) [sunt convocați] la comandatură spre a le depune (...).

“4. *Luni 1 iulie 1940*. S-au depus toate armele, ceea ce n-a plăcut evreilor. (...)”

“5. (...) Marți dimineața s-a prezentat la oficiul de telefoane un diriginte venit din interiorul Rusiei, evreu și un inginer, tot evreu.” (...)”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, dosar nt. 155, f. 321-322. Copie

*

SECRET

7 Iulie 1940

ACȚIUNEA EVREEASCĂ
I. EVREII ÎN BASARABIA ȘI BUCOVINA
ÎN TIMPUL EVACUĂRII

“Atentate și asasinate.

“Din relatările tuturor refugiaților din provinciile răpite reiese că atitudinea manifestată de populația evreească din aceste provincii, atât față de armata română în retragere, cât și față de populația civilă ce se refugia a luat forme care depășesc o imaginație chiar divagantă. Imediat după anunțarea ultimatumului sovietic și înainte de intrarea Armatei Roșii, în toate orașele basarabene și nord bucovinene, s-au format grupuri de evrei înarmați, în majoritate tineret de ambe sexe, care numaidecât au început acțiunea teroristă. Au fost împușcați cu predilecție funcționarii judecăto-rești, polițienești, slujitorii altarului, precum și financieri, aceștia din urmă cu ocazia devalizării casierilor Statului, întrucât, în afară de zelul revoluționar, bandele au arătat o pronunțată tendință pentru adunarea de capital, în flagrantă contradicție cu principiile anticapitaliste cuprinse în doctrina în numele căreia își desfășurau acțiunea.

“Nu a fost cruțată nici armata (...): ofițeri, sub-ofițeri, soldați, chiar fără a fi contrazis intențiile comuniștilor evrei, au fost împușcați sau schingiuiți. Au fost cazuri (...) când executările au luat aspectul unei sinistre vânători de oameni în care tot ce putea constitui un element reprezentativ românesc stimula activitatea sângeroasă a tinerilor teroriști evrei. Conexînd scopurile teroriste cu cele de natură de a produce avantagii materiale, evreii comuniști nu s-au mulțumit de a jefui locuințele

românești și bisericile creștine, dar atunci când erau în superioritate numerică, opreau refugiați pentru a-i prăda de puținul pe care aceștia încercau a-l salva cu ei.

“La Chișinău, 400-500 evrei comuniști constituiți în bandă, înarmați cu puști, revolvere, alții cu pietre și bastoane au cerut Dr-ului Ioneț, medicul spitalului de copii ca imediat clădirea să fie predată. La încercarea medicului de a calma spiritele, l-au împușcat, după care au năvălit în spital, devastându-l complet, iar copiii aflați internați omorându-i și aruncându-i afară pe geamuri.

“În comuna Olănești (Cetatea Albă) învățătoarea Irina Țapu a fost împușcată de bandele evreești unite cu cele bulgărești. (...)

“În Olănești (Tighina) autoritățile locale au fost omorâte de bandele teroriste.

“ (...) au fost împușcați de către bandele comuniste evreești colonelul Cernobescu (?), comandantul Reg. 7 Vânători Chișinău împreună cu căpitanul de rezervă Grumvescu [?], fost primar de Ungheni.

“ (...) au fost asasinați sau prinși - printre alții - Col. Cornea dela Reg. 8 Roșiori, Col. Grenaru, Maior Millo, Căpitan Posu, Căpitan Al. Mavrocordat.

“La Rădăuți plutonierul Major Diaconu Ion, fost la Cercul de Recrutare (...) a fost molestat de o bandă de teroriști evrei care i-au rupt epoleții.

“II. EVREII ÎN RESTUL ȚĂRII:

“În puține împrejurări ca acelea prin care trecem azi populația evreiască din țara noastră a reacționat atât de uniform, evreii părăsind pe cât posibil contactul cu populația autohtonă. (...) Conștienți de rolul important ce dețin în viața economic și comercială, iar pe de altă parte încredințați de avantajile ce decurg pentru ei, în actuala situație politică internă, din puternică solidaritate de rasă, evreii și-au regăsit în parte echilibru moral și, în așteptarea evenimentelor, se mențin într-o strictă rezervă.

“ (...) O atitudine distinctă, care se caracterizează printr-o vie aversiune împotriva țării noastre, manifestă în prezent evreii încadrați în mișcarea sioniștilor revizioniști. Conducătorii revizioniștilor au dat (...) dispozițiuni precise partizanilor lor, deținători de capitaluri în diferite întreprinderi înființate în colaborare cu românii și germanii, să se retragă din afaceri. Totodată s-a interzis membrilor deținători de valori și caselor de credit evreești să acorde împrumuturi creștinilor, oricât de mare ar fi dobânda ce li se oferă.

“În schimb s-a decis intensificarea colectării de fonduri,

îndeosebi în scopul ajutorării familiilor refugiaților evrei din Basarabia și Bucovina, cât și acelora din țară cari au suferit de pe urma acțiunilor populației românești față de actele de banditism săvârșite de evreii din provinciile răpite.

“Pe de altă parte este de relevat, ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animați față de populația autohtonă, inițiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care și *A. Bruchnor, Paula Schönfeld și Rolly Petreanu*, de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală o slujbă religioasă, constituind «*un blestem contra românilor*»” (sublinieri în text). (...)

“Tot în legătură cu fondurile evreești, printre evreii sioniști din Capitală se discută știrea după care, la Chișinău, evreii comuniști au devastat sediul organizației sioniste, ridicând chiar mașinile de scris și însușindu-și sumele colectate.

“Reacțiunea populației românești față de cele petrecute în provinciile răpite și îndeosebi excesele de violență ce au avut loc în trenuri continuă să fie exploatare, împreună cu o întreagă serie de versiuni menite să evedențieze «rigorile pe care evreii vor fi nevoiți să le îndure sub noul regim din România» de către agenții comuniști și evrei basarabeni, în scopul determinării acestora de a se refugia în provinciile răpite.

“III. REACȚIUNEA POPULAȚIEI ROMÂNEȘTI

“- În ziua de 1 Iulie a.c. în trenul rapid Nr. 52, însoțitorul trenului și soldatul Popa au bătut pe evreul Max Mendel din București (...). În același tren mai mulți soldați au bătut (...) pe evreii Weiss P. Lupu din comuna Dej, Baruh Gross din Galați și Burcamin Gutman din Piatra Neamț.

“- În ziua de 2 Iulie a.c. din trenul Nr. 8006 Galați-Buzău evreul Hovenstein Simion din București a fost desbrăcat și lăsat în pielea goală, după care a fost aruncat jos în stația Făurei (...)

“- În noaptea de 3 spre 4 Iulie a.c. a fost găsit aruncat din tren între stațiile Tecuci și Cosmești evreul Leiba Segal (...); fiind rănit la cap, a fost internat în spital (...) Rănitul declară că a fost aruncat din tren (...) de mai mulți militari.

“- În aceeași noapte a fost bătut de militari (...) evreul Grepner Simion din Focșani: coborând în stația Râmnicul Sărat pentru a reclama, a fost din nou bătut de un aviator.

“- În ziua de 4 Iulie a.c. a fost adus în stația Dedulești la Brăila (...) evreul botezat Heliab Panait, licențiat al Academiei Comerciale (...) grav rănit la cap. Numitul a declarat că (...) a fost insultat de mai mulți călători din tren, apoi aruncat jos. Nu

cunoaște pe agresori, însă crede că unul ar fi polițist, iar altul artist la Teatrul Muncă și Voe Bună.

“- Din trenul rapid Nr. 51 au fost aruncați, între stațiile Monteoru-Buzău, evreii Iancu Moise din Roman și Iosif Marcu din Opnic-Slănic, premilitar, care a fost tăiat de tren. Din același tren, între stațiile Bebecu și Joita au mai fost aruncați indivizii Schechter Izrail din București, soldat cu ordin de chemare al unui regiment de aviație care, în stare gravă, a fost transportat la spitalul militar din Buzău și Emanoil Rigler, de 37 ani, funcționar comercial din comuna Dudești-Ilfov.

“- Între stațiile Vintileanca și Ulmeni au fost aruncați din tren trei indivizi, fiind accidentați mortal. Până în prezent nu au fost identificați.

“- Cu trenul personal Nr. 508 a fost adus la stația Buzău (...) Locotenentul Beregler Edmund, originar din Hudoșul de Mureș-Turda, din compania de fortificații Râmnicu Sărat, aruncat din trenul rapid (...)

“IV. TRECEREA ÎN TERITORIUL OCUPAT DE SOVIETICI

“Se constată că afluența evreilor cari pleacă în provinciile răpite a scăzut într-o oarecare măsură (...) La această situație a contribuit în bună parte poate și faptul că Legația URSS, nefiind în posesia unor instrucțiuni prea detaliate nu dă lămuriri cuprinzătoare (...)”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941, f. 558-566 Copie.

*

“Comandamentul M.U.[cod: Div. 1 Infanterie]

“Statul Major, Biroul 2 SECRET

Nr. 40193/8 Iulie 1940

“BULETIN CONTRAINFORMATIV

“I. STAREA DE SPIRIT ÎN ARMATĂ: În general bună.

“II. POPULAȚIA CIVILĂ

“1. Populația românească

“Desfășurarea evenimentelor menține populația românească în aceeași stare de neliniște și îndurerare. Incidentele recente de pe frontiera de Est au provocat oarecari îngrijorări între locuitorii din zona acestei frontiere.

“Se semnalează că populația din Iași este impresionată și revoltată de faptele comise de evrei cu ocazia evacuării Basarabiei. O reacțiune contra evreilor n-ar fi exclusă. (...)”

“În legătură cu evacuarea teritoriului cedat URSS se semnalează: actele ostile ale evreilor din Bucovina și Basarabia au determinat unele reacțiuni în rândurile elementului românesc.(...)

“Plutonierul Marinescu Petre din Regimentul 1 Vânători, fiind oprit de o coloană rusă cu cisterne, a dezarmat, cu ajutorul câtorva soldați toată coloana, capturând armamentul și dând drumul trupei, dezarmată. Plutonierul a fost citat prin ordin de zi pe Armată, iar materialul capturat va fi înapoiat la cerere.

“Informațiile ce nu conțin a veni odată cu cei refugiați arată barbariile ce au de suferit românii, în special din partea evreilor și a comuniștilor din teritoriile cedate. În special evreii au fost aceia care au inițiat și au condus toate atrocitățile îndreptate contra elementului românesc. Se semnalează din Bucovina că un grup de 40 evrei au atacat cu focuri de armă depozitul de muniții al Garnizoanei Rădăuți. Atacul a fost respins de garda depozitului, doi atacatori rămânând în teren. (...)

“Diverse

“(...) În gara Dej militarii concentrați au bătut mai mulți evrei.

“Se bănuiește că Organizația ‘Magyar a magyar-ért’, prin agenți curieri ar fi lansat un apel către populația din Ardeal pentru ca, împreună cu evreii, să provoace tulburări, pregătind astfel o acțiune contra guvernului. Membrii Organizației ‘Rongyos Garda’ și ‘Szabad Csapatok’ au fost echipați militari și constituiți în unități speciale” (...)

“D.O., Șeful de Stat Major

“Colonel (ss) Gheorghiu

“pentru conformitate p. Șeful Bir. 2 Inf.

“Căpitan P. Dumitrescu”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 506, dosar nr. 20, f. 97-98. Copie.

*

“Dare de seamă asupra modului cum s-a desfășurat evacuarea Basarabiei (după primele informații culese)

“1. ORGANIZAREA EVACUĂRII

“Din declarațiile funcționarilor, militarilor și populației civile evacuați din BASARABIA și BUCOVINA, rezultă că nu a existat o organizare a evacuării.

“Majoritatea celor evacuați învinuiesc autoritățile militare superioare și guvernul care, deși informat din timp asupra intențiilor URSS, nu a permis funcționarilor și militarilor să-și evacueze familiile și avutul, ba mai mult, cei care au încercat să

facă acest lucru au fost opriți prin ordine severe, amenințați cu pedepse.

“La cele de mai sus se adaugă faptul că nu s-au dat dispozițiuni ca evacuarea funcționarilor de le telefoane și jandarmi să se facă odată cu trupele. Prin faptul că aceștia s-au evacuat mai înainte și, în general, fără un plan stabilit, legăturile telefonice au fost întrerupte, comuni-cările de ordine nu s-au mai putut da, iar actele de banditism provocate de populația minoritară și de evrei au început pe toată adâncimea zonei, punând în pericol și desorganizând retragerea trenurilor cu materiale, muniții, populație și chiar a unităților militare. Faptul că o parte din gărzile de C.F. n-au știut de evacuare și deci au rămas pe loc până târziu au asigurat scurgerea trenurilor și au împiedecat actele de terorism.

“2. ANUNȚAREA TARDIVĂ A EVACUĂREI

“(...) Autoritățile civile, poliție și jandarmerie primind ordinul de evacuare târziu, nu au anunțat imediat populația civilă, gândindu-se în general mai întâi la familiile și persoana lor. Evacuarea nu a fost anunțată nici în interior, așa că multă [lume] a plecat în ultimul timp în Basarabia, fără să fie prevenită de evacuare.

“3. ACȚIUNEA COMUNISTĂ ÎN PREAJMA EVACUĂREI

“În ziua de 27 VI a.c., cercurile comuniste, în mare măsură evrei, fiind încunoștințate de demersul URSS, au început propaganda filo-sovietică. În noaptea de 28/29 VI a.c. s-au răspândit manifeste comuniste tipărite, probabil în BUCUREȘTI, în ultimul timp (atacau problema PARTIDULUI NAȚIUNEI), și care se adresau soldaților din MOLDOVA, fiind aruncate în preajma cazărmilor, în atelierele CFR, în cartierele muncitorești etc. Vestea evacuării BASARABIEI a fost transmisă rapid în cercurile evreești și comuniste, organizându-se acțiuni de teroare (...)

“4. ACȚIUNEA TERORISTĂ A COMUNIȘTILOR ȘI EVREILOR PE TIMPUL EVACUĂREI

“(...) Manifeste comuniste aruncate din avioane în ziua de 29 VI îndemneau populația să împiedece evacuarea, ruinarea fabricilor, stațiile de cale ferată, podurile etc. (...) S-au aruncat și exemplare din ziarul “LIBERTATEA” în care se făcea apologia regimului sovietic care vine să salveze BASARABIA și BUCOVINA din mâinile românilor. Prin alte manifeste răspândite se îndemna muncitorimea și țăranii să lupte în contra pregătirii de război a ROMÂNIEI, pentru desconcentrare, înapoierea rechizițiilor și pentru un guvern popular de prietenie cu URSS; se

ataca de asemenea Coroana și guvernul, vinovați de toate provocările în contra Rusiei Sovietice. Atmosfera de ostilitate creată, populația evreiască și comuniștii s-au constituit în bande armate care s-au dedat la acte de sălbăticii împotriva familiilor celor care urmau să-și transporte puținul din averea lor pe care puteau să-l ducă în MOLDOVA.

“(...) Astfel au fost lăsate pradă bandelor de teroriști familiile funcționarilor și militarilor.

“TRANSPORTURILE DE EVACUARE

“(...) b) *Transportul și evacuarea populației civile*

“Cea mai mare greutate au întâmpinat-o funcționarii și populația civilă. Cu toate că unii dintre ei au reușit să-și împacheteze mobila și îmbrăcămintea, nu aveau cu ce le transporta până la gară, birjarii refuzând să-i servească. Chiar dacă unii reușeau să-și încarce bagajele în vreo căruță găsită întâmplător, erau întâmpinați de bande evreiești care devastau conținutul sau îl împărțeau. Trenurile fiind supra-încărcate, capii familiilor plecau în căutare de locuri, dar la întoarcere nu-și mai găseau familia.

“Această panică era produsă de bandele evreiești ce omorau pe funcționarii români, lansând în același timp șvonuri că toate podurile peste Prut sunt aruncate în aer. Toate acestea au înspăimântat funcționarii și locuitorii într-atât, încât unii au renunțat de a-și vedea familiile, plecând pe jos spre Prut, mulți dintre ei căzând victime bandelor evreiești și minoritare înșirate în satele din lungul drumului. (...)

“c) *Transportul evreilor din Moldova în Basarabia*

“În timp ce trupele și populația din Basarabia îndura toate lipsurile și batjocura evreilor, neavînd unii dintre ei decât cămașa, evreii ce se evacuaau în Basarabia erau îmbrăcați în haine de sărbătoare, cu enorme cantități de bagaje și însemnate sume de bani. Acești indivizi, precum și bagajele lor au trecut necontrolate de nici o autoritate română”. (...)

“Șeful Biroului Statistic Militar ‘Iași’

“Locot. Colonel Ion Palade”

Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr.982, f. 116-156. Original.

*

Carol al II-lea, **Jurnal**:

“La 30 iunie [1940]: Incidente, mai ales cu populația evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S-au împușcat funcționari,

s-au atacat chiar unități militare”.

“*La 1 iulie*: Tot aceleași știri asupra exceselor și agresiunilor din partea evreilor și comuniștilor. Ele se fac mai ales asupra ofițerilor care sunt adesea bătuți și degradați” [li s-au rupt/smuls epoleții, n. m. P.G].

“*La 3 iulie*: Știrile din Basarabia sunt foarte triste. Azi a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărâtă zi de doliu național. Steaguri cernite, în bernă. Evreii și comuniștii s-au purtat oribil. Asasinatele și molestările mă fac să mă tem că se vor produce reacții primejdioase”.

“*La 6 iulie*: Știrile din țară sunt îngrijorătoare; purtarea evreilor din Basarabia și Bucovina a fost așa de rea cu ocazia evacuării încât a provocat o reacție și o indignare care se manifestă prin excese, asasinate, devastări”.

IV

“Din inițiativa lui N. Iorga, **memoriu-protest** (adresat Parlamentului), semnat: Maniu, C.I. Brătianu, N. Lupu, Al. Lapedatu, Halippa.

*

“Toate criticile împotriva guvernului, a regelui, a armatei: cenzurate”.

*

Generalul Ion Antonescu, în scrisoarea către Carol II, înmănată cu ocazia unei audiențe [în iulie 1940] - urmarea: Antonescu a fost arestat și sechestrat la mănăstirea Bistrița...

“Majestate, Țara se prăbușește. În Basarabia și în Bucovina se petrec scene sfâșietoare. Funcționarii, familiile lor și ale ofițerilor au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii. (...) Poporul și armata au fost dezarmați fără luptă. Demoralizarea lor este fără limite. Lipsa lor de încredere în conducători este totală. Ura lor împotriva vinovaților, a tuturor vinovaților de ieri și de azi crește.

“Consiliul de Coroană v-a hotărât să cedați. Deciziunea a dezlănțuit haosul. Consecința lui, anarhia și anarhizarea sunt numai la începutul lor. Țara care simte, țara care vede, țara care

presimte, țara toată e consternată, în panică - consternată și în panică fiindcă a auzit de repetate ori pe primii miniștri, pe miniștrii ei declarând că «Sântem înarmați până în dinți», că «Nu vom ceda nici o brazdă», că «Să avem încredere oarbă și fără control în șefi, în priceperea și înțelepciunea regelui». Nici o replică n-a fost tolerată. Orice strigăt public, de alarmă a fost înăbușit, adesea sângeros. Țara a mai avut încredere fiindcă generalul pe care Majestatea Voastră l-a acoperit cu cea mai mare încredere [Florea Țenescu, n.m. P.G.] a declarat la un banchet că sânteți «cel mai puternic rege din Europa» și în neuitata și recenta declarație de la Chișinău (...) a asigurat-o că a încins-o cu un stăvilar de foc, de fier, de beton peste care nu se va trece.

“Realitatea s-a răzbunat - fiindcă era alta. (...)”

“Am prevenit de ani de zile, în scris, verbal, guvernele, pe șefii militari, pe Majestatea Ta că va veni catastrofa de azi. Metodele întrebuintate în selecționare și în conducere trebuiau să ne ducă fatal la aceasta. Am fost însă socotit răzvrătit și lovit ca atare. (...)”

“Ascultă-mă cel puțin în acest ceas, Majestate. N-am fost un dușman al Majestății Tale. Am fost un slujitor fanatic al acestui neam. Am fost înlăturat prin intrigi și calomnii de acei care au adus țara unde este și de forțe oculte. Nu mai asculta de aceștia, Majestate.

“Ei te-au adus unde ești și ne-au adus unde ne găsim.

“Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate”.

*

Până și jurnaliștii simpatizanți ai Sovietelor ca Tudor Teodorescu-Braniște au scris pagini de durere și de revoltă împotriva “nedreptății istorice: răpirea Basarabiei și a Bucovinei”.

*

S-a instaurat cenzura(rea) textelor critice la adresa guvernanților. Victime cunoscute: N. Iorga, Stelian Popescu - care a publicat integral articolul abia după alungarea lui Carol II - printre altele scria:

“Acei oameni care ne-au asigurat că grija lor de căpetenie este apărarea țării, după două ore de consfătuire au ajuns să hotărască cedarea fără murmur a pământului țării”.

“Nu se nenorocește un neam întreg pentru decenii, poate pentru secole, fără să se stabilească răspunderile”.

*

Cunoscute erau atitudinile critice ale generalilor Ciupercă și Șteflea care, într-o convorbire cu generalul Iacobici i-a(u) spus:

«Te rog amintește domnului general Țenescu că tot “alte considerente” au făcut să ne prăpădim aproape o armată. Ar fi timpul ca “alte considerente” să nu mai joace rol în operațiuni».

*

În **Jurnalul** său, Grigore Gafencu găsea că:

(...) “răspunsurile românești [la ultimatumul sovietic] au fost greșit concepute și foarte prost formulate. La pretențiile rusești referitoare la drepturile istorice și etnice ale Rusiei asupra Basarabiei, nu am răspuns nimic: nici o punere la punct, nici un contraargument, nici un protest. Ne-am mulțumit să răspundem «pentru a câștiga timp» - pretinde Ministerul de Externe - că sântem gata să stăm de vorbă. Rușii au înlăturat cu multă îndemânare intențiile dilatorii cuprinse în nota de răspuns, aducându-ne numaidecât la cunoștință «programul de evacuare». Nemții au informat guvernul sovietic că răspunsul nostru, dilatoriu în formă, înseamnă, totuși, o acceptare. Fapt e că ne-am plecat în fața forței, fără s-o spunem și fără să stăruim asupra bunului nostru drept. Nu am respins argumentarea sovietică, ci ne-am declarat gata, după ce am luat cunoștință de ea, să stăm de vorbă”.

*

Nicolae Iorga, articol din *Neamul Românesc* (3 iulie 1940):

“În acele momente de grea cumpănă s-au găsit, la noi, oameni care au avut cruzimea infamă «Să-și râdă de dureri străine»: este vorba de comuniștii cărora Internaționala a III-a le trasase sarcina de a intensifica acțiunile antinaționale și antistatale, pe baza mai vechii lozinci a «autodeterminării naționalităților până la despărțirea de statul român»: Directiva Kominternului din 8 mai 1940 dădea indicații: «În fața P.C., a clasei muncitoare și a popoarelor din România /sic/ stă sarcina de a nu admite atragerea României în război. Să nu se admită transformarea României într-un cap de pod al imperialiștilor englezi și francezi împotriva URSS. (...) Rezolvarea pe cale pașnică a chestiunii Basarabiei (...) constituie o condiție necesară pentru apropierea de URSS (...) pentru preîntâmpinarea unui război, pentru pace»”

*

În *Neamul românesc* din 6 iulie 1940, sub titlul “De ce atâta ură?” tot N. Iorga scrie ²⁾:

“Se adună și cresc văzînd cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ. Înalți magistrați și bravi ofițeri care și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiduieli. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă ale cărei valuri de ură s-au dezlănțuit ca sub o comandă nevăzută. De ce atâta ură? Așa ni se răsplătește bună-voința și toleranța noastră? Am acceptat acapărarea și stăpânirea iudaică multe decenii și evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Și de nicăiri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sec-tanți sau sanguinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, orașe, sate. Frații noștri își părăseau copiii bolnavi, părinții bătrâni, averi agonisite cu trudă (...) În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. (...) Li s-au servit gloanțe, au fost sfârtecați cu topoarele (...) li s-au luat hainele, li s-a furat ce aveau cu dânsii, ca apoi să fie supuși tratamentului haîn și vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească față de musafiri și jecmănitori merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii care se lauda până ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire”.

*

“*Sâmbătă 6 iulie 1940.* Jale mare peste tot. Comitete pentru ajutorarea refugiaților din Basarabia și Bucovina. Pagini întregi cu numele refugiaților și locurile unde se află. Familii întregi despărțite în timpul bejeniei caută să afle unde se găsesc membrii lor. (...) Blestemat fie Carol și toți acei care l-au ajutat în politica lui nenorocită care ne-a dus la dezastrul de azi. Lumea vorbește în gura mare și înjură pe (...) [academicianul Dan Berindei a îngrijit-prin-cenzurare nu doar aici jurnalul socrului său - n. m. P.G.] pe Carol și complicii săi. La fiecare pas auzi numele lui Tătărescu și Urdăreanu. Toți călătorii îi înjură pe aceștia, dar și pe evrei, pe care-i consideră «trădători în slujba sovietelor». Ei povestesc tot felul de bazaconii în legătură cu atitudinea evreilor din Basarabia și Bucovina față de trupele noastre și /față de/ cele sovietice. Încerc să stabilesc adevărul, dar nu reușesc. Constat că se formează un curent antisemit foarte puternic” “(...) Tragedia cu refugiații. Comunicate în legătură cu

locurile unde sunt cazați (...) Listele de subscripții continuă să adune bani pentru cei care și-au părăsit căminele, ajungând azi niște cerșetori pe drumurile țării”.

Ioan Hudiță, Jurnal politic, 1, pp. 231-233

*

Dintr-un raport de poliție:

“Propagandiștii comuniști străbat satele basarabene, nu doar cu minorități importante, dar masiv românești, asigurându-i pe țărani să nu se teamă de armata rusească și promițându-le pământ.

“În timp ce ocupantul străin brutaliza, teroriza populația din teritoriile anexate, PCR lansa în restul țării manifeste prin care își exprima «satisfacția și entuziasmul pentru eliberarea de către Armata Roșie a Basarabiei și Bucovinei de sub jugul boerilor români»; și «Armata Roșie a muncitorilor și țăranilor, armata care ajută proletariatul din toată lumea de a se elibera de sub jugul imperialismului a intrat în acțiune. A pășit în Basarabia și în Bucovina, de unde izgonește ciocoi și moșierii care au supt sângele poporului și va ajuta muncitorii și țăranii să scuture jugul capitalist și să-și croiască o viață fericită instaurând sovietele de muncitori, țărani, soldați»”.

*

Bilanț comunicat de Marele Stat Major:

“*Au fost reținuți în timpul retragerii* [deci: între 28 iunie-3 iulie 1940, precizare necesară] *și făcuți prizonieri*:

“282 ofițeri, dintre care cca 100 erau activi”.

“În timpul Retragerii («Săptămâna Roșie»): uciși, dispăruți:

“356 cadre;

“42.876 soldați și gradați”.

*

Scrisori [nedistribuite, reținute de Cenzura Militară]:

Soldatul Costică Delea din Teleorman scrie acasă:

“Ce-am văzut am să spun și la morți (...) Ni s-au luat caii, căruțele cu bagaje și cu arme. Ofițerii au fost bătuți, li s-au rupt tresele, scuipați, dezbrăcați (...). Soldații ruși nu s-au atins de noi, priveau și râdeau cum civilii evrei ne băteau cu pietre și cu ciomege, ne trăgeau de picioare de pe cai, ne dezbrăcau, ne batjocoreau, mai ales femeile parcă erau turbate (...). *Dar o vrea bunul Dumnezeu să ne-ntoarcem - atunci o să fie vai de mama lor, a jidanilor*” (subl. mea, P.G.).

*

“Armata și populația evacuată din Basarabia își manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestațiuni antisemite mai grave chiar din partea armatei” (...) *Se propune, de urgență, pentru a se evita noi drame, recuperarea ostașilor care răătăcesc răslețiți între Prut și Siret*” (subl. în text).

*

Grupul de Armate Nr. 1 informează Secția II de la M.St.M :
“În ziua de 1 iulie [1940] s-a observat la mulți ostași o stare de spirit de extremă agitație, soră cu nebunia, contra evreilor, stare de spirit care a degenerat în bătăi și chiar omoruri. (...) Din discuțiile lor cu civilii s-a desprins hotărârea acestora [a militarilor] de a se răzbuna pe evrei din cauza atitudinii conaționalilor lor din Basarabia și din Bucovina”.

*

Comandamentul Grupului de Armate nr. 1, cu aprobarea Marelui Stat Major, hotărăște măsurile:

- “În toate gările cu nod de cale ferată să se înființeze birouri de informații care să îndrume pe ostașii ce nu-și găsesc unitățile;
- Gărzile militare din gări să fie întărite și comandate de un ofițer activ din garnizoana respectivă;
- Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoțit de o gardă care va face poliție în tren și va preveni actele îndreptate împotriva evreilor”.

*

“Din păcate resentimentele nu au putut fi, toate, zăgăzuite: la 1 iulie [1940], la Iași, au fost distruse case ale unor evrei. Cele mai multe incidente s-au petrecut în gările unde se încrucișau trenuri care duceau Evrei spre Basarabia. Soldații răzleți, furioși, au molestat evreii care, în vagoane, aveau steaguri roșii și pancarte provocatoare.

*

“Statul român, Ministerul Apărării și de Interne: eforturi considerabile pentru a nu îngădui actele de răzbunare”.

*

Scrisoare de răspuns (octombrie 1941) a lui Ion Antonescu adresată lui Wilhelm Filderman (fost coleg de școală) care intervenise pentru ca evreii colaboraționiști ai sovieticilor din Basarabia și Bucovina să nu fie persecutați:

“(...) Înteleg durerea Dvs., dar trebuia să [o] înțelegeți Dvs. toți, la timp, pe a mea, care era a unui neam întreg. (...) V-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei [28 iunie-3 iulie 1940] și ce se petrece azi (...), când plătim cu mult sânge ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragere? (...) Dar, *potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați și de data asta din acuzați în acuzatori, făcându-vă că uitați* **pricinile** care au determinat situațiile pe care le plângeți (s.m. P.G.). Să-mi dați voie să vă întreb și prin Dvs. să-i întreb pe toți coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic, cu cât suferințele și loviturile primite de noi erau mai mari:

“Ce ați făcut Dvs. anul trecut, când ați auzit cum s-au comportat Evreii din Basarabia și din Bucovina față de trupele românești care se retrăgeau și până atunci apăraseră liniștea și belșugul acelor evrei? Vă reamintesc eu: înainte chiar de apariția trupelor sovietice, Evreii (...) au scuipat ofițerii noștri, le-au zmulș epoleții, le-au rupt uniformele și când au putut, au omorât cu bâtele soldații. Avem dovezi fotografice. Acești ticăloși au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare (...). În timpul ocupației bolșevice aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești. Din pivnițele Chișinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noștri (...) V-ați întrebat de ce și-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage [în iulie 1941]? V-ați întrebat de ce (...) am găsit copii evrei de 14-15 ani cu buzunarele pline de grenade? V-ați întrebat câți dintre ai noștri au căzut, omorâți mișelește de coreligionarii Dvs., câți au fost îngropați înainte de a fi fost morți? (...)

“Sunt acte de ură împinsă până la nebunie pe care evreii Dvs. au afișat-o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier (...) Drept răspuns (...) evreii Dvs., ajunși comisari sovietici, împing trupele sovietice printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruși, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi. (...) În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgându-se temporar au lăsat câțiva ofițeri și soldați răniți. Când au reluat înaintarea și-au regăsit răniții mutilați îngrozitor. Oameni care puteau fi salvați și-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice. Li s-au scos ochii, li s-au tăiat limba, nasul, urechile.

“Te îngrozești? Te înduioșezi? Te întrebi de ce atâta ură ²⁾ din partea unor evrei ruși cu care nu am avut niciodată nimic de împărțit?”

“Mareșal Antonescu

“19.X. 1941

“P.S. Un soldat rănit din P. Neamț a fost îngropat de viu din ordinul și sub ochii comisarilor sovietici jidani, deși nenorocitul implora să nu-l îngroape, arătând că are 4 copii.”

*

Din raportul Ministerului de Interne din 30 iunie 1940:

“Populația evreiască originară din Basarabia sau doritoare să se stabilească în URSS continuă să treacă Prutul pe teritoriul basarabean. În cursul zilei de astăzi 7.600 de evrei au trecut prin punctele Ungheni și Cristești, 2.000 de evrei prin Galați-Reni.”

*

“Toți cei surprinși în apropierea Prutului [pe malul stâng, devenit “sovietic”, n. m., P.G.] după 3 iulie 1940 au fost internați în lagăre și supuși la tot felul de vexațiuni” ³⁾.

*

“În lunile iulie-octombrie 1940 au trecut în teritoriile cedate [adică în teritoriile devenite sovietice - n. și subl. m.] 165.089 ⁴⁾ persoane; doar 15.000 persoane din cele peste 300.000 reținute în lagăre sau refulate de la granița nouă au putut trece pe malul drept al Prutului”.

*

“Cei opriți din drum ori refulați - internați ori nu în lagăre - erau jefuiți prin:

“- confiscarea banilor, a bijuteriilor, a hainelor de preț;

“- înșelăciune: internații erau obligați să predea «în păstrare» banii, lucrurile de preț; la ieșire li se confiscau cele rămase;

“- în situații disperate (internare, refulare) li se propuneau «servicii» - obținerea unor autorizații, contra 100 ruble - s-au înregistrat sute de plângeri contra unuia Raichmann din Chișinău, dealtfel «lucrător» la NKVD”.

*

“- Multe familii au fost sparte: unii membri au putut trece noua frontieră, alții ba.

*

“- Aproximativ 25.000 de capi de familie (din Basarabia, din Bucovina) au primit ajutoare de la Comisariatul General pentru

Așezarea și Plasarea Refugiaților” [în ceea ce mai rămăsese din România].

*

Carol II, **Însemnări zilnice**, 1940 (citată de Stelian Neagoe în **Bătălia pentru Bucovina**, Helicon, 1992):

“...excese ale populației minoritare, mai ales evreii care atacă și insultă pe ai noștri, ofițeri batjocoriți...”

“Azi (3 iulie) a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărâtă zi de doliu național. Evreii și comuniștii s-au purtat într-un mod oribil. Asasinate și molestări ale ofițerilor și ale celor care voiau să plece. Acestea mă fac să mă tem că se vor produce reacții primejdioase”.

*

Din rapoarte:

“Localitățile Căușani și Ialoveni au fost ocupate de trupele sovietice în 29 iunie orele 9 dimineața (...) Gara Bolgrad a fost ocupată de 80 parașutiști sovietici în scopul de a împiedeca evacuarea trenurilor cu refugiați”. (...) În 29 iunie în localitatea Ștefănești jud. Cernăuți a fost arestat un ofițer de grăniceri care, torturat în scopul obținerii de date, a decedat. În com. Bărboești jud. Storojineț sovieticii au împușcat pe șeful de post și trei jandarmi care refuzaseră se predea armele.” (...) “Ofițerii Reg. 54 infanterie au fost arestați, dezbrăcați, maltratați (...) Aceeași soartă au avut și cadrele Batalionului 2/R 39 infanterie în localitățile Geaga și Manziriu. Ofițerii și subofițerii au fost dezarmați, degradați și jefuiți. Populația civilă formată mai mult din evrei manifesta o mare bucurie de cele întâmplate și fotografia pe ofițerii dezarmați, degradați, batjocoriți (...) Între Bolgrad și Românești sunt 9-10 trenuri cu familii de ofițeri și refugiați nemilitari care sunt maltratate și jefuite de civilii localnici, bulgari și găgăuzi. În gara Bolgrad a fost atacată de către elemente găgăuze și bulgare înarmate Compania a 8-a de grăniceri-pază ‘Talmaz’ îmbarcată la Căușani. Militarii au fost dezarmați și prădați de bocanci, bluze și alte materiale (...) Între Bolgrad și Etulia circa 500 de cetățeni din rândul populației găgăuze și bulgărești au atacat un tren militar. În urma schimburilor de focuri a fost grav rănit mecanicul locomotivei care a reușit, cu eforturi supraomenești, să conducă trenul până la Galați. O garnitură de vagoane militare și civile a fost sechestrată în gara Reni de către elemente ale armatei sovietice echipate în civil. (...) Coloanele regimentului 25 infanterie au fost în permanență însoțite de

unități de tancuri sovietice și survolate de avioane evoluând la joasă altitudine. Caporalul Hăulică Constantin din acest regiment a fost bătut de evrei fiindcă a încercat să ia dintr-o căruță o lunetă goniometrică. Un soldat român, bolnav, transportat într-o căruță a fost împușcat după relatarea unui martor ocular: «Lăsați-ne măcar o căruță, să-l putem duce pe bolnav», au cerut ofițerii civililor care-i agresau. «Balnav! Nu trebuie balnav!» și, într-o clipă câteva gloanțe sfărâmă țeasta nefericitului soldat”.

*

(Memoriul Institutului General de Statistică - 26 nov. 1940):

“1. *Situația de la 1930.* Ultimul recensământ a arătat că numărul locuitorilor de religie mozaică ai țării era, *la 30 Decembrie 1930 de 756.930*, ceea ce reprezenta 4,2% din totalul populației. (...) În mediul rural un număr de 236.926 nu reprezenta decât 1,6% din totalul locuitorilor rurali ai țării. Dimpotrivă, în mediul urban, cei 520.004 locuitori de religie mozaică reprezentau 13,6 % din totalul populației.

“(...) Din masa totală (...) mai mult de un sfert trăia în Basarabia (27,3%), peste o cincime în Moldova (21,4%) (...) Procentul pe provincii este următorul: 10,9% în Bucovina, 7,2% în Basarabia, 7% în Crișana și Maramureș, 6,7 în Moldova, 2,5% în Transilvania, 2,3% în Muntenia și numai 1,5% în Banat, 0,5% în Dobrogea și 0,2% în Oltenia. (...) Putem constata că în Bucovina 79,3%, iar în Basarabia 77,4% din populația trăind din comerț se declarase a fi de neam evreesc. În mediul rural din Basarabia această participare se ridică chiar la 80,2%, iar în orașele Bucovinei la 81,4%. În orașele Moldovei reprezintă 66,2%, în sate 41%.”

“Modificările ce s-au produs între 1930-40.

“(...) Modificarea cifrei populației evrești prin migrațiuni nu este cunoscută cu exactitate [datorită] imigrărilor clandestine. (...) [ținând seama de tendința de emigrare a evreilor din România] se poate socoti că nu au sporit în intervalul 1930-40 cu o cifră care să întreacă 50.000” [persoane].

“3. Situația de după detașările de teritorii.

“Prin detașările de teritorii din 1940 România a pierdut în întregime, respectiv, în parte mai multe din regiunile în care este aglomerată populația de religie mozaică.

“Din populația de religie mozaică de la 1930 de 756.930 persoane, România a pierdut (...) 427.962 persoane, adică 56% și anume: 278.943 *prin ocuparea Basarabiei, Bucovinei de Nord și a regiunii Herța* (s. mea, P.G.), 148.273 prin atribuirea părții de

Nord a Transilvaniei către Ungaria și 846 [persoane] prin cedarea Cadrilaterului.

“Cifra exactă a Evreilor pe teritoriul rămas (...) nu depășește, după toate probabilitățile 400.000, adică 2,6-3% din populația actuală”.

1) Evreii contestă existența “listelor negre” agitate din primele ore ale zilei de 28 iunie 1940, alcătuite (nu doar din disciplină de partid, ci din datorie a comunității) în zdrobitoare majoritate de congenerii lor - după care urmau să se facă arestările “dușmanilor” -de clasă, -de nație, -de rasă; deasemeni contestă numărul imens al NKVD-iștilor evrei care au participat la teroarea bolșevică din Basarabia și din Bucovina de Nord.

Consultînd monumentală **Basarabia necunoscută**, în 4 volume, alcătuită de Iurie Colesnic, apărută la Chișinău, începînd din 1993 (v. Bibliografia), aflăm *cînd* fuseseră arestați acei intelectuali basarabeni mai puțin cunoscuți, care nu reușiseră să se refugieze peste Prut și pe dată populaseră închisoarea din Chișinău. La sfârșitul lui august (1940), doar la două luni după Ocupația Bolșevică se aflau încarcerați în jur de 8.500 deținuți - doar acolo, însă asemenea “așezăminte” funcționau din plin în fiecare capitală de județ, iar la Tiraspol, pe malul stîng al Nistrului, una “foarte specială”.

Dacă **listele - în fapt: fișe personale, dosare de cadre** - nu ar fi fost pregătite de cine știe cînd și nu ar fi trecut din familie în familie - (citește: din celulă de partid bolșevic în celulă de partid bolșevic, jucînd rol și de serviciu de cadre și de informații), arestările nu ar fi avut loc atît de...operativ după “eliberarea Basarabiei de către Armata Roșie”...

...Ce s-a întîmplat cu basarabeni și cu bucovinenii “refugiați în România”?- ce întrebare!, ce nonsens, ce adevăr cumplit! :

Din dimineața zilei de 24 august 1944, am devenit - alături de “criminalii de război” - categoria cea mai periculoasă în ochii noului regim: din acel moment am fost hăituiți, arestați, internați în lagăre “de repatriere”; cei avînd șansa de a rămîne “refugiați în România”, au fost convocați mereu (pînă în 1953, după moartea lui Stalin) la poliție, la jandarmerie, la miliție, la securitate; în 1951 au fost deportați în Bărăgan, ca “titoiști”; mereu declasați în profesiile lor, considerați, nu doar “clasă socială” aparte, ci etnie deosebită, deci persecutabilă, ca, mai târziu, germana, din ianu-arie 1945, sârba din 1949; cei care nu erau arestați trebuiau să se considere mai-mult-decît-norocoși; în schimb erau bănuți de românii localnici - munteni, olteni, bănățeni, mai vîrtos ardeleni - că ar fi “oameni ai rușilor, favorizați”. De ce?, fiindcă erau basarabeni; ca cine? - ca o mare parte din evreii instalați la conducerea țării; fiindcă unii erau profesori de limbă rusă - de ce?, fiindcă erau basarabeni! - ca evreii care ocupaseră toate scaunele importante: în securitate, în justiție, în

administrație, în economie, în politica externă, în cultură și se exprimau numai în rusește. Mulți dintre românii basarabeni și bucovineni, cerșetori pe dru-murile propriei lor țări, au devenit / au fost oameni pierduți pentru ei înșiși, pentru familiile lor; și pentru națiune.

Acum este vorba de rămașii-pe-loc, la sânul Marii Familii a Popoarelor Sovietice, consecință: înghițiți de Monstrul Bolșevic și deveniți, pentru a câta oară? “*pribegi în proprie țară*”.

Nevrînd să rămân mai prejos de evreii basarabeni (multe lucruri am învățat de la ei, în primul rând: *neuitarea*; în al doilea: *listarea*), voi înșira - deocamdată - numele câtorva personalități culturale, didactice, artistice, religioase, politice, administrative, *în majoritate foști membri ai Sfatului Țării, deci considerați de bolșevici trădători de patrie (ai Rusiei!), deputați în Parlamentul României.* În dreptul fiecăruia, voi menționa data arestării, data morții - în detenție - sau a execuției. Ordinea este cea în care aceștia au fost repertoriați în **Basarabia necunoscută** de Iurie Colesnic:

1. *Gheorghe A. Rusu*: pedagog, poet, dramaturg; deportat cu întreaga familie la 13 iunie 1941; mort de epuizare în lagărul OLT-5 Ivdel, Sverdlovsk, în 1942

2. *Constantin Leancă*: arestat la 6 iulie 1940; mort de distrofie într-o stație de cale ferată, în regiunea Gorki, în 1942

3. *Nicolae Secară*: membru al Statului Țării; arestat la 30 iulie 1940, mort în 1942

4. *Paul Vatamanu*: arestat la 25 iunie 1941, mort în 1941-42?

5. *Aurel Ștefanelli*: nu se știe când anume a fost arestat în cursul anului 1941, mort în 1945 (?)

6. *Ion Codreanu* (“Moș Ion”): arestat 30 iunie 1940; în 1941 - a fost schimbat cu Ana Pauker; singurul supraviețuitor dintre membrii Sfatului Țării căzuți în mâinile NKVD

7. *Ion Bahtalovski*: biolog, agronom, specialist în viticultură, autor de lucrări de specialitate; arestat în 26 iulie 1940, mort de distrofie în 1944

8. *Alexandru Baltaga*: preot, membru al Sfatului Țării; arestat la 30 august 1940, mort în 1941, în spitalul închisorii din Kazan

9. *Vasile Chiparis*: pictor; legionar; arestat la 24 aprilie 1941, executat în 1942

10. *Alexandru Ciulcu*: profesor, istoric, scriitor, a condus Straja Țării; arestat la 26 iulie 1940, mort în 1942

11. *Teodosie Cojocaru*: militar, om politic, membru al Sfatului Țării; arestat în iulie 1940, mort în 1941

12. *Gheorghe Druță*: profesor, militar, publicist; arestat la 6 noiembrie 1940 - dispărut în Siberia

13. *Vasile Gafencu*: agricultor, arestat de NKVD la 5 octombrie 1940, mort în 1942 - unde? Tatăl lui Valeriu Gafencu, student, poet creștin martirizat la Pitești, în reeducare, mort în 18 febr. 1952, în spitalul închisorii Tg. Ocna pentru că refuzase “îngrijirea medicală

condiționată”

14. *Cezar Stoica*: avocat, poet, publicist (frate cu Titus Stoica); arestat în 7 august 1940, mort de epuizare în 1942 în lagărul din Nijne-Amursk

15. *Vladimir Bodescu*: jurist, membru al Sfatului Țării, arestat la 10 august 1940, mort de epuizare, în 1941

16. *Ștefan Balamez*: arestat în 28 iunie 1940, membru al Sfatului Țării - unul dintre cei care votaseră împotriva Unirii, dar și el a fost arestat - a dispărut în Siberia

17. *Nicolae Bivol*: membru al Sfatului Țării, profesor, jurnalist, om politic, fost primar al Chișinăului, arestat în 3 august 1940, dispărut în Siberia

18. *Nicolae Ignatiuc*: agricultor, membru al Sfatului Țării, arestat la 23 iulie 1940, executat în 1943

19. *Emanoil Catelli*: membru al Sfatului Țării, agronom, om politic, istoric, publicist; arestat la 5 iulie 1940, executat în 1943

20. *Alexandra Juriari Russo*: înrudită cu Alecu Russo; membru marcant al Mișcării Legionare; arestată la 7 iulie 1940, decedată în unul din lagărele din Karaganda, în 1943

21. *Ștefan Botnariuc*: membru al Sfatului Țării, învățător, arestat în 27 iulie 1940, mort în 1941

22. *Ioachim Arhip*: învățător; arestat la 12 ianuarie 1941; dispărut în unul din lagărele din zona Arhanghelsk - când?

23. *Al. Terziman (Altersohn)*: jurnalist de (foarte) stânga, după Cedare a fost în grațiile sovieticilor; arestat la 22 iunie 1941; i se pierde urma în 1943

24. *Ieremia Cekan*: preot; arestat în 12 iulie 1940, executat la 27 iunie 1941

25. *Ion Halippa* (fratele mai mare al lui Pantelimon): teolog, istoric, arheolog, autor de lucrări de specialitate; în corespondență cu Hasdeu, Muzicescu, Z. Arbore; revoluția bolșevică din 1917 l-a surprins la Berdiansk; după 27 martie 1918 a fost arestat; liberat, nu i s-a permis trecerea Nistrului în Basarabia românească; a fost ținut ostatic în URSS în ciuda nenumăratelor intervenții (Rakovski, Nina Arbore, Titulescu); a fost arestat în multe rânduri, ultima oară la 25 iunie 1941; asasinat împreună cu fiul său în închisoarea din Zaporojie.

Acești 25 de oameni (cărora li se adaugă alți cinci membri ai Sfatului Țării: Teodor Neaga, Pantelimon Sinadino, Grigore Turcuman, Teodor Uncu și Luca Știrbeț), au fost listați și ei de concetățenii lor/noștri evrei cu mult înainte de 28 iunie 1940, ba, de ce nu?, începînd din 27 martie 1918!, apoi arestați. Ei nu fac parte din primul eșalon al intelectualilor basarabeni; însă și ei au reprezentat importante valori culturale, științifice, artistice, morale ale comunității noastre, exprimîndu-se, înflorind în doar cei 22 de ani de libertate: 1918-1940. Au fost lichidați - și ei - “pe baza” listelor-dosarelor

alcătuite de prietenii-noștri-de-veacuri, evreii din Basarabia, liste consfințite prin:

Hotărârea Nr. 1201-471: **“Cu privire la activitatea tribunalelor militare pe teritoriul Basarabiei și nordului Bucovinei”**, *semnată de Molotov la 9 iulie 1940...*

Cele mai frecvente nume ale “truditorilor NKVD”, în procesele verbale de anchetă, sunt: *Goldenberg, Ștain, Șteineman, Levin, Șațkih, Izrailov*, concetățeni ai anchetaților, vorbitori de limbă română. Ultimul menționat (*Izrailov* - apare și unul *Izrailevski*, nu se știe dacă era tot *Izrailov* sau altul) fiind și “expertul” în materie de presă românească: acuzațiile lui se rezemau pe citate din scrierile arestaților interpretate bolșevicește, deci illogic și pe neadevăruri flagrante, delirant formulate, exemple: “*X, membru al partidului culacilor anti-sovietici*” - citește: Partidul Național-Țărănesc; “*Y, membru al partidului fascist liberal*”; “*Z a făcut parte din gruparea trădătoare de patrie, Sfatul Țării*” și alte perle de gândire strâmbă și de limbă șchioapă care din nefericire trimiseseră la moarte milioane de nevinovați - până atunci doar în Rusia; din 1939 și în Polonia; din vara anului 1940 și în Țările Baltice, apoi, din 1944-45 și în Ungaria, și în Cehoslovacia, și în Bulgaria, și în România câtă mai rămăsese.

Cei care au reușit să plece peste Prut atunci, în Săptămâna Roșie - 28 iunie-3 iulie 1940 - au supraviețuit. Unii au fost “recuperați” de ruși în 1944, duși în Siberia, după mulți ani liberați... în închisorile românești (ca Pantelimon Halippa, preotul Țepordei). În majoritate intelectualii basarabeni și bucovineni, dacă au rămas cu statut de refugiat-în-propria-le-țară și nu au fost “repatriați în Siberia”, au trăit cu permanenta spaimă de NKVD; de Jandarmerie; de Siguranță; de Miliție, de Securitate. Cei care aveau o meserie și au găsit în cele din urmă posturi în învățământ, în cercetare au trebuit să accepte declasarea, ne-prețuirea profesională, repartizarea în cele mai rele, mai izolate, mai sărace localități (ca învățătorii de părinți ai mei), frecvent alungarea din slujbe, nu totdeauna din inițiativa “alogenilor”... Mânuiitorii de condei se mulțumeau cu traduceri (pe alt nume), cercetătorii își câștigau pâinea neagră “îndeplinind alte... funcții”, după expresia tovarășilor de la Cadre: de pildă istoricul literar și strălucitul genealogist Gheorghe Bezviconi a fost paznic al Cimitirului Bellu; istoricul Alexandru I. Gonța, persecutat cu proletară consecvență de Ștefan Pascu, academician ceaușist, fiindcă “teoriile” sale nu corespundeau “liniei”.

[Jur că este vorba de o banală coincidență: când am scris romanul **Basarabia** - din care un capitol a fost “împrumutat” de prezentul eseu - nu aveam știință de teza de doctorat a lui Alexandru I. Gonța: ‘Satul în Moldova medievală’; vorbind de termenul “Moldova”, avansasem o ipoteză de nespecialist: “Moldova” nu este termen slav, ci ar putea veni de la... bastarnul **mold** - în germană semnifică “pământ”, cu terminația frecventă în toponimia dacă; **-(d)ava** (după modelul *Sucidava*,

Buridava...), rezultând într-o primă fază: **Moldava**. Spre surprinderea-satisfacția mea am găsit reprodus de Colesnic memoriul-protest al lui Alexandru I. Gonța - el susținea că **Mold** este termen got...]

Și dacă i-am lua de model pe evrei și în *asta*? *Asta* fiind confecționarea de **liste negre** de dușmani ai poporului român? Întreprindere cu atât mai lesnicioasă, cu cât evreii-noștri se exprima-seră în limba română, în presa controlată de ocupanții ruși, într-un “îndrumare”; nu ar fi nevoie nici de traducători, nici de “experti” ca să înțelegem scrierile bolșevice, antiromânești, antiomenești ale lor - în Basarabia și în Bucovina de Nord din 28 iunie 1940, în restul României din 23 august 1944? Cum ar arăta “o mică” **listă roșie**? A celor care mai ales prin cuvânt - cuvântări, laude la adresa URSS, condamnări ale “trecutului”, directive, denunțuri - ne-au acuzat, agresat, terorizat decenii și decenii? Aproximativ astfel:

- F. Aderca, J. Ancel, Pavel Apostol, Maria Arsene, Ashkenazy, Camil Baltazar, Banuș, Baranga, A. Băleanu, Benador, Adriana Berger, Radu Bogdan, Cristina și Mihail Boico, Savin Bratu, Breslașu, Brucan, Nina Cassian, Șt. Cazimir, Vera Călin, Ion Călugăru, Chapier, Chișinevski, Isac Chiva, Pavel Cîmpeanu, Andrei Cornea, Paul Cornea, Colin, Cosașu, Crohmălniceanu, S. Damian, Davidoglu, H. Deleanu, Dorel Dorian, Elvin R. Feldman-Alexandru, Alexandru și Radu Florian, Eugen Frunză, Lucien Goldmann, Al. Graur, C. Grosu, Ianoși, R. Ioanid, Iosifescu, Iureș, Jar, Oscar Lemnar, I. Ludo, Radu Lupan, T.G. Maiorescu, Norman Manea, Lilly Marcou, V. Mândra, Ion Mihăileanu, Mirodan, N. Moraru, Neuman, Oișteanu, Ornea, Sașa Pană, Ana Pauker, Perahim, I. Petran, Petroveanu, J. Popper, Porumbacu, Răutu, Ed. Reichman, Roller, Valter Roman, Petre Roman, Shafir, V. Silvestru, Petre Solomon, Geo Șerban, Socor, Șelmaru, Tertulian, L. Tismăneanu, Sorin Toma, A.G. Vaida, A. Vieru, Vitner, Ștefan Voicu, Volovici, Vrancea, Wald, Zincă...

E frumoasă scurta, mult prea scurta **listă roșie** a mea? Nu, nici o **listă** nu poate fi frumoasă. **Denunțul**: un act odios, chiar atunci când era botezat: “demascare”, cu atât mai ticălos cu cât este redactat în taină - și anonim. Cu atât mai mizerabilă (lista-neagră), cu cât este destinată a fi folosită de dușmanul comunității naționale în care denunțatorul găsisese adăpost și, dacă nu iubire, atunci toleranță. Abominabile, criminale au fost **listele negre** alcătuite de evrei: acelea, spre deosebire de a mea, *au fost materializate cu începere de la 28 iunie 1940*, în Basarabia și în Bucovina de Nord, iar din 23 august 1944 în restul României - prin arestări, prin excluderi din cultură, din cărți, din locuințe, din viață; **listele-negre** rămase valabile mult după moartea lui Stalin. “Micuța” listă-roșie a mea este doar... “literatură”, vorba securiștilor culți, nu a provocat măcar o pereche de palme pe fărăobrazul ticăloșilor, al vânzătorilor de aproape, al turnătorilor bolșevico-sioniști.

Dar evreii vinovați de **Holocaustul Roșu din România** -

inclusiv Basarabia, Bucovina de Nord, Herța (28 iunie 1940-1990) să știe: noi, victimele lor, nu am uitat, nu i-am uitat: vor da și ei sama de ale lor. Fie și postum - în cultură, tot după metoda lor, brevetată, aplicată - de a profana mormintele și monumentele alor noștri: Șincai, Eminescu, Maiorescu, Hasdeu, Goga, Iorga, Lovinescu (vezi Post-scriptum 4).

Ce-ar fi dacă, întru simetrie cu Memorialul Holocaustului Nazist înfipt în inima Berlinului, ar fi edificat în centrul orașului Tel Aviv un Memorial al Holocaustului Comunist?

Doar evreii se laudă (adevărat, numai în intimitate) cu cea mai de seamă invenție: marxismul și materializarea lui: bolșevismul: “Marea Revoluție Socialistă din Octombrie”...

2) “De ce atâta ură?” - întrebare pe buzele tuturor românilor. Astfel se intitula articolul semnat de Nicolae Iorga în 6 iulie 1940. Întrebarea merită un răspuns, fie și ca ipoteză:

La o adică (citește: un Nürnberg II) evreii vor pretinde că, într-adevăr, în focul revoluției lor, naționale (cea de la 1940, a stabilirii patriei lor în Basarabia - promisiunea lui Stalin...), al visului materializat, bucuria a debordat și a produs “efecte colaterale”. Însă victime au fost de deplorat numai dintre acelea care reprezentau pentru ei, în primul rând, “opresiunea”: polițiști, jandarmi, prefecti, agenți de ordine - precum și asupra câtorva legionari, cuziști - “antisemiți” notorii. A, nu, nu este deloc adevărat că ar fi atacat coloanele de militari în retragere, nu: doar de pe margine își exprimau - cam zgomotos, recunosc - satisfacția că armata română, “garanția statului burjui și fașist” pleacă, lăsând loc glorioasei Armate Roșii, creație a lui Trotski, Lev Bronstein; a, nu, în nici un caz evreii nu au agresat români civili: preoți, călugări, studenți la teologie, elevi de liceu, chiar eleve... - acestea sunt minciuni grosolane, invenții ale propagandei fașiste, naționaliste, antisemite!, ei au fost totdeauna... umaniști! Ah, “umanismul bolșevic”!

Când va veni vremea - și va veni, chiar după o sută de ani - partea românească va produce probe: declarații ale victimelor, ale martorilor oculari, articole de ziar - române, străine, filme, fotografii. Acelea vor arăta **adevăărul**, anume: înainte de a fi fost agresați ei înșiși (ca să existe scuza-explicație a răzbnării lor pe români), evreii, începînd din 28 iunie 1940, au dovedit că sunt capabili de cruzime asiatică, de violență oarbă, de acte de barbarie, de sadism (românii, aflînd de la fugiții peste Nistru, din Ucraina între 1920-1940 și din “Republica Autonomă Moldovenească” de performanțele în materie de tortură și de “lichidare a dușmanului de clasă” folosite curent de komisarii și enkavediștii evrei, nu credeau - cum să creadă incredibilul?), fără a mai vorbi de calificativele grotești, proferate la adresa românilor ca «Fașiști!», precum și curat-rasiste: «Țâgani!».

Toate acestea s-au manifestat din plin - și din greu - *dinspre*

aproape toți evreii aflați în Basarabia și în Bucovina de Nord în acea Săptămână Roșie, înspre toți românii. Nu doar polițiștii, jandarmii au fost atacați, unii uciși; nu doar militarii (gradele inferioare: țărani, funcționari, muncitori mobilizați) au fost dezarmați, dezbrăcați, bătuți, umiliți prin tăierea nasturilor de la pantaloni - și răpiți. Dar și simplii locuitori ai României din provinciile Basarabia și Bucovina, români cu care se cunoșteau, cu care își vorbeau, aveau relații, dacă nu de prietenie, atunci de cohabitare pașnică, concetățeni, consăteni, vecini... - s-au trezit peste noapte “dușmani de veacuri (și de moarte)”, în ochii și în faptele evreilor. Și, vai, nu doar evreii adulți, îndoctrinații de bolșevism, de ură de clasă - *și de rasă, de ură de român* - s-au schimbat fulgerător, **de cum au primit ordin de la sovietici - în 28 iunie**, dar și adolescenții și copiii au format pe dată cete, grupuri, haite înarmate, cu banderole roșii pe mână și au început a-i vâna, agresa pe români, până ieri colegi, prieteni, tratându-i de... “fașiști” (oare de unde vor fi învățat acești copilași cuvintele, dacă nu din familiile lor, de la tații, de la mamele lor?), de “bandiți”, “exploatatori”, “antisimiți”, “țigani” - știut fiind: marii-ruși ocupanți ai Basarabiei, pe urma surghiunitului Pușkin la Chișinău, le spuneau tuturor moldovenilor: *țigani* (Genialul fiind, nu-i așa, un curat-alb: ruso-nubian), deci și marii-ruși, altfel evrei, erau oameni-sovietici, în nici un caz fașisto-țigani...

De ce atâta ură? - care nu se reducea la insulte, la acuzații aiuri-toare («Voi ne-ați ars pe rugul Inchiziției!»). Există sute de mărturii ale copiilor, adolescenților atunci, în Săptămâna Roșie (28 iunie-3 iulie 1940): înjurați, brutalizați, loviți, scuipați de colegii evrei, prieteni până ieri... Una din metode: când copilul român era doborât la pământ și nu mai mișca, oricum, nu se mai putea nici zbate, era acoperit de scuipați, de muci; urma “apoteoza” (bine învățată, repetată, înainte de 28 iunie): agresorii se pișau, în cerc, pe agresat. Nu doar copiii făceau asta, ci și adulții evrei - cu precădere femeile; victime: ofițeri în uniformă, preoți, teologi...

De ce atâta ură? - care a mers, frecvent, până la omor: nu puțini copii, adolescenți înarmați (oare de unde vor fi avut revolvere copilașii de 7-9-11 anișori: “de la cazarmă”?), *înnebuniți de ura de rasă instilată de părinții lor, trăgeau; și ucideau români.*

De ce atâta ură? Un cronicar al celei de a doua ediții a eseului de față (Nicolae Pop) a scris:

“O martoră a evenimentelor îmi spunea că evreii le ziceau de la obraz românilor locali, în vara lui 1940:

“«*V-am băgat în sac. Rămâne numai să-l legăm la gură*»” (s. m.)

De ce atâta ură împotriva românilor? Ipoteză în două puncte:

- 1: fiindcă românii contrariasera proiectul sionist al alcătuirii unei țări a evreilor în 1918 - în Basarabia; în 1940 Stalin le promisese - tot în Basarabia, încă neocupată - o Republică Sovietică Socialistă Evreiască. Diktatul de la 26 iunie 1940 și începutul evacuării fusese prilej de bucurie, dar și de *răzbunare pe cei care le întârziaseră planul*

cu o eternitate de 22 ani. Dealtfel lozinca cu care Carol Steinberg a întâmpinat trupele rusești în Chișinău glăsuia:

“Bine ați venit! V-am așteptat 22 ani!”

Și, pentru că tot începuseră a face “purificare etnică”, să o facă, nu doar prin alungarea băștinașilor de pe pământul pe care Iahve-Stalin li-l dăruise, ci și prin lichidarea lor, așa cum îi învățase sionismul: pământul promis este *numai* al lor, fără nici un *goi*. Crime care au continuat, după Ocuparea Teritoriilor (de la 3 iulie 1940), “pe cale legală, sovietică - instituționalizată” - prin lucrarea milițienilor, a procurorilor, a NKVD-iștilor - în majoritate evrei;

- 2: *ura* evreilor împotriva românilor s-a exprimat după război prin *neacceptarea adevărului*: a crimelor, în general, în special a numărului victimelor. În negația lor furioasă (iată cine sunt adevărații *negaționiști*!) au mers până la *invertirea evenimentelor, prezentând efectele drept cauze*: astfel Ehrenburg-Grossman au pretins: evreii “se răzbunaseră” pe români (în 1940!) fiindcă aceștia îi masacraseră în Transnistria, în...1941! În procesele intentate românilor acuzați de crime împotriva evreilor, au formulat culpe fanteziste, inventate, delirante, acuzaților nu li s-a permis să se apere, “judecătorii” calificând probele (înainte de a le cunoște) de... cum altfel: fașiste (mai ales că adevărații judecători ai românilor erau sovietici, iar “jurnaliști” orduri brucane).

Au trecut de-atunci ani, decenii - nu s-a găsit nici un “caz” de evreu din cei care îi acuzaseră pe români că îi trimiseseră la moarte să accepte că existaseră cazuri de salvatori ai lor; cazuri, însă la români au existat, la evrei (în Basarabia, Bucovina, 1940-1941): ba!

“Cazul Cornel Dumitrescu”, românul care, cumpărând fabricile de textile din Cernăuți, a salvat de la deportare în lagărele nemțești, deci de la moarte, 3.600 evrei (celebrul Oskar Schindler: cca 1.000), pretextînd față de germani - care controlau Bucovina - că industria lucrînd pentru armată are nevoie de muncitori.

După ocuparea țării de către... Liberatoarea Armată Roșie, în 1944, Cornel Dumitrescu a fost arestat și îndelung anchetat de sovietici. În cele din urmă i-au dat drumul. Rușii avuseseră nevoie de două luni întregi ca să transcrie-traducă două emisiuni ale BBC din care reieșea clar că Dumitrescu, departe de a fi colaborat cu nemții, sabotase programul nazist - adevărat: **în perfectă complicitate cu Antoneștii, cu Casa Regală** - astfel salvînd evrei de la moarte. Evreii însă au avut nevoie de, iată: 60 ani, ca să... nu sufle nici până astăzi o vorbă despre acest “caz”. Din cei 3.600 evrei angajați în fabrici, câte 5 pe un loc de muncă, deci scoși din gura lupului neamț, nu s-a găsit un singur *evreu normal* să declare *adevărul* despre *cine* a fost Cornel Dumitrescu și despre *ce a făcut el* pentru ei?

Și, atenție: totalul evreilor ocrotiți, deci salvați, a fost mult mai important datorită organizării Cantinei Fabricii de Stambe, unde 2-3-5 persoane alcătuind familia fiecărui angajat aveau un prânz gratuit - inclusiv protecția lui “Cornel Dumitrescu, omul Casei Regale” - ceea ce

a favorizat rămânerea pe loc, citește: în viață - a cel puțin 10.000 evrei.

Iar cei 10.000 (hai să spunem: doar 1.000; doar 100; doar 10 - să fie puține “doar zece” suflete?) și urmașii lor au tăcut chitic - în România, în Palestina, în Franța, în America, pe unde au ajuns - de ce au tăcut? De ce tac în continuare supraviețuitorii și descendenții lor față cu falsurile uriașe, monstruoase atribuite românilor de către congenerii lor, sioniștii bolșevici: 400.000 de victime! Să fi devenit chiar cu toții rabini - ca Rosen?, securiști - ca R. Ioanid - deci obligați să păstreze “secretul... militar”? Să fi primit cuvânt de ordine de la Centrală de a nu contraria, de a nu “nuanța” *acuzăția totală* la adresa românilor? Este sau ba această faptă-rea o încălcare criminală a Poruncii a 9-a? Nu este vorba doar de *ingratitudea* evreilor români (ce, ar fi puțin lucru?), ci - am mai spus-o?, foarte bine am făcut, am s-o re-spun: de *neacceptare a adevărului* din partea evreilor de pretutindeni.

De ce atâta ură? Să fie adevărat ce spun răuvoitorii anume că în comunitatea lor ura este carburantul existenței, potrivit preceptului:

“Cine nu-i urăște pe ne-evrei - acela nu este bun evreu”?

De ce atâta ură împotriva românilor?

De astă dată nu voi răspunde la *de ce?*, voi constata că ea se perpetuează, ca în aceste mesaje de pe internet (din Anul Domnului 2003):

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 22 June 2003 17:52 Click Here to See the Profile for transylvan Click Here to Email transylvan Edit/Delete Message Reply w/Quote

“Ati auzit de lagarul numit Romania ?

“Eu personal nu simt nici un respect fata de romani pt. ca toti au fost iar majoritatea si aztazi sint antisemiti, fascisti si nationalisti. Este o natiune fara trecut si fara viitor cu un present bazata pe minciuni si furt. Fosta familie regala nu se trage din natia romana cum nici catolicismul numai ortodoxia balcaniica.

“Nici o natiune nu are dreptul sa nege holocaustul, numai noi evreii avem dreptul sa vorbim despre Shoa cum vrem noi.”

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 21 June 2003 09:53 (...)

“Numai evreii au dreptul istoric sa afirme daca nu a existat sau nu holocaustul, romanii nu au nici un drept fiind o natiune cu vinovatii si pacate istorice !”

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 19 June 2003 16:28 (...)

“De ce asa de greu sa recunosti adevarul istoric ? - poate pica si teoria dacoromaniilor ???”

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 19 June 2003 13:17 (...)

“Intr-o democratie daca cineva neaga holocaustul cum fac unii pe acest

*forum este bagat in inchisoare de la 3 pina la 5 ani !
Europa va asteapta domniilor goi antisemiti !!!*

“Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 17 June 2003 02:20 (...)

“Proletarule, voi romanii ati facut un Holocaust de care si nemtii au ramas socati, voi ati continuat cu antisemitismul si pe timpul comunismului in frunte cu jegosul de Ceausescu. Razvan Theodorescu este un mincinos in stil traditional romanesc la fel cum au fost comunistii si fascistii romani.”

“postat 15 September 2003 23:44 (...)

“Nu numai fascismul dar si fascictii trebuie nimiciti, in Romania sunt citeva milioane, daca va duc pe voi toti la Centrul Wiesenthal intrec si pe Bill Gates la numaratoarea de dolari...

“In lumea libera Romania este egal cu fascismul si comunismul.

“Jos Fascismul !

“Jos Romania !

“Traiasca Libertatea !”

“postat 15 September 2003 18:55 (...)

“Daca nu intelegi ce inseamna alegorie in literatura universala atunci nu intelegi. Bineinteles ca Kertesz este evreu si este firesc ca a scris despre situtia barbarica din istoria omenirii cum declara el la Berlin este foarte asemanator ce a fost in Ardeal in anii 80. Stim cu totii foarte bine cum au fost nimiciti comunitatiile evreiesti, nemtesti si unguresti. Cel putin un million de oameni au fost purificati in stil romanesc !!!

“Poate te trimit la Simon Wiesenthal Center si ridic 10.000 de dolari dupa un fascist ca tine !”

“postat 24 August 2003 14:56 (...)

“Duceti-va acasa si intrebati-i cum era atunci cand aici la Sighet traia o comunitate evreiasca prospera si cum acum nu mai este nici un evreu. Intrebati-i cum s-au simtit dupa acea noapte, dupa 1944, daca au dormit bine dupa aceea”. - Elie Wiesel

“Rual cum dormi ? Dormi bine ???”

“postat 29 July 2003 07:40 (...)

“Tot ce am spus Iliescu confirma, romanii sint ucigasii popoarelor vecine si a etniilor din Romania, ucigasii a altor religii decit ortodoxomina, natiunea cu cea mai mare pacate in tipul holocaustului.

“Uncle Sam sau Bush aduce scaunul electric pertu voi toti !”

“postat 23 July 2003 10:54 (...)

“Bai, mihai bai, aici sa spui cum trati pe evreii din Romania, spune adevarul! Voi fascistii sinteti si lasi nu numai mincinosi..”

“postat 26 June 2003 22:16 (...)

“Domnule Coryolanus, voi ati ucis evreii cu miile in numele D-zeului crestin oare ce fel de jignire o fii adevarul pt. urmasii ucigasiilor ??? Foarte bine a intrebat Elie Wiesel de la mara-mureseni : Ce ati simtit in noaptea cind noi am fost dusi la exterminare, cum ati dormit ? Linistit si in pace...”

“postat 24 June 2003 14:30 (...)

“Daca un roman afirma ca crede in dacoromani este deajuns sa stim ca este un xenofob nationalist. Daca un roman afirma ca nu a existat holocaustul in Romania nu numai ca este mincinos in stil traditional romanesc dar conform legiilor din Europa poate sa fie condamnat la inchisoare de la 3-5 ani.

“Mai vreti sa nu Europa ?”

“postat 24 June 2003 12:37 (...)

“Eu am auzit de la prietenii mei oradeni ca esti considerat intre romani "buni" ca tradator de tara...pt. ca esti un om excelent, talentat adica fara caractere romanesti

“Numai sa gindesti nu eu am spus dar sint de acord cu Elie Wiesel: "romanii au ucis, au ucis si au ucis ”

“Pe acest forum sint o groaza de oameni fara omenie care tagaduiesc holocaustul !”

“postat 23 June 2003 18:23 (...)

“Educatia am primit in Romania in scoli romanesti, dar la o virsta frageda am inteles ce este lectia de istorie si de literatura romana, inseamna educatie impotriva altor etnii, nationalism si sovism cea ce este caracterul de baza a unui roman "bun". Ceaurescu, Antonescu, Funar sau popa Bartolomeu Anania sint toti la fel oameni fara omenie !”

“postat 23 June 2003 16:03 (...)

“Ha-ha-ha, mor de ris cind vorbiti de europa, romanii si europa ???

“Va pot demonstra ca 98% din romani sint neonazisti, antisemiti si nationalisti !

“Nu numai omul simplu dar guvernul si majoritatea politicienilor cu exceptia citorva ca Eickstein-Kovacs din Cluj.”

“postat 22 June 2003 17:52 (...)

“Ati auzit de lagarul numit Romania ?

“Eu personal nu simt nici un respect fata de romani pt. ca toti au fost iar majoritatea si aztazi sint antisemiti, fascisti si nationalisti. Este o natiune fara trecut si fara viitor cu un prezent bazata pe minciuni si furt. Fosta familie regala nu se trage din natia romana cum nici

catolicismul numai ortodoxia balcaniica.

“Nici o natiune nu are dreptul sa nege holocaustul, numai noi evreii avem dreptul sa vorbim despre Shoa cum vrem noi.”

“postat 21 June 2003 09:53 (...)

“Numai evreii au dreptul istoric sa afirme daca nu a existat sau nu holocaustul, romanii nu au nici un drept fiind o natiune cu vinovatii si pacate istorice !”

“postat 19 June 2003 13:17 Click Here to See the Profile for transylvan Click Here to Email transylvan Edit/Delete Message Reply w/Quote

“Intr-o democratie daca cineva neaga holocaustul cum fac unii pe acest forum este bagat in inchisoare de la 3 pina la 5 ani !

Europa va asteapta domniilor goi antisemiti !!!”

(Forum din Ziarul de Iași)

Dacă propostele evreilor-unguri sunt sincere: în ură, în neadevăruri, în insulte; agresive, isterice, curajoase-de-după-gard (anonimatul să trăiască!), replicile arată după chipul și asemănarea românilor: fără vlagă, culpabilizae, cu ochii la vârfurile bocancilor incapabile de un dialog; din neputință, din lene, din ignoranță, românii devin rezumativi, triviali, te aștepți să conchidă cu: «'Ai sictir!»

Cum să nu fie evreii agresivi, obraznici, *abuznici* (vine de la *abuz*, rusificat după: *refuznic*, *kibuțnic*), dacă au în față ființe pe jumătate analfabet(izat)e - și de ei -, pe cealaltă jumătate culpabilizate - de ei - în cinci decenii de reeducare ca la Pitești?

[O informație demnă de interes oferă Florin Manolescu în a sa **Enciclopedia a Exilului Literar Românesc** - citez:

“CELAN, Paul (Pessach Antschel), poet evreu de limbă ger. și română, trad/ucător/. * /născut la/ 23 noi. 1920, Cernăuți - + 20 apr. 1970, Paris, Franța/ Tatăl: Leo Antschel-Teitler (...) Mama: Friederike (Fritzi), născută Schrager. (...) În iunie 1942 părinții lui **P.C.** sunt deportați în Transnistria și apoi despărțiți. Tatăl va muri în orașul Gaisin, iar mama va fi împușcată în satul Mihailovka. **P.C.** îi comunică unui prieten următoarele: ‘*Meine Eltern sind von den Deutschen erschossen worden. In Krasnopolka am Bug*’. **P.C.** reușește să se salveze cu ajutorul unui industriaș român din Cernăuți care îi oferă adăpost într-o fabrică de produse cosmetice și detergenți”.

Din păcate Florin Manolescu nu indică sursa - să fie chiar **P.(aul) C.(elan)**? Sau “prietenul” poetului - cine? Deci nu aflăm dacă “industriașul” care îl salvase era același Cornel Dumitrescu ori altul care “fabrica produse cosmetice și detergenți”. Dacă acela este “altul”, înseamnă că Cernăuțiul a avut mult mai mulți “drepti” ne-garantați de Israel.]

3) Familia noastră nu a atins malul Prutului: cu vreo 20 km înainte căruța în care ne aflam s-a întâlnit cu alte căruțe: noua frontieră fusese închisă cu mult înainte de termenul fixat, Rușii nu mai permiteau trecerea - deci, în bună limbă românească: au luat milioane de ostatici. Am fost siliți să facem cale întoarsă - tata:

«Ne-am dus la Prut români, ne întoarcem cetățeni sovietici - Dumnezeii ei de cetățenie!»

4) De reținut: “165.089 persoane care între iulie-octombrie 1940 trecuseră Prutul” - în Teritoriile Ocupate. Să facem și noi aritmetică - după informații fragmentare, însă autentice. Să luăm “persoanele trecute în cursul zilei de astăzi [30 iunie 1940]” prin doar trei (din cinci) puncte de frontieră: 7.600 și 2.000 - total: 9.600. Dacă vom multiplica numărul zilelor - începînd din cel mai târziu 15 iunie, 1940, când a început exodul evreilor spre Răsărit - secret, dar nu mai puțin important, vezi și mărturia lui Gr. Vindeleanu - în direcția Basarabiei (despre Bucovina se va afla doar în 26 iunie, din ultimatum) ce avea să fie ocupată - iar ei știau mai bine decât Statul Major al Armatei Române, oricum, decât ministrul Apărării, faimosul strateg generalul Florea Țenescu... - rezultatul va fi cel puțin surprinzător: 16 ori 9.600 dă... 156.600 persoane. La acestea îi adăugăm pe cei trecuți după aceea, în intervalul iulie-octombrie: 165.089. Totalul spune: 321.689.

Desigur, nu toți “trecuții” pe malul stîng al Prutului erau evrei (eu am cunoștință de doi ne-evrei: A. Bârlădeanu și Celac...). Să zicem că numai 200.000 dintre ei (nu mai ținem seama de faptul că noua frontieră a fost trecută, în continu-are, în ambe sensuri și după octombrie 1940, însă până una-alta nu avem cifre exacte). Dar mai existau evrei “pe loc” - câți: 200.000 (din cei cca 276.943 înregistrați ca domiciliați în Teritoriile Cedate)? Nu trebuie ignorați nici evreii alcătuind “ajutorul tovărășesc-proletar”, veniți cu camioanele (doar “civili”) de dincolo de Nistru, începînd din 27 iunie 1940 - câți? 10.000? 50.000? - cei mai mulți dintre ei nefiind evrei “moldoveni”, ci evrei ruși?

Or *toți evreii militanți bolșevici* (fie proveniți din România propriu-zisă, fie din Rusia), tocmai pentru că “dăduseră dovadă” cu asupra de măsură în Basarabia și în Bucovina de Nord, ocupate-sovietizate în acel An Negru *fugiseră cu Armata lor Roșie după 22 iunie 1941*. Nu ei fuseseră victime ale răzburării românilor, ci colaboraționiștii ordinari, denunțătorii mărunți.

Și nevinovații.

Din nou întrebarea: de unde ieșiseră, în România Mică din 1948 mai mulți evrei decât erau în România Mare dinainte de război?

Mister biblic. Cam tot așa fuseseră multiplicat pînile, peștii...

9. Un martor de necontestat: Gr. Vindeleanu

Mărturia lui Z. K.-Gr. Vindeleanu, evreu basarabean, comunist, activist, ofițer în Armata Roșie cea care a... “liberat Bucureștiul de hoardele fasciste” taman la 23 august 1944...:

“...Am rupt-o cu ei încă din timpul războiului sovieto-finlandez [1939-40 - în prima parte Rușii au fost “rușinați”, dar copleșindu-i pe Finlandezi cu **diviziile**, i-au înfrânt - și au ocupat Karelia... - n.m. P.G.] - unul din actele cele mai mârșave ale lui Iosif Djugașvili Stalin... În sala de lectură a căminului studentesc [bucureștean] citeam știrile din acest criminal război (...) Am înțeles cauza și sensul rătăcirilor mele ideologice. I-am părăsit cu blestem!... Și totuși unul din «ei», bătînd la ușa auditoriului I de la Universitate, pe Edgar Quinet, unde eram în cursul examenului la ‘Istoria culturilor slave’ (prof. P. Panaitescu), m-a făcut să ies de la examen, să fug în grabă, să-mi adun catrafusele ca să apuc rapidul ‘Unirea’ București-Chișinău. Basarabia urma să fie «cedată». Atunci însă nu știam că am să revin aici, la București, numai după patru ani, purtînd involuntar titlurile de «davaiceas», «năvălitor», «aliat-ocupant» ș.a., nici că am să revin ca să văd cum s-a uneltit și s-a efectuat subjugarea întregii Româнии unui sistem, unei ordini străine, urâte, neacceptate de majoritatea poporului român... În Gara de Nord aglomerația era mare. Secretul lui Polichinelle despre «cedarea» Basarabiei i-a făcut pe mulți să ia trenul: fanatici, amăgiți, buimăciți, trădători - toți se duceau, grăbiți, la Chișinău. *Era 17 iunie 1940* ¹⁾ (s. m., P.G.).

“Chișinăul liniștit, cu multe flori în parc, în bulevard, pe balcoane și la ferestre, însořit, afișa, totuși semne de neliniște. Pe ici pe colo soldați cu căști, în patrulă, cu baioneta la armă păreau alarmați, neliniștiți. Pe străzi oameni, în grupuri, vorbeau în șoaptă. Lângă Banca Municipală (...) misiții, negustorii de vinuri, fructe, cereale, se înghesuiau în grupuri mici, întindeau urechea către cineva, dintre ei, care povestea despre lucruri care nu se spun cu glas tare... Unii dintre prieteni (...) foști colegi de școală se aflau mobilizați pe linia Nistrului. Dl. Trimescu directorul aeroportului Chișinău a povestit la ureche brutarului Meier G. că noaptea sosise ordin de evacuare a aeroportului...

“Acum nu pot să-mi amintesc cum anume și pentru ce am ajuns și eu la etajul II al casei de la intersecția străzilor Alexandru cel Bun cu Armenească, vis-à-vis de magazinul de arme Vijevisky. O mulțime de tineri și de adulți - evrei, ruși, ucraineni, câțiva moldoveni - se înghesuiau în jurul vestitei Rozenberg, cu

părul roșu ca flacăra (tot nu înțelegeam cum ea se afla aici, când se știa că de ani de zile era în închisoare la Penitenciarul Central...) și a lui Bubiș, Clinicikov, Moraru ș.a. Se dădeau ordine patrulilor (ale cui ordine? cu ce drept?) câte trei în patrulă - a «Autoapărării civile»: a opri și a dezarma orice grup răzleț de militari români! O mârșavă născocire a ocupanților ce stăteau gata de năvălire, dincolo de Nistru! Uneltele lor răspândeau marea minciună că, cică «Românii se retrag, jefuind și violînd» - una din calomniile politice întrebuintate atât de des de către năvălitorii ruși în diferite părți ale lumii, cu scopul clar de a sustrage atenția populației locale de la actul ocupației, al subjugării...

“Iată-mă cu o veche armă Browning, cu mine încă doi: F., G. și al treilea nu mai țin minte numele lui, băiat lung, taciturn. Mergeam în sus pe strada Gogol, țineam marginea trotuarului, apoi la dreapta, pe strada Viilor spre panta Buiucani. Deodată în fața noastră - un grup - trei soldați și un subofițer. F. îndreaptă arma spre dâșii. Îi spun la ureche: «Nu trebuie, ce faci?» El nu răspunde. «Aruncați armele!» Subofițerul aruncă pistolul.

Doi soldați aruncă armele. Al treilea o dă jos încet... F. i-o zmulge grosolan.

“«Măi fraților, ce vreți de la noi? Am primit ordin de retragere și îl executăm». Unul din soldați, mai în vârstă, vorbește cu noi: «Vai de noi, parcă ne-am uitat cu totul!»

“Eu stau ca trăsnet. Un amestec de consimțire și de milă îmi umple sufletul, inima mi se zbate intens... Ce porcărie cu aceste ‘patrile de autoapărare’. Nu e nici o apărare, fiindcă nimeni nu ne atacă. Toată povestea e o pură porcărie! Lângă pădurea Durlăști un grup de militari români a interceptat o patrulă ca a noastră, a deschis focul. Unul din patrulă a căzut, ucis pe loc, doi au fugit... Cine era vinovatul în aceste cazuri tragice și nu mai puțin comice: nu agenții ocupanților, cei din strada Armenească, etajul II?

“...Stăteam (...) în întuneric, eu și același F., cu arma la picior, lângă intrarea în clădirea Manutanței Corpului III (în trecut). Noapte, numai scârțâitul ferestrelor și ușilor deschise și câte un lătrat de câine, departe. Din când în când, o împușcătură undeva, în oraș...Ne-au pus acolo «să apărăm-păzim». Ce să păzim? Clădirea pustie, golită de viață, de oameni?

“Toate acestea nu erau decât amănuntele sistemului stalinist de pregătire a ocupației: provocare de neliniște, de incertitudine, de spaimă, de buimăcire generală, pentru a veni apoi «ca eliberatori». Și «eliberatorii» au sosit pe la 4 dimineața, au apărut la poarta Manutanței... O tanchetă în frunte, două tancuri mari după ea. În stradă s-a oprit o coloană. Câteva minute de liniște,

expectativă. Se vede că ei ne analizau. Mitraliera tanchetei îndreptată spre noi... Ambii încremeniți. Ca la comandă am aruncat armele. Ei au înțeles gestul, câțiva militari în uniforme stranii au ieșit din tancuri, cu căști apărătoare enorme pe cap. Ei se îndreptau spre noi. Unul din față ținea un pistol Mauser îndreptat asupra noastră. ‘Comandirul’ s-a apropiat la trei pași de noi. «Cine sântei?» (Vorbea rusește).

“Eu: «Patrula apărării civile!»

“«Ei bine, v-ați făcut datoria, mergeți acasă!»

“Un soldat ne-a pipăit totuși bine pe corp. Stăteam cu mâinile ridicate. Percheziția s-a terminat. Ne-am dus tăcuți acasă, pe străzile pline de soldați străini, tancuri, tunuri, camioane... F. s-a despărțit de mine la intersecția străzilor Pușkin-Alexandru cel Bun. Atunci nici el nici eu nu știam că după patru ani, când m-am întors ca militar sovietic, participând la re-ocuparea Chișinăului (august 1944), am să-l găsesc pe F. în lista împușcaților din toate categoriile, omorâți la sfârșitul lui 1940! Lichidarea în masă era una dintre metodele potolirii, închiderii gurilor, pentru ca ocupația să continue nestânjenită.

“...Basarabia era ocupată din nou!

“Ei, cum să nu! La 6 iulie 1940 marea ‘paradă’ a eliberării se desfășura în sunet de fanfare și zăngănitul coloanelor de tancuri. În funcția mea de ‘instructor la sovietul Chișinău’ am primit invitație la tribuna oficială. Executându-mi funcția de instructor, de nenumărate ori mă duceam să reprezint primăria în conflictele dintre cetățeni și putere: ocuparea ilegală de locuințe, expropriere ilegală la grădini, livezi ș.a. Din toate răspunerile mele scriam dări de seamă în folosul cetățenilor, căci 99% din plângeri erau îndreptățite. Chișinăuenii încă nu înțelegeau că s-a comis o năvălire, în care cei veniți își împlineau rolul de o-cu-panți!

“...Tribuna de ‘onoare’ era o enormă cutie de lemn, vopsită în roșu, răsturnată cu fundul în sus. Parada începea la 10, accesul la tribună se închidea la 9. (...) am văzut ceva, ce nu credeam să văd: de la colțul străzii Gogol până în strada Mihai Viteazul, pe două părți ale străzii Alexandru cel Bun stăteau înșirate «cordoanele de onoare» (distanța de 5-8 metri de la unul la altul): un enchevedist, un SS (da, da, nu te mira, cititorule!) în vestita uniformă ‘Mausfarbe’ (culoarea șoarecelui). Înțelegerea Hitler-Stalin era în toiul execuției pe puncte. Unul din ele era vizita în URSS a unui Batalion SS pentru a ajuta la repatrierea germanilor (dar și pentru a vizita lagărele de muncă forțată GULAG, a avut, se vede, SS-ul ce învăța în aceste lagăre...).

“«Coloanele de onoare» din 6 iulie 1940 de la Chișinău erau

poate unica ‘manifestare fizică’ a regretabilei prietenii hitleristo-staliniste. Basarabia a căzut jertfă acestei prietenii împreună cu jumătate din Bucovina, o parte din Transilvania...

“Eu stăteam uimit și umilit, în fundul tribunei. În fața mea, (...) Hrușcirov, Mehliș (călăul suprem al Basarabiei), mareșalul Timoșenko, în al doilea rând fratele mareșalului, un țăran analfabet din satul Furmanovka, județul Cetatea Albă, «cucoana din Hâncești», fosta amantă și agentă a lui Kotovski, Crîlov, primarul Chișinăului, Sviridov, răzvrătit al tineretului - și alte «personalități»... Nu am putut continua. Nu am vrut să iau parte la această «bucurie tragică». Am înscenat o vomitare, m-am dat jos de la tribună, am trecut câteva controluri, am pornit-o în jos pe Gogol, am trecut prin parc, apoi pe diferite străzi din josul orașului, acasă... Eram într-adevăr trist, foarte trist și amărît...

“Atunci nu puteam să-mi închipui că, totuși, Adevărul va străbate straturile groase de minciună și inducere în eroare în masă, peste aproape o jumătate de veac ! 2)...

“Gr. Vindeleanu”

(Din *Basarabia*, revistă a Uniunii Scriitorilor din Moldova, nr. 6, 1991, Chișinău)

1) La **17 iunie 1940**, în “**plină prigoană antisemită**”, evreul Gr. Vindeleanu era student la Universitatea bucureșteană și își trecea examenele ca oricare alt cetățean român.

2) Adevărul acela nu a străbătut nici până în clipa de față (2004) “straturile groase de minciună și de inducere în eroare de masă”.

Chiar Gr. Vindeleanu, excepție a excepțiilor dintre evreii basarabeni, se oprește cu mărturia sa la 6 iulie 1940. Or între 6 iulie 1940 - sărbătorirea bolșevico-nazistă a ocupării Basarabiei - și să spunem 6 iulie 1941 (Chișinăul a fost eliberat de Armata Română câteva zile mai târziu - ce a făcut, ce a dres tânărul evreu Gr. Vindeleanu, întors, la 18 iunie [1940] acasă, în Basarabia ce urma a fi abandonată sovieticilor? Am aflat în trecut că era “instructor la Sovietul Chișinău” și că se străduia să

rezolve plângerile cetățenilor în legătură cu “expropriările ilegale de locuințe, expropriere ilegală de grădini, de livezi”. Da, el era un mărunț activist comunist - dar nu atât de mărunț, altfel nu i s-ar fi ordonat, la București, să lase baltă examenele universitare și să alerge la Chișinău, unde urma să construiască societatea socialistă - nouă, justă; mărunțul “instructor”, fusese invitat în tribuna oficială...

Nici chiar Gr. Vindeleanu, om structural cinstit, neînrațit de fanatismul bolșevic - dovada: chiar mărturia, după 50 ani! - nu merge... atât de departe, încât să spună *adevărul*:

Ce a făcut el în cele 12 luni încheiate, în Basarabia sovietizată? Ce responsabilități a avut? Să se fi ocupat de “rezolvarea litigiilor legate de apartamente, de grădini, de livezi?” Admitem: o lună de zile (iulie 1940) așa va fi fost, fiindcă oamenii încă nu realizau ce înseamnă o ocupație bolșevică, în care “plângerile” pentru confiscări de case, de grădini încetează de a mai conta - contînd altceva: arestările, anchetele, distrugerea școlii românești, distrugerea biserii creștine - torturile, asasinatele, teroarea pură asupra populației băștinașe; atunci conta viața (și moartea).

“Discreția” evreilor privind activitatea lor bolșevică în slujba ocupantului rus al Basarabiei și Bucovinei de Nord dovedește fără tăgadă *vinovăția* lor. O vinovăție grea, mînjită de sânge.

Așteaptă să moară toți cei care jucaseră un rol dintre cele mai odioase în acel an de coșmar: iulie 1940-iulie 1941, pentru a întredeschide gura?

Să nu știe ei că există și procese post-mortem?

10. Când ai crescut în cultul eternei victime inocente îți vine greu să accepți că ai fost și tu un bun călău

Evreii - iertare: “unii evrei” - nu acceptă mărturiile care îi pun pe (unii) dintre ei în cauză, vezi interminabila polemică în jurul **Cărții negre a comunismului** apărută sub direcția lui Stéphane Courtois la Robert Laffont, Paris, 1997.

Lucrare cu mari merite dar și cu nu mai puțin foarte-mari goluri de informație privind România...

...imputabile înainte de toate ignoranței coordonatorului: înainte de a studia istoriei rezistenței anticomuniste în Europa de Est, Courtois fusese director al revistei binenumite: *Communisme*... De aceea va fi încredințat redactarea capitolului “Europa Centrală și de Sud-Est” tovarășului-(său)-frățesc Karel Bartosek. Aparatcikul praghez, aterizat la Paris în 1983, a făcut culoarul revistei *L'Alternative* - cu folos: după un an a fost introdus prin efracție de Mihnea Berindei și Alain Paruit (pe ei îi... introdusesem eu - prin față). Eternul tovarăș Bartosek a profitat de retragerea (temporară) a lui François Maspero, fondatorul, a pus mâna pe revistă, a rebotezat-o *La Nouvelle Alternative* și, dimpreună cu Berindei și cu Lavastine a prefăcut-o într-o publicație eurobolșevică. Din extemporalele cehului “despre istorie”, Courtois a înțeles că și-a găsit un tovarăș de idei, iar Bartosek terenul pe care să cultive materialismul-istoric, recolta de după 1989. Că Stéphane Courtois nu s-a despărțit de litera-și-spiritul revistei conduse o dovedește încuviințarea prin ne-amendare a “tezei” bartosekiste: *pentru scrierea istoriei contemporane martori credibili/ citabili nu sunt scriitorii - care au trăit și ei evenimentele (arestările, închisorile, exilul), pe care le-au așternut pe hârtie, ci... doar nescritori - cu excepția rușilor Soljenițin, Șalamov, Bukovski, Nadejda Mandelstam...* - citez din ediția originală, pag. 289:

“Ar fi greșit să punem prea în față destinul dramaturgului ceh Vaclav Havel, al filosofului maghiar Istvan Bibo, al scriitorului român Paul Goma și pe al altora provenind din inteligenție și să-i lăsăm în umbră pe ‘oamenii de rând’”

De ce “ar fi greșit”? Tovarășul Bartosek de pe Vltava arată a fi dublul tovarășului Ștefan Borbély de pe Someș: despre *martor, mărturie* gândesc la fel: cubic.

“Program” nu doar idiot, dar vădit diversionist: într-o Istorie ca cea numită, dacă a fost operată o “ne-punere în față” a unor persoane-personalități (numai dintre ne-ruși!), care ar fi făcut umbră... istoricilor comuniști de la Paris, deci s-a materializat operația de *decredibilizare a martorilor* (păcătuiau grav în ochii borbélylor transnaționali: erau și scriitori!), nu a fost compensată (sic) de vreo “punere-în-față”, la capitolul România, a, de pildă, muncitorului Vasile Paraschiv (știu de ce: pe când Paraschiv își risca viața pentru a depune mărturie - și la Paris -, Courtois era ocupat de *Communisme*, iar Bartosek nu terminase, la Praga, de stricat tot ceea ce îi încredințase Husák); nu apar nici poetul Dorin Tudoran, nici profesoara Doina Cornea... Să nu ne mirăm: cunoștințele bartosekiste se limitează la propriile note de lectură din *La Nouvelle* (sic) *Alternative*, iar “bibliografia” la o chestie semnată de reputata, incontestabilă, celebrissima cercetătoare Cristina Boico, fostă eroină a Rezistenței franceze și feroce “îndrumătoare ideologică” stalinistă, în România sovietizată.

O astfel de concepție-despre-lume-și-istorie l-a determinat pe Stéphane Courtois ca ocupându-se de “materia” indicată de subtitlul lucrării: “**Crime, teroare, represiune**”- la capitolul României să omită cu seninătate “materialul bibliografic” aflat sub nas, gata-tradus în franceză și publicat de multă vreme: volumul de excepțională valoare (și documentară!) **O ultimă privire**, de Silviu Crăciunaș, apărut întâi în engleză, apoi, în 1961 echivalat în franceză (**Le dernier regard**); **La Cité Totale** de C. Dumitrescu (Seuil, 1980, postfațată de mine); deasemeni a tăcut răsunător toate cărțile mele editate și în franceză, începând din 1971: **La cellule des libérables**, **Elles étaient quatre**, **Gherla**, **Garde inverse**, **Dans le Cercle**, volume de mărturii ca **Le tremblement des hommes** (despre 1977), **Chassé croisé** (despre terorismul exercitat de “organe” și asupra românilor exilați la Paris, V. Tănase și P. Goma, nu doar pomenitul în foarte-treacăt bulgar Markov), **Bonifacia**, **Le Calidor**, **L’Art de la Fugue** - și cel despre Pitești: **Les Chiens de mort** - în fapt *primul text apărut în limba franceză* (în 1981) *care vorbește despre fenomenul reeducării* - în schimb a citat din **Pitești** al lui Virgil Ierunca tradus în franceză cincisprezece ani mai târziu: în 1996... Cu atât mai ciudat-inadmisibilă ne-menționarea - cu program, s-a văzut - a titlurilor de mai sus, cu cât ele apăruseră mult înainte de 1997 (data editării **Cărții negre a comunismului**). Tot anterior - în 1994 - existau și lucrările de referință (nu și pentru Courtois-Bartosek!): **La vie en rouge** de Christian Duplan și Vincent Giret și **KGB en France** de Thierry Wolton, din 1986, devenite

clasice, acestea din urmă nici măcar pomenite de Courtois.

Așa stînd lucrurile, nu este de mirare că în ditamai cărțiul despre “teroarea comunistă” nu am găsit măcar o referire la *scriitorii vizionari* Dostoievski, Orwell, Koestler, fiindcă alcătuitoarii ei nu-i citiseră - iar dacă se va fi întîmplat minunea, puțin le-a păsat; nu citiseră nici opinia unui “coleg” de-al lor, Robert Conquest, autor al **Marei Terori**:

“Infinit mai bine, mai profund decât profesorii și istoricii stalinismului (Conquest înșiră vreo zece nume de “sovietologi” - n.m.) au scris Orwell, Koestler: ei au înțeles și au transmis realitatea stalinismului”.

În fine, a treia imputare la adresa lui Stéphane Courtois: consimțirea la adevărul imuabil al primei ediții a lucrării sale: în loc să repare erorile semnalate, “uitările” (la sugestiile - scrise - și ale mele), să vegheze la conformitatea traducerilor, a considerat **Addenda** adăugată variantei românești editată de Liiceanu la Humanitas (nu doar falsă, abuzivă, ci de-a dreptul suprarrealistă), “contribuție prețioasă la cunoașterea formelor de opoziție din România”. Astfel francezul Courtois a devenit complice la *falsificarea istoriei României operată, de astă dată, nu de către rollerii comuniști, ci de către “antirollerii-anticomuniști” Gabriel Liiceanu, Ana Blandiana și soțul său, Romulus Rusan*.

Acestei triplete de tinichea trebuie adăugați scriitorii-ziariști care angajează “dialoguri” în *perfectă necunoaștință de cauză*: Mircea Mihăeș (cu V. Tismăneanu, cu N. Manolescu), Rodica Palade (cu Brucan, cu Pavel Cîmpeanu), G. Adameșteanu (cu cine nu?). Pe de o parte, analfabeți profunzi: până în decembrie 1989 făcuseră “rezistență prin cultură”, pe timpul lui Ceaușescu, trăiseră binișor în mizeria și în teroarea generală, tocmai fiindcă își propuseseră să rămână surzi și orbi la tot ce se petrecea în jurul lor; pe de altă parte, neavînd curajul elementar (de unde, dacă nu au coloană vertebrală?) să pună *întrebări adevărate* interlocutorului, îi lasă tot pe Brucan, pe Mizil, pe Bârlădeanu, pe Pleșiță, pe P. Cîmpeanu pe Iliescu și pe alți eterni bolșevici să scrie tot ei, istoria *lor* - nu **istoria**.

...Evreii, deci, consideră mărturiile nefavorabile sau doar neîntocmai tezelor lor: fie neconcludente, fie mincinoase, fie de-a dreptul “antisemite” (calificativ, nu doar un tic verbal, ci un fals secretat de lenea gândirii). În ciuda aparențelor și a legendelor, ei au o structură intolerantă, conservatoare, nu agreează schimbările de orientare ale mediului înconjurător, mai ales când acesta se vădește în dezacord cu interesele lor din momentul dat. Atunci se comportă precum colhoznicii din țările comuniste după

1989: percep *libertatea generală* adusă de căderea Zidului Berlinului ca pe un atentat la *libertatea lor* ca indivizi, ca grup, clan, amenințând *stabilitatea lor* materială, socială, psihologică - și ierarhizatoare (vezi-i și pe scriitorii români clasicizați...). Și intră în panică. Și devin neinteligenți, le sărăcește fulgerător fondul principal de cuvinte, discursul reducându-se la:

«*Eu* - victimă; *el* - antisemit».

Le este greu, foarte greu evreilor instalați de două milenii în statutul de victimă, în cultura "*unicului genocid: Shoah*" să admită adevărul istoric cel care spune: din nefericire, "genocid" se declină la plural. Au impus monopol asupra suferințelor, pretinzând că doar ei au fost persecutați, doar ei au suferit - în urmă cu peste o jumătate de secol - deci relativizând, negând, suferințele *goi*-lor pricinuite de ei, evreii și interzicând să se vorbească de alte lichidări în masă, de alte victime inocente, de alte comunități martirizate decât a lor. Zbateri dovedind insolență, nesimțire etică și, am mai spus: lipsă de inteligență.

Adevărul: și ei au fost călăi nepedepsiți pentru comunitățile căzute sub dominație bolșevică și continuă a fi, azi, în Palestina. Vina lor este, nu deicidul (condamnarea și uciderea lui Ieșua din Nașeret a fost rezultatul unui conflict intern, iudeo-iudeu), ci omucidul care a întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea odată cu Revoluția bolșevică, operă teoretică a lor, operă materializată și de ei prin teroare-teroare-teroare, vizînd distrugerea trupului și a sufletului omului - în Europa, în China, în Indochina, în Africa, în America Centrală și de Sud. Ei pretind (oricum: țin cu dinții de acest "adevăr"): singurul *rău* universal fusese "fașismul"; singurele victime - nevinovate, se înțelege - doar ei, evreii.

Întru... auto-ajutor, nu doar istoricii, ci întreaga intelectualitate oficială israeliană a(u) acordat turcilor certificat de bună-purtare și de nevinovăție (!) în campania furioasă a negării genocidului armenilor din 1915. Mai mult: autoritățile statului Israel, sprijinite gălăgios de "intelectuali oficiali", de "specialiști în istorie" - oficiali și ei, au declarat persona non grata pe solul Israelului - fie la congrese, la colocvii, fie în librării, ca autori de cărți - pe istoricii care, deși evrei, "pretindeau în mod trădător" (ce nerușinare din partea trădătorilor!) că... vânzătorii de țară (turcească!): armenii ar fi fost masacrați de bravii turci! Bine, dar turcii sunt cunoscuți ca persoane politicoase, blânde (n-ar uide o muscă! - nu: muște, nu). Mai grav: au pretins că turcii ar fi comis un... genocid - când trebuie să se știe ("o dată pentru totdeauna", vorba tovarășului Radu Florian): singurul genocid din istoria

omenirii este cel al căror victime au fost ei, evreii: Shoah! Cine susține contrariul (sau altceva) este un antisemit! - ca reputatul istoric francez Esther Benbassa, evreică originară din Salonic, ale cărei cursuri la Sorbona sunt sabotate de studenți evrei, urlînd, isteric: «Antisemito!» Evreii sionisto-bolșevici neagă existența și ravagiile și durata comunismului - de ei inventat și pus în aplicare binișor înainte de apariția nazismului (acesta cu o durată de 12 ani, mort și îngropat în urmă cu 60 ani) - pe când comunismul lor e încă viu; și ucigaș - în Coreea de Nord, în China, în Cuba.

Dialog pe tema vinovăției și a evreilor? Greu de imaginat. Când vine vorba de așa ceva, evreii devin de o “discreție” răsturnantă (pe românește: “de cazi în cur”), ai zice că ei nu au dat, în viața lor, nici măcar o palmă vreunui *goi*, ca de la cekisto-enkavedisto-securist la “dușmanul de clasă” - nu “de-rasă”, boje moi, încăput în labele sale de “revoluționar-internaționalist”!

Însă *goi*-i sânt, nu doar fioroși “antisemiți”, ci și optimiști de nevindecă, își spun: «Nu va fi el omul chiar atât de tâmpit, de urât, de rău, de mincinos - cum este, de când îl știu...»

Cine se îndoiește să citească replica dată de Leon Wieseltier în *The New Republic*, publicație americană declarat pro-israeliană, din 4 iunie 2001 lui Adam Michnik. Scriind în *New York Times* din 17 martie 2001, despre cartea lui Jan T. Gross, **Vecinii**, Michnik, el însuși evreu, dintr-o familie de comuniști-aparatiști din Polonia sovietizată, se întreba dacă nu și evreii, ca reprezentanți de nădejde ai bolșevismului, vor fi avînd o părticică de vină în tragedia de la Jedwabne - și nu doar în aceea. I s-a închis gura pe dată - citez din Leon Wieseltier:

“Evreii de la Jedwabne din vara lui 1941 nu au făcut altceva decât să moară. Nu sunt de loc de acord că evenimentele de la Jedwabne cheamă la vreo autoexaminare din partea Evreilor” (s.m.).

Descurajant, detestabil, illogic, neuman “răspuns” - dovadă a orbirii, a relei credințe, a violenței isterice, a terorii asupra adevărului de rasă. Totodată nesurprinzător: pentru jurnaliști ca Leon Wieseltier ¹⁾, Istoria tragică a celui de al Doilea Război Mondial a început abia “**din vara lui 1941**”, când 1.600 evrei din târgul Jedwabne au fost asasinați de concetățenii lor polonezi, sub privirile aprobatoare ale nemților - în nici un caz aceeași Istorie (tragică) nu trebuie să cuprindă evenimentul *anterior*, **pornit la 1 septembrie 1939, când Germania a atacat Polonia** și în două săptămâni a înfrînt-o; nici evenimentul de la **17 septembrie 1939**, când sovieticii au cules fructul gata “copt” de nemți, ocupînd partea estică a nefericitei țări, impunînd bolșevis-

mul - ajutați de evrei. După Wieseltier masacrul din vara lui 1941 pornise din senin, din... “antisemitismul supt odată cu laptele mamei poloneze”, și nu din otrava celor 22 luni de teroare bolșevică, începută în septembrie 1939, exercitată și prin evrei.

Primatul Poloniei, Glemp, *după ce a exprimat regretele și căința Bisericii pentru pogromul de la Jedwabne*, a adăugat:

“...și Evreii trebuie să se întrebe dacă nu sunt vinovați de colaborare cu ocupantul bolșevic pentru arestările, maltratările, deportările Polonezilor, începând din 17 septembrie 1939”.

Rabinul Varșoviei Michael Schudrich a început prin a spune:

“Încerc o adâncă rușine pentru bolșevicii de origine evreiască...” - dar a sfârșit fraza astfel:

“...deși aceia nu au acționat în numele națiunii evreiești...”

Iată la ce slujește un rabin: să dea răspunsuri la întrebările încuietoare. Numai că în virtutea acestei înțelepciuni nici criminalii polonezi care uciseseră evrei în iunie 1941 nu erau vinovați, fiindcă nici ei nu acționaseră “în numele națiunii” (poloneze), ci din pură, bestială, omenească răzbunare! *Însă polonezii ucigași au fost judecați-condamnați (unii executați) în 1946*. Rabinul îi avea în vedere numai și numai pe evrei - nu doar alcătuitori ai poporului ales ci și ai poporului veșnic nevinovat: sutele de mii de evrei comuniști, voluntari zeloși în slujba ocupantului sovietic, al terorii din Karelia, din Țările Baltice, din Polonia Orientală, din Basarabia, din Bucovina (dar și după 1944, din întreaga Polonie, Cehoslovacie, Ungarie, România, Bulgaria) “nu pot fi trași la răspundere”, fiindcă ei, bieții, “nu acționaseră în numele națiunii evreiești”. Să mai pretindem că Rozen a reprezentat o “excepție românească”!

Pierderile omenești au fost, de o parte și de alta atât de cumplite: 3 (6 după ultimele informații) milioane de polonezi au fost lichidați numai de naziști - dar de bolșevici?), încât, dacă nu este decent să ne întrebăm: «**Cine** a început primul?» - pentru că rana sângerează încă, vom formula astfel:

«*Cine s-a răzbunat - pe cine? Pentru ce? Când?*» - deci:

«**Care** a fost **cronologia** faptelor?»

Întâi, în timp (în Polonia: începând din **17 septembrie 1939**; în Țările Baltice, în Basarabia, Bucovina, Herța **din iunie 1940**) au avut loc faptele de bestialitate ale evreilor în serviciul bolșevicilor ocupanți;

Apoi - din iulie 1941, măsurat fiind dezastrul material, mai ales uman pricinuit în 12 luni de sovietism (în Polonia: 22 luni), victimele - baltici, polonezi, ucraineni, români - *s-au răzbunat*.

Adevărat: necreștinește, ci potrivit Legii Talionului.

Ceea ce promiteau simpatizanții români ai bolșevismului, începînd din 1917, nu erau vorbe în vînt ale unor indivizi exaltați, nereprezentativi pentru societatea românească, spioni-agenți ai Rusiei; de cum sovietismul le-a oferit prilejul aplicării doctrinei... internaționaliste - au pus-o pe dată în practică, instaurînd teroarea bolșevică pură și dură în Teritoriile Ocupate.

Recapitulare: în zdrobitoarea lor majoritate evreii fuseseră ostili României Mari - de la început, din 27 martie 1918. De la înființarea Partidului Comunist Român, în 1921, comuniștii - în majoritate evrei (o parte locuind în alte țări, avînd o altă cetățenie decât româna: maghiară, poloneză, bulgară, germană, franceză și o “supracetățenie”: sovietică) au contestat justetea alipirii provinciilor istorice românești la România, au pledat pentru “restituirea Basarabiei către URSS” [reclamaseră și “restituirea Transilvaniei către... Republica Sovietică Maghiară” (1919)]. Răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost primită de evreii din întreaga Românie cu entuziasm delirant, mulți dintre cei aflați în afara Teritoriilor Cedate s-au grăbit să se mute în “Țara Strugurilor și a Pâinii” (URSS, firește), vorba unui notoriu poet-agent de influență NKVD, francezul Aragon, prin pana tovarășei sale, Elsa Triolet.

O remarcă: după 1775, față de indigenii români, ocupați, evreii aduși în Bucovina au manifestat totdeauna ostilitate, ură; pe ei îi denunțau stăpînului: ungar, în Transilvania, austroungur în Bucovina, rus în Basarabia - ca anti-iudei (încă nu era moda “antisemitismului”). De ce? Probabil-sigur: fiindcă românii alcătuiau, în Ardeal, în Maramureș, în Bucovina, în Basarabia comunitatea băștinașă, ocupată, colonizată, persecutată; evreii fuseseră, peste tot, dacă nu... favorizați, sigur: nu atât de obijduiți, măcar pentru că nu părți din țara lor fuseseră ocupate, colonizate cu străini care aveau mult mai multe drepturi decât indigenii. Ura maladivă a evreilor față de români - în Transilvania, în Maramureș, în Bucovina, în Basarabia - poate fi explicată și astfel: românul ocupat-colonizat rămăsese, în continuare, rob (al ungarilor, al austriecilor, al rușilor). Pe când evreul juca peste tot - cu nuanțe - rolul supraveghetorului de robi: fusese și el rob, de aceea se purta mult mai “sever” decât stăpînul, știind, din experiență, unde doare mai tare: acolo lovea... Ura evreilor față de români s-a dezvoltat-manifestat, nu în Principatele Unite (România Mică - de ce?, de frică, știind din experiență până unde pot merge prea-departe: guvernul, administrația fiind românești, dacă s-ar fi comportat față de români așa cum o făceau în Rusia, în Austro-Ungaria, riscau să fie dați afar’ din țar’!). Ci în provin-

ciile românești înstrăinate. Acolo motivul suferinței evreului era unul deturnat: pentru că el nu îndrăznește, doamne-fereste, să-l acuze pe stăpân (austriac, ungur, rus) de cuvinte, de fapte anti-evreiești, se răzbuna deviat pe stăpânit, pe rob (românul) de... vorbe-de-năduf, interpretate: “anti-iudaism”, acuzație cu atât mai gălăgioasă, mai vehementă, cu cât bietul român nu avea cum să se disculpe - nu avea cuvinte... - necum să se apere activ. În același timp, *setea de apartenență la casta dominantă (în ciuda refuzului de a se asimila)* l-a făcut să chiar fie, nu doar să se declare Mare-Maghiar, Mare-Rus, în ciuda persecuțiilor crâncene suferite de la stăpânii unguri și ruși, nu de la robii acelora: românii. Masochism frizând patologia, altfel cum se explică filomaghiarismul până la caricatură al supraviețuitorilor evrei din lagărele de exterminare naziste, unde fuseseră trimiși de unguri?; dar filorusismul - manifestat până la dictatură-segregație față de evreii ne-ruși, în Israel - cu toate că rușii i-au umilit, i-au prigonit, i-au pogromizat, i-au masacrat veacuri de-a rândul, în pauze folosindu-i pentru treburile murdare, de *calò* (călău, în țigănește) ca cele de pe timpul bolșevismului - ca apoi să-i alunge cu nagaika?

Comportament imoral din punctul de vedere al europenilor, explicat de înșiși evreii (Hannah Arendt) prin mileniile de persecuții cărora le fuseseră victime și care i-ar fi lichidat de multă vreme, dacă nu ar fi recurs la frecvente “derogări” de la etică. Oriunde, în oricare țară s-ar fi aflat comunitățile lor, ei “s-au dat” totdeauna cu stăpânul - ceea ce nu ar fi blamabil, dacă s-ar fi mărginit să-l slăvească și să-l cânte (am citat din R. Cosașu - vezi Bibliografia), să-i lustruiască cizmele cu limba - și să capete răsplata *lingușirii* - care tot de la *limbă* se trage ea. Însă ei nu s-au mulțumit doar cu răsplata - pe lângă simbrile - ci au îndeplinit porunci netrebnice, nedrepte, murdare, criminale; nu de puține ori aveau ei - brigadieri și kapo din Antichitate și din Evul Mediu - “inițiative” în jefuirea, în asuprairea, în pedepsirea, în umilirea celor mici, a celor înrobiți, a celor supuși, a celor suferinzi - a celor care nu se puteau apăra. Așa s-au ilustrat în statele kievliene după 1239, sub *ocupație* tătară, ca agenți executori (zapcii) nemiloși; în Spania, sub *ocupație* arabă - iar după ce ocupanții au fost alungați, creștinii s-au răzbunat cumplit pe slugile zeloase ale maurilor: le-au ars pe rug, le-au expulzat (și fiindcă nu s-au creștinat); așa au făcut în Africa de Nord, sub *ocupație* otomană; după alungarea turcilor, evreii nu au apucat a fi pedepsiți, fiindcă s-au instalat alți ocupanți: francezii (de la 1830); când băștinașii au câștigat independența în 1962, au traversat Mediterana, în panică, nu doar francezii coloniști-colonizatori (*les pieds-noirs*);

nu doar *harki*-i, auxiliari algerieni luptând (mai ales făcând poliție în proprie țară, de partea francezilor împotriva algerienilor). Dar și evreii. Vor fi știut ei de ce...

Antievreismul populației băștinașe din teritoriile românești ocupate era mult mai puternic, mai acuzat în Bucovina decât în Basarabia. Austria zmulse în 1775 Țara de Sus a Moldovei, o alipise la Galiția (botezând-o cu un termen slav: “Bucovina”, “Țara Fagilor”), o colonizase cu un imens număr de ruteni și cu foarte mulți evrei - tot galițieni. Or evreii din Bucovina și din Maramureș sub austrieci nu erau, față de băștinași, doar “venetici” (ca în Basarabia ocupată de ruși), ci și agenți zeloși - și nemiloși - ai ocupantului: nu se mărgineau cu puterea economică acaparată (într-un timp record deveniseră proprietari - cu acte! - ai pășunilor, livezilor, pădurilor, ai munților întregi), dar exersau și una administrativo-politico-polițienească, de supraexploatare, de hiperterorizare a românilor. Înainte de 1918 evreii aduși în Bucovina de ocupanții austrieci se comportaseră față de indigenii români cu dispreț, cu aroganță, cu insensibilitate, cu neomenie egalate doar de slugărnicia, de supușenia oarbă, zeloasă și satisfăcută față de autorități, astfel anunțând comportamentul bestial, antiromân, anti-*goi*, anticreștin, *de după 28 iunie 1940*, de acea dată în numele ocupantului rus, bolșevic.

Așa se va fi explicând antievreismul acut al românilor din Țara de Sus a Moldovei, inclusiv al lui Eminescu; ca și marele număr de legionari, de cuziști originari de acolo...

În fine, pentru că evreii originari din Basarabia și cei aflați în URSS înainte de Cedare (*din România - încă o dată: câte sute de mii trecuseră Prutul începând din 15 iunie 1940, din ordinul sovieticilor?*) alergaseră în Teritoriile Cedate și se dedaseră la acțiuni, nu de reparație socială, cum ar fi fost de așteptat de la niște comuniști, ci la *acte de barbarie pe criterii confesionale, național-rasiale* - azi se spune: “curățenie etnică” - în vederea constituirii “Republicii Socialiste Sovietice Evreiești”.

Când o mică parte din probe s-a aflat în fața ochilor, pe marginea gropilor comune des-acoperite, **atunci, abia atunci (adică: după 22 iunie 1941) Românii au început a se răzbuna pe evrei.**

«De ce s-au năpustit Evreii asupra Românilor în timpul evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord, Herței (în *Săptămâna Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940*)?; de ce s-au încrâncenat asupra unor bieți soldați mobilizați care primiseră ordin să se retragă fără a răspunde la provocări?; ce aveau de împărțit cu ei “narodnicii truditores sovietici”, cum se prezentau, în limba română cea care nu există, agitatorii sosiți în grabă cu camioanele de peste Nistru

- sau, ca Gr. Vindeleanu (ca Sorin Toma, ca Răutu, ca fratele său, tatăl lui A. Oișteanu, ca Roller, ca Celac... și ca...), veniți din restul României pentru a construi cea mai dreaptă și mai bună și mai prosperă dintre societăți: comunista?; de ce mai ales Evreii i-au huiduit, i-au injuriat, i-au tratat de “regaliști”, de “capitaliști-fașiști”, de “moșieri-antisimiți”, de “țâgani”, i-au scuipat, i-au bătut cu pietre, i-au împrăscat cu fecale, pe mulți i-au zmulș din coloane și după ce i-au ciomăgit, călcat în picioare, zgâriat (nu doar femeile s-au dedat la această practică isterică), unora le-au tăiat nasturii de la pantaloni, apoi i-au lăsat să plece în această postură umilitoare iar pe alții i-au reținut și i-au prefăcut în *primii prizonieri de război dintr-un război care nu exista?*

«Și încă: de ce, intrând în masă în organele administrative, politice, polițienești ale sovieticilor ocupanți, evreii s-au purtat față de românii basarabeni, bucovineni, herțeni, de parcă aceștia ar fi fost, în ordine: babiloneni, egipteni, romani, spanioli, ruși, ucraineni, seminții-etnii care îi persecutaseră, diseminaseră, masacraseră potrivit termenilor inventați de... români: *Inchiziție, pogrom?*»

La această întrebare îndurerată, de bun simț “răspundeau” peste câțiva ani, nu mulți: vreo cinci - securiștii evrei-unguri (e-he! ce Mari-Maghiari, evreii unguri!: cam ca Elie Wiesel; și aproape tot atât de Mari-Ruși ca evreii sovietici, de teapa lui Nicolski-Grünberg), când îi rupeau în bătai pe țărani români din Oltenia, din Dobrogea, din Muntenia - care nu pricepeau de ce trebuie să “adere” la... colhoz:

«*Voi*, care ne-ați trimis la Auschwitz!» - *voi*-care fiind *noi*-care, *Românii*...

Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizat, mereu-pomenitul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el și cu ai săi din Sighet fusese(ră) arestați și trimiși la Auschwitz - în aprilie 1944 (**aprilie una mie nouă sute patru-zeci și patru**) de către... jandarmii români! - am mai spus-o? - ei bine, am s-o re-re-re-spun. Eugène Ionesco atrăsese atenția prietenului său asupra adevărului: Transilvania de Nord, deci și Sighetul, fusese, între 30 septembrie 1940 și primăvara anului 1945 sub ocupație maghiară, prin urmare jandarmii erau unguri, nu români, Wiesel răspunsese vesel că nu contează “amănuntul”, oricum, francezii tot nu cunosc istorie și puțin le pasă de “asta”.

Mie îmi pasă de “asta” - ca român, ca basarabean.

Evreii au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre *asta* a lor (iar Wiesel a făcut din *asta* o tribună pe cât de lucrativă, pe

atât de mincinoasă întru promovarea propriei persoane și pentru funcționarea din plin a industriei holocaustului - vezi, la Bibliografie, cartea lui Norman B. Finkelstein); tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au confiscat suferința: pentru ei nu există, în Istorie, decât un singur genocid: cel al căror victime au fost ei și numai ei; nu acceptă că în lagărele naziste au fost exterminate *și alte etnii, cronologic înaintea evreilor*: țiganii și slavii, în general, în special **polonezii: începând din septembrie 1939**; și ucrainenii și rușii, după iulie 1941; dintre germani, din 1938: și catolicii și nobilii și homosexualii și handicapații; evreii nu admit că, *înainte de Shoah*, Turcia, aliata strategică a Israelului care și ea, după cum știe lumea întreagă, apără cu iataganul “democrația occidentală în Orient” (sic), se dedase, cu mare vitejie, în 1915, “unei mici operații de purificare”: masacrarea armenilor; tot înainte de Shoah; genocidul organizat în două rânduri în Ucraina; că *după Holocaust* s-au semnalat masacre cu caracter de genocid în lumea comunistă: în Basarabia, între 1946-47, în China, în Tibet, în Coreea de Nord, Cambodgia, Cecenia. Din nefericire, tragedia evreilor din timpul ultimului război mondial nu a fost nici prima, nici ultima din secolul al XX-lea...

Cine nu a auzit de Ilia Ehrenburg? Mulți, dar puțini știu că scriitorul (și nu era rău, ticălosul!) după ce fusese, între cele două războaie, agent de influență mai ales în Franța, își continuase activitatea de *dezinformator*, pe timpul războiului, nu doar ca jurnalist de front, ci... ca explicator-șef, îndemnător-absolvitor al bestialităților pe care *trebuiau* să le facă ostașii Armatei Roșii, cu... femeia dușmanului. Ar fi un act de salubritate publică adunarea într-o *Antologie a Abjecției* (și depunerea ei la Nürnberg II) a articolelelor **scriitorului** Ilia Ehrenburg despre “Nemțoaică” și despre ce *trebuia* (fiind o “datorie de onoare”) să-i facă un adevărat ostaș sovietic, comunist.

Bietul soldat care-și arunca ochii pe ce stătea scris în ziarul Armatei Roșii, înainte de a-și răsuca țigări din el: nu știa geografie, nici istorie, habar n-avea de nimic din ce se întâmpla, nu doar în lume, ci în propria-i țară - așa că nu avea nevoie de îndemnul-prin-gazetă de a-i jefui pe Nemți («*Davai cias!*» a rămas în oasele auzului ne-rușilor ca și: «*Vin Tătarii!*», prizonierii de la Stalin-grad au mărturisit că aceasta era întâia cerință a învingătorilor: să dea *ciasul!*), de a maltrata populația civilă întâlnită; și nu avea nevoie de un curs de alfabetizare, ca să afle ce să facă el cu *femeia* de la vârsta de cinci ani la o sută - cum, ce? S-o pună jos și s-o violeze, el și întregul său regiment, până la moarte (și, vai, dincolo de ea...). Însă, iată: afla pentru întâia oară (dar el nu știa

că e prima-oară): superiorii nu numai că nu-i pedepseau pe inferiorii care “se mai și dedau...”, ci îi îndemneau să facă; tot repetînd-repetînd obligația ostașului sovietic (ceea ce el, oricum, făcea, prin tradiție rusească - răuvoitorii spun: slavă, arătînd spre sârbi), îi dădea de înțeles că, de nu va face așa, abia atunci va fi pedepsit. Și nu știa, viteazul krasnoarmeiț (care mărșăluia spre Apus, imaginîndu-și Berlinul ca Raiul Rusesc: o poiană cu flori unde, printre munți de cărnați, șerpuiesc pâraie de votcă) dacă femeile pe care le viola și le mai și ucidea erau, cu adevărat, nemțoaice iar dacă da: naziste ori ba; pro, ori antihitleriste?; și nu-i păsa dacă “Nemțoaica” era, în fapt, o fostă victimă a neamțului: poloneză, rusoaică, ucraineană, evreică...- oricum, el nu știa care-cum e - și nici nu era obligat să știe: doar era krasnoarmeiț!

Mărturia unui ostaș - din volumul **Războiul nu are chip de femeie** de Svetlana Alexievici, Presse de la Renaissance, 2004, p. 24:

“Ofensivă! Tot înainte! Primele sate nemțești...Eram tineri, în putere... Patru ani fără femeie... În pivnițe: vin. Și fete... Puneam mîna pe câte una și... Eram zece, la una... Nu erau des-tule femei, populația fugea din fața armatei sovietice. Prindeam fete tinere... Copile... Doisprezece ani... Dacă mucoasele plîngeau, le băteam, le îndesam o cârpă în gură... Pe ele le durea, pe noi sbaterile lor ne făceau să râdem... Azi nu înțeleg cum am putut participa la astfel de... Un băiat de familie ca mine...”

Rezultatul îndochinării ehrenburge:

Ostașii Armatei Roșii le-au violat repetat pe toate femeile supraviețuitoare ale lagărelor germane “liberate” de ei sau predate (gata liberate) de Aliți... Și pe toate femeile, fetele, copilele din canalele Berlinului, adăpostite acolo, de săptămîni, ca să scape de bombardamente.

Lui Ilia Ehrenburg nu-i păsa - el își făcuse datoria de “umanist bolșevic”: strecurase otrava în urechea rusului, rusul să se descurce! Fiindcă Ehrenburg știa ce știa: nu e necesar să-i și explici omului simplu (chiar dacă e “băiat de familie”) de ce trebuie să facă răul, doar să-i comunici că are voie să-l facă; și că e bine să facă rău.

Și eu știu ce știu: dacă Ilia Ehrenburg printr-o minune ar mai fi în viață, acum ar avea 111 ani și în loc să fie judecat pentru incitare la crimă, ar fi numit director de onoare al Muzeului Holocaustului din Washington, consilier psihologico-ideologico-pedagogic, alături de Șaranski și coleg de “umanism” al criminalului de război Ariel Sharon.

À propos de sârmanul “refuznik” Nathan Șaranski, “perse-

cutat în URSS pentru ideile și acțiunile anticomuniste”, internat în lagăr: aici, în Occident, făcusem pentru el o uriașă campanie de petiții, manifestații, meetinguri, interpelări ale oamenilor politici, să intervină în favoarea “militantului pentru drepturile omului, încarcerat...” (noi, cei care știam ceva rusă tăceam, complici-ai-unei-cauze-bune: “refuznik” nu însemna: “cel care refuză sistemul sovietic...”, ci cu totul altceva: “*cel căruia i s-a refuzat viza de emigrare în Israel*”...). Ei bine, după lupte seculare, “dizidentul Șaranski” a fost liberat - și din lagărul mic, gulagul și din cel mare, URSS. Îl așteptam la Paris, pentru tradiționala conferință de presă - “în apărarea drepturilor omului”. Dar eroul nu a venit; a dispărut și soția sa, Abigail, care ne fusese, ca să spun așa, stindard în toate manifestațiile. Se dusesese în Israel, să-și vadă, în sfârșit, soțul. La scurtă vreme am aflat că “apărătorul (și martirul) drepturilor omului”, “contestatarul (refuznik-ul) sistemului sovietic” Șaranski a aderat la un partid de extremă dreaptă, rasist, anti-*goi* - anticreștin, antiarab. Când Ariel Sharon a devenit prim-ministru, l-a numit pe Șaranski ministru al... colonizărilor: al politicii de alungare a băștinașilor palestinieni din Palestina natală și de “implantare” a unor recentii evrei, în majoritate provenind din Rusia...

De astă dată, à propos de drepturile omului:

Israelul este singurul stat din lume care nu acordă azil politic, iar “drepturile” sunt numai pentru evrei - fie ei japonezi, de curând incași din Perù - însă nu pentru oamenii pământului, alungați de pe pământul lor.

“Societatea nouă” instaurată în Rusia în 1917, întinsă în toată lumea (cu excepția Israelului!) ca râia, ca sifilisul, ca sida (cu concursul entuziast, decisiv al evreilor) a fost incapabilă, în peste șapte decenii, să confecționeze simple ustensile casnice de tipul șurubelniței, tirbușonului, nasturilor, ăcelor de cusut, medicamentelor curente; în schimb, de la origine s-a arătat expertă în producerea armelor: cine nu a auzit de Kalașnikov, de Katiușa, de Skud, de Sam, de Tokarev, de Mig, de Suhoi, de arme chimice și biologice - de Cernobîl, de “Kursk”?

Etern comunista Coreea de Nord înregistrează mii de morți de foame (pe an?, pe lună? pe săptămână?) - însă are arma atomică!

1) Dar cine este Leon Wieseltier? Apelăm la cineva care îl cunoaște bine: Norman G. Finkelstein (op. cit. pp. 64-68):

“La apariția ultimei absurdități despre Holocaust, [volumul] **Călăii voluntari ai lui Hitler** de Daniel Jonah Goldhagen toate jurnalele [americane] importante au publicat cel puțin un articol” [ultraelogios], scrie Norman G. Finkelstein. “E. Wiesel vorbește de «remarcabilă cercetare», «profuziune de probe (...), valuri de documente», «fantastică contribuție la înțelegerea învățămintelor Holocaustului...» (...)

Norman G. Finkelstein continuă:

“În **Teza lui Goldhagen și adevărul istoric** Ruth Bettina Birn și cu mine am demonstrat că lucrarea lui Goldhagen este nulă”. (...) “În campania contra noastră Leon Wieseltier, responsabil al rubricii literare din periodicul pro-israelian *New Republic*, a protestat pe lângă Michael Neuman, descriindu-mă astfel: «Finkelstein este o otravă, un jidan împruțit, bântuit de ură de sine» (...) Ruth Bettina Birn a fost calificată de «reprezentantă a rasei vinovaților» - fiindcă este originară din Germania, iar eu: «un antisemit care meritase ceea ce îndurase familia sa din partea naziștilor [mama lui Finkelstein era supraviețuitoare a Ghetoului din Varșovia n.m. P.G.]» - acuzații la care s-au asociat Stanley Hoffmann și Charles Maier, de la Harvard”.

[Tot de “jidani împruțiți” și de “antisemiți” au fost tratați evrei ca Raymond Aron, Esther Benbassa, Simone Weil, Daniel Barenboim, Rony Brauman, Jean Daniel, de curând Joschka Fisher, Daniel Kohn-Bendit... și încă mulți, mulți alții care nu au consimțit să ragă în Corul Armatei Roșii de la Tel-Aviv].

11. Martiriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941

I

Prima perioadă de teroare: evacuarea, 28 iunie - 3 iulie 1940:

“La Chișinău era exercitată [teroarea] de către «patrurile de auto-apărare» cu sediul pe strada Armenească și dirijată de faimoasa “Rozenberg cea Roșcată”, de Bubiș, de Clinicikov și de Melnic. Avocatul Steinberg a acționat independent o vreme, apoi a fost cooptat de patrule”.

A doua perioadă : de la 3 iulie la sfârșitul lunii august.

“- Preluarea administrației de către funcționari aduși din Rusia;

“- Înlocuirea «patrurilor de revoluționari locali (sic)» cu «truditori NKVD profesioniști»;

“- Arestarea tuturor persoanelor suspecte, în primul rând a oamenilor politici, mai ales a celor din Sfatul Țării care militaseră pentru unirea Basarabiei cu România din 1917: 5 foști deputați în Sfatul Țării (printre care: Ion Codreanu, Leancă, Secară, Catelli), un fost senator, acuzați de... trădare de patrie (sovietică, se înțelege);

“- foști ofițeri în Armata Albă;

“- funcționari civili și militari - toți aceștia au fost transferați pentru mai multă siguranță la Tiraspol, pe malul stâng al Nistrului, pretextînd că nu mai era loc la Chișinău...”

“Sărbătorirea liberării Basarabiei de sub jugul boierilor români - la Chișinău - la 6 iulie 1940:

“Statuia regelui Ferdinand pe care evreii scriseseră lozinci profanatoare și antiromânești a fost învelită în pânză roșie și împodobită cu portretul lui Stalin; pe coloanele Clopotniței Catedralei (învelite în roșu): portretele lui Stalin și Molotov;

“În tribuna oficială: N.S. Hrușciiov, comisarul Mehliș, mareșalul Timoșenko (el condusesese «operațiile militare»).

“Reprezentanți ai truditorimii localnice”: fratele lui Timoșenko, țăran analfabet din Furmanovka, Cetatea Albă; Krîlov, primarul Chișinăului, Sviridov, responsabilul Komsomolului.

“Cordoanele Gărzii de Onoare (comandată de generalul NKVD Bodin) erau alcătuite din: *trupe NKVD și trupe S.S.* (un batalion de S.S.-iști se afla în Basarabia, pentru a-i conduce în

Germania pe coloniștii germani din Sud)” [vezi și mărturia lui Gr. Vindeleanu]”.

“În această perioadă au fost confiscate aparatele de radio și introdusă radioficarea.

“S-au înființat organizații de partid în toate localitățile.

“La 2 august a fost adoptată legea de «Alcătuire a Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești Unionale».

“Tot atunci s-a declarat «reunirea RSSMU cu RSSAM»(!)

“Noul președinte al guvernului, Konstantinov anunță că Nordul [județul Hotin] precum și Sudul [județele Ismail și Cetatea Albă] nu mai fac parte din Basarabia, ci din... Ucraina”.

Organizare:

“RSSM(U) condusă de o «comisie guvernamentală creată de către Sovietul Comisarilor Poporului» în care intră:

“- tov. Ilinski, locțiitor al președintelui (Konstantinov);

“- tov. Sazîkin - ministru de Interne

“- tov. Orlov, șeful Cărmuirii Republicane (?)

“- tov. Soracian, - gospodăria comună

“- tov. Melnic, preș. al sovietului orașenesc Chișinău”.

După cum se vede: nici un aborigen...

Imediat după 28 iunie 1940, Armata Roșie a fost primită de evrei cu entuziasm: La Chișinău, avocatul Steinberg a desfășurat lozinca;

«Bine ați venit! V-am așteptat 22 ani!»

Procuror-general: evreul Chitiș (de la Tiraspol)

La Orhei: s-a autoînscăunat prefect: Trostinețchi, procuror: Boris Cogan, Dr. Burd: medic primar; Rechis a doborât portretele familiei regale și le-a călcat în picioare; un soldat evreu a părăsit coloana în retragere și a tras cu arma în... statuia lui Vasile Lupu...

La Rezina: evreii au aruncat în Nistru statuia lui Ferdinand;

La Tighina: “comitetul de primire” (a sovieticilor) a fost animat de inginerul Muhlmann și de avocatul T. Boris;

“Colectivizarea s-a făcut fără opoziție: țăranii erau de terorizați, traumatizați de brutalitatea ocupației și au «consimțit»”.

În afară de “justiție” și de poliție politică (NKVD) în care au activat, evreii au avut de distrus alte două domenii: cultura,

învățământul și religia.

- au atacat *școala* românească, europeană, impunând școala sovietică, prin discreditarea familiei, a respectului față de profesori («Mama voastră: Uniunea Sovietică, Tatăl vostru: Tovarășul Stalin!»), promovînd-încurajînd denunțul, lepădarea de părinți (după modelul Pavlik Morozov);

- au atacat *cartea*: au ridicat din biblioteci, de la particulari și au ars toate volumele «tipărite cu litere burgheze, monarhiste, naționaliste, fașiste» (citește: latine); cele tolerate au fost “epurate”.

Rezultat - în învățământ:

- școli de rang secundar, la Chișinău: 25 rusești, 17 «moldovenești», 5 evreiești”;

- facultăți: la Chișinău și la Cernăuți - de filologie-pedagogie - însă **numai în ucraineană și în rusă**. Facultăți tehnice: numai în afara «republicii», cu precădere în Ucraina; aceeași politică și cu școlile de meserii: adolescenții care doreau să învețe o meserie, după un examen de limbă rusă, erau trimiși la școli-internat în Ucraina”.

“La 1 ianuarie 1941 s-a anunțat: **alfabetul latin a fost interzis, înlocuit cu cel chirilic**”.

Fabricarea “linghii maldavinești” (limbii moldovenești) - din arhaisme, din rusisme, din “adaptarea” rusismelor și *eliminarea tuturor neologismelor franceze - dar nu și germane!*

“**Biserica a fost** interzisă în faza a doua (1 ianuarie 1941), însă preoții, călugării, credincioșii au fost agresați din primele momente ale regimului sovietic. Evreii au fost în majoritate zdrobitoare alcătuitoarii Brigăzilor de Propagandă Antireligioasă (“S.V.P”). Ei pătrundeau în catedrale, în biserici, în mănăstiri, chiar în timpul slujbei religioase, cu drapele roșii, cu șepcile pe cap, urlînd: «Moarte popilor! Jos opiul noroadelor!!», după care treceau la devastări: doborau, spărgeau icoanele, le mîzgăleau cu vopsea - nu de puține ori cu scîrnăvie - scoteau ochii sfinților; uneori, pe dosul lor lipeau portretul lui Stalin. Intrau în altar, se îmbrăcau cu veșmintele preoțești - și, cu pumnul ridicat, cântau Internaționala. Scurpau crucile, urinau în fața altarului - credincioșii nu îndrăzneau să se opună: în ușă se aflau NKVD-iști înarmați, gata să intervină. Au pîngărit, au ars cărțile de cult, precum și cele din bibliotecile parohiale, episcopale, mitropolitane. Au percheziționat locuințele, confiscînd, distrugînd icoane, crucifixuri, biblii. Lăcașurile de rugăciune au fost prefăcute în

cluburi, magazine, grajduri. Paraclisul Palatului Mitropolitan a fost amenajat în sală de spectacole a Palatului Pionierilor. Capelele din cazărmi: în magazine, grajduri. O bisericuță din portul Ismail în magazie, iar o capelă militară din Cetatea Hotinului - în latrină. Tinerii evrei din Brigăzile Antireligioase perturbau, fluierînd, huiduind cortegiile funebre...

48 preoți deportați, uciși, dispăruți între 1940-1941:

Preoți uciși imediat după Cedare, de către evrei: Eustatie Chiriță, Gheorghe Mihalache, Gheorghe Tudorache, Teodor Bunescu, Gheorghe Maleavin (vezi și mai jos: Motescu, E. Popovici, Nicador Maleschi).

Au murit “de inimă rea” în ziua Cedării: Mihail Vasilache, Dumitru Cozinschi, Ștefan Zagorodnâi, Ion Dulap.

Printre deținuții “arși” în închisoarea din Orhei s-a numărat și elevii cu condamnări “mici” din Lotul Institutului Pedagogic (vezi nota nr. 1 la acest capitol); și preotul Mina Țăruș.

Siliți să fugă în iulie 1941, rușii au vrut să-i împuște, dar evreii au impus “pedeapsa focului”: au incendiat penitenciarul, cu arestații în celule.

În groapa comună din curtea sediului NKVD Orhei au fost găsite cadavre cu chipurile arse cu vitriol, imposibil de identificat.

La Ismail una din gropile comune a fost săpată în... cimitirul evreiesc.

“Închisoarea: până la 15 februarie 1941: arestate 48.000 persoane”.

“Deportarea : fără judecată - «pe bază de listă»;

“a) capi de familie

“b) familii întregi

“Pe vagoane scria: «Tren cuprinzînd muncitori români care au fugit din România de sub jugul boerilor, ca să vină în raiul sovietic. Ieșiți-le în cale cu flori!»”

Numărul deportaților nu se cunoaște cu precizie. Se crede că cel puțin 300.000 persoane.

În locul lor au fost aduși cca 200.000 de nemoldoveni.

Planul de deportări fusese pus la punct mult timp înainte de ocuparea Basarabiei și a Bucovinei.

Scopul: **desnaționalizarea.**

“În toamna anului 1941 unități ale Armatei române au descoperit, lângă Odessa, un tren de marfă: în fiecare vagon (din cele 22) câte 40-60 persoane împușcate prin pereții de lemn [Doar acest tren a cuprins 1.000 victime]. Adulți, femei, copii - fuseseră arestați și trimiși în Siberia cu câteva zile înainte de izbucnirea războiului...”

“«Rezolvarea șomajului» (deportarea mascată) prin «deplasare benevolă»:

“- până în septembrie 1940 «trimiși în URSS» [din Teritoriile Ocupate]: 135.000 muncitori;

“- în octombrie-noiembrie: 19.200

“- în decembrie: 27.000

“Aceștia erau «trimiși liberi»”.

“**Asasinatul** individual, colectiv:

“- arestații mai puțin periculoși erau deportați;

“- periculoșii erau asasinați pe loc, după ce, sub tortură, li se zmulgeau scrisori care trebuiau să pară expediate din... Siberia.

“- la Chișinău, execuțiile: în beciul sediului NKVD din str. Viilor nr. 97. În sept. 41 [trei luni după liberare] au fost descoperite 87 cadavre, dintre care 15 într-o groapă comună - mâini, picioare legate;

“- la Ismail: sediul NKVD, subsolul imobilului din str. G-l Văitoianu: 6 cadavre (5 bărbați, o femeie), mâini legate la spate;

“- la Cetatea Albă: 19 aprilie 1942 - 19 cadavre;

“La Cernăuți: înainte de 22 iunie 1941 sovieticii «arestaseră prea mulți, nu-i mai puteau transporta; i-au legat, i-au așezat cu fața în jos - au trecut cu tancurile peste ei»;

“Orchestra simfonică a Basarabiei fusese surprinsă de cedare într-un turneu de concerte prin țară. S-a întors în 3 iulie [1940]. În gara Chișinău toți muzicienii au fost suiți în camioane, duși lângă Orhei și împușcați, în Valea Morii”;

“După izbucnirea războiului: la Sorotov, au fost executați 15.000 ostatici și prizonieri români ca represalii pentru împușcarea ostaticilor evrei după explozia Comandamentului de la Odessa.”

După o statistică sumară alcătuită de români la sfârșitul anului 1941: *în intervalul de 12 luni - între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 - au fost asasinate sau au murit sub tortură cca*

30.000 de persoane.

“În ajunul Paștelor 1941, un grup de 40 elevi de la Institutul Pedagogic nr. 2 din Orhei au redactat manifeste antisovietice - redactate de profesoara de filosofie Maria Manjaru și de elevul Dumitru Avramoglu: “«Ne-am săturat de regimul și de pâinea sovietică! Vrem pâine românească! Jos Bolșevicii! Jos NKVD! Jos Stalin!» Trădați de o colegă evreică, au fost arestați. În frunte cu profesoara, elevii majori: Anatolie Guma, Grigore Mihiu, Vichentie Eprov, Victor Bradetchi, Anatolie Cotun, Onisie Cozma au fost executați ca «spioni și trădători de țară»; minorii au fost condamnați la câte 25 ani”.¹⁾

“Pe ocupanți îi impresionaseră prăvăliile în general, în special magazinele alimentare. Cumpărau cantități enorme de alimente. Mâncau pe loc, până li se făcea rău. Trimiteau colete uriașe la ei, în Rusia.

“Spre uimirea localnicilor, Rușii cumpărau mari cantități de vase de bucătărie, mosorele de ață, zeci de metri de panglică, ace de cusut, ace pentru mașini de cusut, nasturi ²⁾ - mai cu seamă nasturi. În magazinele de îmbrăcăminte erau uluiți de ce se putea găsi - nu se atingeau de pălării, cravate (considerate «burgheze»). Era frecvent ca rusoaicele să iasă în oraș îmbrăcate în cămăși de noapte, crezând că sunt rochii de stradă. Au fost văzute purtând sutien peste rochii, peste bluze”.

Masacrul de la Fântâna Albă (după mărturia supraviețuitorului Vasile Vorobeț, publicată în *Datoria românească*, Chicago, Il, USA - Anul IX, nr. 23, nr. 2/2004):

“La 1 aprilie 1941, lângă localitatea Fântâna Albă din Bucovina ocupată de sovietici a avut loc un masacru: victime: românii care au încercat să se refugieze în patria mamă. (...) Nu trecuse nici un an în infernul ocupației bolșevice și românii, cei de neam și de sânge cu noi, majoritatea situați pe ambele maluri ale Siretului (Idești, Suceveni, Demca, Carapciu, Petriceanca, Cupca, Pătrăuții de jos, Hliboca, ș.a.) au fost cuprinși de îngrijorare: se începuse măsurarea pământurilor, a pădurilor, inventarierea averilor în scopul înființării colhozurilor, recrutarea tineretului în Armata Roșie, dijmuirea recoltelor prin ‘cote’ obligatorii etc. La toate acestea se adăuga durerea cea mare: prin ocuparea acestei părți din Bucovina, mulți dintre ei au fuseseră despărțiți de părinți, de copii, de soți, de soții, de frați, de surori.

“Celelate naționalități (nemți, poloni, evrei, slovaci) au primit dreptul la repatriere. Din Pătrăuții de Jos s-a iscat zvonul că și românii pot să se repatrieze, trecînd gardul de sârmă ghimpată în România. Acest zvon a zburat din gură în gură prin satele amintite și astfel, la 1 aprilie 1941 mii de români au luat hotărîrea să lase agoniseala de-o viață acolo și să trăiască restul vieții în România-Mamă.

“Lângă moara din Hliboca s-a desfășurat un miting ad-hoc. Înveșmântați în haine de sărbătoare (...) s-au strâns toți cei care și-au pus în gând să treacă gardul de sârmă. Oamenii, cu lacrimi în ochi de bucurie și speranță rosteau rugăciuni. Au scos din biserică pentru a fi însoțiți pe drum cruci, prapori, icoane. Cineva din mulțime a spus cu glas tare: «Oameni buni, la graniță ne așteaptă frații din România cu pâine și sare!» La rîndul lor și ei veneau cu pâine și sare în ștergarea albe. Toți aveau convingerea că se apropie timpul să-și poată revedea, în sfârșit, soția, soțul, tatăl, fiica, fratele.

“S-a dat un semnal de plecare spre graniță (...) pe un drum de pădure către toloaca [pășunea, islazul - n.m.] de la Varnița, Fântâna Albă. Mergeau în grupuri, cu icoanele în brațe. Cei din față aveau tricolorul desfăcut, înconjurat de prapori, steaguri albe și cruci. Din când în când se auzea din mulțime: «Trăiască România Mare și Regele Mihai!». Din spate se auzeau alte voci: «La graniță! La graniță!»

“Grănicerii ocupanților le-au ieșit înaintea, îndemnîndu-i să facă cale întoarsă, că altminteri au ordin să tragă (...) Ei nu au crezut. Cum puteau să creadă când consăteni de-ai lor de alte naționalități au fost sprijiniți să plece! Ignorînd somațiile, în strigătele disperate:

“«La graniță, la graniță!», au pornit mai departe.

“Din acel moment s-au închis ușile iadului. După primele rafale lumea s-a aruncat la pământ. Cei nevătămați, la îndemnul celor din urmă: «Înainte! Ura!», s-au ridicat reluîndu-și drumul, dar și din aceștia au căzut mulți sub gloanțe. Din mulțime se insista: «Ridicați batistele albe!», dar gloanțele ciuruiău și mâinile ridicate și batistele. (...) Se trăgea din toate părțile. Cei rămași vii încercau să fugă spre pădure, unii dintre ei târîndu-se răniți și plini de sânge. Se trăgea și din pădure, de după copaci. Toloaca de la Varnița s-a umplut de mormane de cadavre. Mame cu copii mici ascunși în traiste sau duși de mână cădeau și nu se mai ridicau. Peste tot se auzeau vaiete, gemete, blesteme. (...) s-a pornit o adevărată hăituire și vânătoare de oameni. “O parte dintre cei care au scăpat cu viață au fost deportați în Kazahstan.

Numitul Tudor Deca s-a întors de acolo după 28 ani. Acasă n-a mai găsit pe nimeni. Pădurarul de atunci, la câteva zile după astuparea gropilor comune, a găsit în pădure, după o grămadă de vreascuri, un copil de 7 ani, mort pentru că i se scursese tot sângele din cauza rănilor (...).

“Unul din supraviețuitorii masacrului, prof. Gheorghe Mihailiuc povestește:

“«Invazia sovietică din 1940 s-a dovedit a fi cea mai îngrozitoare, cea mai lipsită de umanitate. Odată cu venirea lor a început procesul de asimilare, insistându-se pentru dispariția trăsăturilor specifice românilor, a limbii române, elementul de bază a națiunii. Peste tot s-a pus în practică rusificarea: obiceiurile, tradițiile neamului erau interzise, religia era oprimată, chiar gândirea omului era dirijată din afară. Sărbătorile religioase și naționale, interzise. Pentru a stârpi orice deviere de la linia ideologică impusă s-au comis tot felul de atrocități: persecuții, condamnări, deportări, jefuirea oamenilor mai înstăriți, falsificarea istoriei (crimă care continuă și azi)»”

*“(...) După căderea comunismului și destrămarea «Minunii» Sovietice, în locul odioasei crime, urmașii celor dispăruți au ridicat și sfințit în anul 1943 (...) o TROIȚĂ - **pe care autoritățile ucrainene au demolat-o!**” [sublinierea mea, apăsată].*

“În noaptea de 13 spre 14 iunie 1941 (joi spre vineri) a început deportarea masivă a Basarabenilor și a Bucovinenilor. Circa 200.000 (unii contestă cifra astfel: «Numai 100.000!») oameni au fost deportați în Siberia”.

“«Într-un sfert de oră să fiți gata!»

“De acasă erau urcați în camioane militare. La gară, în tren, câte 60-70 persoane în fiecare vagon (de marfă).

“Pe vagoane scria: «Emigranți voluntari»”.³⁾

“Au fost deportați și evrei - numai dintre cei foarte bogați ori sioniști; au fost și câteva cazuri de ‘membri ai partidului culacilor’” (PNT...).

“În județele din Sudul Basarabiei, trecute la Ucraina, nu au fost despărțite familiile; în RSSM: bărbații duși separat în lagăre de muncă forțată, familiile în Siberia”.

“La Comrat, denunțator-șef: Rimanov. Spre deosebire de alți ticăloși, el nu s-a retras cu Armata Roșie după 22 iunie 41. Localnicii l-au linșat”.

“Pe drum (era iunie, vara), oamenii cereau apă. NKVD-iștii le aruncau prin ferestrele zăbrelele pește sărat, spunându-le:

“«Na, apă sovietică pentru bandiți de români! Pentru fașiști!»”.

“Supraviețuitorii, când primeau *Adeverința de reabilitare* (!), constatau că data condamnării era cu cel puțin un an ulterioară arestării: fuseseră deportați fără decizie juridică.”

“Direct-responsabili de teroarea din Basarabia - între 28 iunie 1940-22 iunie 1941:

“*Serov* - înalt comisar NKVD al... RSS Ucrainene;

“*Dmitrenko*, înalt comisar NKVD al RSS Moldovenești;

“*Gog(o)lidze* - reprezentantul NKVD al lui Stalin [a fost executat odată cu Beria - ce târziu, ce târziu!];

“*Nasedkin*, șeful Gulagului pe întreaga Uniune Sovietică [în luna mai 1941 Nasedkin definitivase planul de deportări masive din Estonia, Letonia, Lituania, Basarabia și Bucovina de Nord];

“*Borodin* - prim-secretar al PCM...”

Bilanțul unui (mai puțin de un) an de “putere sovietică”:

- arestarea, deportarea, asasinarea a peste 300.000 români, reprezentând 12,23% din populație - după revenirea sovieticilor, în 1944, numărul victimelor avea să urce la valori terifiante, atingând în 1953 *peste o treime (33%) din totalul populației Basarabiei*. (vezi și Nota 3)

II

Ordin Nr. 255 din 4. VII. 1941:

“Dezordinile întâmplare acum câteva zile la Iași au pus armata și autoritățile într-o lumină cu totul nefavorabilă.

“Cu ocazia evacuării Basarabiei [28 iunie-3 iulie 1940] a fost pentru armată o adevărată rușine că s-a lăsat insultată și atacată de evrei și comuniști fără a reacționa.

“Rușinea însă este și mai mare când soldați izolați, din proprie inițiativă și, de mai multe ori numai în scopul de a jefui și maltrata, atacă populația evrească și omoară la întâmplare, astfel cum a fost cazul la Iași.

“Neamul evreesc a supt, a sărăcit, a speculat și a oprit dezvoltarea neamului românesc timp de câteva secole. Nevoia de a scăpa de această plagă a românismului este de nediscutat, dar

numai guvernul are dreptul de a lua măsurile necesare. Aceste măsuri se află în curs de aplicare și ele vor fi continuate după normele ce voi hotărî.

“Nu este admisibil ca fiecare cetățean sau fiecare soldat să-și asume rolul de a soluționa problema evreească prin jafuri și masacre. Prin asemenea procedee arătăm lumii că suntem un popor nedisciplinat și necivilizat și punem autoritatea și prestigiul statului român într-o lumină cu totul neplăcută.

“Opresc dar cu desăvârșire orice acțiune pornită din inițiativă individuală și fac răspunzătoare autoritățile militare și civile de executarea întocmai a acestui ordin. Crime de asemenea natură constituiesc o pată rușinoasă pentru neamul întreg și ele sunt plătite mai târziu de către alte generații decât acea care le-a comis.

“Cei ce se vor abate ori s-au abătut de la ordinul de mai sus vor fi dați în judecată și li se vor aplica sancțiunile cele mai severe prevăzute de lege.

“General I. Antonescu”

Arhiva M. A. N., fond Marele Cartier General, dosar nr. 3 828

*

Ordin - telegramă:

“General Tătăranu, foarte urgent. 1. Am ordonat ca plot. de rezervă Manoliu de la Divizia 14, care a fost unul din principalii vinovați de jafurile de la Iași să fie imediat arestat și trimis în fața Curții Marțiale pentru a fi judecat. Nu am primit până acum nici un raport în această privință. 2. Nu am primit deasemenea raportul asupra măsurilor luate contra sublt. din Regt. 2 a.g. de la Galați pentru jafurile comise asupra magazinelor evreiești. Aștept, până la 4/7/1941 raport asupra ambelor chestiuni.

“Șeful Marelui Cartier General, General Ioanițoiu

“Nr. 252 din 4/7/1941”

Arhiva M.A.N., fond M.C.G., dosar nr. 3828, f. 76

*

Raport contrainformativ, Corpul de Cavalerie, Armata a 3-a, Secția 2-A Nr. 5956 din 8 iulie 1941:

“(...) c) *Populația evreească*

“Această populație a dat dovadă - cu ocazia ocupării unor localități, unde aceștia erau în masă compactă - de conlucrare și mărire a spațiului propagandei comuniste, astfel că evreimea constituia al doilea inamic și mai periculos, cu care trupele noastre au trebuit să lupte.

“În Trg. Edineț, ostașii români au trebuit să verifice casă cu casă și beciurile de unde se trăgeau focuri de armă și arme automate de către evrei asupra ostașilor noștri, pentru ca apoi unitățile noastre să fie sigure de înaintare. Armamentul și munițiunile pe care aceștia le foloseau era lăsat de sovietici, cu scopul de a ataca armata de ocupație.

“Comandanții de unități, văzînd rezultatul luptei și împotriva populației evreești din Trg. Edineț, au început în ziua de 6 iulie a.c. trierea evreilor; cei găsiți cu arme și vinovați de a fi tras în trupe au fost imediat executați, iar restul conform ordinelor au fost ținuti ca ostateci. (...)

“III. DIVERSE, a) *Din informațiuni de la prizonieri*

“Unitățile din Basarabia au avut o compunere neomogenă. Înainte cu câteva zile de izbucnirea războiului, au fost ridicați numeroși locuitori, îmbrăcați militari la Centre de Strângere și, după ce erau înarmați, fiecare cu câte o armă și 125 cartușe, erau așezați în diverse puncte pe Prut, cu misiunea de a interzice trecerea. Printre aceștia s-au găsit și unități aduse din interior; în special din regiunea Turchestan și regiunea Crimeii.

“Basarabenii au opus o slabă rezistență și au tras, în general, de frica gradaților care îi încadrau. Pe timpul operațiilor au fost prost hrăniți. (...) Transmisiunile au funcționat defectuos, din această cauză unitățile erau dezorientate. Se pare că în primele zile ofițerii au fugit, lăsînd unitățile să reziste cum vor putea. Sovietele contau mult pe conlucrarea populației băștinașe simpatizante cu regimul comunist. Speranțele lor însă nu au fost realizate.

“În rândurile armatei [sovietice] se ducea o vie propagandă (...), știri tendențioase, de exemplu: Guvernul Român a fugit, Bucureștiul și Iașul au fost distruse, puternice unități motorizate pătrund în Moldova etc.

“b) *Din informațiuni dela agenți:*

“În fiecare sat funcționa un comitet sătesc, ‘Năcealnici’ format de obicei din 5-9 persoane și un număr de 20-30 locuitori (...). Printre aceștia se găseau numeroși evrei și chiar evreice. (...) Aceștia întrețineau propaganda comunistă (...). Prin satele pe unde au trecut sau au staționat unitățile aparținînd Corpului de Cavalerie, toți aceștia au fost identificați și cei care au rămas pe loc au fost prinși (...) Elementele comuniste care erau grav compromise față de populația băștinașă au fugit (...) Prin localități și în special prin pădurile din apropiere se găsesc numeroși suspecti. (...) Acolo unde nu sunt unități militare, populația civilă se dedă la devastarea cooperativelor și a depozitelor care conțin mari cantități de alimente, materiale de tot felul, animale și păsări

lăsate de sovietici nedistruse, din lipsă de timp” (...)

“Comand. Corp Cavalerie, General de Divizie M. Racoviță

“Șef de Stat Major, Colonel Gh. Georgescu”

Arhiva M.A.N., fond Armata 3, dosar nr. 435, f. 53-55

*

Raport contrainformativ, Corpul de Munte către Armata a III-a, Secția a 2-a, Nr. 20448/8 din 14 iulie 1941 - Secret.

“I. Starea de spirit

“(...) 2. Populația civilă:

“a) Românii primesc cu entuziasm trupele române și se arată foarte mulțumiți de succesul României, bucurându-se că au scăpat de stăpânirea iudeo-comunistă. În Noua Suliță armata română a fost primită cu muzică de întreaga populație, iar la școala primară li s-a oferit ostașilor o masă bogată. S-a combătut știrea alarmană că oamenii înscriși la colhoz vor fi împușcați de români.

“În timpul ocupației bolșevice comuna nu a avut nici o asistență medicală.

“b) Ucrainenii din Basarabia primesc de asemenea cu mare bucurie trupele române (...) În special acei care au făcut armata la unitățile române dovedesc încredere fără margini în armata Română.

“b) Evreii, o mare parte din ei s-au refugiat odată cu trupele sovietice. Cei rămași prin sate stau ascunși, nu reacționează în contra armatei. Au fost cazuri când, din ascunzișuri au tras focuri asupra trupelor române. În această situație au fost sancționați.

“d) Prizonierii: (...) majoritatea lor au fost încorporați în preajma izbucnirii războiului fără nici o instrucție. Mulți au vârsta de 18-19 ani, alții, din contra, sunt prea bătrâni, iar unii chiar dispensați de serviciul militar. Toți declară:

“«M-am predat fiindcă nu am pentru ce să lupt (...) Comandanții ne-au spus că mai bine să ne sinucidem decât să cădem prizonieri, fiindcă românii ne vor schingiui și apoi ne vor împușca. Totuși am preferat să mă predau (...) Toți gândeam la fel dar nu îndrăzneau să ne mărturisim unul altuia gândurile noastre, fiindcă dacă s-ar fi aflat, am fi fost împușcați pe loc.»

“(...) Soldații din armata roșie erau tratați cu brutalitate, cu neîncre-dere, amenințați cu împușcarea și loviți pentru cea mai neînsemnată greșeală, insuficient hrăniți. Ei [prizonierii] afirmă că în general moralul armatei rusești este foarte scăzut. Numai o mică parte vrea să lupte - ofițerii, comisarii politici, evreii, tinerii comuniști. Prizonierii explică fidelitatea aceasta față de regimul bolșevic prin situația lor materială mai bună.

“(...) În satele de la Est de Nistru din care s-au retras trupele sovietice, oamenii au desființat colhozurile, și-au reluat pământurile și au împărțit vitele și căruțele. (...)”

“Evreii fug spre est, însă nu au mijloace de transport, întrucât au fost luate de armata sovietică.

“(...) În retragere, armatele sovietice au luat turme de porci, însă nu au voie să-i consume pentru hrană.

“II. ACȚIUNEA DE TERORISM ȘI SABOTAJ

“(...) Trupele sovietice au dat foc orașelor și depozitelor, instituțiilor, clădirilor publice, distrugând lucrările de artă și comunicații. Calea ferată ce trece prin regiunea Larga a fost tăiată șină cu șină, iar toate podurile aruncate în aer. De asemenea stâlpii de telegraf au fost tăiați.

“În regiunea Hotin, unde era o herghelie, caii au fost legați câte 15 și s-a tras în ei de către trupele bolșevice cu tunul. Sunt sute de cadavre de cai. (...)”

“Comandantul Corpului de Munte, General de Divizie Gh. Avramescu

“Șeful de Stat Major, Locotenent-colonel I. Chirciu”.

Arhiva M.A.N., fond Guvernământul Basarabiei, dosar nr. 22, f. 247-249. Original

*

La 3 iulie 1941 Stalin, vorbind la Radio Moscova recomanda - în vederea retragerii: “*Tactica pământului pârjolit*”.

Komisarul I. A. Muhin a condus un regiment de distrugeri alcătuite din cca 480 specialiști, restul voluntari dintre evrei.

Aceștia au distrus instalații tehnice, au dinamitat uzinele de apă, și electrice, ateliere, faebrici, mori, căi de comunicație, poduri, magazine, depozite, depouri -n proporție de 100%. Au dinamitat, incendiat instituții administrative, biserici, școli, catedrale, palate, bănci, băi publice, locuințe particulare: 40%. Unelte: ciocanul, grenada incendiară, bidonul cu benzină. Indivizii erau înarmați, iar dacă localnicii se opuneau distrugerilor, incendierilor, erau împușcați pe loc.

Cel mai mult a suferit Chișinăul; centrul a fost în totalitate distrus. Apoi orașele Orhei, Bălți; târgurile: Călărași, Hâncești, din județul Lăpușna, distruse în proporție de 90%; Sculeni-Tg., Ungheni-Tg., Râșcani, din județul Bălți: aproape în întregime; Tarutino, Arcis, Sărata, județul Chilia-Nouă - complet distruse; Cleaștița, Șaba, Volintiri, Borodino, din județul Cetatea Albă; Telenești, Căzănești, Râspopeni, tunelul de cale ferată de la Mateuți, județul Orhei; Vadu-Râșcu, Florești, Zgurița,

Vertiugeni, Otaci, Mărculești, județul Soroca; Românești, Căușani, Cimișlia, județul Tighina...

Nu doar pentru că Stalin ordonase o “Tactică a pământului pârlolit” bravii noștri concetățeni evrei au lăsat în urmă, în iulie 1941, o țară de ruine fumegânde, un pământ netocmit și gol - ca la Început. Ci și pentru că de totdeauna le-a plăcut să distrugă - cine nu crede să privească la Palestina de azi. În iulie 1941 evreii, după ce au... transportat dincolo de Nistru tot ce (mai) era bogăție, au ucis animalele “netransportabile”, au pus foc, au dinamitat cu o plăcere soră cu extazul. Și au fugit.

Unul dintre distrugători trăiește - bine - la Chișinău. Numele lui este V. Medenec. Meseria lui: arhitect. A scris un articol: “Eu am aruncat în aer clădirea Băncii de Stat din Bender”. Pentru Iurie Colesnic nu l-a preamărit în **Enciclopedia Chișinău**, eroul sovietic, tovarășul V. Mednec îi poartă sâmbetele și-l amenință ca la ei, la NKVD/KGB.

Masacrul de la Bălți (vara-toamna anului 1944)

Articolul semnat de Nicolae D. Rusu, publicat inițial în săptămânalul *Țara* de la Chișinău, reprodusă de *Datoria Românească* (Chicago) Anul IX, nr. 23, trimestrul 2, 2004 dă seama de scrisoarea Ierodiaconului Nicodim Șchiopu :

“În urma încercuirii sovietice din Nordul Basarabiei, au fost făcuți prizonieri circa 50.000 militari, din care 40.000 români, în jur de 5.000 germani, 2.000 unguri, restul (3.000) cehi și polonezi.

“În Nord-estul orașului Bălți, în mlaștinile Răutului, a fost ‘amenajat’ lagărul de prizonieri de război. Numeroși au fost secerați de foame, de boli. S-au semnalat câteva evadări.

“Într-o noapte supraviețuitorii au fost executați cu câte un glonte în ceafă de NKVD-iști și aruncați în șanțurile mocirloase pe care înșiși prizonierii fuseseră obligați să le sape.

“După mărturiile unor evadați, după 1991 Curierul de Nord din orașul Bălți au fost publicate informații despre masacrarea prizonierilor de război. S-au făcut sondaje în mlaștini: ‘Nici hârlețele, nici lopețile nu au putut fi utilizate din cauza mulțimii osemintelor’.

“La inițiativa săptămânalului Curierul de Nord [Bălți], oamenii din împrejurimi au adunat pe un loc uscat resturile umane, au alcătuit o piramidă de oase și cranii, au așternut deasupra pământ curat, iar în vârful movilei de oase au așezat o troiță, darul credincioșilor din Râșcani. La 7 mai 1992 troița a fost sfințită de episcopul Petru de Bălți, cu sobor de preoți și monahi, sfințire la care au participat mii de credincioși români

și autoritățile românești.

“Atunci s-a lansat apel la construirea unei Biserici sau Mănăstiri a Oaselor pentru pomenirea celor 50.000 nevinovați uciși mișelește de către bolșevici. Preasfințitul Petru de Bălți a investit ca paroh al viitoarei Biserici a Oaselor pe tânărul preot Valeriu Cernei, fost cancelar al eparhiei Bălți (în decembrie 1992 Patriarhia Română a reactivat Mitropolia Basarabiei).

“După acesta lucrurile au luat o întorsătură tragică: Presfințitul Petru a fost agresat cu arme și bâte în chiar Palatul Episcopal de un grup de călugări și preoți adepți ai Arhiepiscopiei Vladimir care ține de Patriarhia Moscovei [subl. m. P.G.]. Atacurile au fost extinse și asupra celor două mănăstiri din Eparhia Bălți - și continuă și azi, împotriva a tot ce este românesc. În scaunul episcopal s-a așezat șeful agresorilor moscoviți, arhimandritul trădător Marcel Mihăiescu. [s.m.]

“Din cauza lipsei de fonduri, Biserica Oaselor a rămas în stadiul de proiect.

“De ce nu se vorbește nimic de acest genocid împotriva poporului român? De ce nu se stabilește adevărul mascarelor împotriva neamului nostru? Și aceste crime monstruoase nu sunt altceva decât tot holocaust - trecut însă sub tăcere.

“Oare nici chiar morții nu mai sunt egali în fața lui Dumnezeu?”

Câteva mărturii culese din presă:

“Între 17 inuarie și 27 martie curent [1992?], prin publicațiile noastre [cu osebire Curierul de Nord, din Bălți], la rubrica «Morminte fără cruce» am reușit să stabilim:

“1. În 1944 pe teritoriul actualului Combinat de Blănuri din Bălți [și] pe cel al Unității militare din str. Leningrad, actualmente Ștefan cel Mare, au fost două lagăre de concentrare (unul de concentrare forțată, altul obișnuit) prin care au trecut cel puțin 45.000 prizonieri.

“2. În aceste lagăre au fost deținuți de la 2-3 luni la câte un an și ceva prizonieri, inclusiv din armata română printre care un număr extraordinar de mare de români, moldoveni, nemți, unguri, italieni.

“3. Lagărele au avut număr de înmatriculare (deocamdată nu le-am stabilit) (...) Mărturiile mai multor prizonieri bălțeni confirmă că aici au pierit mii de moldoveni, români.

“4. Lagărele s-au aflat în directă subordine a NKVD.

“5. Numele primului prizonier constatat de către noi care și-a aflat moartea aici este TUDOR AL LUI NICOLAE

GLAVAN DIN SATUL SOFIA, RAIONUL DROCHIA. Nume ce va fi primul înscris pe crucea acestui mormânt. Cruce care va fi instalată la începutul lui mai”.

(...) “Maria aștepta răvaș de la fratele ei Grigore. A aflat că Grigore a fost făcut prizonier și e aici, la Bălți (...) A mers cu pachet. Rușii de pază le alungau pe femei, zicînd: [în traducere românească]: «Vor mâncare? Gloanțe, nu mâncare! Trebuie uciși ca niște câini!» (...)

“Maria s-a apropiat de gard, a ridicat puțin sârma, a împins coletul și a încercat să-și strige fratele. O femeie, cu același necaz, a văzut-o, a rugat-o să vâre și legăturica ei. Maria a trecut-o pe sub sârmă și s-a depărtat. Probabil că femeii i s-a părut că legăturica ei e prea departe, s-a apropiat de gard, să o împingă. Rușii au tras, au ucis-o pe loc. (...)

“Maria a mai venit la lagăr, dar nu se mai apropia, arunca ce avea, de departe și se întorcea fuga înapoi. (...)

“Grigore a fost ținut aici până toamna, târziu. Când s-a făcut spărtura ceea în gard și au evadat mulțime de prizonieri, era și el pe aproape. Le-a ajutat celor mai slabi și fără de putere să iasă. Pe sine s-a lăsat la urmă și n-a mai reușit. Au fost văzuți. Au fost bătuți cu vergeaua de fier. După bătaia asta și după toate necazurile s-a stins Tudor, băiat din mahalaua lui, cu care mâncase dintr-o bucățică.

“Cele trei gropi cu cadavre de care vorbesc mai mulți au fost făcute după ce groapa mare din centrul lagărului a fost plină, nu mai încăpeau nici viii nici morții. Erau trași de picioare, stropiți cu apă de var, câteva lopeți de țărână, atât. Lui Grigore îi promisese un cunoscut că va încerca să-l ajute să scape. Când a văzut că nu mai poate de frig, s-a dus la «groapa morților», și-a făcut culcuș printre cadavre și moțăia acolo mai multe de durere decât de somn. Nu se mai temea de moarte” (...)

“Eram pe linia doua a frontului, la Iași. La 23 august 1944 (...) România a pornit împreună cu rușii împotriva nemților. Am plecat cu tot regimentul la Mărășești (...). Până la 6 septembrie am reparat șoselele și podurile. La 7 septembrie am fost încolonați și am pornit la eliberarea Bulgariei. (...) Acolo m-au rănit (...) Spitalul din Buzău nu ne-a primit. Am fost la Bârlad, Vaslui, Iași - am fost refuzați, eram prea mulți răniți.

“La Ungheni ne-au pus în corturi. După ce ni s-au făcut pansamentele, un ofițer rus ne-a spus că vom fi liberați. Ni s-a dat foaie de drum. Am pornit în cârji spre casă (...) Ne-au ajuns din

urmă rușii (...), duceau mai multe sute de prizonieri. Ne-au cerut hârtiile, le-au rupt, ne-au ordonat să intrăm în coloană. (...)

“Până la Sculeni am mers pe jos, în cârji. De acolo până la Bălți, în căruțe, în spinarea celor care puteau duce. Cele trei coloane pe care le-am văzut erau a câte 5 mii oameni (în total, vrei 15 mii prizonieri). Cei care mai-mai să moară dar nu cădeau singuri erau împușcați. Călcam peste ei, mergeam mai departe. La 20 septembrie ne-au pus în lagăr [la Bălți]. Eram de tot vreo 50.000. Eu și vreo opt moldoveni, din sate megieșe, am nimerit în partea stângă [a lagărului]. Mai bine de două săptămâni casă-masă ne-a fost acoperișul unei case pe jumătate dărâmată (...). Era toamnă, mă secătuiseră rănilor, m-am îmbolnăvit de friguri. (...) Pe noi, basarabienii, rușii nu ne scoteau din lagăr, că fugeam. (...) Mureau strașnic de mulți. Erau aruncați noaptea [în pâlnii de obuze]. Ziua erau puși într-un sarai (...), încăpeau la vreo 800 morți. Unii, doar leșinați erau aruncați de vii [în gropi]. Înspre dimineață, dacă își mai veneau în fire, se apucau de bolovanii înghețați de pe malurile gropii și ieșeau înapoi. Când îi vedeam, ne îngheța sângele în vine (...).

“Au pierit acolo o mulțime de moldoveni, români, italieni, nemți.

“La 20 noiembrie 1944 am fost luați și duși cu trenul la altul, în regiunea Reazani. (...) De acolo, în Tadjikistan. În 15 octombrie 1949 am fost liberat. Din 800 de moldoveni [“trădători de patrie”] ne-am întors 17.”

A consemnat, pentru *Curierul de Nord*, T. Sturza. Nu se da numele martorului.

“Am făcut armata într-un regiment de pușcași. Când [după 23 august 1944] ni s-a spus că sântem lăsați la vatră, noi, basarabienii, am pornit spre Prut (...) De cum l-am trecut, ostași ruși ne-au anunțat că suntem prizonieri. Am fost mânați până pe la Fălești. Vorbind cu ceilalți, am aflat că ne duce la Bălți, într-un lagăr de prizonieri. M-am hotărât să evaderez din coloană. (...)

“Patru zile am mers până acasă (...) Vreo două luni am lucrat la câmp. Am fost chemat la comisariat și mi s-a propus să mă fac milițian. Nu am refuzat.

“Când am venit pentru prima oară la Bălți, era iarnă. Am trecut pe lângă lagăr. Eram în uniformă și mi s-a permis să mă apropiez. (...) Am întrebat o santinelă dacă sunt și români. Mi-a spus că moldoveni mai sunt câțiva, dar români, nu.

“Să știți că a fost un lagăr ilegal [cel de la Bălți]. Românii au fost ținuti ilegal. În nici un livret militar al foștilor prizonieri

nu este scris că deținătorul a fost prizonier, deținut la Bălți (...)”

“(...) Eram măricică, mă duceam cu părinții la câmp. Când ne întorceam acasă (...), aruncam din căruță porumb peste sârma ghimpată. Sărmanii prizonieri se aruncau ca haita pe pradă. Erau sleiți de puteri și atât de mulți de se împiedecau unul de altul când mergeau. Porumbul era în țință, bun de fiert sau de copt, cine dovedea să apuce îl mânca crud cu tot cu știulete.

(...) “Erau și ostași din armata română. Ei se apropiau de gardul cu două rânduri de sârmă și strigau la trecători: «Mă cheamă cutare, sunt din satul cutare (...) Găsiți-i pe ai mei!» Oamenii mai în vârstă dacă aveau și ei copii și bărbați la război se ducea prin sate, le căutau rudele, le spuneau ce și cum.(...)”

“Cei mai mulți s-au stins acolo cu zile. Sleiți de foame și de bătaie, că nu se supuneau fiecărui ordin, cădeau. Mai ales vara. (...) Pe cei care cădeau fără cunoștință de nu se mai puteau ridica singuri îi puneau pe niște pânze groase și îi duceau pe șes. Au săpat o groapă, ei singuri, prizonierii (...) erau aruncați de-a valma. Vă spun: unii morți și reci de-amu, alții cu sângele cald în ei. Se aruncau câteva lopeți de țărână. Groapa s-a umplut degrabă, mureau cu zecile. Nu au încăput toți. Când dădeau căldurile după vreo ploaie se răspândea pe tot șesul un iz de mortăciune de nu puteai sta afară.

“Mare nevoie a mai fost. Doamne, nu s-au temut de nici un blestem cei care i-au aruncat acolo de vii.

“Până amu nu a vorbit nimeni despre asta. Mai sunt oameni în Bălți care țin minte ce de-a norod a o fost îngropat în «moghilnicul» cela. Îs bătrâni. Mai ales cei din mahalaua noastră. Grădinile lor se terminau în sârma ghimpată a acelui lagăr și cei care fugeau treceau mai întâi prin grădină. Odată unul s-a ascuns la noi în coștireață. M-am dus să închid găinile, el mi-a făcut semn cu degetul să tac, să nu țip. Nu știu ce nație era, că nu l-am auzit vorbind (...)

“Mai trăiesc și bălțeni care au stat închiși acolo, apoi au fost judecați de putrea sovietică. Dacă v-ați apucat să aflați ce și cum e cu osemintele celea, grăbiți-vă. Martorii îs bătrâni. Moartea îi va lua nu numai pe ei - se duc pe ceia lume și cele știute de dânșii. Ei îs cea mai dreaptă istorie.

“Oasele celea să nu se împrăștie. Cine știe, poate unii mai caută și nu-și găsesc părinții, frații. N-are a face ce sunt: nemți sau de-ai noștri, au avut și ei copii, au avut și ei soții”.

“O rana încă deschisă : PRIZONIERII

Col. dr. ALESANDRU DUTU - din *Magazin istoric*

(...) “Conform statisticilor puse la dispoziție de Marele Stat Major la sfârșitul războiului, numărul militarilor români incluși în categoria "disparați" (cea mai mare parte a lor prizonieri de război) a fost de 367 976, din care 309 533 în Est și 58 443 în Vest. Autorii statisticii nu au precizat însă dacă cifra de 309 533 cuprinde și militarii dezarmați de sovietici după 23 august 1944. O notă confidențială întocmită în martie 1945 de delegația militară a Comisiei române pentru aplicarea armistițiului precizează că până la 24 august 1944 numărul disparuților în timpul acțiunilor militare a fost de 163 015 militari (3 468 ofițeri, 3 241 subofițeri și 156 306 trupa), după 23 august 1944 sovieticii capturând, fără luptă, alți 97 732 militari români (1 363 ofițeri, 1 688 subofițeri și 91 181 trupa). Alte cifre emise de Comisia română pentru aplicarea armistițiului indică însă capturarea în această ultimă perioadă (după 24 august 1944) a peste 160 000 militari români. La Conferința de pace de la Paris din 1946 delegația guvernului român s-a referit la 130 000 militari aflați în această categorie. În acest context jocul greu controlabil al cifrelor împiedică stabilirea cu precizie a numărului militarilor români capturați de sovietici înainte și după 23 august 1944.

(...) “Problema repatrierii prizonierilor și a celorlalți cetățeni români deportați de autoritățile și trupele străine în timpul războiului și chiar după încheierea acestuia a fost ridicată de autoritățile românești la scurt timp după 23 august. Astfel, la 27 august, generalul Gheorghe Mihail, șeful Marelui Stat Major, i-a cerut colonelului Dumitru Damaceanu (înnaintat la gradul de general de brigadă la 29 august 1944), care reprezenta armata română în delegația trimisă la Moscova pentru încheierea armistițiului cu Națiunile Unite, să obțină de la acestea acordul pentru un schimb de prizonieri, într-o zonă neocupată de trupele sovietice, și eliberarea tuturor trupelor române dezarmate de sovietici după 23 august 1944.

(...) “La întoarcerea în țară, generalul D. Damaceanu arată: "Eu m-am ocupat în special de chestiunea prizonierilor de război. Am cerut împărțirea chestiunii în două și anume: prizonieri înainte de 24 august 1944, ora 4, și prizonieri luați după această dată. Am solicitat restituirea într-un minim de timp a prizonierilor români luați înainte de 23 august 1944 și al doilea restituirea tuturor unităților și formațiunilor române, inclusiv navele de război de pe Dunare și Mare capturate și dezarmate după data de 24 august 1944, ora 4, cu tot armamentul, echipamentul, mate-

rialele si depozitele lor". Aliatii au raspuns ca problema urma sa fie solutionata în functie de colaborarea militara a României la lupta împotriva trupelor germane si ungare. Ca urmare, Conventia de armistitiu din 12 septembrie 1944 nu a prevazut nimic în legatura cu repatrierea prizonierilor de razboi români. S-a referit doar la "înapoierea prizonierilor aliati".

(...)“Din septembrie 1947, tratativele pentru repatrierea prizonierilor au fost duse de dr. Simion Oeriu, comisarul guvernului român pentru aplicarea Tratatului de pace, si de ambasadorul Uniunii Sovietice în România.

(...) “Dupa statisticile întocmite în epoca, din cei 367 976 militari români considerati disparuti în razboi, pâna în septembrie 1947, când a intrat în vigoare Tratatul de pace, au fost repatriati prin centrele de primire de la granita doar 94 299 prizonieri (89 696 din Uniunea Sovietica, inclusiv cei din diviziile de voluntari "Tudor Vladimirescu" si "Horia, Closca si Crisan", si 4 603 din Germania si tarile occidentale) Acestora li se adauga cei 13 120 militari români din Transilvania înrolati în armata ungara si cei 642 ofiteri, subofiteri si maistri aflatii la studii în Germania. In total, deci, au fost repatriati numai 107 419 prizonieri.

“Dupa multe insistente, unii dintre ei au revenit în deceniile care au urmat. Dinamica repatrierii lor si a stabilirii situatiei celor care nu s-au mai întors constituie înca o datorie a istoricilor si organismelor anilitate ale statului. O datorie fata de propria lor constiinta, fata de armata româna, dar si fata de familiile celor care îi mai asteapta înca...”

- Foametea organizată între 1946-1947 a pricinuit moartea a cca 200.000 persoane (vezi capitolul următor).

- Arestările în vederea deportării din 1949: peste 11.000 familii.

Din scrisoarea lui Onisifor Ghibu către Petru Groza, 1949:

“La 22 iunie 1941 România s-a văzut nevoită să intre în război contra URSS în scopul de a-și reface, pe calea armelor, hotarele care între timp îi fuseseră ciuntite și la Răsărit și la Apus și la Miazăzi (...) Acesta a fost unicul scop al războiului și trebuie să calific ca o ofensă și calomnie ordinară afirmațiunea [ta] că acel război ar fi fost făcut în scopul devastării Rusiei alături de germani [apud Groza]. (...) ai împărtășit aceleași sentimente războinice și la 22 iunie 1941, ca și la 30 august 1940 [Cedarea Ardealului de Nord]. În tot cazul, până la proba contrarie,

îmi susțin categoric convingerea că și tu ai fost pentru războiul sfânt de reîntregire a țării, alături de toți bunii patrioți români.”

Fiindcă tot am ajuns la Petru Groza:

La 20 martie 1945 a avut loc o reuniune la care au participat reprezen-tanți ai guvernului și colonelul sovietic Borisov, din partea... Comisiei Aliate (citește: *numai sovietice*) de Control în chestiunea “repatrierii în URSS” a basarabenilor și a bucovinenilor refugiați (în acel moment - din decembrie 1944 și până prin 12 mai 1945 - autorul acestor rânduri împreună cu familia era internat în Lagărul de “Repatriere” de la Sighișoara).

Noul prim-ministru Petru Groza - *numit* de ocupanții ruși la 2 martie:

“Eu nu am nevoie de basarabeni. Vreau să fiu precis și categoric: nouă nu ne-a trebuit Basarabia”.

După cum va arăta Onisifor Ghibu în scrisoarea din [abia] 1949, cel-mai-mare-trădător-al-neamului-românesc pe numele său Petru Groza - mințea: la 22 iunie 1941 fusese și el de acord cu “Războiul Sfânt” pentru liberarea Basarabiei. (...)

Câteva din faptele și numele unor evrei care și-au arătat “iubirea” față de băștinașii români, **după 28 iunie 1940** - am mai spus-o? - foarte bine am făcut !, am s-o re-re-respond:

La **Chișinău**: din ziua de 28 iunie 1940: Etea Beiner, doctorul Derevici, avocatul (un articol de ziar bulgar îl desemna ca inginer) Steinberg (Sternberg) - locuitori ai orașului au pornit în “patrulele de autoapărare”, conduse de Tovarășa cu Părul Roșu, Rozenberg, de pe strada Armenească, sediul NKVD. Ei au fost primii care și-au manifestat, pe străzi, bucuria de a fi fost “liberați de sub jugul moșieriștilor, fașiștilor români”, agitând listele negre (alcătuite de cine știe când...) și urlând amenințarea:

«Ne-a venit rândul să vă ardem noi pe rugul Inchiziției!» - dacă i-ai fi întrebat cine/când “îi arsese pe rugul Inchiziției” (Basarabenii? care nici nu știau ce-i Inchiziția)?, ar fi pretins că însăși întrebare ta este, cum altfel: antisemită; și, desigur: fașistă.

- tot ei s-au aflat în fruntea bandelor care i-au atacat pe refugiații ce încercau să iasă din oraș pentru a se îndrepta spre Prut - coloane alcătuite din funcționari, profesori, elevi, studenți;

- la îndemnul și prin exemplul celor trei (dirijați de la sediu de Tovarășa-Roșie, Rosenberg), “populația pașnică indignată” - alcătuită din evrei locali, aduși de peste Nistru, dar și dintre cei veniți din timp de peste Prut (nici o greutate: atunci nimeni din România moșieriștilor și burjuizilor - și a fașiștilor - nu avea

nevoie de pașaport ca să treacă Prutul de pe malul drept pe cel stâng) țineau deja pregătite: pietre, bâte, vase cu uncrop, oale de noapte, pline. Refugiații români au fost bătuți cu pietre, opăriți, ciomăgiți, dezbrăcați, scuipați, stropiți cu fecale, pe teologii și preoții căzuți la pământ, femeile doar mimau sau chiar urinau cu adevărat, apoi târâți și închiși în subsolurile clădirilor Facultății de Teologie, unde NKVD-ul amenajase una dintre închisori, specializată în, mai cu seamă, *anchetarea ostașilor răpiți în timpul retragerii*;

Și ce dacă am mai spus-scriș ? - re-scriu, re-spun (de la evrei am învățat: “Repetiția: mama supraviețuirii”):

- aceiași (Rozenberg, Beiner, Derevici, Sternberg) s-au aflat în fruntea haitelor de enkavediști care în următoarele zile au operat mii de arestări (*doar în orașul Chișinău*) - după listele lor negre.

La **Tighina**: în 28 iunie 1940 avocatul Glinsberg a împușcat demon-strativ, în stradă, doi funcționari ai prefecturii; același împreună cu alți evrei i-au tăiat limba și urechile, în plină stradă, preotului Motescu, apoi l-au dus în altar și au dat foc bisericii - în foc au sfârșit și preot și biserică;

La **Soroca**: avocații Fluchser (Flexer?), Pikraevski (și ei autori de liste negre) au împușcat în stradă, la 28 iunie 1940, mai mulți funcționari superiori, avocați, ofițeri români;

La **Cetatea Albă**: autorii de liste-negre Zuckermann și Burmann i-au împușcat în stradă pe preoții Eusebie Popovici și Nicador Maleski;

La **Orhei** și în satele învecinate: **Popăuți, Olișcani, Isacova** bande de evrei purtând steaguri roșii și portretul lui Stalin au terorizat localitățile numite, au ucis preoți, strigând:

«Vrem Moldova până la Seret!»

(Nu va fi momentul însă nu mă pot stăpâni: de ce nu strigau - că tot împușcau ei popi: «Vrem Moldova până la... Atlantic!», deși nici «până la Pacific» n-ar fi stricat - să nu fi fost încă momentul?)

La **Cernăuți**, încă din 27 iunie 1940 - ce precocitate! - evreii au alcătuit un “comitet popular” condus de Sallo (Solo?) Brunn (Braun?), autonumit primar; împreună cu adjunctul Glaubach (numit de către autonumitul Brunn/ Braun) au pornit în fruntea cetelor de evrei căutători mai cu seamă de preoți, de studenți la

Teologie, de profesori, de înalți funcționari - ca să-i ucidă (ceea ce au și făcut).

Aceste acte de barbarie au avut loc începând din 28 iunie 1940, în Teritoriile revendicate de Sovietici - dar încă necedate oficial - și comise mai cu seamă de evrei asupra Românilor localnici.

La o eventuală acuzație martorul mincinos de profesie Elie Wiesel ar răspunde că *asta* nu este decât un amănunt - oricum, francezii nu știu istorie... (dar bineînțeles că lui Wiesel îi convine analfabetismul în materie de istorie al francezilor, astfel își poate desfășura mitologia “unicului genocid: holocaustul”) - iar A. Spire, ajuns jurnalist la France Culture (după ce a trudit cu drag la organul Partidului Comunist Francez *L'Humanité*), cunoscutul falsificator de citate din textele celor desemnați de el drept “fasiști, antisemiți”, alfabetizatul care atunci când i se atrage atenția asupra incorectitudinii fabricării de citate, răspunde senin: «**Dar n-am falsificat citate - doar le-am ajustat puțin...**», ar justifica injustificabilul - cum a mai făcut-o pe platoul canalului de televiziune *Paris Première*, când a susținut cu o obrăznicie egalată de inconștientă (bine stăpânită): “dreptul la *considerație* (!?) al evreilor este mult mai mare decât al africanilor!” necomuniști, nesovietici și, păcat de moarte: *goi*...

În iulie 1941, după liberarea Chișinăului de bolșevici, în curtea consulatului italian, unde NKVD-ul își stabilise unul din sedii, au fost dezgropate 80 cadavre, în majoritate rămase neidentificate, într-atât fuseseră mutilate (membre, capete tăiate), batjocorite (organe sexuale în gură), arse la flacără în timpul “anchetei”, iar după moartea anchetatului cu var viu și cu acizi. După resturile de îmbrăcăminte, s-a dedus că martirizații fuseseră preoți, studenți, elevi, ceferiști (după chipie);

S-a constatat că în subsolurile Palatului Mitropolitan fuseseră amenajate celule individuale pentru “naționaliștii români”;

- La data de 7 septembrie 1941, la Chișinău au avut loc funeraliile naționale ale celor 450 persoane găsite în gropile din curțile consulatului italian, Palatului Mitropolitan, Facultății de Teologie - multe rămase neidentificate din pricina mutilărilor;

- În mai puțin de un an de ocupație bolșevică s-au înregistrat (în afară de... lipsa celor cca 300.000 refugiați în ce mai rămăsese din România) în jur de 30.000 arestați, din care unii au fost împușcați pe loc, alții au fost deportați, au murit în detenție,

au dispărut...;

- În Basarabia, pe lângă secerișul roșu al oamenilor, între 1940-1941 au fost dinamitate, incendiate:

- 42 biserici,

- 28 școli,

- 32 localuri ale unor instituții publice,

- 79 ale autorităților,

- sute de monumente: statui, stele comemorative, fântâni de răspântie, troițe, cruci din cimitirele creștine...

La aceste crime împotriva Românilor din Basarabia și din Bucovina de Nord au participat cu zel (și eficace) foarte, prea mulți evrei, unii numiți de noua autoritate directori de școli, de instituții, de colhozuri, de sovhozuri etc., însă cei mai numeroși: voluntari în aparatul politico-represiv: partid, komsomol, sindicat, miliție, NKVD.

După retragerea sovieticilor din Basarabia și din Bucovina de Nord, în iulie 1941, alde Rozenberg, Goldenberg, Axelrod, Beiner, Pikraevski, Brunn, Sternberg, Derevici, Fluch(a)ser, Zuckermann, Glaubach, Burman, Glinsberg, chiar și Marii Ruși de la Popăuți care, pe când ucideau popi, declarau că ei vor «Moldova până la *Seret!*» au șters-o în furgoanele Armatei Roșii, în Asia Centrală, nu au rămas, să dea seama de faptele lor, oalele sparte le-au plătit coreligionarii lor nevinovați, unii (medici, profesori, negustori, proprietari, bancheri), victime și ale bolșevicilor.

Dar chiar dacă cei ce scriu istoria o vor consemna potrivit **adevărului istoric**, fără a manipula cronologia: ar fi pedepsiți într-un *Nürnberg II* (pe care îl imaginam în romanul **Ostinato**, scris în România începând din 1965) și marii-vinovați-comuniști, aflați de ani buni la adăpost în Lumea Capitalistă?: în USA (unde nu sunt tolerați criminalii naziști-fasciști, în schimb criminalii bolșevici, da, cu precădere “lucrătorii” din polițiile politice comuniste, fiice ale NKVD-ului - *numai dacă sunt evrei*); în Germania (ca despăgubiți); în Franța ca pensionari ai Rezistenței, deși după război fuseseră expulzați cu sutele ca spioni sovietici. După decenii de “activitate” în aparatele represive ale democrațiilor populare, unde făcuseră tot răul imaginabil (mai mult din cruzime nativă, din răzbunare oarbă și din interes material, prea puțin din convingere politică), au dat fuga la adăpost, la capitaliști. Acolo s-au plâns că, în Ungaria, în Cehoslovacia, în

Polonia, în Bulgaria, în România, ei, tovarăși-juști ca Perahim, Marcou, Mirodan, Maria Banuș, Tertulian, Nina Cassian, Crohmălniceanu ș.a. fuseseră cumplit persecutați de autorități, în dubla lor calitate de... comuniști și de evrei! În “prelungirea în Orient a Occidentului”: Israel, pensionarii NKVD, KGB, komisarilor polițiilor politice ale țărilor sovietizate își petrec ultimele momente din viața lor dedicată triumfului bolșevismului în toată lumea (dar nu în Israel!), în reculegere, în pace și în “rugăciune-mistică” - nu era un pleonasm în gura lor atunci când îi vânau cu revoluționară dăruire pe nefericiții creștini din țările Comunismului Biruitor. Din păcate.

Ceea ce nu înseamnă că cei care pot da glas indignării - să tacă. Vorba mea: «Dacă tac, mă doare și mai tare».

1) De consultat și “povestirea documentară” **Osândiți la nemurire** de Petru Bunacalea și Andrei Calcea, Presa, Chișinău, 1999: Elevii Liceului Vasile Lupu, transformat de sovietici în Școală Pedagogică, au alcătuit o organizație antibolșevică. Prima acțiune (în afară de inscripții pe pereți și difuzare de manifeste: “Moarte ocupanților staliști!”, “Cărați-vă acasă, barbarilor!”, “Jos călăul Stalin! Basarabia Basarabenilor!”, “Trăiască Neamul Românesc!”): arborarea drapelului tricolor, în noaptea de Crăciun 1940, pe clădirile în care se instalaseră NKVD-ul, Partidul bolșevic, “Primăria”. În ianuarie 1941 au început arestările elevilor și ale profesorilor Maria Manjaru, Dumitru Munteanu. Autorii vorbesc de “vânzare”, însă nu dau decât numele NKVD-iștilor: G. Goldenberg (șeful secției județene Orhei - l-a cunoscut și tata, arestat la 13 ianuarie 1941 - vezi **Din Calidor**, capitolul “Trăiască Gutenberg!”), Konopelkin (șef anchetă), Terebilo (locțiitor), Toporov, Cerepanov, Plotnikov, Nikitovici, Morev, Malinin (anchetatori). În sentința de condamnare la moarte (24 iunie 1941) apar alte două nume de împușcați: Dobândă Mihail și Grăjdian Haralambie (raport: la 27 iunie 1941, semnat Axelrod, Tribunalul Militar Odesa).

2) “În societatea comunistă toți tovarășii juști vor purta obiele de mătase și poseda mai mulți nasturi (la obiele!)”.

Astfel se explică pedepsirea românilor prin tăierea *nasturilor* de la pantaloni: dar cum își permiteau fașiștii să aibă ceea ce proletari-atul cel mai înaintat din lume nu avea?

3) **Deportări** (Raport copiat de pe internet).

(...) “Aplicind in practica prevederile **protocolului aditional secret al tratatului de neagresiune sovieto-german din 23 august 1939, la 28 iunie 1940, Uniunea Sovietica a ocupat prin forta armelor Basarabia si Nordul Bucovinei. URSS a anexat un teritoriu de 44.422 km² (circa 15 procente din suprafata teritoriala a Romaniei Mari) cu 3 mil. 200 mii locuitori in Basarabia si 6 mii km² cu peste 500 mii locuitori in partea de nord a Bucovinei .**

“La 2 august 1940, Sovietului Suprem al URSS, pe baza a 6 judete (Balti, Bender, Cahul, Chisinau, Orhei, Soroca) din Basarabia si a 6 raioane (Camenca, Dubasari, Grigoriopol, Ribnita, Slobozia si Tiraspol) ale RASSM a creat RSS Moldoveneasca si a "primit-o" in componenta URSS.

“La 15 august 1940 Prezidiul Sovietului Suprem al URSS a emis doua decrete care au pus inceputul organizarii economiei RSS Moldovenesti pe baze socialiste. In conformitate cu decretul "Cu privire la nationalizarea bancilor, intreprinderilor industriale si comerciale, transportului feroviar si fluvial si mijloacelor de telecomunicatii **din Basarabia**", Prezidiul Sovietului Suprem al URSS a nationalizat cu incepere de la 28 iunie toate mijloacele si uneltele de productie fixe in ramurile mentionate.

“Al doilea decret ("Cu privire la restabilirea pe teritoriul **Basarabiei a legilor sovietice referitoare la nationalizarea pamintului**") a declarat intregul pamint cu bogatiile subsolului, padurile si apele lui drept proprietate de stat, lichidind astfel proprietatea mosiereasca si capitalista asupra pamintului.

“La 4 noiembrie 1940 printr-un decret al Prezidiului Sovietului Suprem al URSS a fost stabilit hotarul administrativ al RSSM cu RSS Ucraineana, hotar care in linii mare corespunde cu frontiera actuala dintre Republica Moldova si Ucraina. La vest frontiera cu Romania a devenit riul Prut. Dupa precizarea "frontierelor", a avut loc reforma teritorial-administrativa, iar in luna februarie 1941 a fost adoptata Constitutia RSSM, in care au fost legiferae actul crearii RSSM si transformarile care au inceput in Basarabia dupa 28 iunie 1940.

“Ocuparea Basarabiei si Nordului Bucovinei de catre Uniunea Sovietica a condus la mari procese migrationiste in teritoriile mentionate, precum si la transferuri masive de populatie. Ultimile au avut loc atit sub imperiul panicii care cuprinde de regula populatia in cazurile ocuparii anumitor teritorii, cit si in rezultatul politicii staliniste de stramutare a popoarelor.

“Ocuparea Basarabiei si Nordului Bucovinei s-a infaptuit contrar vointei majoritatii populatiei acestor provincii romanesti de aceea la vestedespre trecerea Nistrului de catre trupele sovietice mii de basarabeni si bucovineni s-au refugiat in Romania, parasindu-si locuintele si averea. In anul 1940, dupa datele Ministerului de Interne al Romaniei «in legatura cu tristul eveniment al pierderii Basarabiei si Bucovinei s-au refugiat in tara peste 23.000 capi de familie, care n-au vrut sa

incerce rigorile regimului bolsevic, strain de neam si de mentalitatea noastra romaneasca». Conform recensamintului populatiei din 6 aprilie 1941, «pe teritoriul diminuat al Romaniei» au fost inregistrati 68.953 refugianti din teritoriile ocupate de rusi.

“In acelasi timp din Romania si din alte tari au inceput sa se intoarca in Basarabia si Bucovina de Nord basarabenii si bucovinenii plecati de acasa in cautare de lucru, la studii si cu alte scopuri. Dupa unele evaluari *«spre 16 decembrie 1940, adica in preajma incheierii repatrierii de peste hotare, s-au intors in URSS circa 300.000 basarabeni, inclusiv peste 220 mii din Romania fascista...»* (s.m. P.G.)

“Dupa 28 iunie 1940 a trebuit sa-si lepede proprietatile in teritoriile ocupate si sa se transfere in Germania si populatia germana din sudul Basarabiei, stabilita aici la inceputul sec. XIX . Operatiunea de evacuare a fost rezultatul "Acordului intre Guvernul Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste si Guvernul Germaniei cu privire la evacuarea persoanelor de nationalitate germana de pe teritoriul Basarabiei si cel al Bucovinei de Nord pe teritoriul Germaniei", încheiat la 5 septembrie 1940. (...) Dupa evacuarea populatiei germane din sudul Basarabiei paminturile lor n-au fost date in folosinta taranilor basarabeni fara pamint, asa cum ar fi fost firesc, ci la circa 10.000 de familii colhoznice aduse in mod fortat din Ucraina. (...)

(...)“In URSS in perioada stalinismului stramutarea anumitor popoare, ori grupuri ale populatiei din locurile lor de origine a fost o politica de stat. Inca in anii '20, pe langa Comitetul Executiv Central al URSS a fost creat un Comitet special pentru stramutari, care sub diferite forme si in diverse subordonari (Comisariatul Poporului pentru Afacerile Interne (NKVD), Ministerul Securitatii Statului, etc) s-a perpetuat pina in luna martie 1959. Transferurile masive de populatie s-au realizat sub diferite motive si au atins un sir de popoare ale URSS. Unele popoare ori grupuri ale populatiei au fost stramutate in Siberia si Extremul Orient pentru a facilita colectivizarea agriculturii, altele pentru a "fortifica frontierele" prin eliminarea din regiunile de frontiera a "elementelor dusmanoase" si a popoarelor care nu inspirau incredere regimului comunist, altele fiind acuzate de colaborationism cu dusmanii etc. In august 1937, de exemplu, Stalin a trasat sarcina ca in Extremul Orient si la frontiera de apus a URSS sa se infaptuiasca "curatirea" zonei de frontiera de elementele care nu inspirau incredere. Ca rezultat, de acum pina la sfîrsitul lunii octombrie acelasi an, din RASS Bureato-Mongola, Tinuturile Habarovsc si Primorie, regiunea Cita au fost deportati in doua loturi in Cazahstan si Asia Mijlocie peste 190.000 de coreeni si 8.000 de chinezi. Putin mai tirziu coreenii au fost "inlaturati" si din regiunile europene ale URSS. In ajunul razboiului, din RSS Carelo-Fina si regiunea Leningrad au fost deportati finii ingermalandici. Din considerente similare in noaptea de 14 spre 15 noiembrie 1944 circa 110.000 de meshi (georgieni musulmani din Meshet-Djavahetia, regiune a Georgiei, la frontiera cu Turcia) au fost

deportati in Asia Mijlocie si Kazahstan. Dupa unele date, in anii stalinismului circa 3 mln. de persoane au fost ridicate din locurile lor de bastina si stramutate la mii de kilometri departare, in Siberia si Asia Mijlocie. Circa jumatate din numarul total l-au constituit 8 popoare (germanii de pe Volga, caracii, calmicii, cecenii, ingusii, balcarii, tatarii din Crimeia, meshii) care au fost stramutate in intregime de pe paminturile lor istorice.

“In perioada stalinismului n-a fost ocolita de transferurile masive de populatie nici populatia RSS Moldovenesti (...). **In acest capitol vom vorbi despre deportarile din Moldova din 13 iunie 1941, 6 iulie 1949 si din 1 aprilie 1951, precum si despre recrutarile fortate la munci a populatiei.**

“Deportarile din Moldova pot fi privite ca elemente ale "subsistemului fricii", instituit in anii stalinismului in URSS, ca componente ale politicii de deznationalizare a romanilor de la est de Prut, ca metoda de depopulare a Basarabiei, ca metoda de lupta impotriva "dusmanilor poporului" etc. (...)

“Dupa ocuparea Basarabiei in anul 1940 in tinut au inceput transformari socialiste. (...) au inceput actiuni de teroare impotriva fostilor mosieri, proprietari de intreprinderi, ofiteri, impotriva fostilor membri activi ai partidelor politice, clerului si intelectualilor ramasi in tinut dupa 28 iunie 1940, care au inceput sa fie considerati drept dusmanii de clasa: (...) ei erau purtatorii celor mai democratice traditii constituite in Basarabia deci solul cel mai fertil pentru o rezistenta pe care regimul stalinist totalitar nu o putea admite. La 13 iunie 1941 cea mai mare parte a persoanelor din categoriile mentionate au fost deportate din RSSM.

“(...) **deportarea din 13 iunie 1941 trebuie considerata si element al planului de "fortificare" a frontierilor, prin eliminarea (...) "coloanei a cincea", plan experimentat de regimul stalinist in ajunul si in timpul razboiului sovieto-german.**

“Dupa razboi regimul stalinist nu a abandonat teoria luptei de clasa care, conform unei teze enuntate de Satlin in 1928, pe masura constructiei socialismului se inaspreste. (...) au urmat deportarile din anii 1949 si 1951. (...) deportarea din anul 1949 mai trebuie privita si ca mijloc de accelerare a colectivizării.

“Lichidarea chiaburilor prin expropriere si deportare avea scopul de a accelera ritmurile colectivizării (...) Se miza pe frica de deportare (...). Deportarea din iulie 1949 a avut efectul scontat: timp de citeva zile populatia RSSM a trait intr-o stare de frica imensa, ca va fi deportata in Siberia daca nu va intra in colhozuri. In rezultat de la 6 iulie pina la 1 septembrie 1949, in RSSM au fost organizate 750 de colhozuri in care au intrat 183.333 gospodarii taranesti (procentul gospodariilor taranesti colectivizate sporind de la 32,2 la 71,7 procente).

“Deportarea din 1951 s-a infaptuit pe criteriu confesional (...). Cea mai grava crima a "martorilor lui Iehova" in opinia conducerii

Ministerului Securității al RSSM, era tendința lor "de a organiza o muncă dusmanoasă în scopul menținerii prin intermediul bisericii a influenței românești asupra populației religioase și educării unei atitudini negative față de orînduirea sovietică". (...)

“Vorbînd despre transferurile masive de populație care au avut loc în RSSM în anii stalinismului trebuie subliniat faptul că vina principală o poartă conducerea URSS. Opinia conducerii RSSM (...) nu a fost examinată la Moscova. (în condițiile de atunci nici n-ar fi fost luată în seamă).

“(...) strămăturile de populație din RSSM nu s-au redus doar la deportările din 13 iunie 1940, 6 iulie 1949 și 1 aprilie 1951. Din RSSM, ca și din celelalte teritorii ocupate de Uniunea Sovietică în urma pactului Ribbentrop-Molotov, erau deportate (...) zilnic anumite categorii de persoane și familii.

La 26 noiembrie 1940, (...) o Consfătuire (...) a condamnat la 5-10 ani de muncă în Gulag circa 200 de persoane. În lunile mai și decembrie 1945, în baza unei instrucții a NKVD-ului URSS din 10 februarie 1945, 668 de persoane de origine germană care s-au întors în RSSM în urma repatrierii din Germania au fost deportate în RASS Komi (333 persoane) și regiunea Moldotov (335 persoane). Acest fapt face imposibil stabilirea numărului exact al tuturor persoanelor deportate din Moldova în anii stalinismului. (...)

Tabelul nr.1. Numărul familiilor și persoanelor deportate din RSSM în urma transferurilor masive de populație din anii 1941, 1949 și 1951*.

	13 iunie 1941	6 iulie 1949	1 aprilie 1951
Numărul de familii	4507	11293	723
Numărul total de persoane	18392	35796	2617
Inclusiv:			
Barbati	???	9864	808
Femei	???	14033	967
Copii	???	11899	842

*Tabelul este alcătuit de autor. Izvor: V.I. Pasat, Trudnye stranitsy istorii Moldovy. 1940-1950, Moscova, 1994, pag. 166-167, 552-557, 634-636.

“Deportarea din 13 iunie 1941

“(...) a început la orele 2.30 în noaptea de 12 spre 13 iunie 1941 și a cuprins teritoriile ocupate de URSS de la România în iunie 1940 - Basarabia și Bucovina de Nord, precum și Tarile Baltice. Din Basarabia și Bucovina de Nord urmau să fie ridicate 32.423 persoane, dintre care 6.250 să fie arestate, iar restul 26.173 persoane - deportate (inclusiv 5.033 persoane arestate și 14.542 persoane deportate din RSS Moldovenească). “(...) au fost ridicate de la casele lor 29.839 persoane, dintre care 5.479 (...) arestate ("membri ai organizațiilor contrarevoluționare și alte elemente antisovietice") și 24.360 (...) deportate. Din acest total (...) tributul principal l-a plătit populația RSS

Moldovenesti: 4507 persoane arestate si 13.885 persoane deportate (in total 18.392 persoane). Din cele 4.507 persoane arestate (capi de familie) din RSSM, 4342 persoane au fost ridicate conform materialelor intocmite de Comisariatul Norodnic al Securitatii statului, deci din considerente politice, si 165 in baza materialelor intocmite de Comisariatul norodnic al afacerilor interne (dosare penale). La statiile de tren persoanele arestate au fost separate de familiile lor si incarcate in esaloane speciale. **Multi dintre acestia au fost supusi represiunilor mai tirziu in timpul aflarii lor in lagare. Fiind invinuiti de activitate antisovietica multi au fost condamnati la pedeapsa capitala, locul lor de inmormintare pina in prezent ramanind necunoscut.**

Persoanele ridicate din RSSM au fost surghiuite in RSS Kazaha si RASS Komi, regiunile Omsk, Novosibirsk, Krasnoiarsk. Dintr-un raport al GULAG-ului din luna octombrie 1941 aflam ca la acea data in coloniile din RSS Kazaha, RASS Komi, Tinuturile Altai si Krasnoiarsk si in regiunile Kirov, Omsk si Novosibirsk, din Tarile Baltice, RSSM, si regiunile vestice ale RSS Ucrainene si RSS Bieloruse erau 85.716 persoane, (inclusiv 3.668 persoane din RSS Estona, 12.682 persoane din RSS Lituania, 9.236 din RSS Letona, 22.648 din RSS Moldoveneasca, 9.595 din regiunile vestice ale Ucrainei si 27.887 din regiunile vestice ale RSS Bieloruse). Deportatii din RSSM erau amplasati in RSS Kazaha (9.954 persoane), RASS Komi (352), regiunile Omsk (6.085), Novosibirsk (5.787) si Krasnoiarsk (470). In Kazahstan deportatii din RSSM se aflau in regiunile Aktiubinsk (6.195 persoane), Kzil-Ordinsk (1.024) si Kazahstanul de Sud (2.735), iar in regiunea Omsk - dispersati in 41 de raioane.

“Deportarea de la 6 iulie 1949, cu denumirea conspirativa "Iug" (Sud): in conformitate cu hotarirea Biroului Politic al C.C.al P.C. (b) din toata Uniunea, din 6 aprilie 1949, "Cu privire la deportarea de pe teritoriul R.S.S. Moldovenesti a chiaburilor, fostilor mosieri, marilor comercianti, complicilor ocupantilor germani, persoanelor care au colaborat cu organele de politie germane si romane, a membrilor partidelor si organizatiilor profasciste, a gardistilor albi, membrilor sectelor ilegale, cit si a familiilor tuturor categoriilor enumerate mai sus". Hotarirea prevedea deportarea din R.S.S.M. pe veci a 11.280 de familii (40.850 de persoane) in regiunile Aktiubinsk, Kazahstanul de Sud si Djambul ale R.S.S. Kazaha, in tinutul Altai, regiunile Kurgan, Tiumeni si Tomsk ale R.S.F.S.R. Asupra celor ce urmau sa fie deportati se extindea efectul decretului Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. din 26 noiembrie 1948 "Cu privire la raspunderea penala pentru evadarea din asezarile permanente obligatorii a persoanelor deportate in raioanele indepartate ale U.R.S.S. in perioada Marelui razboi pentru apararea patriei", care prevedea, printre altele, ca deportarea se efectua pe veci, fara dreptul de intoarcere pe locurile natale. In cazul evadarii din surghiun, vinovatii urmau sa fie trimisi la ocna pe 20 de ani.

Ridicarea si deportarea "chiaburilor", a fostilor mosieri, marilor

comercianti" si a familiilor acestora urma sa fie efectuata potrivit listelor confirmate de Consiliul de Ministri al R.S.S.Moldovenesti, iar celelalte categorii in baza hotaririi unui consiliu special ("osoboe sovesceanie"), instituit de Ministerul Securitatii de Stat al U.R.S.S. A fost fixat si termenul desfasurarii operatiunii: inceputul a fost stabilit pentru 6 iulie 1949, ora 2.00, incheierea ei pentru 7 iulie 1949, ora 20.00.

Cu scopul realizarii hotaririi din 6 aprilie 1949, Consiliul de Ministri al R.S.S.M la 28 iunie 1949 a adoptat hotarirea nr. 509 ss (strict secret) "Cu privire la deportarea din RSS Moldoveneasca a familiilor de chiaburi, a fostilor mosieri si a marilor comercianti". Aceasta continea 5 puncte. (...)

"Pe data de 6 iulie in R.S.S.M. au fost aduse trupe cu experienta corespunzatoare, acumulata anterior in alte regiuni ale U.R.S.S., inclusiv in Tarile Baltice, fusesera pregatite 30 de esaloane (1.573 de vagoane pentru vite), in care deportatii au luat calea Siberiei.

"Am mentionat deja ca hotarirea Consiliului de Ministri al R.S.S.M. de la 28 iunie 1949 a aprobat listele a 11.342 familii care urmau sa fie deportate din Moldova. De fapt au fost deportate 11.293 de familii (35.796 de persoane dintre care 9.864 barbati, 14.033 femei si 11.889 copii.). Din numarul total al familiilor deportate peste 7.620 au fost ale "chiaburilor", celelalte familii sub acuzatia de colaborare cu autoritatile fasciste, familii ale unor membri ai partidelor burgheze care si-au desfasurat activitatea in Basarabia pina la ocupatia sovietica, familii ale unor gardisti albi sau ale unor membri ai sectelor religioase ilegale din republica.

"(...) La Operatia "Sud" au participat 4.496 "lucratori operativi" ai Ministe-rului Securitatii de Stat al URSS (484 "lucratori operativi" ai MSS al RSSM si 4.012 "lucratori operativi" sositi din celelalte republici "surori") si 13.774 ofiteri si ostasi din unitatile militare subordonate aceluiasi minister. (...) au fost antrenati si 4.705 activisti ai organelor de partid si sovietice din Moldova. Pentru transport, au fost mobilizate 4.069 autovehicule, inclusiv: 1.506 automobile din organiza-tiile de transport locale si 2.563 din unitatile militare din districtele militare Odesa si "Prikarpatie".

Hotarirea de la 28 iunie 1949 prevedea deportarea familiilor in intregime, dar nu excludea si deportarea numai a unor membri ai acestora. Drept urmare, pe data de 6 iulie, cind s-a desfasurat operatiunea, au fost ridicati numai acei membri ai familiilor ce se gaseau in acel moment acasa. (...) au existat numeroase cazuri cind au fost deportati in Siberia numai parintii ori copiii, mama ori tatal cu o parte din copii. (...) desi operatiunea a fost pregatita in taina, populatia din unele sate ale republicii, pe diferite cai a aflat totusi de ea din timp. (...) multi dintre parinti (cu, ori fara copii) s-au ascuns pe la vecini, prin paduri, dormeau in cimp, nadajduind ca in acest mod familiile lor nu vor fi ridicate. Dar calculele lor au fost gresite:

A. Ceban din satul Frumoasa, raionul Bravicea, ascunzindu-se cu

doi copii a ramas in sat, iar sotia cu alti trei a fost deportata. A. Prepelita, din satul Tomai, raionul Leova, cu doua fiice a fost deportata, iar doi fii i-au ramas in sat, fara nici un sprijin etc. Mai trebuie spus ca o parte din cei care s-au ascuns, intorcindu-se acasa si gasind casele pustii si confiscate, si-au ajuns familiile in gari, ori mai tirziu s-au adresat organelor de resort pentru a fi trimisi si ei in locurile de deportare unde se aflau parintii ori membrii familiilor lor. In perioada iulie 1949 - 9 iunie 1952 au plecat "binevol" dupa familiile lor in asezarile speciale 573 persoane.

“Operatiunea "Sever" ("Nord") a inceput la 1 aprilie 1951 ora 4 dimineata si s-a incheiat la ora 20.00 aceiasi zi. Rezultatul: arestarea si deportarea in Siberia a 723 de familii cu un numar total de 2617 persoane, dintre care 808 barbati, 967 femei si 842 copii. Deportatii au fost incarcati in doua esaloane, care in noaptea de 1 spre 2 aprilie si-au luat calea spre Siberia. Deportatii au ajuns in Siberia in zilele de 13 si 14 aprilie 1951. Datorita faptului ca "excorta a fost vigilenta" in timpul transportarii "din trenuri nu a evadat nimeni". In drum spre locurile de deportare au fost nascuti 4 copii si a murit un deportat bolnav de meningita. Dintr-un raport al MAI al URSS din anul 1956 aflam ca iehovistii din Moldova, de rind cu cei din Republicile Baltice si regiunile vestice ale Ucrainei si Bielorusiei, se aflau in numar total de 7.449 in regiunile Krasnoiarsk, Irkutsk si Tomsk. La ridicarea "Martorilor lui Iehova" au participat 546 "lucratori operativi" ai Ministerului Securitatii Nationale, 1.127 ofiteri, sergenti si ostasi din subordonarea aceluiasi minister, 275 ofiteri si ostasi din subordinea Ministerului de Interne si 750 persoane din rindul organelor locale, de partid si sovietice.

“Recrutarile fortate la munci: Moscova a tratat RSS Moldoveneasca nu numai ca o sursa de materie prima, dar si "ca o sursa de forta de munca ieftina pentru santierele de constructii, intreprinderile industriale si miniere de carbune din diferite regiuni ale tarii sovietice". Inca in anul 1940 in RSSM a fost creata o Directie republicana pentru recrutari la munci iar in raioane organizate birouri investite cu largi drepturi pentru a recruta muncitori pentru "santierele comuniste" din raioanele estice si nordice ale URSS. Deja la 9 august 1940, Consiliul economic de pe linga Guvernul URSS a adoptat hotarirea nr. 39 cu privire la "recrutarea in localitatile rurale ale Basarabiei a 20 mii de muncitori". La 28 august 1940 Moscova a cerut conducerii de la Chisinau sa efectueze "recrutari suplimentare in judetele RSS Moldovenesti". Pina la 29 noiembrie 1940 organele partidului bolsevic si ale puterii sovietice au mobilizat si au trimis din Basarabia in regiunile indepartate ale URSS 56.365 persoane, numarul planificat fiind de 77 mii.

“Razboiul (...) a frinat pentru un timp recrutarea basarabenilor dar nu i-a pus capat. Din aprilie 1944, cind raioanele de nord ale Basarabiei au fost reocupate de URSS, concomitent cu mobilizarile in Armata sovietica au fost reluate si recrutarile la munci in industriile lemnului, carbunelui, miniera, cimentului, petroliera etc. In anii 1948-

1960 numai muncitorii (fara membrii familiei) recrutati pentru munci la "marile santiere comuniste" au depasit cifra de 196.000 de persoane. (...) In prezent este greu de spus cite persoane au plecat din Moldova in urma politicii sovietice de recrutare la munci. Cunoasterea numarului de muncitori angajati nu permite a stabili cu exactitate numarul persoanelor ce au parasit RSSM, dat fiind faptul ca marimea familiilor muncitorilor recrutati era foarte diferita. Plus la aceasta unii dintre ei plecau fara familii. In anul 1958, de exemplu, cu 801 familii au plecat din Moldova 2.967 oameni, in 1959 cu 1.016 familii - 3.512 persoane. A estima numarul recrutatilor la munci in baza datelor recensamintelor populatiei URSS este de asemenea dificil. Acestea indicau doar originea etnica nu si locul de nastere, ori a aflarii respondentilor in timpul precedentului recensamint. Cu toate acestea putem spune cu certitudine ca politica sovietica de stramutare a popoa-relor a condus la aceea ca la sfirsitul anilor '80 peste 500.000 de moldoveni erau "ins-trainati", raspinditi pe intregul teritoriu al URSS. Marea lor majoritate se aflau in Ucraina, Federatia Rusa si RSS Kazaha (vezi tab.nr.2)

Tabelul nr.2

Repartitia moldovenilor pe republicile URSS conform recensamintului populatiei din anul 1989		
Republica	Numarul	Procente
Total moldoveni	3352352	100
RSS Moldoveneasca	2794749	83.4
RSS Ucraineana	324525	9.68
RSFSR	172671	5.15
RSS Kazaha	33098	0.99
RSS Uzbeca	5595	0.18
RSS Bielorusa	4964	0.1
RSS Lituaniana	3223	0.1
RSS Gruzina	2842	0.08
RSS Turkmena	2466	0.06
RSS Azerbaidjana	1915	0.07
RSS Kirghiza	1875	0.06
RSS Letona	1450	0.04
RSS Estonia	1215	0.04
RSS Tadjica	879	0.03
RSS Armeana	525	0.02

La intrebarea: cîti dintre ei au ajuns sa locuiasca pe teritoriul "republicilor surori" in urma deportarilor si cîti in urma recrtutarilor la munci (...) nu se va putea raspunde niciodata. (...) din RSSM, pe linga moldoveni, au fost deportati si recrutati la munci si reprezentantii minoritatilor nationale (rusi, gagauzi, bulgari, evrei etc.) De exemplu, la data de 1 ianuarie 1958 din cei peste 13.000 mii de deportati din Moldova care se mai aflau in Gulag-urile sovietice moldovenii consti-tuiau doar 7.903 persoane. Mai departe, atunci cind vom vorbi despre

repatrierea persoanelor deportate, recrutate la munci ori plecate din alte considerente din Moldova, vom vedea ca numărul reprezentanților minorităților naționale care se repatriază astăzi în Moldova este impunător (peste 45% din numărul total al repatrianților).

“(...) Viața deportaților în Gulag a fost foarte grea, plină de lipsuri. Coloniile speciale (...), erau construite în locuri (...) nepopulate, în taigaua de nepatruns ori în locuri mlastinoase. (...) o mică parte din deportați au avut condiții satisfăcătoare de trai, marea majoritate au îndurat foame, au locuit în baraci în frig și condiții de antisănătate: mai multe familii într-o încăpere. (...) un raport al NKVD din februarie 1942 cu privire la activitatea de muncă și gospodăria a deportaților colonizați în ținutul Krasnoiarsk: în colhozul "Stahanovet" spațiul ocupat de deportați era de la 1,5 la 2 m² de persoană; în raionul Bogotolisk deportații erau cazați în baraci atît de înghesuiți, ca în loc de paturi au fost construite lavite, încăperile erau murdare și nereparate, din care cauza (...) se înregistrau cazuri de îmbolnăvire. În 1949 în localitatea Erbas, regiunea Tobolsk, într-o baracă de 130 m² și în localul școlii de 90 m² au fost "cazați" 197 de oameni, fiecărei persoane revenindu-i cîte 1,1 m². În sectorul de pădure Lebedevka regiunea Tiumeni într-o baracă de 98 m² au fost "cazate" 28 familii (75 persoane), la fiecare persoană revenind cîte 1,3 m². În majoritatea cazurilor în baraci nu erau nici paturi, mese sau scaune, deportații dormeau pe podea.

“Pentru a se deplasa dintr-o localitate în alta deportații erau obligați să obțină permisiune de la comendurile speciale ale NKVD și să se prezinte o dată sau de două ori pe lună la aceleași comenduri pentru a se înregistra.

“Prima obligație a deportaților în Gulag a fost munca. Ei erau obligați să lucreze la întreprinderi forestiere, piscicole, de construcții, minere etc. De exemplu 1172 familii (4070) persoane care au sosit în zilele de 23-24 iulie 1949 în regiunea Altai au fost repartizate: în colhozuri - 596 familii, în sovhozuri - 516 familii și în trustul de extracție a aurului "Gornoaltaizoloto" - 60 familii.

“Deși locuiau în condiții de lagăr, deportații aveau o atitudine foarte conștiințioasă față de munca și foarte mulți dintre ei au fost distinsi și recompensați de către Guvernul URSS, sindicatele de ramură, direcțiile organizațiilor unde au lucrat, cu medalii, diplome, cadouri etc. "pentru rezultate înalte în muncă". Multe din diplomele primite de deportați astăzi se afla în Arhiva Națională a Republicii Moldova în sutele de dosare existente cu cererile deportaților de a se întoarce la bastina adresate în anii '50 Consiliului de Miniștri al RSSM. (...)

În anii 1989-1992 în presa din Moldova au fost publicate sute de mărturii ale deportaților despre viața lor din Gulaguri. Fiecare din ele confirmă faptul că deportații în Siberia s-au pomenit lipsiți de cele mai elementare condiții de trai, iar foametea, frigul și bolile au curmat viața la mii de oameni. Colectarea și publicarea unei culegeri cu mărturiile deportaților despre viața lor în Gulag-uri ar putea fi un pas important

de compensare a daunelor morale suportate de deportati.

“Reabilitarea persoanelor deportate

“Eliberarea deportatilor din asezarile speciale: Eliberarea masiva a deportatilor din asezarile speciale a inceput dupa moartea lui Stalin. (...) In perioada 1 ianuarie 1954 - 31 octombrie 1956 din asezarile speciale au fost eliberate 3.300 familii: ca "deportate pe nedrept", ca "persoane singure", "din motive de virsta inaintata" sau din cauza "incapacitatii de munca".(...) in anul 1954(...) eliberate: 1.000 familii (2.057 persoane), in 1955: 1.459 familii (3.070 persoane), in perioada 1 ianuarie-31 octombrie 1956 - 831 familii (1.823 persoane). Pina la 1 august 1961 din asezarile speciale au fost eliberate in total 14.902 familii de deportati din Moldova. La aceiasi data isi mai asteptau eliberarea in Siberia 965 familii. Din cele 14.902 familii eliberate din Gulag 5.747 familii au fost eliberate fara dreptul de a locui pe teritoriul republicii. Oamenii puteau locui in orice localitate a URSS dar nu in Moldova. Cu toate acestea o mare parte a acestora s-au intors in Moldova locuind la rude, se angajau la munca in colhozuri, sovhozuri, la organizatiile de constructie. Intr-un raport comun al Comitetului Securitatii de Stat al RSSM si a Ministerului afacerilor interne al RSSM, din 13 septembrie 1961, se arata ca "Organele de militie ale MAI al RSS Moldovenesti au intreprins si continua sa intreprinda masuri ca aceste familii sa nu se stabileasca pe teritoriul republicii, de la ei s-au luat recipise cu angajamentul de a parasi RSSM, s-au luat masuri de ordin administrativ, dar aceste masuri nu au dat rezultatele scontate". Deportatii eliberati din lagare fara dreptul de a locui pe teritoriul RSSM asaltau organele de partid si sovietice cu cereri (...). Intre 1958-1961 Consiliul de Ministri al RSSM a permis sa locuiasca pe teritoriul Moldovei la 833 familii. Cei care nu puteau obtine permisiunea de a locui la bastina s-au asezat cu traiul in Ucraina, in special in regiunea Odesa in raioanele limitrofe cu Moldova, ori au ales drept loc de trai diferite localitati din Rusia, Kazahstan, etc. (...)

“In anii restructurarii gorbacioviste procesul de reabilitare a victimelor represiunilor staliniste a fost reluat. Dupa emiterea decretului Prezidiului Sovietului Suprem al URSS "Cu privire la masurile suplimentare de restabilire a adevarului privind jertvele represiunilor din anii 30-40 si inceputul anilor 50", din 16 ianuarie 1989, in cadrul Comitetului Securitatii de Stat al RSSM a fost creat un grup de lucru care pina la sfirsitul anului 1989 a reexaminat dosarele persoanelor supuse represiunilor de organele extrajudiciare din anii stalinismului. Au fost reexamineate 6.572 dosare, in baza carora au fost reabilitate 7.259 persoane, inclusiv 1.789 post-mortem". Pe linga acestea, in primele 8 luni ale anului 1989, Comitetul Securitatii de Stat, in baza recursurilor Procuraturii Republicii, a reexaminat 157 dosare a unor persoane deportate in diferiti ani din RSSM si a "restabilit in drepturi peste 700 persoane"

“Dat fiind faptul ca deportarile din Moldova s-au realizat in urma unor decizii a organelor administrative, dar nu judiciare sau extrajudiciare, pina in anul 1989, dosarele persoanelor stramutate la 13 iunie 1941, 6 iulie 1949 si 1 aprilie 1951 nu au fost examinate in vederea reabilitarii. Abia la 10 aprilie 1989 Consiliul de Ministri al R.S.S.M. a adoptat o hotarire cu privire la anularea hotaririi Consiuliului de Ministri al R.S.S.M. de la 28 iunie 1949 "Cu privire la deportarea din RSS Moldoveneasca a familiilor de chiaburi, a fostilor mosieri si a marilor comercianti". Prin aceasta hotarire toti cetateni care au intrat in categoriile mentionate si supuse stramutarilor in anii stalinismului au fost declarati reabili-tati. Aceasta regula inasa nu s-a extins asupra persoanelor "care au colaborat cu ocupantii fascisti germano-romani". Pentru asemenea cetateni a ramas in vigoare ordinea anterioara privind examinarea cererilor despre justetea deportării lor.

“(...) Prin hotarirea din 10 aprilie 1989 ministerele Justitiei, Finantelor, Afacerilor interne ale R.S.S.M., impreuna cu alte institutii din republica, au fost obligate sa pregateasca si in termen de o luna sa propuna guvernului republicii proiectul hotaririi cu privire la ordinea, conditiile si proportiile restituirii averii sau compensarii costului ei cetatenilor reabilitati, cit si solutionarea altor probleme ce decurg din hotarirea sus-mentionata. (...) S-au "sustinut propunerile oamenilor muncii, organizatiilor obstesti cu privire la declararea zilei de 6 iulie drept zi a comemorarii jertfelor represiunilor staliniste", s-a considerat rational de a inalta in orasul Chisinau un monument jertfelor fardelegilor si represiunilor staliniste, s-a subliniat necesitatea de "a se activa munca comisiilor sociale create in republica cu scopul examinarii cererilor fostilor deportati in vederea restituirii pagubelor materiale, de a acorda toata atentia si grija persoanelor represate nelegitim”.

“Dupa declararea independentei,(...) la 8 decembrie 1992 Parlamentul a adoptat "Legea Republicii Moldova privind reabilitarea victimelor represiunilor politice savirsite de regimul totalitar de ocupatie (7 noiembrie 1917 - 23 iunie 1990)". Scopul: "reabilitarea victimelor represiunilor politice savirsite pe teritoriul actual al Republicii Moldova, reintegrarea lor in drepturile politice, sociale si civile si compensarea, in masura posibilitatilor, a daunelor materiale pe care le-au suferit, precum si lichidarea altor consecinte ale samovolniciei regimului comunist". In conformitate cu articolul 2 al Legii mentionate, de rind cu alte 8 categorii de persoane ce au avut de suferit in urma regimului de ocupatie, persoanele deportate din Moldova precum si membrii familiilor lor, "inclusiv copiii care s-au nascut in locurile de represiune sau in drum spre ele, persoanele care au fost impuse sau nevoite sa-si urmeze parintii, rudele, tutorii in exil ori la locul de detinere speciala sau ramase fara ingrijirea acestora, precum si copiii persoanelor executate in urma represiunilor politice", au fost considerate victime ale represi-unilor politice. Articolul 3 al Legii le-a declarat nevinovate si ele *"urmeaza a fi reabilitate in fata societatii si reintegrate in drep-*

turi, indiferent de locul lor de trai in prezent" (sublin. apartine aut.).

(...) "Din cauza faptului ca cu reabilitarea persoanelor supuse represiunilor se ocupa nu numai Procuratura Generala dar si MAI, autorul acestui studiu a intimpinat dificultati in calcularea numarului persoanelor declarate reabilite pina in prezent. Ne-a devenit cunoscut ca in anii 1988-1998 Procuratura Generala a RM a reabilitat 40.493 persoane, inclusiv 1.219 in anul 1998. Cite persoane insa au fost reabilite de MAI, care se ocupa in exclusivitate de asa numitii chiaburi nu ne-a fost dat sa aflam. Nimeni nu a fost in stare sa ne spuna cu exactitate nici cit va mai dura procesul de reabilitare. In opinia mai multor persoane cu care a discutat autorul, actuala redactie a Legii din 8 decembrie 1992, din cauza procedurii de reabilitare complicate, taraganeaza mult procesul de reabilitare a victimelor represiunilor politice. Ca rezultat, astazi in arhivele Ministerului Securitatii Nationale se mai pastreaza dosare in privinta a circa 7.000 persoane nereabilite.(...)

"(...) Averea persoanelor deportate si problemele restituirii ei. Proprietatile persoanelor deportate, indiferent de anul deportarii, a fost confiscata si trecuta in proprietatea statului, a autoritatilor locale si cea a colhozurilor. Drept exemplu in acest sens poate servi modul de utilizare a proprietatii persoanelor deportate la 6 iulie 1949. (...) Desi hotarirea de la 30 iunie 1949 avertiza asupra inadmisibilitatii cazurilor de delapidare a averii, asemenea fapte au avut loc cu prisosinta. In timpul evaluarii si comercializarii averii confiscate a deportatilor au avut loc incalcari ale legii si abuzuri grave, mai ales din partea conducatorilor comitetelor raionale de partid si executive ale sovietelor de deputati ai poporului si activistilor satesti. Urmare: o parte a averii din raioanele Tirnova, Chisinau, Balti, Vadul lui Voda, Riscani, Edinet s.a. a fost furata ori vinduta la pret redus. In raionul Vadul lui Voda, de exemplu, din averia sechestrata au fost furate lucruri in valoare de 47.000 ruble. Pentru furtul si irosirea averii confiscate de la deportati, organele procuraturii au tras la raspundere judiciara in raionul Chisinau 5 persoane, in raioanele Balti si Riscani - cite 7, in raionul Tirnova - 8 persoane etc. (...) Pina la perestroika gorbaciovista deportatilor eliberati din asezarile speciale averea si bunurile confiscate nu li se restituia. Hotaririle si decretele adoptate cu privire la eliberarea lor stipulau, de regula, ca abrogarea restrictiilor "nu implica restituirea averiilor confiscate in timpul deportarii si nu le da dreptul de a se intoarce in locurile de unde au fost expulzat..." (...)

La 9 aprilie 1990 CM al RSSM a extins efectul hotaririi sale din 24 mai 1989 si asupra cetatenilor represati neintemeiat in perioada anilor 30-40 si inceputul anilor 50, iar in luna martie 1993 i-a adus un sir de modificari, in special in articolele ce prevedeau determinarea costului averii.

(...) "In 1989 a fost creata si o Comisie guvernamentala pentru examinarea cererilor fostilor deportati, condusa de M. Platon, prim-vicepresedinte al Consiliului de Ministri al RSSM. Dupa datele preli-

minare ale acestei comisii pagubele pricinuite deportatilor din anul 1949 constituiau circa 77 milioane ruble. Aceasta suma urma sa fie platita deportatilor din bugetul republicii si "din mijloacele colhozurilor si sovhozurilor". Indata dupa adoptarea hotaririi din 24 mai 1989 o parte din cererile deportatilor de a li se restitui averea sau a fi despagubiti au fost satisfacute. Mai tirziu insa, dificultatile economice cu care a inceput sa se confrunte republica si birocratismul in examinarea cererilor a spulberat speranta deportatilor ca-si vor mai vedea vre-o data bunurile recuperate sau ca vor fi despagubiti. Pina la 14 noiembrie 1989, de exemplu, "in raioanele Leova, Anenii-Noi, Ceadir-Lunga, Slobozia si intr-un sir de alte raioane" nu fusesera satisfacute nici o cerere inaintata de persoanele deportate ori urmasii lor in drept. La inceputul anului 1990 redactiile ziarelor si revistelor au inceput sa primeasca scrisori in care deportatii se plingeau ca intreaga avere a familiei ce o aveau la anul deportarii a fost evaluata de organele financiare la 60-100 de ruble. Situatia nu s-a schimbat nici in prezent si multi dintre deportati considera procesul de restituire a averii drept o farsa.

“Credem ca aceasta stare de lucruri ar putea sa se schimbe daca Guvernul Republicii ar putea obtine resurse financiare de la organismele financiare in acest scop, si daca la procesul de compensare a pagubelor ar putea fi atrasa Rusia, ca succesoare a URSS. Parlamentul Republicii Moldova a insarcinat guvernul sa actioneze in acest sens inca in hotarirea sa din 8 decembrie 1992 "Cu privire la punerea in aplicare a Legii privind reabilitarea victimelor represiunilor politice savirsite de regimul comunist totalitar de ocupatie (7 noiembrie 1917-23 iunie 1990)". Pina in prezent insa interventiile Guvernului RM pe linga Moscova au ramas fara rezultat. (subl. mea, P.G. (...))

“Deportarile staliniste si dreptul intern sovietic

“Deportarile staliniste au fost acte ilegale care au incalcat atat Constitutia URSS in vigoare la acea data (din anul 1936), cit si cea a republicilor unionale care constituiau Uniunea Sovietica.

Deportarile din anii stalinismului in general, si cele din RSSM in particular, au violat aproape fiecare articol din Capitolul X al Constitutiei sovietice, care se referea la drepturile si obligatiunile fundamentale ale cetatenilor (Fundamental Rights and Duties of Citizens). Maniera in care au fost infaptuite deportarile, conditiile de viata care li s-a impus deportatilor au incalcat un sir de drepturi care se "asigureau" cetatenilor de Constitutia URSS: dreptul cetatenilor la "odihna si concediu" (art.119), "intretinere la batrinete si in caz de boala ori pierdere a capacitatii de munca" (art.120), educatie (art. 121), "libertatea constiintei" (art.124), "inviolabilitatea persoanei" (art.127), "inviolabilitatea locuintei" (art.128) etc.

(...) “Deportarile din Moldova din anii 1941, 1949 si 1951, in timpul carora oamenii au fost ridicati de la casele lor cu forta si cu confiscarea averii, indiferent de virsta si starea sanatatii, fara judecata

au violat în mod flagrant și Constituția RSS Moldovenești. (...) Vina principală pentru transferurile masive de populație din Moldova, după cum am menționat deja, o poartă conducerea de partid și sovietică a URSS. Totodată trebuie de spus că multe persoane au nimerit în listele de deportare în urma servilismului conducătorilor locali, denunțurilor, fapt care nu privează de vină în totalitate societatea moldovenească. Mai trebuie amintit și faptul că mulți dintre deportați întorcându-se la bastina erau tratați de consăteni cu dispreț, erau priviți cu ostilitate.

(...)“Dreptul persoanelor deportate de a se întoarce la bastina este recunoscut și de legislația internă a Republicii Moldova. Articolul 11 din "Legea Republicii Moldova privind reabilitarea victimilor represiunilor politice săvârșite de regimul comunist totalitar de ocupație (7 noiembrie 1917 - 23 iunie 1990)", din 8 decembrie 1992, stipulează: "Se recunoaște dreptul persoanelor supuse represiunilor și ulterior reabilite de a domicilia în localitățile în care au trăit pînă la represiune. Acest drept se recunoaște și pentru membrii familiei lor, precum și pentru rudele care au trăit împreună cu ele". Vom vedea însă mai departe, că acest drept în mare măsură rămîne declarativ.

“Ceea ce este necesar în prezent este includerea dreptului de întoarcere la bastina a persoanelor și popoarelor deportate în "lista" drepturilor fundamentale a drepturilor omului. Sustinem întru-totul ideea expusă de unii specialiști în dreptul internațional cu privire la necesitatea adoptării unei Convenții privind prevenirea și pedepsa crimei de transfer masiv de populație. Avem convingerea că adoptarea unei asemenea Convenții nu numai că ar conduce la reducerea cazurilor de transfer masiv de populație, dar va contribui și la facilitarea procesului de întoarcere la bastina și integrare în societate a persoanelor și popoarelor deportate în anii stalinismului. (...)

Numarul repatriantilor sositi in raioanele Republicii Moldovain anii 1994-1998						
	1994	1995	1996	1997	1998	Total
Anenii Noi	215	208	152	140	66	781
Basarabeasca	206	161	78	71	58	574
Balti	433	538	446	413	278	2108
Briceni	204	157	149	431	140	1081
Cahul	366	325	311	185	172	1359
Camenca	65	64	59	49	25	262
Cantemir	102	95	134	72	31	434
Cainari	84	87	34	51	25	281
Calarasi	175	240	191	111	87	804
Causeni	98	182	200	149	90	719
Chisinau	1597	1516	1288	1089	974	6464
Ciadir-Lunga	166	285	254	240	159	1104
Cimislia	304	296	191	102	70	963
Comrat	3	49	16	72	69	209
Criuleni	173	113	121	77	84	568
Donduseni	133	147	89	79	42	490
Drochia	227	152	149	109	61	698
Dubasari	83	75	82	89	46	375
Edinet	293	204	234	169	104	1004
Falesti	99	91	82	51	38	361
Floresti	228	215	169	100	51	763
Glodeni	197	206	171	126	99	799
Grigoropol	-	-	-	3	9	12
Hincesti	179	168	228	169	188	932
Ialoveni	128	48	40	49	33	298
Leova	169	159	135	138	75	676
Nisporeni	92	129	101	66	81	469
Ocnita	145	180	114	94	32	565
Orhei	246	408	317	211	161	1343
Rezina	166	182	123	132	75	678
Ribnita	0	39	38	37	58	172
Riscani	121	141	99	111	68	540
Singerei	325	207	186	215	148	1081
Slobozia	0	2	2	3	-	7
Soroca	139	73	79	76	56	423
Straseni	84	120	96	117	68	485
Soldanesti	64	83	94	55	15	311
Stefan Voda	166	163	199	133	54	715
Taraclia	80	23	43	64	70	280
Telenesti	66	158	195	67	80	566
Tighina	0	71	65	75	47	258
Tiraspol	1	1	111	153	80	346
Ungheni	214	203	112	205	149	883
Vulcanesti	169	199	195	196	113	872
TOTAL	8005	8163	7172	6344	4429	34113

“(17.400 persoane = 51%) si din Ucraina (13.085 persoane =38,3%). 18.310 persoane (53,7%) din numarul total al repatriantilor : moldoveni/romani,

6.426 ucraineni (18,8%),

5.853 rusi (17,2%) si

3.524 persoane (10,3%) reprezentantii altor nationalitati.

Tabelul nr.4.

Numarul, nationalitatea si tarile din care au sosit repatriantii in Republica Moldova in anii 1994-1998*

Anul	Tarile din care au sosit nationalitatea							
	Total	Rusia	Ucraina	Altele	moldoveni	ucraineni	rusi	altele
1994	8005	3946	3123	936	4583	1419	1264	739
1995	8163	4535	2815	813	4542	1526	1320	775
1996	7172	3709	2724	739	3782	1296	1339	755
1997	6344	2977	2712	655	3194	1281	1148	721
1998**	4429	2233	1711	485	2209	904	782	534
TOTAL	34113	17400	13085	3628	18310	6426	5853	3524

*Tabelul a fost alcatuit de autor. Sursa: Departamentul Migratiun al Ministerului Muncii, protectiei sociale si familiei

**Datele se refera la lunile ianuarie-noiembrie 1998.

“În anii 1994-1998 numarul repatriantilor ar fi fost cu mult mai mare daca ar fi fost satisfacute cererile doritorilor de a se intoarce in Moldova, carora li s-a refuzat repatrierea "in mod diplomatic", invocindu-se motive de ordin legal. Un asemenea raspuns "diplomatic" este si urmatoarea scrisoare:

"Doamnei Savcenko Maria Ivanovna stradela Postei, raionul Ugra, raionul Urgansk, regiunea Smolensk, Federatia Rusa S-1517 16.XII.1998

“Stimata Maria Ivanovna,

“Ministerul Muncii, protectiei sociale si familiei a examinat scrisoarea Dumneavoastra si va informeaza inca o data, ca in conformitate cu legislatia Republicii Moldova, Dumneavoastra ca persoana nascuta pe teritoriul Republicii, **Va puteti intoarce pe teritoriul republicii cu conditia ca posedati spatiu locativ.**

“Celelalte chestiuni abordate de dumneavoastra in scrisoare nu intra in competenta ministerului.

“Chestiunile cu privire la intoarcerea casei parintilor ori privind primirea compensatiei pentru ea se afla in competenta organelor de administrare locala.

“**In ceea ce priveste restabilirea dreptului de proprietate pe care presupuneti ca V-a fost incalcat urmeaza sa Va adresati in**

organele judiciare de resort conform ordinei prevazuta de lege.

“Prim-viceministru (semnatura) ”

“Studierea cererilor de repatriere elucideaza faptul ca repatrierea fostilor deportati si a urmasilor lor este motivata nu numai de dorinta ori de speranta de a locui in conditii socio-economice mai bune. Majoritatea lor cunosc foarte bine dificultatile cu care se confrunta Moldova. Cu toate acestea ei isi parasesc locul de munca, isi vind casele si se intorc la bastina. Actiunile lor ei le explica, de regula, prin fraze foarte scurte: "m-a chemat in Moldova dorul de casa", "vreau sa fiu ingropat in pamintul strabunilor mei" etc. Totodata exista o categorie a fostilor deportati si recrutati la munci care vor sa se repatrieze in Moldova dar nu nu o fac din teama ca nu-si vor putea procura o noua locuinta, nu-si vor putea gasi un nou loc de munca, nu-si vor putea aranja copii in scoli, licee etc. Asistenta acordata de comunitatea internationala, inclusiv UNHCR, ar putea determina sa se repatrieze in Moldova multi ex-deportati si recrutati la munci anume din aceasta categorie.

(...)“Legea cu privire la cetatenia Republicii Moldova, adoptata la adoptata la 5 iunie 1991, a fost si ramine una dintre cele mai liberale legi cu privire la acordarea cetateniei adoptate in teritoriile ex-sovietice. Ea nu numai ca a dat dreptul de a deveni cetateni ai Republicii Moldova tuturor locuitorilor ei care pina la adoptarea Declaratiei Suveranitatii Republicii Moldova, inclusiv data adoptarii ei (23 iunie 1990) au avut loc de trai permanent pe teritoriul Moldovei, dar a prevazut si largi posibilitati de a facilita intoarcerea la bastina a tuturor persoanelor originare din Moldova, precum si pentru persoanele care au fost fortate sa paraseasca RSSM. In articolul 2 al Legii cu privire la cetatenia Republicii Moldova pentru a nu lipsi de cetatenia republicii persoanele nascute pe teritoriul RSSM, inclusiv pe fostii deportati si persoanele recrutate la munci, s-a stipulat printre altele ca cetateni ai RM sunt "persoanele care s-au nascut pe teritoriul republicii sau macar unul din parinti, bunei s-a nascut pe teritoriul sus-numit si daca nu sint cetateni ai altui stat . Legea a prevazut de asemenea dreptul persoanelor stramutate si a celor recrutate la munci, urmasiilor lor de a obtine cetatenia RM prin repatriere, precum si posibilitatea de a o redobindi. Conform articolului 24 "Persoanele care s-au nascut si au domiciliat pe teritoriul Basarabiei si al R.A.S.S.Moldovenesti pina la 28 iunie 1940 care au fost expulzate sau au parasit teritoriul Moldovei incepind cu anul 1940, precum si urmasii lor, pot redobindi cetatenia Republicii Moldova prin depunerea cererii oficiale".

“In pofida caracterului liberal al Legii una din piedicile in calea intoarcerii in Moldova a fostilor deportati si a persoanelor recrutate la munci este problema obtinerii cetateniei. Conform procedurii de depunere si de examinare a cererilor privind cetatenia Republicii Moldova persoana care are cetatenia altui stat la momentul cind depune cererea este obligata sa prezinte actul care dovedeste renuntarea la cetatenia

straina (art.26). Obligatiunea de a prezenta actul mentionat decurge din art.18 al Constitutiei Republicii Moldova care stipuleaza ca "Cetatenii Republicii Moldova nu pot fi cetateni ai altor state decit in cazurile prevazute de acordurile internationale la care Republica Moldova este parte" . Aceasta stipulare in practica conduce la situatia cind persoana care doreste sa obtina cetatenia RM poate ramine pe perioada de examinare a cererii fara cetatenie (art.34 prevede termenul de 1 an de examinare a cererilor privind cetatenia), iar in cazul in care i se refuza acordarea cetateniei RM, sa devina apatrid. Evident ca fostii deportati si persoanele recrutate la munci, urmasii lor daca au cetatenia altor state nu pot sa riste sa devina apatrizi pentru a obtine cetatenia Republicii Moldova.

(...)“Credem ca situatia existenta ar putea fi depasita daca la procesul de repatriere ar participa UNHCR cu un program de construire a locuintelor pentru persoanele care au fost supuse transferarilor masive de populatie din Moldova. UNHCR ar putea examina si posibilitatea participarii la realizarea unor proiecte economice care ar crea locuri de munca pentru repatrianti.

12. Martiriul... - după martie 1944 Înfometarea (1946-1947)

(și acest capitol preia un fragment din volumul **Basarabia**,
Ed. Jurnalul Literar, București, 2002)

Începînd din martie-aprilie 1944 frontul a dat înapoi, pe pămînturile românești ale Basarabiei și ale Bucovinei de Nord. Războiul avea să mai dureze încă un an și ceva, însă pe Rușii ocupanți îi preocupa “pedepsirea cetățenilor sovietici care colaboraseră cu «ocupantul român»” - acțiune la care evreii sovietizați participaseră cu avînt, considerînd-o “justă”, însă cu totul injustă, chiar criminală (și pedepsibilă-pedepsită) acțiunea românilor de a-i fi pedepsit - după 22 iunie 1941 - pe cetățenii români colaboratori ai ocupantului sovietic.

Pe lângă cunoscutele metode de terorizare a “trădătorilor moldoveni”: arestări, execuții, deportări, dislocări (forma “dulce” a deportărilor, în vederea des-românizării ținuturilor românești ocupate) - care nu aveau să înce-teze nici după moartea lui Stalin din 1953 - Basarabenii au îndurat pe loc și **înfometarea programată**. Avea experiență, Tatăl Popoarelor: tot el provocase Foametea din Ucraina (1932-34) care pricinuise pieirea a milioane de suflete...

În 1944 și în 1945, în Teritoriile Românești Ocupate, sub

pretextul “Totul pentru front, totul pentru victorie”, Rușii au confiscat cvasitotalitatea produselor agricole, cu precădere cerealele. Li s-a lăsat țăranilor cantitatea socotită necesară însămânțării din anul următor. Numai că, pe de o parte, sămânța a fost folosită pentru propria alimentație (de nevoie, nu din intenție de sabotare a sovietismului biruitor), pe de alta anul 1946 a fost extrem de secetos: câmpurile n-au produs aproape nimic. Au fost câteva “plângeri” din partea organelor locale (alcătuite, în totalitate, din ne-basarabeni), cerînd Moscovei să diminueze ori să suprime cotele de cereale impuse “Republicii Moldovenești”, dată fiind starea de calamitate naturală și subalimentarea populației. Hotărîrea a venit: nici o reducere, ba chiar suplimentarea cotelor!

Nu este necesar să li se explice românilor ce înseamnă să-ți între în gospodărie, în casă, în pod, în pivniță oamenii partidului, cu revolvere, milițieni cu pistoale-mitralieră, să ia “la cotă” tot ce găsesc - dar să nu fie de-ajuns, omul să fie obligat să împrumute (de unde? de la cine?), să cumpere (cu ce bani?), ca să împlinească acea cotă. Iar de nu, vai de capul-familiei: arestat, bătut, umilit, condamnat “administrativ” - o lună, un an, trei ani, iar dacă a supraviețuit, a și povestit prin ce a trecut. Acestea le sunt cunoscute Românilor din Muntenia, Oltenia, Ardeal, Dobrogea. Mai lipsesc două elemente (existente în Basarabia) - primul: nu doar tovarășii din “puterea centrală”, dar toți activiștii de partid, toți funcționarii, începînd de la șeful cătunului până la al raionului, toți milițienii, toți directorii de școli erau ne-români, nu vorbeau “moldovenește”, chiar dacă știau, potrivit principiului: ocupatul trebuia să învețe limba ocupantului (cîntînd, plîngînd, nu conta); al doilea element “original”: seceta și prefacerea ei în pedeapsă prin foamete.

Din documentele acelui timp răzbate fără tăgadă voința Moscovei de *a-i pedepsi pe «trădătorii moldoveni» până la lichidarea fizică*.

Oricât de acute ar fi fost nevoile alimentare ale URSS după război, nu se putea să nu se țină seama de o lege eternă: vita de povară și robul trebuie hrăniți, pentru a putea lucra... Or, așa cum Ceka-MVD-NKVD-KGB îi tortura pe cei căzuți în labele-i, nu pentru a-i obliga să spună adevăruri ascunse (în legătură cu “intențiile agresive ale dușmanului”), ci pentru a inventa, ei, nevinovații, ca să scape de tortură, “motive de vinovăție” - însă nu scăpau și de condamnare, “pe baza recunoașterii crimelor”, conform planului de represiune - tot așa procedau Rușii cu indivizii din comunitățile, în principiu, libere (în sensul că nu se aflau

între garduri de sârmă, nici între patru ziduri): erau “pedepsiți” fiindcă își afirmaseră *identitatea, alta decât cea rusească (ascunsă sub pseudonimul... internaționalist: “sovietică”)*; fiindcă negaseră “înglobarea în familia popoarelor sovietice”.

Așa erau pedepsiți Tătarii, Cecenii, Balticii, “Rumânii” (Românii din Bucovina de Nord și din Basarabia de Sud), “Moldovenii”: Românii din Basarabia.

Informații, mărturii extrase din **Cartea foametei** de Larissa Turea și Valeriu Turea - vezi și Bibliografia

Deci: cotele impuse de Moscova nu țineau seama de capacitatea de producție, nici de condițiile climatice: peste puterile celor impuși.

Erau însă alte cazuri: cutare agricultor (în fapt: văduvă cu șase copii), achitase toate cantitățile, ba i se luase mai mult - însă... nu i se dăduseră bonuri - or, fără bonuri, n-ai dat cota! O altă văduvă avea bonuri - dar, în absența ei, a venit tovarășul Boris Mamișov, președintele selsovietului, cu haita lui, a cerut copiilor să dea bonurile, a “recalculat”, a anunțat că familia mai are de dat, a spart lacătele, a intrat cu forța, a luat tot ce a găsit - și a plecat. Văduva a făcut reclamație - s-a adresat lui Stalin!, dar uiomitor, nu? nu s-a găsit vreo urmă de pedepsire a... abuzului. O altă văduvă (ori erau foarte multe văduve în Basarabia “dezrobită” de Armata Roșie, ori femeile erau mai curajoase decât bărbații) s-a plâns, pentru a treia oară, că “tovarășul Canaev, secretar de partid” i-a dublat (pe hârtie) suprafața agricolă, deci și cotele, fiindcă “el a vrut să mă batjocorească și eu n-am vrut și el a zis că mă trimete în Siberia dacă nu mă las lui”.

În jefuirea agricultorilor, prin cote de cereale (*postavka*) s-au ilustrat toți activiștii de partid, toți milițienii, toți NKVD-iștii (în multe cazuri, nevestele lor, ca bestia din Costești, Lăpușna: el, un oarecare Popov, fiind tot timpul beat-mort, de “apărarea statului” se ocupa nevastă-sa, “tovarășa Olga”: ea pornea prin sat, la confiscarea ultimului bob de grâu, ea îi bătea, pe loc, pe recalcitranți, ea îi ducea la sediul NKVD, ea îi “ancheta”...).

Printre cei-mari: F. Butor, D. Ivanov, A. Sîci, Salagovski, Rudi, Covali - și alți... băștinași.

“În 1946, în timp ce oamenii mureau de foame și se dedau la canibalism, Industria Alimentară din RSSM depășise planurile de producție: la unt, cu 33,2% ; la carne, cu 32,5%; la ulei comestibil, cu 39,5%, la conserve:cu 101%! Totul se transporta la ruși, cei care organizaseră foametea în Basarabia.”

Cotele, așa cum le voiau Rușii, au provocat, întâi, *foamete*. Consecință: actele de violență ale celor care nu aveau nimic de mâncare împotriva celor care mai aveau ceva... Puterea comunistă rusească le-a numit: **“banditism”**. Câteva condamnări penale - extrase din cercetarea cererilor de grațiere:

- B.T., din Drochia, Bălți, țaran sărac, analfabet, fără partid, **“conform articolului d al Codului Penal al RSS Ucrainene, (!) condamnat la un an închisoare pentru furtul a 5 kg. de grâu din avutul de stat”**;

- P.E., țarancă din jud Bălți, analfabetă, fără partid, fără antecedente penale, **“condamnată la 3 ani închisoare și interdicție de drepturi de alți 3 ani, conform Codului Penal al RSS Ucraina - pentru agitația de a nu preda cotele”**;

- C.S. muncitor din orașul Bălți, **“condamnat la 1 an pentru furtul a 40 kg. de șroturi”** (deșeuri cerealiere) ;

- M.A., țaran chiabur, din raionul Căușeni, **“condamnat la 8 ani pentru sustragere criminală de la achitarea cotelor obligatorii către stat”**.

În fine, două cazuri ce ar părea ieșite de sub dubla pană a lui Ilf și a lui Petrov dacă nu ar fi crâncen de tragice - citez, în continuare, din procesele verbale de judecare a cererilor de grațiere :

- “Cârlan Teodor, n. 1921, **condamnat** de judecătoria narodnică a sectorului Stalin din or. Chișinău, **la 1 an detenție pentru furtul unei pâini**” (parcă am citit despre-așa-ceva în literatura franceză din secolul al 19-lea...);

- “Ciolpan Nicolae, n. 1903, muncitor, 6 copii în întreținere. **Condamnat** la 18. 2. 1946 de judecătoria narodnică a sect. 3, Lenin, or. Chișinău **la 1 an închisoare pentru furtul unei pâini**”.

Nota: aceștia **au fost grațiați după executarea pedepsei**...

S-a observat un amănunt (dar cât de semnificativ!): în 1947, Basarabeni (locuitorii R.S.S. Moldovenească) erau judecați și condamnați după Codul Penal al... RSS Ucrainene!

Sofia Rotaru - Parcova, Edineț

“Foametea ceea m-a prins taman când îmi era lumea mai dragă: eram tânără și în putere, mi se bucura inima cătînd la copilașul ce-l aveam și iaca se abate peste noi năpasta... Tot am dat și am dat la postaucă până ne-am pomenit la fundul sacului. N-aveai ce pune în oală, stăteai cu dinții la stele - nu mai aveam ce vinde, am dat totul din casă și de pe noi - dar ne puteam ține zilele cu bruma de zestre când un kil de păpușoi era 60, unul de

grâu 70 ruble?(...) Bărbatul a pornit să caute în Ucraina de Apus, doar să ne scape de ghearele celei cu coasa. Schimba lăicerele din zestre pe un fel de borhot de sfeclă, uscat și fără gust - îl spălam, îi puneam o țără de lapte, fierbeam ca un fel de tăieței și băiețelul meu, sărmanul, că abia începea a pricepe lumea, mă tot întreba dacă n-avem și alt fel de tocmagi... (...) Alteori făceam rost de un fel de borhot de cartofi, în două cu viermi - îi alegeam, clăteam și coceam un fel de lichieși.

“Ne măcinam de la o zi la alta, mereu te sugea la linguriță, nici somnul nu te prindea, ațipeai ca într-un leșin și dacă te trezeai, iar ți se făcea foame. Ne rugam Domnului să treacă toamna, iarna, să ne vedem în primăvară...

... “Când ne-a pălit altă nenorocire: soțul, dus în căutare de mâncare în Ucraina de Apus, a ajuns, cu un tovarăș, într-un sat ursuz, cu toate porțile zăvorâte. Au bătut la porți - nu le-au deschis. Dar după ce s-a întunecat, Ucrainenii au tăbărit pe ei, i-au stins în bătai, le-au luat lucrurile și banii... Pe al meu, că era mai chipeș, mai bine făcut, chiar dacă era slăbit de foame, au năvălit vreo cinci inși, l-au învălit într-o pătură, ca să-l puie jos. L-au acoperit cu o scîndură și au dat în ea, până i-au dezbătut măruntaiele. Când l-am văzut, la poartă, negru la față, mai să nu-l cunosc... S-a spălat, s-a primenit și mi-a zis să chem băiețelul. L-a luat în brațe și i-a cântat cum a putut:

“Cântă-mi, cucule, numai mie,
Că la vară nu se știe
De mai sânt, de nu mai sânt,
Ori mă fac negru pământ...

“Într-o săptămână s-a și dus...” (...).

Anatolie Costișanu, Codru, Telenești

“M-am născut în anul 1936, când s-a decretat foametea, aveam 10 anișori. Țin minte re-Ocupația din ‘44: mare teamă s-a vârit în anii ceia de prăpăd în inimile noastre - nimica nu se uită... (...) În 1946 tata a strâns oleacă de pâne - însă activul ne-a luat grâul, păpușoi, fasolea, tot, până la un bob. Ne-a rămas la suflet vaca și calul. Noi, copiii, sora Nina, frații Ion și Vasile tăiam lemne cu beschia, mama amesteca rumegușul cu ce putea sclipui, îl fierbea și așa mâncam toți șapte. Dar cât puteai să te ții numai cu inimă de copac? Neavînd încotro, tata s-a apucat și a tăiat calul; vreo două săptămâni am dus-o.

(...) “Într-o zi tata zice: «Anică, îmi iau doi băieți și mă duc

spre Polonia. Dacă găsesc ceva de mâncare, mă întorc să-i iau și pe iștialalți». A luat tata două lăicere mari și frumoase, hai-nele mamei de nuntă - și, cu mine și Ion, am pornit tustrei la drum tare lung și greu. Ceilalți frați au rămas acasă, cu mama și cu vaca. (...) Am ajuns la Bălți, la gară, acolo ne-am suit pe un vagon, găvozdindu-ne lângă o țevă mare din care ieșea fum - degeaba: era iarnă, așa că am înghețat bocnă. Când am ajuns în Cernăuți, tata m-a lăsat pe mine să vând lăicerele, el cu Ion s-au dus prin piață. Nu știu nici azi cum s-a întâmplat, dar niște blestemați mi-au furat lăicerele și am rămas cu nimic. (...) Am îmblat așa din sat în sat, din oraș în oraș până am ajuns la Strji. Intram în magazine și cerșeam: «Deadea, dai hleb, dai tri rublea». Vânzătorilor li se făcea milă de mine, îmi dădeau, care pâine, care bani, fiecare ce putea, că pe-acolo n-au tras foame așa strașnică. (...) Ne aciuisem într-o casă părăsită. Fiind mai mititel, nu mai puteam de picioare, tata și Ion erau prea slăbiți ca să mă târâie prin bălți, omăt, apă, la cerșit. S-au gândit să mă lepede la vreun spital ori casă de copii. Când am bătut la ușa spitalului din Stanislav, eram orb de păduchi, picioarele umflate, pline cu apă pe sub piele. Doctorii ceia m-au îmbăiat, m-au culcat... Parcă-l văd și acum pe tata cum a deschis ușa și mi-a spus: «Tolică, noi ne ducem mai departe...»

“Am rămas acolo trei luni, după care m-au dus la o casă de copii. Tata s-a întors acasă, cu demâncare, dar fratele Vasile, mai mic ca mine, era înmormântat deacuma. N-au avut din ce-i face sicriu, l-au dus la groapă pe o scară de suit în pod...

(...) “În 1948 am scris acasă unde mă aflu, tata a venit să mă ia. Era mai binișor de trăit, lumea ieșise din grozăviile foamei. (...) Să nu tragă nici puiul cel de șarpe ce am tras noi, Basarabeni sub ruși! Le povestesc copiilor mei, cu lacrimi în ochi cum oamenii nu mai aveau nici măcar lobodă, știr, frunze de salcâm, ceapa-ciorii. Se umflau bieții oameni, de nici nu mai vedeau cu ochii, atât de umflați și la față erau și mureau, câte 10-15 suflete pe zi. Dacă nu se stingeau atâtea atunci, mulți dintre ei ajungeau oameni mari, învățați, își puneau la cale dreaptă copiii, rămași fără mamă, fără tată. Eu îi învăț pe copiii mei și pe toți care mă ascultă să strângă orice bob de jos, să sărute fiecare bucățică de pâine, să nu deie cu piciorul în ea - că tare-i greu și tare-i rău când n-o ai în casă. Pâinea-i tot așa de scumpă ca părinții, ca frații, ca surorile, ca Patria. Tare mă scârbesc când văd pierzându-se bobul de grâu, bucățica de pâine tăvălindu-se pe jos, că tare, tare mai este scumpă pentru toți cei ce trăiesc pe fața pământului”.

Ion Bețivu - Sângerei

(...) *“În 1946 a fost și secetă, c-adica n-a plouat, dar pe oameni i-au ucis impozitele, postavka. Fiecare avea câte un braț de chitanțe. Ce folos, toată ziua intrau pe poartă oamenii activului și-ți cereau să plătești din nou... Lumea era supusă, cu mare frică de putere. Când îți spunea de NKVD, dădeai și cămașa de pe tine. (...) Ne-au scăpat cu viață vaca și cele 15 oi. Mă duceam să le pasc, furam de la mama o boaghe de păsat - îl ținea sub cheie, ne hrănea cu porția. Mulgeam oleacă de lapte într-o cutie de conserve, îl fierbeam, îl amestecam cu păsatul. Când nu mai puteam de foame, prindeam o oaie și încercam să mi-o mulg în gură - oile se speriau, mă călcau pe obraz, pe piept, mereu umblam cu vânătăi, ca bătut. (...) Frate-meu venise de la armată gras, rumen. Într-o săptămână s-a învinețit, s-a umflat. Zicea: «Am venit de la o moarte, dau de alta».*

(...) *“Adunam și fierbeam buruieni. Făceam din ele un fel de lipii - cam amare, dar mergea. Vecinul Calistru umbla pe dealuri cu un cântâr de apă și prindea țistari. Îi coceau, îi mâncau. Timofte Săcăreanu avea vacă, dar nu s-a îndurat s-o taie, s-o mănânce și a murit. S-au prăpădit atunci Palade, Bostan, Rusu...*

(...) *“Rușii l-au pus prisidate pe unul Gusaric. Era puturosul satului, se dădea la lucru ca piatra la deal. Sărac și rău. Când venea la el o biată femeie, să-i ceară căruța satului - rămăsese singura căruță, când înainte fiecare familie avea măcar una - să-și ducă bărbatul ori copilul mort de foame la țințirim, zicea: «Așteaptă până mâne, să mai moară vreo 5, să facem economie». Câine era, nu om. După ce s-a văzut șef, și-a îmbrăcat casa cu covoare, ar fi fost în stare să și-o învălească și pe dinafară - haine fel de fel, zestre de-a oamenilor pe care tot el i-a pus pe listă de-au înfundat Siberia. Umbla din casă în casă cu pistolul și cu vreo cinci hăndrălai ca și el, îți bortileau hornul, podeaua, grădina, cu o țepușă de fier, să caute ascunzători de pâne. Dacă găsea, nu-ți lăsa nimic-nimicuță. Seara trântea beții cu muzicanții lui Gavrilă Țiganu. Mai avea un obicei: trimitea vorbă la câte unul: «Să taie un cârlan, că deseară venim cu petrecerea la el». Nevastă-sa se îmbăta și chiuia: «Dac-o fi și-o fi să fie, / Numai pe-a noastră să fie!»*

(...) *“Unii se duceau peste Nistru, în Ucraina, după borhot - la ei îi zicea: jom. Gropile erau adânci de vreo douăzeci de metri. Ai noștri scoteau gunoiul acela, îl puneau pe bucăți de tablă și-l coceau. Unii mâncau așa, crud, până le plesnea stoma-*

cul. Alții cădeau în groapă și se înecau în umblătoarea aceea.

“(...) Tata a luat un sac de lăicere și s-a pornit în lume, să le schimbe pe mâncare (...) După vreo două săptămâni am văzut un om negru prăvălit lângă gardul nostru. Mama îl alunga, spunându-i că n-avem nimic de dat. Numai eu l-am simțit: «Lasă-l, mamă, că-i tătuța». Când miliția, când hoții - îi luaseră lăicerele, îl bătuseră...

(...) “Tare se înrăise lumea. Unul Chirică și-a mâncat copilul. I-au găsit mânuțele în cenușă. L-au judecat. Dar pe aceia de la Moscova care au făcut foametea? Lor nu le-a cerut nimeni seama.

(...) “Erau mulți păduchi, ne-am bolnăvit de tif. Eu am zăcut o lună, am mâncat mere acre și am scăpat. Când a venit rândul tatei, s-a dus la spital, la Glingeni. Nu le dădea nici o doftorie, doctorul Bujorski intra în fiecare dimineață în salon și răcnea: «Toți, cu curu-n sus!» Cel care se întorcea însemna că-i încă viu - cine nu, nu, era gata.

(...) “A doua vară sovietul sătesc ne-a dat grâu de semănat și un om de pază, să nu mâncăm sămânța. A fost an bun, s-a făcut grâu... Dar la treierat ne-a luat tot, tot, tot. Atunci, pentru 5 kile din grâul tău, ascuns, te judecau și-ți dădeau până la 5 ani.

“Cum a trecut foamea, în ‘47, cum au început a ne da cu sila la colhoz și a ridica iar oamenii pe lumea amară din Siberia. De la noi vreo douăzeci de familii, le-au dus «în etap’». Dar asta-i altă poveste...”

Ion Stici, Vărativ, Râșcani

“Când s-a abătut asupra noastră pârjolul foametei, aveam nouă ani. Tata murise pe front, mama rămăsese cu doi copii și fiindcă avea 5 hectare, trebuia să deie foarte multă pâne la stat. Îmi aduc aminte cum veneau tot felul de comisii de la sovietul sătesc, să ne ieie pânea, să ne sechestreze lucrurile. Tovarășii cu pistoale urcau vitejește în pod și măturau totul, până la ultimul grăunte. Presidatele nu se oprea la asta: când intra în ogradă și vedea o pasăre, o împușca și porunca mamei să o gătească - numai pentru el și-ai lui. Asta a fost înainte de secetă și foamete. În anul foametei, eram goi-goluți, podul, cămara, beciul erau pline de vânt. Ne luaseră totul, totul.

(...) “Pe măsură ce oamenii mureau de foame, deveneau tot mai răi, chiar și femeile - doar văduvele altfel se purtau, nu știu de ce: văduvele - și erau multe, trei sferturi dintre femeile măritate - se întrajutorau, săracele, ajutau și pe câte un bătrân, pe

copiii rămași singuri. Se uneau, se duceau în Ucraina, vindeau lăicere și aduceau ceva secară, soia, borhot...

(...) “În al doilea an de foamete, ne-a organizat statul, la școală, cantină. După aceea s-au lăudat cu marele-ajutor-sovietic: primeam o strachină cu zeamă albastră, nu știu ce puneau în ea. Fiindcă eram doi frați, aveam dreptul numai la o strachină. Apă chioară. Și albastră... Acum scriu în cărțile de istorie cum ne-a ajutat statul sovietic... Dar nimic nu scriu despre faptul că statul, conducerea de la Moscova, ei au provocat foametea la noi, luând la cotă tot-tot-tot - cică să scoată naționalismul românesc din noi...

(...) “Numai ce ieșisem din foamete și pe băietanii care mai rămăseseră vii i-au adunat și i-a trimis la FZU. Nu știu ce înseamnă, dar era vorba de ceva meserii. Nici o școală de meserii nu mai era la noi, în Moldova - numai la ei, în Ucraina. Cine voia să învețe meserie trebuia să plece dincolo de Nistru, la străini. Nu de bună voie, te lua cu de-a sila, te ducea în Ucraina și te pune să înveți numai meseria de miner.

(...) “Învățătorul meu, Chetraru, Dumnezeu să-l ierte: în fiecare zi venea la lecții cu un pumn-doi de cucoșei de păpușoi. Cum suna clopoțelul de recreație, el lăsa geanta deschisă pe catedră și ieșea pe-afară - noi ne repezeam la cucoșei...

(...) “Presidatele nostru era nu numai sărac, dar rău, leneș, ciudos. Îi plăcea să vadă cum tremurăm toți de frica lui. El zicea că dă oamenilor două căi: na prava - în Siberia, na leva - la țințirim. Satul nostru e mic, dar el a dat pe listă, de deportat în Siberia, întâi în ‘40, la prima Ocupație, cam 25 familii; în ‘46, 16 familii, dar în ‘49 peste 30 de familii, de rămăsese satul pustiu...”

Gheorghe Tătaru, Pojăreni, Ialoveni

“...În ‘46, prin iunie erau păpușoi până la piept, nanți, verzi, negri de verzi - și-atunci n-a mai plouat. S-a pus seceta pe doi ani. A scăpat doar grâul, dar puțin. Și a venit ordine de la tatuca Stalin să se ia toată pâinea la stat. Eu, invalid, fără văz, fără mâna dreaptă, m-am dus la raion să mă scutească. Și m-au scutit! Am fost singurul scutit din sat”.

**Mărturii culese de Alexei Vakulovski, publicate în revista
Tiuk, 2003**

"Așa începe foamea:/Te trezești dimineața viguros,/Apoi începe moleșeala, Apoi începe plictiseala,/Apoi apare pierderea /Puterii rațiunii rapide, /Apoi apare liniștea,/ Și apoi începe groaza."

(Daniil Harms)

"Prăjeam câte un pumn de grâu și ne părea ca mâncam covrigi"

Ludmila Bacalov (n. 1922)

"Am vândut toate hainele în timpul foametei. Câte am avut mai bune, le-am vândut. Se ducea bărbatul meu în Polonia și le schimba pe cartofi, pe grâu, pe secară - ce găsea. Am dat și toate covoarele pe care le-am avut și le-am mâncat atunci, cu foame-tea. În primăvară, ultima dată s-a dus Anton în Polonia și a adus macuc. Puneam păpușoi la deal cu hîrlețul. Puneam un grăunte în pământ și unul în gură. Era foamete. Așa am ieșit din foamete, cu macucul cea. Aveam și vacă, dar nu prea aveam cu ce o hrăni. Și-n primăvară a dus-o mama la bitul Filip, la baltă, și acolo păștea, că ieșise iarba. Iarna am hrănit-o cu ciocleji, am avut oleaca, și cu stuf verde - tot din baltă îl adusesem. În timpul foametei nici nu coceam pâine, uitasem cum se coace pâinea. Prăjeam câte un pumn de grâu și ne părea ca mâncam covrigi și ne miram cum înainte de foamete nici nu ne-a venit prin cap să mâncam grâu prajit. Nu știam ca-i așa de bun.

"Din făina de papură și o boaghe de făina de grâu făceam geandra, un fel de plămădeală pe care o fierbeam și o mâncam. Pâine nu aveam din ce face. Mâncam cartofi cu lapte. Mușcam din cartof și sorbeam o înghițitură de lapte, era bună mâncarea, nemaipomenit de bună, așa ni se părea.

"Odată a făcut mama mămăligă și am oprit din ea și pentru băieți, pentru Valentin și Gică, căci pe ei îi aveam atunci, să mănânce când s-or întoarce la amiază de la școală. Dar a intrat un țigan în casă, a văzut mămăliga pe soba, a întins mâna și a luat-o. Mama i-a ieșit în cale și i-a zis:

"- N-o lua pe toată, lasă și băieților mei o bucată.

"Așa și au făcut: au împărțit bucata de mămăligă. Omul acela a mâncat bucata sa, apoi a ieșit din casă. Mai târziu a murit și el, dar mama era mulțumită că și-a făcut atunci pomană cu el, nu i-a luat mămăliga de la gura, i-a dat și lui o bucată.

"Odată o femeie mi-a spus:

“- Am tăiat mîța și am mîncat-o. Nu mai aveam nimic pe lângă casă și am hotărît să ne ducem în Polonia, poate găsim acolo ceva de-ale gurii, poate nu murim. S-au dus și n-au mai revenit în sat. Ori au rămas acolo să trăiască, ori au murit. Nimeni nu știe nimic despre ei. Se spune despre unii oameni că le-a venit numai vestea, dar familiei despre care vă povestesc nici vestea nu i-a venit.

“Să nu credeți că pe cei ce plecau în Polonia îi așteptau câinii cu colaci în coadă. Nici în Polonia aceea, unde o fi fiind ea, nu era rai, îmi spunea bărbatul. Uneori aduceau ceva pâine, iar alteori veneau sărmanii oameni, cei ce plecau acolo, cu mâna goală. Și Anton al meu s-a întors acasă o dată cu mâinile în buzunare, că i-a tras din tren sacul cu cartofi, pe care-i adunase acolo. Cu cîngile i l-au tras. Trenul mergea prin păduri, oamenii răi îi ieșeau înainte, aruncau cîngi de fier legate cu funii, cîngile se înfingeau în saci și săracul om rămânea fără mâncare. S-or fi înfipt cîngile și-n oameni, nu zic ba. Multe se întîmplau pe drumuri: mureau, îi ucideau, îi aruncau din trenuri - Doamne ferește! Chiar eu am văzut o femeie fără picioare - i le tăiasă trenul.

“Noi ne duceam la lucru zi de zi și mai puneam prin buzunare câte o mână de grâu. Rareori luam, că ne temeam. Iar odată când ne-am întors de la lucru am văzut pe masă din casa noastră o moviliță de grâu pe care noi n-o adusesem. Și i-am întrebat pe băieți:

“- De unde-i grâul?

“- Au trecut niște căruțe cu grâu pe lângă casa noastră și am luat noi din ele câte o cutie, cât am putut, mi-au răspuns ei.

“Atunci am rășnit grăunțele acelea și am făcut pâine. Pâine adevărată. Dar în rest mâncam mai des geandră, turte din papură, mai rar mămăligă. Da. Am avut noroc de vacă. Ea ne-a scos din foamete. O ruda de-a noastră, Fanasia, avea un băiețel, Costică, dar nu avea cu ce-l hrăni. Ca să nu moară de foame, lucra pe la oameni și ei o răsplăteau cu ce aveau. Venea și pe la noi. Îi dam din puținul nostru, că ne era rudă. A ieșit și ea din foamete. Badea Mihail, fratele ei, era la pușcărie și ea se ducea să-l vadă. Când se ducea la dânsul, trecea pe la noi și zicea:

“- Mai dă-mi, Liusea, ce mai ai de mâncare, să-i duc și lui Mihail, că-i suflet și el. Îi dam. Că îmi era jele. Îi dam. Ce? L-au închis pe Mihail, fiindcă nu împlinise postavca la grâu. Cinci ani i-au dat. Așa era. N-a avut de unde lua grâu și a suferit.

“Tatăl lui Anton, adică socru-meu, repara moara. Avea și niște oameni care lucrau la dânsul. Îi trebuiau niște piese la

moara aceea și le-a adus de la oraș. Închinase, cum se vede, puțin vin și s-a culcat mai devreme, iar oamenii care lucrau la dânsul și feciorii lui încă stăteau la masa. Cinci feciori avea. Și au auzit pe cineva strigînd de la uliță:

“- Ține-ți câinii, ca să intrăm în casă.

“Ei au crezut ca-i șeful de post și au potolit câinii. Că șeful de post trecea des pe la casa socrului meu, trecea și controla. Erau vreo cinci străini cei ce au intrat. Au năvălit în casă și cereau bani, pâine, îi amenințau pe cei din casă cu puștile. Feciorul cel mai mare al socrului meu, fratele lui Anton, s-a repezit la hoți să le ia puștile, iar bandiții au stins luminile și au început să tragă. Oamenii străini, care lucrau la moară, au fugit, iar o fată, din cele care erau la moară, l-a trezit pe socru-meu spunîndu-i:

“- Scoală, moș Gheorghe, ca au intrat niște bandiți să vă fure. Vă pradă.

“Iese socru-meu afară, vroia să fugă, dar l-au ajuns bandiții și l-au împușcat. Și pe feciorul lui l-au împușcat. Abia venise din armată. Au cotrobăit bandiții prin beci, prin casă, au luat tot ce au găsit. Și în locul celor furate au lăsat doi morți. Oamenii legii nu i-au mai găsit pe bandiți. N-au aflat cine au fost ei. Casa socrului meu era în baltă.

“În timpul foametei l-au ucis și pe Filip Meșteșug, un neam de-al nostru. El trăia la gradină. A fugit acolo, că se temea să nu-l ieie la Sibir. Se gândea ca nu l-or găsi la gradina. Acolo își ridicase casă și trăia în singurătate. Într-o seară aude pe cineva bătînd la fereastră și strigînd:

“- Moș Filip! Moș Filip! Dă-ne voie să intrăm, că ne prăpădim. Înghețăm de frig. Viscolește și nu putem ajunge acasă.

“Era noaptea. El dormea. S-a trezit din somn și i-a primit în casă ca pe niște oameni buni. Cu bunăvoință i-a primit. Avea o turtă pe masă moșul și i-a hrănit pe oaspeții nepoștiți cu turta aceea. Au mâncat și s-au culcat. Iar străinii ce s-au gândit? Să-l ucidă și să-i ia vaca; avea moșul o văcuță la casă. Cu drugul de fier cu care priponea ușa i-au tras moșului în cap și l-au ucis. I-au luat vaca, au tăiat-o și au mâncat-o, dar nu le-a fost de folos omorul cela, i-au prins și i-au dus la pușcărie pe ucigași. Dar n-au stat ei mult în pușcărie. Un an și jumătate au stat. I-au iertat, cred, ca era foamete și au socotit ca li s-a întunecat mintea de foame. Foametea era ucigașă, nu oamenii. Dar eu mă întreb: așa să fie? Ce, toți au omorît oameni? A fost moșul avan, nu zic ba, dar harnic era. A fost și primar cândva. A fost om cumsecade, și nu prost. Gospodar a fost. Avea pământ mult, dar

Îl lucra împreună cu băieții lui. Avea trei feciori moșul. Înăimea oameni numai la treierat. Cine știe dacă cei ce l-au ucis nu din ură față de dânsul l-au ucis. Cine știe... Foametea a nivelat totul. Și i-a iertat.

“Tare îmi plăcea în timpul foametei să mănânc floare de salcâm fiartă în lapte. Când începuse să se coacă orzul, băieții mei îl luau în mâini și îl sugeau. Când orzul abia da în fruct. Semănasem orz în harman. Că nouă ajutor în timpul foametei nu ne-au dat. Nimic nu ne-au dat. Cei de la sovietul sătesc dădeau cui vroiau ei. Nouă numai de semănat ne-au dat oleacă, în 1947, primăvara. Norocul nostru a fost ca Anton a avut putere și aducea pâine din Polonia. Și vaca ne-a salvat. Fără vacă nu știu ce aveam să pățim atunci, în timpul foametei. Dar am trecut-o și pe asta. Omul harnic e rezistent, putere să ai. Și oleacă de noroc.”

A doua mărturie culeasă de Alexei Vakulovski:

"În timpul foametei oamenii nu vorbeau între ei"

Istina (n. 1919) și Nicolae Corețchi (n. 1921)

“Istina Corețchi: În 1945 ne-am însurat cu Colea, iar în 1946 nu s-a facut pâinea. Semănasem noi, dar n-a crescut nici păpușoiul, nici grâul. Am smuls spicele și cioclejiu cu mâinile. Aveam unde și unde câte un grăunte. Atunci l-am născut pe Timofei, iar Colea s-a dus în Polonia după mâncare. Asa ziceau atunci, ca se duceau în Polonia, dar de fapt se duceau în Ucraina. A adus Colea oleacă de fasole, puțină secară, le-a lăsat acasă, a mai luat haine, țoluri, ce mai aveam, și a plecat iarăși în Polonia ceea. A adus cartofi, dar înghețați. Că ei nu călătoreau în vagoane, se suiau pe acoperiș și era vrăjmaș de frig acolo. Ce eram să facem cu cartofii ceia? Trebuia noi să mâncăm și să mai schimbăm pe fân pentru vacă, că aveam o vacuță pe care o țineam în casă cu noi. Ca să nu înghețe ori să nu ne-o fure cineva. Așa am iernat până în primăvară. În primăvară ne dădeau câte o bucată de pâine și ieșeam pe deal la lucru. Am pus păpușoi cu sapa. Îl luam în brațe pe Timofei, puneam sapa în spinare și cu un șip de lapte lucram toată ziua. Puneam copilul jos și făceam cuiburi în pământ nearat. “Ne-am ținut sufletul, că dacă stăteam acasă, muream. Mai des rămânea

acasă mama cu băiatul. Când veneam de la lucru, ei ne așteptau la colțul casei. Le aduceam și lor câte o farâmatură de pâine. În 1947 ploua, era cald și ce am pus în pământ - totul a ieșit și era așa de frumos... Toamna am scăpat de foame. Ne era mai ușor. Lapte aveam. Pâine aveam. Ce ne mai trebuia? Am ieșit cu zile, dar prin grele zile am trecut. Poate de atâta și-a betejit Timofei stomacul, că de mititel a fost chinuit. Lapte aveam, dar altceva... Greu a fost. Nici pe urmă, când am intrat în colhoz, nu ne-a fost ușor. Abia prin 1957 am ținut un ban în mână, iar până atunci ne mulțumeam cu te miri ce.

“Eu scoici n-am prea mâncat. Am încercat o dată, m-am îmbolnăvit și n-am mai pus scoică-n gura. Vaca ne-a scos din nevoi. Că nici papură, nici ciocleji nu puteam mânca. Am mai ținut în iarna ceea o oaie și o găină. Asta ne era toata gospodăria. Atâta aveam. Le dam în casa, încuiam ușa și nu ni le-au furat. Am ieșit la iarbă verde cu vaca și cu găina, iar oaia a ieșit o dată din ogradă și n-am mai văzut-o.

“Mâncam și buruiene. Le amestecam cu lapte, le presuram cu o mână de bulgur și mâncam. Azi și vitelor le dăm mâncare mai buna, dar atunci... Atunci în Purcari niște femei au mâncat doi copii. Rămăseseră copiii fără părinți: pe tatăl lor l-au dus la pușcărie, iar mama le-a murit de foame. Femeile celea au chemat copiii la dânsle și i-au mâncat. Le-au găsit mai târziu capetele și ce a mai rămas din ei. Pe femei le-au dus la pușcărie. Doamne ferește... Noi am gustat carne de cal. Ni s-a părut bună.

“În timpul foametei oamenii nu vorbeau între ei. Se uitau unul la altul și mergeau mai departe, dacă nu zăreau în mână cuiva ceva de mâncare. Abia când începuse să apară pâinea s-a inviorat lumea. Oamenii au început a râde, a glumi.

“Colea a venit odată cu cartofi din Polonia prin Nezavertailovka. Ne-a poruncit prin niște oameni să-l întâmpinăm. Ne-am dus, am trecut Nistrul și am luat toți câte un tobultoc de cartofi în spate. Dar erau înghețați cartofii ceia. Așa i-am mâncat. Ce era să facem? Colea de trei ori a fost după hrană. Primăvara așteptam să fete vaca și nu-l lăsam să plece, dar el mi-a spus că s-a înțeles cu un om de acolo să-i ducă niște cârlige. A luat un sac de cârlige și s-a pornit. S-a suit în tren, iar acolo au năvălit niște bandiți cu cuțitele și i-au luat sacul. Credeau, pe semne, că-n sac e zestre. Să fi știut că-s niște bețișoare de viță-de-vie nu le mai luau cât lumea. Dar așa... Colea s-a dezbrăcat de izmene (erau noi-nouțe) și le-a schimbat pe cartofi. Așa a venit acasă: cu vreo zece kilograme de cartofi în spinare și cu pielea în pantaloni. Apoi s-a îmbolnăvit și a zăcut

vreo lună de zile. Era slab și nici nu putea vorbi la un timp. Credeam că-i gata, nu se mai ridică din pat. Se speriasse, cum se vede. Văzuse moartea cu ochii. Hoții ceia puneau cuțitul în pieptul omului, îi luau sacul și-l aruncau din tren, apoi săreau și ei, că mergea încet trenul prin locurile celea; aveau, cum se vede, legătura cu mașiniștii. Prin multe am trecut noi, dar am avut zile și am ajuns azi la 80 de ani. Azi alte griji avem.

“Nicolae Corețchi: Da, de trei ori am fost în Polonia. Ne suiam ori pe acoperișul vagonului, ori ne îngropam în cărbuni. Ca să nu înghețăm. Îngropam și sacii în cărbuni, că prin păduri ieșeau tâlharii cu cângile, le legau cu funii de copaci și le azvârleau în noi. Trăgeau ce le cădea: om, sac - nu se uitau. Eu m-am înțeles cu un om să-i duc niște cârlige. Ne știa limba omul acela. M-am pornit cu un sac de cârlige, dar mi le-au furat. Trebuia să nu le pun în sac. Dar când ai s-o tragi - o tragi. Dar tot am ajuns la omul cu care m-am înțeles. Am lucrat puțin timp la el și m-am pornit spre casă. Dacă mai stăteam acolo vreo trei zile, Timofei avea sa moară. Nu aveau nimic de mâncare. Vaca încă nu ne fătase, iar pâinea se terminase toată. Era greu de noi, dar am adus citeva kilograme de cartofi și ne-am ținut în viață. Da.

“Istina Corețchi: Când ne-a fătat vaca, am scăpat de grija cea mare. Nu mă mai temeam ca o să-mi moară copilul. El trăia cu mult mai bine ca noi. Măcar grija hranei nu avea. Venise atunci la noi un cumnat din Olănești, s-a uitat cum trăim, iar când s-a dus acasă i-a spus surorii mele:

“- Ei n-au cu ce trăi, dar cresc un băiat gros și voinic!

Cu lapte l-am ținut. Noi cu lapte numai ne păzeam sufletul, iar pentru baiat era o hrană bună laptele.

“Nicolae Corețchi: Eu și cu tata am fost în Polonia, și cu mama am fost. Mai des aduceam de acolo secară și cartofi. Chinuri. Ca alde tata trăiau greu. Aveau mulți copii, dar nu aveau vacă. Nu era batrân tata, dacă împlinise vreo 45 de ani, dar îl așteptau acasă o mulțime de guri; trebuia să le hrăneasca. Eu eram cel mai mare, eram însurat în timpul foametei. Alde tata au trăit mai mult cu papură, cu scoici, cu ciocleji, cu bețe de răsărită, cu ierburi, dar i-au ținut pe toți ai noștri vii, n-a murit nimeni. Azi toți îs gospodari, toții îs la locul lor.

“Istina Corețchi: Atunci nu aveam nici chibrituri. Dacă vedeam că la vreo casă iese fum, ne duceam cu o cutie, împrumutam jăratic și aprindeam lemnele din soba noastră. Nici săpun nu era. Puneam niște cenușă în apă, o fierbeam, faceam leșie și ne spălam ori spălam hainele cu leșia cea. Nu era nici sare, nu era nimic. Așa am trăit câțiva ani. Apoi au început să

aducă prin magazine și săpun, și sare, și chibrituri. Puteam cumpăra câte o jumătate de săpun, dar era săpun, nu leșie.

“Să fi trăit tata, poate nu mai simțeam noi foametea. A fost un om gospodar tata, aveam pământ, aveam de toate, dar munceam ziua întreagă, iar în 1944 l-au arestat rușii pe tata și l-au dus la închisoarea din Tighina. Cât a fost mama sănătoasă, se ducea la el cu mâncare, cu bani - cu ce avea. Dar a dat tifosul în noi, a zăcut mama, au zăcut surorile mele, am zăcut eu și a rămas tata singur în pușcaria ceea. Cine știe ce mânca, dacă mânca. Și a murit de foame și de păduchi, acolo, tata. M-am dus eu cu sora cea mai mare până la Tighina pe jos, că nu mergea nici o căruță spre oraș, ne-am dus și l-am găsit pe tata în morgă, am plătit și l-am îngropat în Tighina pe tata. În cimitirul ista de la marginea orașului l-am îngropat, apoi ne-am întors acasă. O săptămână am mers încolo și înapoi. Acolo zace și azi tata. Timofei îl chema. Așa am rămas numai cu mama, dar nu aveam casă, arsese în timpul războiului, și trăiam la sora mea. Atunci l-am întâlnit pe moșneagul meu; acum e moșneag, dar atunci era un flăcău chipeș. Ne-am întâlnit și ne-am luat. Trăim împreună până azi. Cinci copii am crescut. Și i-am dat la lege pe toți. Au casele lor, au gospodăria lor, au copiii lor și nu ne este rușine de ei. Chiar ne mândrim cu dânșii. Numai foamete să nu fie. Foametea... Foametea poate n-ar fi ucis atâta lume dacă nu ne luau toată pâinea din casă. Munceam zi și noapte cu Colea, adunam pâinea, iar ei veneau și ne-o luau. Nu dovedeai bine să hărmănești pâinea că veneau și ți-o luau toată, dacă nu dovedeai s-o ascunzi. “Mama avea câteva desetine (1,20 ha) cu grâu, l-am strâns, l-am adus acasă, dar n-am dovedit să-l suim în pod că au venit cei cu luatul și ne-au poruncit să-l punem în căruța lor. Mama a zis că grâul nu e al ei, ci al lui Colea. S-a gândit biata femeie ca nouă au să ne lase, ca le-a fi jele de tinerețea noastră. Ai găsit cui să le fie jele! Au luat tot grâul cela. Noi ascunsesem niște pâine într-un poloboc. Au dat și de ea, au luat-o, dar l-au târît cu ei și pe Colea; l-au ținut închis la Olănești trei luni de zile, apoi l-au eliberat, că nu era omul vinovat. Ei pe mama o țineau de culac și cum auzea vreo veste rea, sireaca mama se ascundea ani la rând. Când i-au ridicat pe cei văzuți ca culaci, mama se ascundea la noi, dar au găsit-o și au luat-o, au închis-o, apoi i-au dat drumul acasă, că nu mai avea ea nimic, numai sufletul; cu ce aveau să se procopsească de la ea? Să fi avut avere, poate o duceau în Siberia. Dar așa a rămas acasă mama. A trăit la noi până a murit. Din spaima ceea i se trage și moartea, căci a tras o frică mare, i s-a ridicat

tensiunea și a murit. Am tras noi mari greutate.

“Am muncit. Am muncit, cu călcâiele crăpate lucram, că nu prea aveam încălțăminte și nici haine. În timpul războiului am ascuns tot ce aveam în vreo șapte locuri. Și în pod am ascuns o ladă, și-n sarai am făcut o groapă, și-n alte părți. Dar a ars casa noastră și a ars și zestrea. Rămăsese ceva îngropat langa casă, dar a putrezit și am ramas goi. Greu, greu am trăit.

“Iată am ajuns și la bătrânețe, dar tot goi suntem. Am adunat ani la rând bani, i-am dus la bancă, dar ni i-au furat și pe aceia. În loc de o mie de ruble ne-au întors un leu prăpădit. Batjocură. Că noi de moarte îi țineam, nu pentru baluri. Dar ne-or îngropa copiii. Ce să facă? Or pune mână de la mână și ne-or îngropa.

“Atunci, în timpul foametei, dacă nu aveam vaca, ne murea băiatul. Timofei e născut atunci, în 1946. Mama zicea:

“- Are să moară băiatul ista.

“- Și ce dacă are să moară?, îi răspundeam. Și eu o să mor. Toți o să murim.

“Eram sătui de viață. Nu ne păsa de nimic. Vroiam să scăpăm mai repede de chinuri. Dar a început vacuța noastră să deie lapte și am început a prinde la puteri. Ne-am salvat. Și Colea venise din străini cu puțină pâine. Mare bucurie aveam atunci. Țin minte cum odată, în sâmbăta Paștelui, am venit de la deal cu o mână de grăunțe. Semănam atunci grăunțe de păpușoi în pământ, dar și la gură duceam. Erau pe câmp multe cutii de conserve goale rămase din timpul războiului și noi puneam grăunțele în cutiile celea și le prăjeam la foc. Mâncare gustoasă. Dar le mâncam și crude. Că nu erau otrăvite. Atunci, în sărbătoarea Paștelui, o mână de grăunțe am mâncat. Trebuia să trăim.

“Timofei Corețchi (1946): Eu cu fătul vacii am ieșit din foamete, cum mi-au povestit părinții. Laptele m-a salvat și astăzi putem sta de vorbă. Creșteam eu, creștea și vițica ceea. Am ținut-o la casă mai mult de zece ani, mi se pare. Eu o pășteam. Dar o dată am hrănit-o prea mult, s-a umflat vaca și murea. Părinții au fost nevoiți s-o taie. Au tăiat-o și au împărțit-o pe suflete, n-am prea înțeles noi multe din carnea ceea. A nimerit la stat. Dar până la nenorocirea ceea ea ne-a fost satul casei. Vreau să vă povestesc ceva și despre bunica Maria. Dupa cum v-a spus mama, ea a trăit până la moarte cu noi. Eu lucram în Saratov, în Rusia. Mă pornisem după noroc în lume, iar bunica nu putea muri fără să mă vadă. Totdeauna întreba dacă n-am venit eu acasă. Când m-am întors acasă, ea m-a văzut, a lăcrimat și în aceeași zi a decedat. Se ținea pe lumea asta bunica numai cu

gândul să mă vadă. Când m-a zărit, nimic n-a mai reținut-o pe pământ.

“Istina Corețchi: Vă povesteam că în ziua de Paști am mâncat numai o mână de grăunțe. Ne uitam unul la altul și ne aminteam alte sărbători, dinaintea foametei, când aveam ceva mai mult pe masă decât o mână de grăunțe. A venit atunci la noi o verișoara de-a mea și ne-a adus o oala de lapte cald și o hrincă de măligă. Asta ne-a fost masa de sărbători. I-am mulțumit, ne-am înfruptat din bunătățile aduse, iar dimineața am ieșit la lucru. Of, Doamne, Doamne. Mâncam păpușoi cruzi, aveam dinți sănătoși atunci. Păpușoiul e pâine, nu papură. Ne-am ținut cum am putut, nu ne-a înghițit foametea. Trăim și azi împreună. Am avut zile, dar câți au murit... Chiar un frate de-al mamei, în 1947, s-a dus la cantină, a mâncat două porții și în doua zile a murit. După atâta post, era periculos și să mănânci pe săturate. Nu rezista organismul.

“Nicolae Corețchi: Lucram pe la oameni când am fost în Polonia. Noi paiele le hărmăneam cu caii, dar ei le puneau în snopi și acopereau casele cu ele. Trăia bine lumea acolo. Aveau cai, vaci, oi, căruțe. Ca și noi înaintea foametei. Dar grâu n-aveau. Îi întrebam de ce nu se face grâul la ei (și ne răspundeau că nu dovedește să se pârguiască. Pământul lor e nisipos. Dar secara se făcea. Aveau multă secară. Și mori aveau ca la noi. Am întâlnit acolo un moșneag de 110 ani. Era voinic încă. Fuma, bea rachiu din sfeclă de zahăr, suduia. Știa limba noastră moșneagul. Făcuse cândva armata la Cetatea Alba, mi se pare ca-n timpul lui Neculai. La noi a făcut armata. Trăiau oamenii. Foametea nu se lăsase peste dânșii. Dar n-a durat zece ani și a început a veni polonezii ceea la noi după mâncare. Rămăseseră și ei fără pâine. I-am ajutat. Cum altfel?”

(nr. 2 Tiuk 23001/2002)

A treia mărturie despre foamete culeasă tot de Alexei Vakulovski:

"Chiar și cel care avea puțină pâine era flămând văzînd atîta foamete în jur" - Grigore Moraru (1921)

“Seceta nu e un fenomen rar la noi în Moldova. Încă pe când învățam la Vișoara, prin anii 1935-1939, eram obligați să pregătim câte o conferință pe diferite teme. Un profesor de-al nostru, un neamț cu liceul făcut la ruși și cu universitatea terminată în Germania, îmi porunci odată:

“- Tu ai să vorbești despre secetă!

Biblioteca școlii din Viișoara era foarte bogată pentru acele timpuri, așa ca am avut de unde aduna informații. Ma uimise atunci mai ales faptul că seceta e un fenomen care se repeta după anumite perioade de timp. În unele țări ea are loc la peste o sută de ani, în altele peste patruzeci, iar la noi ea își arată colții din trei în trei ani. Vă dați seama? Din trei în trei ani! Și în anii 1945-1946 a fost mare secetă la noi, dar ieșeam, poate cumva, din nevoi, dacă nu ne lua statul toată pâinea. Noi doar am fost în zona frontului. Pământul ramase nelucrat și, totuși, n-am fost scutiți de impozite. Ne-au luat toată pâinea fara nici o cruțare. Rânjind ne-au luat-o. Ne-au măturat podurile. În acea vreme cruntă a murit cam jumătate din populația satului nostru. Mânca lumea steje, ciurlani, papură, miez din bețe de răsărită, ciocălăie... Turtele făcute din făină de papură ni se păreau tot așa de bune ca cele coapte din făină de grâu. Scoicile pe care le adunam din Nistru ni se păreau de fruct, iar peștele era ceva ieșit din comun, era ceva extraordinar. Oamenii care aveau o vacă la casă se socoteau foarte bogați. Așa și era. Laptele i-a scos pe mulți din foamete. Aceia care au avut vaci n-au murit. Pe atunci medicii ne recomandau să mâncam chiar cioroi și guzgani. Numai să ne salvăm cumva. Mânca lumea grăunțe măcinate fără a le prepara în vreun mod oarecare. Chiar și cel care avea puțină pâine era flămând văzînd atîta foamete în jur. Pînă în 1946 nimeni la noi în sat nu mânca carne de cal, iar în timpul foametei au dispărut aproape toți caii. I-au mâncat. După foamete oamenii cu hirlețul puneau păpușoi în pământ. Săpau pământul tot cu hârlețul. Nu avea cine trage plugul. Mâncau unii și câini. Țenea B., bunăoara, și frații lui rămăseseră fără părinți. Ca să supraviețuiască, au mâncat câinele.

“Murea lumea. La înmormântare îi mobilizau pe cei mai sănătoși și mai voinici. Mai des îl vedeam pe moș Ivănaș Spătaru cărînd morții cu căruța ori cu sania.

“Lucruri strașnice se înfăptuiau atunci. Căci ce poate fi mai îngrozitor decât sacrificarea copiilor? Un bărbat din Palanca, ori din Tudora, simți lângă o casă miros de carne prăjită. Intră și văzu cum unul cu mințile pierdute împinsese un copil în cuptor și se pregătea să-l mănânce. În satul nostru parcă n-au fost asemenea cazuri, deși oamenii se umflau de foame și se stingeau zilnic. Va puteți închipui un sat în care nu se aude cântat de cocoș? Straniu, nu?

“Așa erau Antoneștii noștri în timpul foametei.

“Totuși lumea a supraviețuit. Mă gândesc uneori că i-a

ajutat și simțul umorului, deși de multe ori era cam negru acest umor. Mă rog, și timpurile erau de aceeași culoare. Era un dascăl la noi, unul Mihail Ivanovici. Slăbise extraordinar. Avea un cartuz mare și părea un copil la înfățișare. Trupul i se făcuse ca un chibrit. L-au văzut rupînd și mîncînd ciurlani, iar unul mai din neamul lui Păcală nu se putu reține și-l întrebă:

“- Aștia ți-s colacii, sfinția ta?”

“Mai erau în sat câțiva frați muzicanți. Țin minte numai că pe unul îl chema Anton, iar pe altul Ștefănică, o lume îi știa, la multe nunți și cumetrii au făcut veselie. Și iată ca unul din ei moare (nu-i știu numele) și l-au îngropat cu tot cu trombon. Au mai adus la groapă câteva trupuri și un gropar a fost de părere să-i ia instrumentul, dar l-au oprit ceilalți:

“- Lasă-l, bre: cu ce-o să cânte pe lumea aceea?”

“Cine știe... Poate simțul umorului e artileria noastră grea.

“Dar oamenii nu așteptau numai mana cerească. Ei acționau. Se luptau pentru viață. Se duceau în diferite orașe ca să schimbe pe mîncare tot ce aveau prin casă, iarna aceea a fost împotriva poporului. Era foarte geroasă. Ca să nu înghețe cartofii ce le puteau salva viața celor apropiați, oamenii umpleau sacul cu tuberculi, udau alt sac, mai mare, cu apă și-l îmbrăcau [îl trăgeau] peste cel plin. Cel ud îngheța și păstra producția o perioadă mai lungă de timp. Ucrainenii se cruceau când vedeau așa "frigider". Ziceau ca la asemenea "pivnițe" nici nu s-au gândit. Inventau oamenii diferite lucruri, unul mai ingenios ca altul, numai ca sa poată supraviețui copiii lor și ei. Numai cei ingenioși și puternici au ieșit din foamete. Restul au pierit, i-au dus cu zile în pămînt.

“A fost foamete. O foamete cruntă și rea. Dacă nu ne-ar fi măturat podurile, n-ar fi murit nici un om. Fiindcă, după cum v-am spus, oamenii noștri sunt deprinși cu secetele și știu a le învinge. Dar ne-au luat toată pâinea din casa. Ne-au măturat podurile. Ne-au lăsat cu dinții la stele...”

Din vara anului 1947, în documentele găsite, traduse, reproduse, apare un element nou - chiar din titlu :

“Informația viceministrului ocrotirii sănătății al RSS Moldovenești N.N. Ejov către Președintele consiliului de miniștri al RSSM G.I. Rudi și secretarul CC. al PC(b) M., N.G. Covali despre spitalizarea bolnavilor de distrofie și asigurarea întreținerii lor” (s.m. P.G.).

“În scopul spitalizării bolnavilor de distrofie, conform directivelor consiliului Miniștrilor al RSSM, în luna iulie (1947)

în republică funcționau 10.000 locuri provizorii. Locurile (...) au fost asigurate cu produse alimentare și asigurații numai până la 1 august (informația poartă data: 27 iunie 1947, n.m. P.G.). Ținând cont de numărul mare al bolnavilor de distrofie precum și de existența multor copii ai nimănui (1.800 persoane), a bătrânilor internați actualmente pe aceste paturi, se crează imposibilitatea aprovizionării lor, începând cu 1 august”.

Am ajuns și la **asta**. Cronologic, începuse demult, însă abia acum autoritățile rusești îi spun pe nume. Din informația șefului secției județene Bender (Tighina), A.D. Mocialov către secretarul CR al PC(b) M., D.K. Bîcikov despre “situația” din satul Sălcuța raionul Căinari:

“Am fost informați că locuitoarea C.I., n. 1903, din țărani chiaburi, analfabetă, folosește în alimentație carne de om. Controlul faptelor a stabilit : C.I., la data de 18 martie 1947, în timpul odihnei soțului său, C.V., l-a lovit cu toporul în cap, l-a decapitat, carnea a fript-o și a mâncat-o. Sub arest, la interogatoriu, C.I. a recunoscut că și-a omorât soțul cu scopul de a-l mânca. Pe lângă aceasta, a recunoscut că în ianuarie 1947 a născut doi copii, dintre care unul mort. Împreună cu soțul l-au mâncat pe nou-născutul mort, apoi l-au tăiat și pe cel de-al doilea, folosindu-l în alimentație. În aceeași lună au dezgropat, în cimitir, mormintele a 2 copii, de 3 și 5 ani și au mâncat cadavrele. După un timp, C.V. (soțul - n.m. P.G.) a invitat la ei în casă o fetiță de 6 ani, orfană, din satul Zaim, r. Căușeni, pe numele F., a omorât-o și împreună cu soția au mâncat-o”.

Informarea - politico-polițienească - poartă data de 5 aprilie 1947. Însă și mai devreme (7 martie) medicii V. Averbuch și B. Morozov, membri ai comisiei de expertiză medico-judiciară și psihologică adresează ministerului ocrotirii sănătății a RSSM o notă cuprinzând rezultatul studiului în raionul Cangaz, județul Cahul. Citez:

“(...) Până la 28 februarie 1947, în raionul Cangaz au fost înregis-trate 12 cazuri de necrofagie și canibalism, cu participarea a 20 persoane, dintre care au fost arestate 13. Dintre cei depistați până la 28 februarie 1947, 4 au murit. (...) Cercetării medico-legale și psihiatrice au fost supuse 9 persoane”.

“Concluzii : (...) În timpul cercetării a ieșit la iveală faptul că nu toate cazurile de necrofagie și canibalism au fost luate în evidență la timp de către organele MAI și cazurile înregistrate nu reflectă starea reală de lucruri, adică proporțiile mari ale necrofagiei și canibalismului în acest raion la ora actuală

(s.m. P.G.)”.

În sfârșit! Chiar mai târziu (pentru mulți prea târziu - însă **pentru a-i salva pe cei încă în viață**), **se vor lua măsuri adecvate, se va suprima cauza: foametea provocată de ruși.**

Ne-am înșelat. Fiindcă iată ce scriu acești doi, totuși, medici: *“Primele cazuri de necrofagie și canibalism n-au implicat luarea de măsuri urgente și nici penalizarea criminalilor și, în virtutea acestui fapt, elementele de acest tip și-au format o impresie eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite”* (s.m. P.G.)

Victimele, acei nefericiți oameni, țărani, unii analfabeți, spoliați, înfometați de Puterea Centrală de la Moscova - erau “elemente” - care abuzaseră de Puterea Sovietică - cum? “Formându-și impresia eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite”! Care fapte: înfometarea, animalizarea oamenilor, acțiune politică, deliberată a Rușilor asupra ne-rușilor, a ne-sovieticilor? “Fapta”, sub pana doctorilor Averbuch și Morozov: *canibalismul* la care fuseseră împinși, constrânși oamenii.

Altă invenție rusească: pentru a... combate canibalismul, necrofagia, e suficient să-i “lămurești” pe oameni că nu-i frumos să se mănânce între ei, iar pe cei care nu țin seama de avertisment să-i pedepsești cu severitate! O explicație (medicală) a faptelor:

“Marea majoritate a cazurilor cercetate au fost precedate de o flămânzire îndelungată (15-20 zile) și prezintă o distrofie moderată (majoritatea suferă de distrofie gradul I), o retardare intelectuală evidentă, primitivism psihic și diminuare a tonusului emoțional (caracteristică distrofiei) până la gradul de apatie. Explicarea comportamentului acestor persoane prin prezența unor psihoze clar conturate la momentul săvârșirii crimelor pare a fi imposibilă”.

Iată ce “consideră” medicii Averbuch și Morozov:

“În baza expertizării efectuate considerăm că persoanele culpabile nu intră sub incidența art. 10 al Codului penal al RSS Ucrainene (iar Codul ucrainean!) și trebuie să fie recunoscute responsabile”.

Ce propun cei doi medici, în vederea “eradicării”? În 8 puncte:

“1. Toate persoanele vinovate de săvârșirea unui asemenea gen de crime necesită tratament antidistrofic, trebuie să fie internate sub pază, în regim de izolare;

“2. Persoanele vinovate de asemenea crime care nu necesită tratament medical să fie supuse unui interogatoriu accelerat și să fie trase la răspundere, în regim de arestare;

“3. Organele puterii locale să divulge la timp cazurile de necrofagie și să ia măsuri eficiente de supraveghere a populației, precum și să amplifice activitatea de informare a organelor MAI în scopul prevenirii lor;

“4. Organele Ministerului Securității, în cazul analizării acestui gen de fapte să-și focalizeze atenția asupra posibilei agitații provocatoare din partea elementelor dușmănoase care-i împing pe indivizii instabili din punct de vedere moral și psihic la săvârșirea crimelor, **în special ținându-se cont de zona de frontieră a acestui raion** (Cahul - nota și sublinierea mea, P. G);

“5. Procuratura și MAI să explice la fața locului gravitatea acestor crime;

“6. Să fie asigurate îngroparea la timp, corespunzător exigențelor stabilite a cadavrelor și paza cimitirelor;

“7. Reieșind din situația materială grea a populației, în special a familiilor cu copii, considerăm oportună spitalizarea obligatorie a tuturor copiilor distrofici de toate gradele și organizarea unor puncte alimentare pentru toți ceilalți copii;

“8. Să se amplifice activitatea de lămurire a populației despre caracterul criminal al infracțiunilor și despre tragerea la răspundere pe care o implică.

“Comisia medico-legală și psihiatrică de expertiză, Morozov, Averbuch”.

La 16 iunie 1947 era transmisă informația:

“La 31 mai 1947 în satul Pitușca raionul Călărași, N.O. în vârstă de 8 ani l-a înjunghiat pe fratele său M. de 9 luni, o parte a lui a fiert-o în oală și, împreună cu sora sa de 3 ani, au folosit-o în alimentație. (...) Când mama O.N. și fratele B.N. s-au dus la câmp, N. l-a luat din pat pe fratele său M., l-a dus în odaia nelocuită, i-a tăiat capul cu cuțitul, apoi l-a dezmembrat și l-a fiert în oală, apoi împreună cu surioara de 3 ani au folosit în alimentație această carne, lăsând o porție și pentru unchiul B., însă în absența lui N. surioara a mâncat-o și pe aceasta”.

Să nu se creadă că **toți** Românii din Basarabia mâncau carne de om, ci și alte “alimente” specifice societății sovietice - cunoscută ca cea mai bună, cea mai dreaptă, cea mai prosperă socie-tate din lume - raportul din 5 iunie 1947 întocmit de vice-ministrul ocrotirii sănătății al RSS Moldovenești, Hechtmann, al șefului direcției Chișinău, Discalenco și al medicului neuropatolog Beidburd - zice:

”Între 1 mai și 4 iunie a.c. au fost înregistrate 140 cazuri de intoxicație cu plante otrăvitoare (troscot, lobodă sălbatică,

ridichioară). (...) Toate cazurile prezintă edeme faciale, ale membrelor inferioare, paliditate pronunțată a epidermei mâinilor. Fenomenul ischemiei progresează până la necroză. Durata bolii: 3-5 zile.

“Tratamentul a constat în administrarea salolului cu urotropină, cafeină și lapte dulce.

“Cu populația s-au dus convorbiri despre pericolul utilizării în alimentație a plantelor otrăvitoare”.

Supraviețuitorii vor fi lăudați pre Domnul că n-au fost arestați și condamnați, ca cei care “foloseau în alimentație” propriii copii.

Iată și o statistică: “Estimarea populației rurale a RSS Moldovenești la data de 1 ianuarie 1948”.

“La 1. ian. 1948 populația rurală număra 1.737.000 persoane ; 780.500 populație masculină, 965.500 feminină. Față de începutul anului 1947 populația s-a micșorat cu 193.900 oameni - dar față de anul 1944, când a început re-Ocupația Sovietică?, dar față de 1940 - înainte de Ocupația Sovietică din 28 iunie, când Basarabia număra 2.500.000 de locuitori - adevărat, inclusiv cetățenii ? - întrebarea mea, retorică - P.G.. Descreșterea populației reprezintă 10 % față de anul precedent, respectiv 12,7% sex masculin, 7,7% la feminin. Cea mai mare mortalitate: grupa de vârstă de 2 ani: 52 %. (...) Dacă în întreg anul 1946 sporul natural constituia minus 477 persoane, pentru anul 1947 el este de minus 100.300 persoane.”

Raport al Ministrului Afacerilor Interne din Moldova, Tutușkin către superiorul său de la Moscova, Kruglov, la 19 decembrie 1946 :

“Ca rezultat al ocupației române și a secetei anilor 1945-46 [n-ar fi fost mai just-bolșevicesce să nu pomenească nimic de “secetă”, doar de “moștenirea ocupației fașiste române”?- n.m. P.G.], situația alimentară a Republicii Moldovenești este extrem de grea - mai ales la țăranii din raioanele Chișinău, Bender, Cahul, și parțial Orhei și Bălți. (...) La 10 decembrie curent printre locuitorii satelor se numărau 30.043 distrofici, din care 18.570 copii. Situația pe raioane: Chișinău: 13.717, Bender: 9.301, Cahul: 6.755, Orhei: 920, Bălți: 50. (...) în sate multe familii zac umflate din pricina malnutriției, fără să dispună de un kilogram de pâine.

“În satele Baimaclia și Sălcuța, raionul Bender, familii întregi - câte 3-5 persoane - suferă de edeme provocate de lipsa de albumină, gradul II și III. (...) În raionul Leova subnutriția și înaniția au doborât un mare număr de copii de vârstă preșcolară.

2.101 suferă de subnutriție 1.113. Aceste cauze au sporit brusc mortalitatea populației: oamenii mor în sate, pe drumuri, în orașe. În octombrie 1945 au decedat 3.993 persoane, în octombrie 1946: 5.714, iar în comparație cu septembrie, în octombrie s-au semnalat cu 1.110 mai multe. (...) În ultimul timp organele de miliție din Chișinău ridică zilnic de pe străzi 8-12 cadavre. În raionul Comrat numai în luna octombrie curent au murit de subnutriție 269 persoane, inclusiv 115 copii.

“(...) Cresc proporțiile vagabondajului. Copiii orfani din sate pornesc la orașe, în căutarea unei bucăți de pâine. (...) Numai prin instituțiile specializate ale MAI au trecut, în 11 luni, din 1946, 3.411 copii vagabonzi.

“Din cauza dificultăților de ordin alimentar s-a intensificat spiritul emigraționist. În 11 luni au fost arestate în tentativă de trecere în România 189 de persoane, 20 reușind să treacă granița - în total 209. (...) în republică au fost luate în evidență peste 100 persoane care intenționează să fugă în România. Din numărul lor fac parte mulți țărani săraci și mijlocași”.

“S-a intensificat”, nu foamea, ci... “spiritul emigraționist”... Imaginația teroristă a Aparatului Represiv Rusc: nelimitată. “Vinovalii” puteau fi foarte bine (și cumplit) pedepsiți pe loc, în satele și în orașele lor, fără a mai fi nevoie de arestare, de anchetare, de transportare, de alimentare - chiar și în lagărele din Siberia deținuții primeau o porție de ceva...- printr-un ordin de la Moscova:

Confiscarea totalității cerealelor de la țărani.

Rezultatul nu a întârziat să se arate - doar fusese verificat în Ucraina, în 1933-34; mijloace: minime. Operația: curată, ieftină, eficientă: au dispărut câteva sute de mii de dușmani-ai-poporului! (sau milioane, ce contează la un comunism atât de numeros demografic!).

Supraviețuitorii unui astfel de “tratament”, cei care priveau de 50 an peste Prut, cu speranță, au, fost, după “Revoluția Română” din decembrie 89 respinși, refuzați peste graniță (și ce graniță!: cea de pe Prut, dintre “Republica Populară Română” și provinciile românești Basarabia și Bucovina răpite și prefăcute în “teritorii sovietice” era mai păzită, mai impenetrabilă decât cea dintre URSS și China, în timpul războiului de pe Amur, comparabilă doar cu Zidul Berlinului - fără zid din beton), nu doar de tovarășii Iliescu, Petre Roman, Brucan, Măgurean, Caraman, Năstase și alți sovietici-în-civil, ci de, cine ar fi crezut: de Tatăl Nației, Seniorul C. Coposu și de ai săi.

Și de Zoe Condurache-Petru: activista PCR de la

Universitatea București se străduise - dimpreună cu alt activist: Emil Constantinescu - să-i confecționeze pe măsură lui Măgureanu o catedră de sociologie. Reușise. De aceea Emil ajunsese președinte, Zoe consilier...

Ea va rămâne, în inima basarabenilor, ca acea creatură care a spus despre românii dintre Prut și Nistru că sunt... "*românofoni*"!

Au oare Zoe, demna fiică a nedemnului acad. Condurache, ce este ea: măgureanofo(a)nă? Altfel spus: purtătoarea de cuvânt a Securității eterne? Dimpreună cu "tighineanul" de tristă amintire Emil Constantinescu?

Iar acum, urmînd "Linia Națională a Țărănismului Ardelean", au fost oferiți, dăruți (nici măcar vânduți!) de acești, nu imbecili, ca să aibă circumstanțe atenuante - ci nemernici, în ordinea cronologică a ticăloșiilor lor - îi înșir din nou, ca să nu-și închipuie că vor fi uitați: Iliescu, Roman, Brucan, Voican, Caraman, Constantinescu (fost activist de partid, purtat în zgardă de Securitate), Ciorbea, Năstase, Zoe Petre - fostă-prezentă-vii-toare activistă de partid - aceștia doi nu au nici măcar scuza (!) că lucrează pentru KGB, ca fostul ambasador la Paris, cu nume predestinat: Cîiașu, ca Geoană, precum și nemăsurabilul intelectual Andrei Pleșu, dus în lesă de Organ...

Și iată - pentru a câta oară ? - confirmat, în latura lui adevărată, criminală: mioritismul cu care se tot laudă românii cititori de cărți puține/ în schimb, cretine.

Acela care constă în, simplu: vinderea de frate.

Și în uciderea de frate.

13. Ion Antonescu: înger *sau* demon?

Întrebare vicioasă, rău pusă: oamenii nu pot fi înghesuiți în o singură categorie din doar două, nu trebuie clasificați după legea strâmbătoare a disjunctivului *sau*, nefiind logic nici moral să fie obligați a răspunde la somația:

«Ești cu mine *sau* cu el? Dacă ești cu el, ești împotriva mea!»

Cu atât mai vârtos în cazul unei personalități ca Ion Antonescu. După mai bine de jumătate de veac de la moartea sa prin împușcare îl putem privi, judeca după o “rotire” în juru-i, alături fiind așezate faptele rele, faptele mai puțin rele, faptele bune (vor fi fiind și din acelea, nu?). Nu pentru a i se da lui dreptate ci pentru a se da dreptate adevărului istoric.

Nu am ambiția de a-i zugrăvi, eu, portretul complet. Îmi lipsește competența istoricului, nu am documentele necesare unei evaluări a omului, a militarului, a conducătorului politic. Mă propun și de astă dată ca martor.

Unul, firește, parțial: ca basarabean, copil, am trăit, prin memoria mamei și a consătenilor din Mana: Cedarea (1940), refugiul ratat, întâiele “binefaceri” ale regimului bolșevic, începînd cu arderea cărților tipărite cu “litere fașiste”, sfârșind cu arestarea și deportarea tatei în Siberia - pentru “deținere ilegală de drapel naționalist”, citește: tricolor; am trăit, prin memoria devenită a mea, trezită odată cu primele bubuituri de tun dinspre Apus, la Prut - semn că în curînd vom fi eliberați de robia rusească; și am trăit prin memoria mereu vie (din ce în ce mai vie, pe măsură ce trecea timpul) a tabloului: primii ostași români, călări, purtînd un drapel de o nesfârșită frumusețe: “roșu, galben și albastru - este steagul nostru sfânt...” - era același ca drapelul pentru care tata fusese ridicat și dus de ruși - în Siberia lor...

Martor (foarte) parțial, pentru că am simțit - și am scris în amintiri din copilărie, vorba lui A. Oișteanu - în primul rînd în cartea **Din calidor**: dacă nu ar fi existat generalul Antonescu să strige: «Ostași, vă ordon: Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmașul de răsărit și miază-noapte!», noi, românii căzuți în robia bolșevică - dacă am fi supraviețuit încă o jumătate de veac, poate că am fi apucat... Podul de Flori...

Dar, păstrînd proporțiile și eu ar trebui să fiu privit din față, din profil, din trei-sferturi, din spate...

...Fiindcă sunt și martor (mai puțin) parțial: am fost, dacă nu întâiul român - am să cercetez, să aflu cine m-a devansat - care a

*scris, din 1965, în cărți așternute pe hârtie în România, editate în Occident - prima fiind **Ostinato** - despre responsabilitatea guvernului român din timpul războiului în deportarea și masacrarea multor evrei și țigani. Am repetat această acuzație (sub formă de asumare a culpei comunității mele) în însemnările de jurnal de prin 1978-1980, publicate la Nemira în 1997; în vederea alegerilor prezidențiale din 1996, la 21 martie 1995 în **Programul** prezentat am scris explicit că o comunitate care ține să fie respectată să înceapă prin a se respecta ea însăși - cea românească prin asumarea faptelor rele și a crimelor - printre care cele comise împotriva evreilor și a țiganilor.*

Cu o astfel de carte de vizită nădăjduiesc din inimă că Volovici, Ed. Reichman, R. Ioanid, Shafir (“trivialistul afirmatic” - simetric al... “negaționistului trivial”: eu...), Lavastine, Oișteanu, Andrei Cornea, Ornea, Manea, Codrescu, S. Damian, apoi Paul Schuster, Schlesak, Adameșteanu, Totok, Mihăieș, S. Tănase, D. Pavel, G. Andreescu, Chiva, Laszlo Alexandru, Moscovici, Chapier - ce să mai spun de Andrei Pippidi! - vor binevoi a-mi acorda bilet-de-voie de a vorbi chiar și eu despre generalul devenit mareșal Ion Antonescu. Atrag atenția eurobolșevicei Lilly Marcou: dacă l-a ridicat în slăvi pe Stalin (pretinzând: “toți românii întâmpinaseră cu flori Armata Roșie liberatoare la 23 august 1944”), nu a scris nicăiri că eroul său (foarte) preferat avea și oareșcari lipsuri...

Înainte de a mă deda la “un elogiu deșănțat”, atrag atenția încă o dată (nu strică, mai ales când interlocutorii pretend a fi mânduitori ai limbii române) că a-l vorbi și de bine (cu argumente) pe Antonescu nu înseamnă deloc a fi de acord cu *tot* ce a făcut Mareșalul. Nu accept însă diktatul privitor la “ce-este-bine-să-conțină” și la “ce-este-bine-să-nu-conțină” istoria României trăită și de mine. Nu ne-au otrăvit prea destul indicațiile-prețioase ale cvadrigiei Ana Pauker-Kişinevski-Răutu-Roller, pentru a nu mai tremura acum când obraznici ca Shafir, Reichman, Ornea, Voicu, Manea, Cornea, Pippidi, Ashkenazy, Ancel, Neumann, Totok, R. Ioanid, Volovici, Laignel, Codrescu ridică glasul, amenințându-ne cu bătaia la palmă pentru...- pentru ce, dacă nu pentru “antisemitism”?; pe acei evrei care scriu adevărul: Vindeleanu, Haș. Z. Lavi, Minei-Grünberg considerându-i “trădători”- trădători ai minciunii? Câtă vreme ne-au ocupat Rușii, istoria ne-a fost schilodită (cu ajutorul neprecupețit al “istoricilor” evrei) - acum, că, dragă doamne, sântem liberi, să ne-o mutilăm singuri, din slugărnicie față de ucraineni, față de unguri, față de americani - și față de evrei? Parodiind spusele lui

Caragiale din urmă cu peste un veac: “Europa e cu ochii pe noi - ce-o să spună ea, dacă noi...?”, acum zicem în cor, după tremuricii, după dialogoizii liiceni, monfrerii sebastianezi și adameștenele de serviciu de la GDS, prin organele eternilor tovarăși P. Cîmpeanu, Brucan, Cornea, Oișteanu, revistele 22, *Dilema*:

«Europa și America stau cu ochii pe noi, or să ne bată la palmă dacă nu încheiem tratatul cu Ucraina; dacă nu încetăm de a mai vorbi despre Antonescu; dacă nu renunțăm să vorbim și despre durerile noastre pricinuite de comuniști (nu de bicicliști, vorba lui Cosașu cel foarte distractiv), evreii au să ne ia și oasele, prețaluite la 50 miliarde dolari, nu doar pielea, în același preț să introducem în școli la cursurile de română, de istorie, de matematică materia obligatorie (altfel «E caz de justiție!», vorba lui Teșu cel mult-prea-vorbitor): holocaustul lor, nu și genocidul comunităților noastre, sub bolșevism. În schimb, dacă suntem oameni-de-înțeles și ne vom ocupa numai și numai despre suferințele evreilor, pricinuite de noi, în Ardealul de Nord ocupat de unguri, potrivit directivelor tovarășului *vostru* Wiesel (cel care minte numai și numai în numele Americii, în folosul Israelului), atunci vom fi primiți fără zăbavă în Europa și în NATO!, ba vom căpăta din partea Casei (Albe) și câte o țuică. Altfel *se va spune* (*se va...* cine, spune? Reichman, R. Ioanid, Cornea, Voicu, Volovici, Oișteanu, Shafir, (agitatul agitator electoral al lui Iliescu în 2000, *necititorul textelor pe care le combate cu un curaj nemaipomenit*): ‘Toți românii sunt ca V.C. Tudor’»?

Dar, pentru Dumnezeu, chiar să fi devenit românii (dimpreună cu altenaționalitiștii) cei mai cretini dintre pământeni? Credeam că în noiembrie-decembrie 2000 fusese un accident Marea-Alternativă instilată maselor mortăcioase de români paralizați de trădarea-vânzarea lui Constantinescu - cea cu isteric-grețoasa diversiune: “Votați împotriva dictaturii!” Care dictatură?, cea cu care erau speriați românii: eventuala, problematica (imposibila, în timpul nostru) dictatură de dreapta?; alegînd-votînd pentru ne-dictatura de... ne-dreapta, cea a bolșevicului Iliescu?, precum și explicația idioată-idiotizatoare: “Decât un xenofob și un antisemit ca V.C. Tudor, mai bine un orișicâtuși democrat ca Iliescu”.

“Decât...-Mai bine”! Iată că spiritul lui Ceaușescu rămăsese veșnic-viu (pe timpul lui diversiunea de stat și de partid, dealtfel tot la Washington, la Departamentul de Stat fabricată - suna: “Adevărat că Ceaușescu este incult, bădăran, își înfometează, își tiranizează populația - *dar* este antisovietic”). Antisovietic,

Ceaușescu!, fiindcă decretaseră americanii...

Nimic nu *se ține* minte (la români) - de pildă:

V.C. Tudor este nu doar un bou xenofob, un juncan anti-democrat ci, dimpreună cu nașu-său Eugen Barbu, încă din primele luni ale anului 1990, a alcătuit unitatea securistă specializată în diversiuni politice, imaginată și pusă la treabă de interesații Iliescu-Roman-Brucan-Caraman-Măgureanu. Acești eterni tovarăși inventaseră cu mâna lor un “dușman fașist”, de combătut pentru a putea exercita asupra țării o *teroare securistă de tip NKVD* («KGB-ul: o glumă!», le explica Dracu-Șchiop, literatul-komisar Paul Georgescu ucenicilor săi întru morală-literară Breban, Matei Călinescu, Nichita Stănescu, Dimisianu: «E-he!, NKVD-ul era cu totul altceva... - deși în România ar fi nevoie de o Ceka!»);

Aceiași - la care s-au adăugat: Coposu, Constantinescu, Severin, Ciorbea, Zoe Petre, Doina Cornea, Pleșu, Sorin Alexandrescu, G. Andreescu, Andrei Cornea, Adameșteanu - au militat activ pentru încheierea Tratatului cu Ucraina, cel care a consfințit Tratatul cu Rusia. În virtutea acestor “tratate”, România-Trădătorilor-României (pe urma lui Groza) a renunțat - în numele nostru! - la denunțarea Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939; aceea Românie a antiromânilor a renunțat la denunțarea diktatului sovietic din 26 iunie 1940 prin care Basarabia, Bucovina de Nord și Herța (și platoul continental al Mării Negre, cu tot cu Insula Șerpilor) au fost *ocupate fără documente*; a renunțat și la tezaurul țării dus la Kremlin în 1917...- iată la ce slujește cooptarea României în NATO, dragi copii din țara asta: la (re)integrarea în Pactul de la... Moscova - alături de filoromânii americani, chinezi, israelieni - ce să mai vorbim de iubitorii de români, rușii...

Că V.C. Tudor este “singurul om politic care a vorbit în gura mare despre durerile românilor din Basarabia și din Bucovina”? Ei, da, ei și? A devenit prin asta mai patriot?, mai deștept?, mai onest? Nu. A interpretat, la virgulă, scenariul securității (model: cel jucat în Rusia de Jirinovski, alt “antisemit”, dealtfel, evreu, ca tot recentul naționalist). După cum adevărurile rostite *și de V.C. Tudor* nu au devenit, în mod necesar, neadevăruri.

Trist este că în România piteștizată nesecuriști, nederbedei, persoane aflate, moral (în principiu...), la antipodul “senatorului” - tremură, dărdâie, transpiră, numără pe degete pierderile în caz de pedepsire a lor (pentru curajul nebun de care vor da dovadă într-un viitor extrem de apropiat - dacă...), apoi... tac, grămăjoară; tac sonor, tac asurzitor, tac înțelepțește - cum

tăcuseră și sub Ceaușescu (astfel rezistînd agriculturalicește); cum tăcuseră și tații lor: “ca iarba câmpului” - pe vremea lui Dej; cum tăcuseră, înțelepți nevoie-mare, stră-strămoșii, cu toții, de-a lungul și de-a latul veacurilor de restriște.

“Adevărurile” rostite, scrise de urdori securiste... Nu doar pentru cîteva adevăruri scăpate din greșeală sunt de iertat creaturi ca Pelin, V.C. Tudor, Dan Zamfirescu, Măgureanu, Brucan, Pavel Cîmpeanu, Iliescu, Petre Roman, Constantinescu, Năstase, Zoe Petre și-a ei ceată, istoric din familia-i de colaboraționiști-veseli, cu condică, cea care a pretins că basarabenii sunt... “rusofoni” din negura veacurilor...

...Coposu cel care nu voia, în România *lui*, “încă 4 milioane de minoritari”, în ochii săi minoritari fiind românii basarabeni și bucovineni, nu, doamne-fereste diviziile de turnători, guriști, cobzari (adevărat, lipsea Păunescu, însă Ioan Alexandru, Nicolae Balotă și alți lingăi ceaușiști erau prezenți la datorie), de milițieni, de activiști, de securiști, în frunte cu șogoru-său, Măgureanu - alcătuitorii, sub stindardul său ai “opoziției democratice țărăniste”.

Ion Antonescu a fost, a rămas, pentru mine, ca pentru toți românii basarabeni, bucovineni, herțeni: “Mareșalul dezrobitor”.

Amintesc acelor evrei (și rudelor, prietenilor, consăngenilor) salvați din ghearele morții lagărelor naziste din Polonia și din Cehoslovacia că nimănui nu i-a trecut prin cap să le reproșeze recunoștința veșnică purtată față de Armata Roșie și față de Stalin (tiran cel puțin tot atât de sângeros ca și Hitler). Ei bine, și noi, ne-evreii din Basarabia și din Bucovina avem dreptul - și datoria - să păstrăm veșnică recunoștință Armatei Române și generalului Antonescu (devenit mareșal după trecerea Nistrului).

Un lagăr este un lagăr, nu “lagăr al morții” doar acela în care sunt închiși numai evrei-comuniști, păziți fiind numai de “gardieni fașiști” - în schimb “așezămînt de reeducare socialistă” cel în care se află, “temporar-fără-termen”, doar ne-evrei, doar ne-comuniști trimiși acolo de anchetatori, de ofițeri politici, de procurori, de judecători comuniști - evrei; un om încarcerat este un om umilit, batjocorit, negat, lichidat, nu doar de zvastică, ci (chiar) și de secere și ciocan; pe lumea asta, în secolul care a trecut, nu doar evreii au suferit, nu doar ei au murit nevinovați, ci, de mirare, nu?, și ne-evreii. Atât că supraviețuitorii evrei ai Holocaustului, după încheierea războiului, au devenit, în țările ocupate de sovietici, apoi în Israel călăi emeriți ai *goi*-lor (precumpănitor nevinovați) care le-au căzut în mâini. Și încă nu au fost convocați în fața Tribunalului Nürnberg II: veghează

protectorii-complicii-stăpânii lor: americanii și rușii.

Vorbeam de Antonescu și de imaginea lui în inima mea de copil, de adolescent: un erou. După ce a fost executat, a devenit și martir.

Erou-martir, Antonescu? Dar nu știu ce le făcuse evreilor? Cum de îndrăzneam să pun lauri pe fruntea unui criminal?

Știu. Dar mai știu:

- Stalin a fost de o mie de ori (numai?) mai criminal decât Antonescu - însă evreii se prefac a nu ști acest adevăr orbitor: în casele lor din Israel, din America, din Franța păstrează la loc de cinste câte un bust din ghips autentic-garantat al Tatălui Popoarelor; alții au pe pereți fotografiile ale lui Trotski iar dacă vizitatorul ne-evreu, necomunist, ba este chiar originar din Europa de Est, se miră, gazda se miră de mirarea lui, explicând Istoria Contemporană astfel:

«*Dar Trotski a fost împotriva lui Stalin și a stalinismului!*»;

- Horthy s-a purtat mult mai "sever" (citește: sângeros) față de nemaghiari: români, slovaci, ruteni, sârbi - dar față de evrei? Totuși a fost reabilitat și re-înhumat cu funeralii naționale. Englezii și Americanii nu l-au dat pe mâna aliaților lor, Rușii, nu l-au trimis în fața Tribunalului de la Nürnberg, nici în a plutonului de execuție ca pe Antonești, îl ocrotiseră într-un castel din Germania, apoi vegheaseră la "mutarea" sa în Portugalia, unde a murit în tihnă, fără a fi fost hăituit de vreun Simon Wiesenthal - român ori sârb... - dacă era în slujba englezilor...; "istoricii" evrei tratează nesfârșit de hazliu (dacă nu ar fi crâncen de grav) persecutarea și a evreilor în Ungaria de după 30 august 1940: cum dau cu nasul de această *dată* (30 august 1940), cum sar în grădina vecinului român, explicând că... legionarii i-au trimis la Auschwitz pe evrei (inclusiv pe cei deveniți cetățeni maghiari);

- Sharon *este* cel puțin tot atât de criminal ca și Antonescu. Când contabilii de cadavre ne vor comunica, în sfârșit, câți evrei au fost uciși din ordinul lui Antonescu și vom compara cifra victimelor lui cu cifra neevreilor victime ale lui Sharon (inclusiv miile de masacrați din lagărele din Libanul ocupat de Israel - când Sharon se întorsese cu spatele, ca să nu vadă ce le fac falanștii creștini palestinienilor refugiați, el fiind, nu-i așa, o persoană sensibilă, miloasă, care nu suportă sângele...) - atunci vom mai sta de vorbă; cu cifrele în față.

La întrebarea idioată (dacă nu știu ce le-a făcut Antonescu evreilor) aș putea da un răspuns pe măsură, adică tot atât de idiot:

«Știți, atunci eram prea mic, sunt născut în octombrie 1935, faceți calculul, dragi tovarăși de alte naționalități și români

getbegetnici ca Pippidi, Giurescu, Theodorescu, Adameșteanu, G. Andreescu (filosof al disidenței la român), Totok, Laszlo Alexandru: nu împlinisem șase ani - ce știe un copil la acea vârstă? Apoi, ce: eu cu mâna mea i-am omorât?!»

Încă nu aveam șase ani, dar știam:

întâi nouă, ne-evreilor ni se întâmplase ceva urât, ceva rău: fusesem ocupați de bolșevici - cu tot ce însemna ocupația bolșevică, cea care pe mine mă lăsase fără tată;

apoi evreilor li se întâmplase ceva rău - îi auzisem pe oamenii din sat:

«...La târg, la Orhei, i-o-mpușcat armata pe mulți - n-am văzut cu ochii mei, mi-a spus un cumătru...»

«...Eu am văzut la Telenești. Nu cum i-o-mpușcat, dar i-am văzut morți... Erau mulți, săracii...»

«...Un văr mi-a spus că la Nistru...Acolo-i prăpăd cu jâdanii. Se zice că-i arde. Îi pune stivă ca lemnele de ster și-i arde...»

Aceste vorbe, imaginile create de ele mi-au rămas pentru totdeauna. Cu atât mai terifiante, cu cât nu aveau legătură cu nimic din ceea ce știam (și doar apucasem să aflu multe, până la acea vârstă). De pildă nu făceam legătură între “jâdanii” omorâți și arși și Avrum al nostru, care ținea dugheană în sat (și dispăruse, fugise peste Nistru încă de când se instalase pe imaș artileria antiaeriană a rușilor și înainte ca mama și cu mine să pornim “în refugiu”, în pădurea Manei, apoi în Camencea). Până atunci nu auzisem calificativul “jâdan”; lui Avrum i se spunea “Avrum” și “dughenarul”. Când am întrebat-o pe mama care le știa pe toate, nu doar ca învățătoare, ci ca mamă, ce-i acela “jâdan” (era în plin cules de soldați căzuți pe câmpul dinspre Orhei - foarte mulți ruși, mulți români și unu-doi germani - și de îngropat în nou-nouțul cimitir-al-eroilor de lângă biserică) a răspuns:

«Șeful celor care au ars cărțile și l-au arestat pe tata și l-au dus în Siberia - acela era jâdan».

Astfel am înțeles: “jâdan” este om-răul care arde cărțile noastre, românești, îi ridică pe tații noștri și-i duce în Siberia.

Cu această “concepție” am rămas până târziu, în adolescență: la internatul Liceului Gheorghe Lazăr din Sibiu, un prieten mai mare, tot basarabean - pierduse vreo trei ani cu *refugiile* - mi-a spus că “jâdanii” omorâți și arși pe malurile Nistrului nu erau aceiași care arseseră cărți și ridicaseră tați pentru Siberia; adevărații vinovați, știind ce blestemății făcuseră și ce-i așteaptă dacă pun România mâna pe ei, o tuliseră cu Armata lor, Roșie, scăpaseră... Am întrebat: dacă oamenii aceia erau nevinovați, de ce fuseseră uciși? Colegul mi-a răspuns cam așa:

«Când eram mititel și mă bătea mama pentru vreo pozna, de durere și de mânie, luam la bătaie mâța; când un vecin al nostru afla că iar l-a înșelat nevasta, scotea calul în ogradă și-l bătea cu parul...»

«Dar de ce?» am întrebat.

Colegul a mormăit ceva despre “prostia omenească”...

Aș fi putut cere lămuriri la cei doi colegi de clasă, evrei. Nu am făcut-o: erau prea antipatici, prea distanți, prea bine îmbrăcați, prea nu știau românește, nici ungurește, limba lor declarat-maternă (dar șoșoteau în rusește), prea aveau bani de buzunar, încât puteau să comande prăjituri din cofetării, nu din piață, unde să ceară ca noi, internii, de-un-leu-bomboane; prea erau bine hrăniți, prea nesimțiți în recreația-mare, când cei care aduseseră de-acasă câte o felie de pâine cu ceva o împărțeau cu cei care nu aveau de unde aduce, dacă erau interni, iar ei doi desfășurau pe bancă, în văzul întregii clase, șervete frumos colorate și începeau să întindă și să dezvelească din hârtii minunat unse pui fript și pește fript și costiță friptă - să înnebunești de ură de clasă, ba chiar și de rasă!

Oricum, nu am făcut legătura între Antonescu și evreii uciși, arși. Nici când, la Universitate, conferențiarul de marxism-stalinism Radu Florian, înfuriat de cine știe cine (de nimeni, doar de sine și de propria-i isterie, ținea curs, nu seminar, ca să dialogheze cu careva) a spus că el este unul din supraviețuitorii Trenului Morții și că “există documente: trenul a plecat de la Iași din ordinul lui Antonescu personal, el comanda atunci represiunea”. Bineînțeles nu l-am crezut (umbla vorba printre studenți, în 1954-56: pe Radu Florian să nu-l crezi nici când, uneori, păcătuind, spune adevărul - dacă preda stalinismul!): din păcate, Trenul Morții existase, provocase multe victime iar victimele - știam de la colegul meu basarabean: sunt totdeauna sau devin nevinovate, dar că Antonescu ar fi comandat (personal!) trenul... - când el avea, atunci, altă treabă: să comande Armata, doar eram în plin război, nu?...

Abia în închisoare (din 1956) am aflat - a, nu de la polițiști, jandarmi, siguranțiști, ci de la militari (să fi participat la execuții și ei?, nu cred: nu ar mai fi fost colegi de celulă cu mine, ori nu ar mai fi fost în viață...). Cei mai mulți dintre ofițerii cunoscuți la Jilava, la Gherla, în domiciliu obligatoriu la Lătești erau - și rămăseseră - în ciuda prizonieratului la ruși, a pușcăriei la români - oameni de caracter, patrioți, cu judecată limpede, dreaptă. În legătură cu trecerea Nistrului ziceau în primul moment că fusese o greșeală, nu trebuia; în al doilea că fusese

(trecerea) o necesitate strategică și îl evocau-citau pe Clausewitz...

Despre responsabilitatea lui Antonescu în deportarea și masacrarea evreilor și a ȝiganilor... - ajunși aici își pierdeau calmul, unii chiar judecata în disculparea Mareșalului și aruncarea vinei pe alții: “Porcul de Hitler l-a obligat să...”; “Curva de Veturia Goga, ibovnica lui Groza, spioana englezilor și a rușilor, ea l-a împins, prin Mița, ca să mai poată fura ceva plane și tablouri de maeștri...” - ba unul, ignorant al timpului istoric, știa “precis, de la un cumnat” că pe Antonescu îl împinsese în păcat și în crimă, nu Mița, ci... Lupeasca!

A fost lung pentru mine drumul cunoașterii, al acceptării adevărului. Însă odată aflat (din surse numai orale, nu aveam cum ajunge la documente scrise), l-am asumat; mi-am asumat **trecutul nostru**, l-am făcut și *al meu*. Tata (care nu cunoscuse mersul evenimentelor: fusese arestat de NKVD în ianuarie 1941 și, după “o scurtă primblare la eschimoși”, aproape numaidecât pornisem în refugiu - în partea opusă), deși vedea în toate catastrofele politice și naturale «mâna rusului - ascultă-mă pe mine!», îi purta lui Hitler o ură neîmpăcată: «Hitler a vândut lui Stalin Karelia, Țările Baltice, Polonia Orientală, Basarabia - ascultă-mă pe mine!», egalată doar de cea nutrită pentru Stalin; vinovăția României față de evrei, de ȝigani el o extindea și la refugiații noștri, basarabenii și bucovinenii dați pe mâna rușilor, în 1944, 1945 (ca fratele mamei, Niculae Popescu din Chiștelnița) - și zicea, în chip de concluzie resemnată:

«Asta ni-i istoria, o luăm în spinare ca pe-o cruce și o ducem...».

Așa am făcut: mi-am asumat-o; mi-o duc.

Evident, am intrat în conflict cu românii-verzi I. Rațiu, Blandiana, Manolescu, Liiceanu, Coposu - ei susțineau sus și tare că poporul român (“cel omenos”) nu a încălcat vreodată teritorii străine. Or, numai în prima jumătate a secolului al XX-lea, omenosul popor încălcase teritorii străine de 4 (patru) ori: în 1913 când a intrat în Bulgaria învinsă; în 1919, când a intrat în Ungaria învinsă; în 1941 când a trecut Nistrul și a intrat în Rusia; în 1944-45 când, trecând Tisa a intrat în Ungaria (și în Cehoslovacia)... Am fost în conflict și cu alți români (sau cu aceiași), după ce am scris în 1980-81 ce am scris despre vinovăția noastră, a Românilor, de crimele ale căror victime au fost evreii și ȝiganii (însă primele volume de **Jurnal** au fost editate abia în 1997, deci după acea declarație, din martie 1995: **Programul** amintit).

Întru “reciprocitate” aștept (demultișor) să mi se indice un singur pasaj, o singură frază, o singură propozițiune - măcar de compasiune, dacă nu de asumare a vinovăției - pentru umilirea, maltratarea, răpirea românilor, militari, civili în retragerea din Săptămâna Roșie (28 iunie-3 iulie 1940), precum și pentru arestările, deportările, torturile, asasinatele, distrugerile materiale, coautori: auxiliarii zeloși ai bolșevicilor ocupanți ai Basarabiei și Bucovinei de Nord: evreii - scrise și publicate în revistele *Dilema* și 22² de vâșinskii zilelor noastre: Volovici, Shafir, R. Ioanid, Manea, Reichmann, A. Cornea, Voicu, Neumann, Ashkenazy, Codrescu, Oișteanu - și el, prin părinți, basarabean, ca și Mihail Bruhis, ca și Gr. Vindeleanu... Iar dacă aceștia vor explica: «Nu mă consider vinovat, pentru atunci -1940-41 - m-am născut după aceea...», îi voi trimite lângă simetricul lor, fostul ceaușist, actualul țărănoist Alex Ștefănescu.

În continuare portretul (subiectiv) al lui Ion Antonescu:

În anii petrecuți în domiciliu obligatoriu în Satul-Nou Lătești, Fetești (care nu mai există de multă vreme, Securitatea l-a arat prin 1970 și a plantat vie...) am stabilit un “clasament” al oamenilor în funcție de sentimentele față de el.

S-a întâmplat să fiu vecin cu Maria Antonescu, “Mareșă-leasa”. Împreună cu alți studenți deoști i-am dus - pe bicicletă - apă (o problemă în Bărăgan), tulpini de floarea soarelui, coceni de porumb pentru foc. Am participat chiar și la un “complot” avînd scopul de a o ajuta să mănânce în fiecare zi, ceea ce, altfel, nu se întâmpla... Făcuse multă închisoare: din august 1944 până în 1946 în URSS; trecuse prin Văcărești; în 1958 fusese “liberată”, “cu...-fără-termen” în domiciliu obligatoriu. Eu am fost adus la Lătești în noiembrie 1958, la trei luni după re-re-re-arestarea tuturor legionarilor (aflați în d.o.), am găsit-o pe Maria Antonescu acolo și am constatat că era terorizată, mai puțin de milițieni și de securiști, cât de legionari, colegi de suferință și “consăteni”- însă care nu mai erau prezenți, fuseseră re-internați... Ei nu o agresaseră cu adevărat, însă o amenințaseră: la noapte, pe-ntuneric (și era un întuneric, în Bărăgan, când cerul era înnorat...), au să-i facă/dreagă, Cățelei Căinelui Roșu! Disparația din sat a legionarilor, în august 1958, nu o liniștise pe biata Mareșăleasă; rămăsese convinsă că, de oriunde ar fi, legionarii au să vină, noaptea, au s-o pună la cazne, au s-o omoare, pentru că Mareșalul îi zdrobise la Rebeliune...

În fruntea listei celor care îl urau pe Antonescu îi pun, firește, pe evrei. Numai că în satul nostru, unul din cele vreo 25 Sate-Noi M.A.I. și care, singur, aduna în jur de 800 de foști

deținuți politici, erau doar doi: Frieda Lacaze, spioană britanică și Ancel Gruber din Cernăuți care, la Auschwitz, va fi făcut ceva foarte urât-grav împotriva propriilor coreligionari (fusesse kapo?, lucrase la cuptoare? - Dumnezeu să știe, Gruber nu sufla un cuvânt), dacă după război fusesse condamnat la moarte, apoi la... viață, însă fusesse liberat (în d.o., se înțelege) după 12 ani și jumătate. Nici Frieda Lacaze nici Gruber nu-și făceau cunoscute sentimentele față de Antonescu...

Imediat după evrei, cei care îl urau de moarte pe Mareșal erau legio-narii - am spus motivul; după ei - pauză; apoi puteau fi numiți politicienii: ei îl disprețuiau pe Antonescu, îl tratau de Moș Teacă, de militar rigid, lipsit de suplețe (așa!), mărginit, catastrofal om politic, mai severi fiind social-democrații și liberalii, mai puțin țărăniștii; veneau apoi regaliștii (sau "mihăiștii") - foarte mulți studenți și elevi: nu-l urau pe Mareșal, dar suferiseră din pricina tratamentului la care îl supusese Conducătorul Statului pe Regele României, Mihai I-ul.

Oamenii simpli, meseriași mai puțini, țărani mai mulți - păstrasera despre Mareșal bune impresii: ziceau că fusesse un om sever, însă drept, nu făcuse vreun compromis în politică, nici o afacere, nici o escrocherie, nici o trădare. Trecerea Nistrului, continuarea războiului alături de Hitler nu găsea aprobare deschisă, însă Antonescu era prețuit pentru că nu-și călcase cuvântul dat: «Un român de-al nostru să se țină de cuvânt, să nu-și trădeze tovarășul de drum...? - îți dai seama...»

Când venea vorba de evrei, după un oftat, după două oftaturi, din cap, încuviințau că, da, așa fusesse, însă din gură:

«Dar ei, înainte? În timpul retragerii din iunie-iulie '40? Nu le făcusem nimic până atunci și în plus aveam mâinile legate de ordinul strict: să nu opunem rezistență, ca să nu pretindă rușii că noi i-am provocat... Însă nu militarii ruși ne-au atacat, nu ei ne-au batjocorit, ci ovreii civili - femeile și copiii lor azvârleau cu murdării și cu pietre în noi și ne făceau criminali, fașiști, exploataatori, bandiți...»

Îl venerau pe Antonescu basarabenii și bucovinenii, liberații de raiul bolșevic. Ardelenii: "nu prea" (în fapt: deloc) - de înțeles: Mareșalul nu era ardelean (ca Groza!) deci, spre deosebire de Pătru Bumbac ("care-o adus grôza din Rusia..."), nu liberase, el cu mâna lui, Ardealul Sfânt - și Sânjeros...

Cu cine dintre protagoniștii învinși ai celui de al Doilea Război Mondial se poate compara Antonescu - prin destin?

- Hitler s-a sinucis;
- Mussolini a fost împușcat de partizanii comuniști;

- Mannerheim, deși îi bătuse pe bolșevici încă din 1918 și devenise regent al Finlandei; deși în prima parte a războiului ruso-finlandez (1939-1940), conducând armata națională, le-a administrat Rușilor o severă și rușinatoare corecție; deși fusese și el aliat al lui Hitler, nu a fost judecat, condamnat, executat ca “trădător al poporului finlandez”, ba în 1944 a fost ales președinte al Republicii Finlanda (și a rămas până în 1946).

Cu Horthy: nu - din multe motive, primul fiind acesta: nu te compari cu un amiral al unei țări fără ieșire la mare, fără flotă...

O oarecare apropiere poate fi făcută de Mannerheim: ambii militari de profesie, ambii patrioți, deci anticomuniști, deci antiruși. Deosebirea va fi: Mannerheim se opusese cu armele agresiunii, Antonescu nu (nici nu avea cum, în momentul ultimatum-ului și al Cedării nu era la afaceri - din contra: arestat de Carol al II-lea, tocmai pentru că ceruse audiență și protestase împotriva acceptării ciuntirii țării).

Urmarea: deși din tabăra lui Hitler și el, Mannerheim nu a avut de suferit (să nu fi fost persecutați evreii în Finlanda?), nici țara sa nu a fost ocupată de ruși, doar... “finlandizată”;

Deși în tabăra lui Hitler, Horthy nu a fost supărat nici de Aliți, nici de evrei - oare de ce?

În schimb Antonescu a fost arestat de rege, predat Sovieticilor; toți ai săi, militari, civili au fost anchetați la Moscova, judecați la București de tribunale militare - sovietice - condamnați după indicațiile-prețioase ale rușilor, iar cei mai importanți dintre ei după “Procesul Marii Trădări Naționale”: executați. Învingătorii fac “dreptatea”, scriu ei istoria, rusul însă nu poate fi rus dacă nu este și nesimțit și mincinos: de ce a impus românilor un proces al “Trădării Naționale” - și nu, de pildă, unul “pentru crime de război”? Pe cine trădaseră românii?: pe nemți, nu pe ruși. Rusul însă impusese neadevărul: “Românii care luptaseră împotriva rușilor îi trădaseră pe... români”. (Îi vor fi judecat și pe nemți într-un Proces al... Trădării Germaniei?)

Să fi avut România alt destin decât Finlanda doar din pricina persecutării evreilor (despre țigani se va fi amintit, la Nürnberg?), sau/și pentru că românii nu răspunseseră cu forța forței, nu-și asumaseră riscul de a fi învinși în luptă, rezistând - ca finlandezii?

Protestele zgomotoase ale evreilor împotriva “reabilitării” lui Antonescu sunt excesive, insolente. Și parțiale: au protestat ei cumva și împotriva, nu doar a reabilitării, dar măcar a **necondamnării** lui Horthy? - Wieselii reușiseră încă o murdară manevră: trecerea vinei de epurare etnică ordonată de Horthy în octombrie 1940, în primul moment asupra lui Szalasy, “înlocui-

torul” lui în 1944, iar după război, în “istoriografia” Ungariei imaculate asupra... “legionarilor lui Antonescu”?; împotriva **necondamnării** lui Stalin, fratele geamăn al lui Hitler - în Rusia, în... Israel - unde îl interzic de pildă pe Wagner dar nu și pe Hans Eisler; pe Céline, nu și pe, de pildă, Ehrenburg? De ce? Dar e limpede: nu contează *relele făcute* de X, Y, Z - Eisler, Chagall, Ehrenburg, ei *fuseseră*... evrei, deci Marele Rabin îi absolvea din principiu de toate păcatele bolșevismului criminal.

...Tună și fulgeră împotriva unui găinaț, unui *nimic* tot de ei inventat ca V.C. Tudor, pentru ca boii de români, în fruntea lor: vacile tricolore, să se sperie că nu vor fi primiți în Europa, în NATO și să-l voteze pe tovarășul Iliescu (NKVD-ist notoriu, însă acceptat de americani - ca și Putin, Kwasniewski, Miller, Medgyesy - pe ei interesându-i fidelitatea față de ei, americanii, a călăilor, nu “dosarul de călăi” al ne-americanilor), dar, Doamne ferește să-i atingă măcar cu o floare pe Crohmălniceanu, pe Pavel Cîmpeanu, pe Paul Cornea - ca să nu mai vorbim de o creatură ca Ariel Sharon, criminal de război!;

...Scormonesc în secolul al XIX-lea românesc, îi aleg pe Hasdeu, pe Kogălniceanu [amândoi basarabeni, al doilea prin strămoș, trăitor pe Cogălnic, prin mamă, de la Cetatea Albă: fiind la afaceri, s-a opus atunci când evreii, prin Alianța Israelită Universală, au încercat să ne impună modificarea Constituției - au și reușit în 1878: recunoașterea independenței României în schimbul acceptării ca cetățeni români a evreilor apatrizi, intrați clandestin în țară; nu l-au iertat niciodată evreii pe Kogălniceanu, mai ales pentru Discursul solemn de la Academie, din 1891, intitulat: “Dezrobirea *țiganilor*, ștergerea privilegiilor *boierești*, emanciparea *țăranilor*”, dar nu amintea de... autoemanciparea *evreilor* prin șantajul de la Berlin...] - și îi pun, cu zarvă, la stâlpul “antisemitismului” - că tot fuseseră ei mari; îl ciopârțesc editorial, îl interzic pe Eminescu (ca între bolșevici de viță veche, la cererea formulată limpede către tovarășul nostru de veacuri Leonte Răutu din partea nu mai puțin tovarășului rabin Rosen, monument de înțelepciune și de moralitate - dealtfel prieten-protector al gășitorilor peste noapte ai iudaității curate, precum literații Crohmălniceanu, Norman Manea, Cosașu, Wald), nu degeaba se spune: “Opera lui Eminescu, sub comuniști, a fost alcătută din cele câteva zeci de pagini încă neinterzise de tovarășii Pauker-Chișinevski-Răutu-Rosen” - însă nu acceptă în ruptul capului că - de-o pildă - uriașul Chagall fusese komisar bolșevic, pur și dur, la cultură; că marele Meyerhold repeta Shakespeare cu revolverul pe masă, amenințându-i pe actori cu

împușcarea; că Ehrenburg a fost o imensă târîtură - iar bietul Leonea Bronstein-Trotsky, cel asasinat în 1940 din ordinul lui Stalin fusese creatorul, în 1918, al Armatei Roșii, iar până în 1927 un asasin-bolșevic (pleonasm acceptat): ce a făcut Armata Roșie, creația sa, în războiul civil, împotriva populației de rând, a intelectualilor, a clerului, a elitelor rusești, ne-înarmate?; ce le-a făcut el, cu mâna lui, marinarilor de la Kronstadt?...

...Cotrobăiesc în hârtiile din 1937 ale lui Eliade, Cioran, Ionesco, de când au murit îi vânează ca “fasiști” (așa pronunță bolșevicii francezi cuvântul, altfel îl scriu, totuși, corect - atunci când semnează: Lucien Goldmann, J.P. Enthoven, B.-H. Lévy, Tertulian, Dubuisson, Lavastine, Nicolas Weil, Isac Chiva ¹⁾, Reichmann, Lilly Marcou, Chapier, cei din clanul Moscovici); îl “prepară”, îl împăiază pe Sebastian, mutilându-i, aranjându-i **Jurnal**-ul (ca din întâmplare - ce întâmplare!: taina ei era cât pe ce să fie... destăinuită de Volovici lui Dan Petrescu, în 1997, însă a rămas până azi tot întăinuită), îl fac pe diarist să nu fi consemnat perioada iunie-decembrie 1940 - oare de ce?: ca să cânte Aria Acuzării cvasitotalității marilor intelectuali români dinainte de cel de al doilea război mondial); merg până la a-l introduce pe Eugène Ionesco în “lotul fașistilor”, pentru că fusese prieten cu foștii săi adversari de opinii politice - însă doamne ferește să te atingi de evreii care, nu numai că au scris pagini de nesfârșită rușine, dar au fost autori de “măsurî” politice, polițienești, criminale de pe urma cărora au pătimit *toți locuitorii României* și câteva generații au fost analfabetizate după programul sovietic prin:

Ana Pauker, Chișinevski, Nikolski, Răutu - infernala cva-drigă politico-polițienească;

Roller, ucigașul istoriei noastre;

Perahim, satrapul (corect: komisarul) artelor plastice;

Socor, gauleiterul muzicii;

Graur, al lingvisticeii;

Tismăneanu, Radu Florian, ei aveau în pază “gândirea-pe-linie” - citește: marxism-stalinismul;

Paul Cornea, tineretul, apoi învățământul (după Alexandru/Feldmann);

Tertulian: filosofia;

Moraru, Vitner, Sorin Toma, Crohmălniceanu, Iosifescu, Șelmaru, Bratu, Mândra ne învățau cum să scriem românește;

Ileana Vrancea - cum să gândim *cu* lupta-de-clasă;

Pavel Cîmpeanu veghea din foisorul C.C.-ului și turna pe hârtie “abaterile ideologice...” - pentru ca acum, pe urma eternei javre numită Brucan, tot explicîndu-ne cum șade “adevărul-

adevărat” cu democrația pe care el și tovarășii săi de la Răsărit ne-au “predat-o” cu patul puștii - chiar cu țeava, cu tot cu gloanțe - să dea întreaga vină a bolșevismului impus de ruși, prin evrei, în România, pe “cizmarul Ceaușescu”!

Și alții și alții, zeci, sute, mii de “îndrumători spre îndărăt”.

În *istorie* însă evreii au provocat un dezastru ale cărui consecințe se vor simți decenii și decenii. Șeful echipei de la Ministerul Adevărului de pe Calea Dorobanți nr. 18, subordonat direct lui Roitman-Kişinevski, era sinistrul M. Roller, de meserie NKVD-ist. Sub comanda sa au asudat (însă au reușit!) truditorii-în-ramura-istoriei-României, niciunul istoric: Goldberger Miklos, cizmar, Rudenko, tovarăș, Filipovici, sovietic, Aronovici, arhitect, Marcusohn (Cristina Boico?, sora sa?, un frate?), Krakauer, Langfelder - și încă vreo trei tovarășele “franțuzoaice”, posesoare a câteva clase de liceu. *Niciunul nu cunoștea limba română*, între ei comunicau în limba-de-lemn-sovietică.

Și prin semne.

Ei *au distrus* istoria României:

a. prin falsificare - în general a istoriei țării întregi, redusă la “lupta de clasă” și la “prietenia de veacuri româno-sovietică”;

b. prin sustragerea (citește: furtul și transportarea în URSS) a cca 200.000 dosare cu documente privind...: **Basarabia-și-Evreii!** (după 1990 au apărut câteva copii) - operație semnată de generalul Grișa Nahum, evreu din Ucraina, devenit șef al Direcției contrainformații militare - a securității RPR, se înțelege.

Dacă ai nemaipomenita îndrăzneală (mai degrabă: tendințe sinucigașe) să spui-scrii *adevăru*l *interzis vreme de o jumătate de secol, despre Basarabia-și-Evreii*, păcătuiești grav: ești “antisemit”!

Atâta vreme cât evreii noștri refuză dialogul și nu lasă tribuna acuzării să se mai aerisească și ea (era timpul, nu?), *ei să vină la masa rotundă a asumării vinovățiilor, ale fiecărei comunități în parte*;

Atâta vreme cât evreii vor pretinde, în continuare, statut de victimă unică, absolută, îi vor încuraja pe simetricii lor de pretutindeni (și pe acei români care nu au nici ei excesiv de multe idei, în schimb fixe) să revendice exact același statut: de fecioară neprihănită, de membru al unei comunități “care nu a dat măcar o palmă...”

1) Vineri 6 februarie 2004, France Culture, a difuzat la orele 22,30 o emisiune intitulată “La Shoah roumaine”. Au participat: Isac Chiva, originar din Iași, Alexandra Laignel-Lavastine, R. Ioanid, Pierre Pachet - realizatori: J. Birmant, Th. Dutter.

În programul radio-TV un desen - nu o fotografie - poartă legenda: “În iunie 1941, 13.600 evrei asasinați în pogromul de la Iași, în România”, iar în textul prezentînd emisiunea se comunică: “Shoah în România : peste 250.000 victime”.

Nu 400.000 cum glăsuiește Memorialul Coral, prin textul - și bilanțul cosemnat și de R. Ioanid? Au mai lăsat din preț?

Anti-antisemitologul Chiva, anti-fasistologul R. Ioanid (pronunță: “fasist” ca bolșevicii francezi), anti-legionaroloaga Lavastine au ocupat antena o oră și jumătate și, pe fond de înregistrări sonore din adunări legionare, emisiuni radio, tangouri de epocă, au prezentat auditorilor francezi o para-, o ne-istorie a României din timpul celui de al doilea război Mondial.

Dacă Isac Chiva depune mărturie despre coșmarul trăit din timpul acelei cumplite încercări - iar autenticitatea relatărilor nu poate fi pusă la îndoială - ceilalți pozează în istorici, în analiști, explicînd astfel motivele persecuției evreilor, recitînd lecția învățată în ultimii 60 ani:

“Românii sunt structural antisemiți”; “majoritatea lor sunt legionari”; “au avut de totdeauna o doctrină fascistă, antisemită”; “legionarii fashiști sunt autorii Pogromului de la București, din ianuarie 1941, și ai Pogromului de la Iași”; “evreii au fost masacrați de către români fără motiv, din senin”...

Cunoștințele lor istorice: nule. Fiindcă... le lipsesc cu desăvârșire? Sau, mai grav: nu pe acelea le-au sonorizat?

Cine să-i fi corectat? Ei înșiși? Ce interes? “Dezbaterea” a avut loc în cerc (foarte) închis, participanții și-au recitat rolurile și au plecat, lăsînd în urmă mlaștina puturoasă a *dezinformării*, a *neadevărului istoric*, a *minciunii*, fabricînd fără rușine, fără scrupule o **altă** “istorie” a României.

Astfel nu au suflat un cuvânt despre *ce se petrecuse cu un an înainte în timpul evacuării Basarabiei și Bucovinei* (urmare a diktatului sovietic din 26 iunie 1940) - cînd evreii au atacat, au jefuit, au asasinat ostași, funcționari, civili care încercau să se refugieze în ceea ce mai rămăsese din România. Dacă printr-o minune la “dezbatere” ar fi asistat un ne-evreu și ar fi dovedit, cu documente, *faptele de barbarie ale evreilor asupra ne-evreilor*, între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941, în Teritoriile Ocupate de ruși, cei din față nu numai că le-ar fi negat cu seninătate, dar l-ar fi acuzat pe *goi* de antisemitism, de negaționism, ba chiar de nazism: de a-i fi trimis pe evrei la

Auschwitz - nu ar fi fost pentru întâia oară când bolșevicii evrei folosesc astfel de “argumente”!

Exemple de aproximări - istorice - inadmisibile, de elucubrații, de minciuni, de analfabetisme? Iată:

“Mareșalul Antonescu a luat puterea în 1940, l-a destituit pe regele Mihai și a instaurat statul fascist” (subl. mea, P.G.).

Câte grave greșeli de informație într-o (scurtă) frază?

1) *Generalul* (s.m.) Antonescu a devenit “mareșal” în 1941, după trecerea Nistrului;

2) Antonescu nu “a luat puterea”, ci “(la 4 septembrie) a fost numit președinte al Consiliului de Miniștri”;

3) Un rege nu se... destituie; Antonescu nu “l-a destituit (!) pe rege”, ci “regele a cedat generalului Antonescu principalele prerogative ale puterii” (informații extrase din **Istoria României în date**, Ed. Enciclopedică, 1972);

4) Ca în bancul de la radio Erevan: “regele” (destituit...) era, nu Mihai, ci Carol...;

5) Antonescu era militar, însă nu atât de ignar ca “istoricii” de la microfon, pentru a instaura un stat... “fascist” - în 1940 - când exista originalul: cel italian.

Să continuu? Să desmint-combat și conjuncțiile?; și prepozițiile?

Și Lavastine și Chiva și R. Ioanid au caracterizat evenimentele de la 21-23 ianuarie 1941: “pogrom organizat de legionari” - împotriva adevărului, revelat începând din 1990; au susținut că și “pogromul de la Iași”, din 27 iunie, “a fost organizat de legionari”! (când aceștia erau fie împușcați, fie închiși, fie fugiți din țară încă din 23 ianuarie).

Isac Chiva iese hotărât din rolul-rostul său de martor când afirmă:

“De curând, un scriitor, un fost disident, Paul Goma (...) a publicat într-o revistă mai mult sau mai puțin literară (sic) din România, *Vatra*, un text abject, abject. (...) Acolo *Paul Goma afirmă că Românii au avut dreptate să-i omoare pe evrei* (subl. mea, P.G.). Ar trebui tradus textul acesta, abject”.

Are dreptate într-un singur punct tovarășul Isac Chiva: atunci când spune că... ar trebui tradus textul lui Goma:

În acel caz, *francezii ar putea constata singuri că Goma nu a scris așa ceva...* Numai că el, Chiva, acuzatorul, este și ne-cititorul textului de care vorbește din auzite. El, flancat de Ioanid, de Lavastine, de Ed. Reichman, de J.P. Enthoven, de Tertulian, de Nicolas Weil, de Paruit (întâiul care, în revista *Esprit*, l-a “demască”, pe... “Goma, autor al unui text antisemit”) și de alți juști tovarăși - *a căror tactică de luptă este atacarea unor texte necitite* - se agitase isteric, în panică mimată

(o, dar cât de lucrativă...), avertizînd-somînd editurile, nu doar franceze, să nu publice “un text abject, antisemit și negaționist semnat de Paul Goma”...

În materie de *interdicții* se pricep, dragii-noștri-tovarăși-de-veacuri: ei și ai lor au organizat și în România, după modelul URSS, campaniile de epurări de cărți și de autori rezultatul - revoluționar - fiind: cărți arse (Hitler făcuse altfel?), autori arestați pentru... crimă-de-gîndire (vezi Orwell), cea mai subversivă formă de contrarevoluționarism pentru bolșevicii de pretutindeni.

Pentru că ei - bolșevicii - lucrează, nu doar cu Teroare-Teroare-Teroare, dar și cu *Minciuna-Minciună-Minciună*.

2) Am cercetat în repetate rînduri, răbdător, cu speranță, catalogul editurii Hasefer, comparabilă prin cuprindere, prin mijloace materiale, prin număr de titluri cu mamutul Humanitas: nu am găsit un singur titlu care să vorbească despre crimele evreilor din Basarabia și din Bucovina între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941; absente fiind - din principiu? din jenă? din ordin - și “amintirile” unor evrei care petrecuseră perioada indicată în Basarabia și Bucovina ocupate de sovietici, chiar așa: ce făcuseră Răutu, Roller, Oișteanu, Sorin Toma, Celac, Bârlădeanu și tovarășii lor de idiologie: în ce “sector” trudiseră ei: în cultură?, în agricultură?, în combaterea misticismului?, în nimicirea “dușmanului”, mai puțin de clasă, mai ales de-rasă?

14. Termeni

Nume, pseudonime, pseudonume

Ca tot creștinul (!) am folosit și eu termenul “antisemit” în vorbă și în scris - în **Basarabia**, 2001 și în **Săptămâna Roșie**, 2002. Probabil prin decembrie 2002, mi-a căzut în cap o...revelație din gura unui arab, vădit neintelektual:

«De ce evreii ne spun: “antisemiți”, când și noi, arabii, suntem semiți?»

Para mălăiață, Mărul lui Newton, Mintea de pe urmă:

Dar bine-nțeles! Cum de suportasem, chiar scrisesem o asemenea aberație ca “antisemit/ism”?

Termenul “*Antisemitismus*” fusese formulat pentru întâia oară de germanul Wilhelm Marr în 1879, în contextul epocii - care cunoștea un nou val de *antiudaism*, mai cu seamă în Franța, prin Ch. Drumont. Se știe la ce crime s-a ajuns prin *antiudaism* în secolul al XX-lea. În Germania nazistă evreii erau desemnați pe zidurile proprietăților, pe vitrinele prăvăliile, pe actele de identitate, pe steaua galbenă, *Jude*, iar în Franța ocupată de germani: *Juif*. În România, în românește evreul era numit, curent: *jid*an - de la *iudeu* (în poloneză: *jid-jidow*, în rusă: *jîd*, în ungurește: *jidov*). După ce, în românește, *jid*an a început a fi perceput ca termen injurios, (de ce?, doar este corect: de la rădăcina *iudeu* vine?), evreul era chemat-apostrofăat cu «Jidane!». Nu cu: «Semitule!». Însă evreul nu replică la «Jidane!», prin logicul, corectul: «Antijidane!», ci aiurea: «*Antisemitule!*». Ca și cum un român, interpelat de un ne-român prin: «Române!», cult nevoie-mare, l-ar pune la punct pe acela prin: «*Antilatinule!*» În ciuda apropierii abuzive, “mecanismul” gândirii este riguros același: dobitoc.

Jude, *Juif*, *jid*an (derivate de la *Iudeu*) - și nu... “semit”. Din spuma cărei mări a ieșit “antisemitism”? S-a vorbit de *iudei* (și variantele, după limba în care se exprima); de *evrei*; de *israeliți*; de membri ai confesiunii *mozaice*. Nicăiri, nicicând, nici evreii înșiși, nici ne-evreii nu îi numiseră - ca propoziția - pe evrei: “**semiți**” (cum ar suna, de pildă: “Alianța **Semită** Universală”?, dar “Federația **Semiților** din România”?, dar “cimitirul **semit** din Praga”?, dar: “gândire, morală, filosofie - **semită**”... - pentru ca, în ripostă, evreul să-l pună la punct pe *goi* prin: “*Antisemitule!*”?)

Au mers până acolo încât au pus eticheta: “antisemit” și pe

fruntea numitului Saul/Shaul, evreu de felul său, prigonitor ai adeptilor altui evreu, Ieshua din Nașeret, și devenit - după revelația de pe Drumul Damascului - sub numele de Pavel/Paul, fondatorul creștinismului. Piesa-la-dosar este Prima Epistolă către Tesalonicieni - scrisă în jurul anului 50 - mai cu seamă următoarele paragrafe din cap. 2: (citez din traducerea Bibliei de la București, 1968):

“14. Căci voi, fraților, v-ați făcut următori ai Bisericii lui Dumnezeu, care sînt în Iudeea, întru Hristos Iisus, pentru că ați suferit și voi aceleași, și de la cei de un neam cu voi, după cum și ele de la Iudei,

“15. Care și pe Domnul Iisus l-au omorît ca și pe prooroci; și pe noi ne-au prigonit și sînt neplăcuți lui Dumnezeu și tuturor oamenilor sînt protivnici,

“16. Fiindcă ne opresc să propovăduim păgînilor ca să se mîntuiască, spre a-și împlini ei pururea păcatele lor. Iar pînă la urmă mînia lui Dumnezeu a ajuns asupra lor”.

Iată-l pe părintele - și inventatorul - “antisemitismului”, cel care, primul, a afirmat că iudeii l-au omorît pe Iisus: Paul...

[Până la proba contrarie, văd traiectoria cuvîntului “antisemit”, folosit în toată lumea de sorginte europeană similară cu, mai târziu, în România, a sintagmei “gulagul românesc”. Pornită de la un adevăr specific rusesc: *gulag*, dar folosită greșit (cum ar suna: “sovromul bulgăresc”?), pentru că analfabeții “anticomuniști” au fabricat istoria în România ultimilor 14 ani, termenul a fost “adoptat” - în fapt: impus de “istorici”, prin editori, chiar foștilor deținuți, autori de memorii, deși aceștia auziseră de “gulag” abia în libertate, abia *după 1972*, de la radio Europa liberă, când s-a transmis în foileton **Arhipelagul Gulag** de Soljenițin - dar și ei au acceptat dictatul “gulagologilor”, probabil zicîndu-și că vor fi știind mai bine noii-istorici cum să numească acel ceva necunoscut lor înainte de 1989, pe care îl înduraseră ei, deținuții].

Termenul “antisemit” - prea larg, prea generalizator, deci abuziv - într-atît a fost repetat-repetat-repetat de evrei, încât a sfârșit prin a fi primit așa: fals, falsificat. De ce vor fi făcut evreii asta? Vor fi socotit că termenul inițial, corect, adevărat: *anti-iudaism* sau *antievreism* nu le este convenabil-favorabil: viză un prea mic număr de componenți ai comunității lor: doar câteva milioane (de evrei) - pe când “antisemitism” acopere, include sute de milioane - chiar dacă doar o mică parte evrei. Astfel s-a

ajuns la tragice absurdități: prea mulți evrei îi tratează pe palestinieni de “antisemiți”, ceea ce ar semnifica: se scuipă în oglindă! Situație cu atât mai suprarrealistă, cu cât foarte mulți dintre israelienii de azi nu au deloc sânge iudeu: sunt incași curați, sovietici curat-necurați, care, pentru a ieși din URSS, se căsătoriseră cu o presupusă evreică - și iată-l pe David, biruitorul filisteanului (palestinianului!) Goliath...

“Antisemitism”- cuvânt din categoria binecunoscută în România ca “element”, “individ”, “dușman”, colportat(e) cu precădere de securiști semi-analfabeți, răspândite în masele largi-de-cetățeni. Am auzit bețivi “tratându-se”, înainte de a se înjura de mamă și de a se bate cu servietele cu pâine: «Individule!»; am auzit țate spurcându-se: «Ești o elementă, ‘re-ai a dracu’!»;

“Antisemitule!”: insultă rapidă, la îndemâna oricărui negânditor - altfel cum de semiți (evrei din Israel) l-au tratat de antisemit pe semitul Daniel Barenboim, născut în Argentina, dar (și) cetățean, prin opțiune, israelian?;

“Antisemitule!”: răspunsul evreului idiot - când tu îl asiguri că este idiot (nu evreu); al evreului necinstit când tu îi comunică că e necinstit (și nu evreu); când tu îl acuzi de colaborare cu Securitatea, nu de colaborare cu CIA... - vezi-l pe Ed. Reichman;

“Antisemitism”: un supra-cuvânt: nu-l poți “combate”: ce să-i răspunzi imbecilului: că ba nu ești anti-semit, că ba din contra, filo-semit din moși-strămoși?; cuvânt-căluș, folosit de mulți evrei atunci când nu mai au, ei, argumente; cuvânt din familia «tuberculoaso!» pe care generația mea de studenți îl știau din gura lui Tudor Vianu, el îl dădea drept exemplu de confuzie a punctelor de vedere.

Sionism: un alt termen-frate. Și el a fost inventat la sfârșitul secolului al XIX-lea, sub forma: “*Zionismus*”, în 1880, tot în limba germană, de astă dată de un evreu, N. Birnbaum. Acesta făcea apropierea de biblicul munte Sion și botezase Palestina contemporană lui: “Noul Sion”. Teoreticianul sionismului, în 1897: Theodore Herzl. În perioada marilor persecuții ale evreilor din Rusia (pogromurile, fabricarea “Protocoalelor înțelepților Sionului”), a cristalizat visul Întoarcerii, dotându-l cu o doctrină dinamică, militantă, exclusivistă, xenofobă, anti-*goi*, antiarabă. Cum o primă variantă a stabilirii unui stat evreiesc fusese imaginată în Basarabia ocupată de ruși, în Bucovina - ocupată de Austrieci - și în Transnistria (între Nistru și Bug, teritoriu locuit, atunci, majoritar de moldoveni), evreii sioniști au luat cu ei... Hora, și au prefăcut-o în... “dans tradițional israelian” (fără a păstra nimic din demnitatea, reținerea, eleganța horei moldove-

nești) devenită un concurs de viteză, de Țopăială - pe chirăielile clarinetului); au pus texte în idiș pe melodii curat-basarabene (Imnul de stat al Israelului: “*Cucuruz cu frunza-n sus*” - și chiar dacă linia melodică este riguros aceeași, rezultatul arată a fi cu totul străin; caricatural).

Oricum, sionismul ca doctrină este una reacționară, exclusivistă, agresivă, barbară, rasistă - ea se află la baza statului Israel, din 1948.

Dealtfel ONU, încă din 1975, a declarat sionismul “o formă de rasism”.

În treacăt fie spus: sionismul, deși se reclamă de la Torah și o citează abuziv-deformativ, încalcă sistematic preceptele ei, din Cele Zece Porunci, mai ales: “*Să nu ucizi*”, “*Să nu furi*”, “*Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău*”. Încălcări aplicate cu program, feroce, “aproapelui” român, din 28 iunie 1940 până în 22 iunie 1941, apoi din primăvara anului 1944 până azi.

Pe lângă acestea evreii ignoră cu seninătate faptul că (așa cum stă scris limpede în Deuteronom) Iahve a atras în repetate rânduri atenția poporului său că nu se poate considera la el acasă (dealtfel, nici nu era băștinaș, ci *venise în Canaan* - din Mesopotamia, apoi *re-venise* din Egipt), decât dacă îl primește, în permanență, ca pe un dar: «**Țara (pământul) este al Meu, voi vă aflați la Mine, ca emigrați (priebei) și ca oaspeți**»

“Dacă darul este definitiv, posesia efectivă a lui este condiționată”, comentează Jean Daniel în eseu **La Prison Juive**. “Deuteronomul, în termenii cei mai duri, prezice poporului lui Israel că va fi alungat de pe acest pământ, dacă nu respectă Legământul”.

[Revin la acest termen mult manipulat, supramanipulator: “antisemit”:

Dacă este adevărată istoria romanțată, simpatcă, a lui Koestler despre khazarii *treceți* la religia mozaică (ipoteză avansată mult înaintea lui de Karamzin, de Bratskus, de Garkavi) și care ar fi strămoșii evreilor din Rusia, inclusiv din Galiția (deci și a evreilor veniți din Nord în România, năboind Maramureșul, Bucovina, Moldova întreagă și mai ales jumătatea ei răsăriteană, răpită de ruși în 1812: Basarabia), atunci termenul “antisemit” este dublu devalorizat: khazarii nu aveau sânge iudaic; nu erau *semiți*, ci... tărți.

Potrivit legendei să se explice toleranța turcilor față de evrei (ca veri îndepărtați, însă veri le sunt și bulgarii, chiar frați, dar frați-dușmani...): primirea în Imperiul Otoman a lor, expulzații din Spania - apoi din Europa Occidentală? Deasemeni, contem-

porana alianță dintre Turcia și Israel - mergînd până la a împărtăși aceeași “opinie” despre *genocid*: Turcii negînd cu ferocitate masacrarea armenilor din 1915, Israelienii susținîndu-i activ, profitul lor fiind: *Shoah ca unic genocid?*]

Speranța în masa-rotundă nu este pentru mâine, după toate semnele (proaste): evreii din comandoul lui R. Ioanid nu dialoghează, nu dezbat, nu ascultă ce spune interlocutorul; ei monologhează în permanență, ei acuză tot timpul, ei bat cu pumnul (în masă), dictează de la înălțimea pupitrului procuroric. Dar cine este tovarășul (nostru) procuror?

“IOANID, Radu, istoric al culturii, sociolog” - așa ni-l prezintă Florin Manolescu în **Enciclopedia Exilului Literar Românesc**, dar, spre deosebire de alți purtători de pseudo-nume - mai mult sau mai puțin literare - acestuia nu-i deconspiră adevăratul nume; nu spune nici dacă da sau ba el este fiul unuia dintre gangsterii securiști din “Grupul Ioanid”.

Să adăugăm un “detaliu” - capital: R. Ioanid a fost cel mai efice, cel mai tenace agent electoral - în America, în 1990, pe lângă lobby-ul evreiesc! - al cuplului Iliescu-Petre Roman (apoi doar al lui Iliescu, în 2000) - dar fidel, militînd amîndoi pentru “socialismul național românesc”... Curat național - românesc!

Mai multe informații găsim în interviul dat de Ed. Reichman revistei 22 (30 sept. - 6 oct. 2003). Autorul romanului **Denunțatorul** (!?), apărut și în românește la editura Hasefer - el însuși denunțator notoriu în România, apoi agent de influență în Franța - în serviciul Securității, se înțelege - are nesimțirea să româneze viața, opera și moartea unor securiști care, în 1959, la București, atacaseră o furgonetă a Băncii Naționale și furaseră echivalentul a cca 300.000 de dolari.

Această întâmplare se leagă de subiectul eseului de față prin:

I.

- Leibovici Alexandru, alias Ioanid, zis Lică, colonel de miliție;
- Leibovici/ Ioanid/ Paul, fratele lui Alexandru;
- Davidovici/ Săveanu/ Igor, ofițer de securitate (între 1943-1944 - în Palestina, unde “lucrase” pentru spionajul englez);
- A(l)fandari-/Săveanu/ Monica, soția lui Igor (din 1946 și până în 1948, când s-a constituit statul Israel făcuse parte dintr-un grup terorist evreiesc, antibritanic, antiarab);
- Glassman (Ed. Reichman îl numește: Glonzstein) Abrașa -

diminutiv rusesc al lui Av/b/ram, alias le camarade Serge, alias Sașa Mușat, securist, trimis cu misiune de spionaj în Franța după război;

- Orenstein/ Obedeanu/ Saul, redactor la *Scînteia*, profesor la “Ștefan Gheorghiu”.

Aceștia au fost prinși, judecați, condamnați la moarte, bărbații executați; femeia, mamă a doi copii, după câțiva ani de închisoare, a fost recuperată de Israel. Securiștii din acea vreme, după obiceiul lor, au confecționat un film cu “întâmplarea” și l-au difuzat confidențial, doar printre ei, “lucrătorii MAI”. Se va fi rostit și cuvântul “sionist”, ceea ce nu era un semn de “antisemitism”, și ei erau considerați “dușmani ai poporului muncitor”- la Pitești existau și deținuți sioniști (Fuchs), iar poetul și publicistul Maier Rudich, cunoscut activist sionist a trecut și el prin Jilava... În afară de asta, arestații vor fi explicat anchetatorilor că ei făcuseră ce făcuseră, nu pentru ei înșiși - ci pentru cauză - sionistă.

Plictiseala: odată cu anunțarea intenției unor case de film din Franța de a face un film... “*documentar - comentat de mine, autor al romanului Denunțătorul*”, cum declară Ed. Reichman, cu dezarmantă inocență, s-a pornit (de la Tel Aviv, de la Washington) o campanie și împotriva... “Securității anilor 60, care înscenase o provocare antisemită” - așa se plânge, arătînd cu degetul, denunțînd curajos - dintr-un bunker de la Tel Aviv - un tovarăș just pe nume (?) Eugen Szabo, colonel de securitate în România, șef al contraspionajului din R.P.R, consilier la Ambasada de la Paris, șef al rezidenturii DIE, etc.

Ce i se poate replica unei astfel de creaturi “anonime” - în schimb lătrătoare? Riscînd să fiu considerat avocat al Diavolului Securitatea:

- la “provocarea antisemită a Securității de atunci” participase și el, pseudonumitul “Szabo” (nu cumva îl chema, de la mama lui: Portnoi?);

- dacă el însuși, ca mare-securist, nu participase la “provocarea antisemită” (?), atunci sigur: asistase la proiectarea filmului (ca securist emerit ce era - încă ne-mutat în Israel): de ce nu denunțase la timpul potrivit “provocarea antisemită”?- la Europa liberă, de pildă; printr-o scrisorică semnată conspirativ: “un tovarăș cetățean foarte indignat - Szabo”, oricum, tot nu-l cheamă așa?;

- dacă acțiunea securității - de a-i aresta-condamna-executa pe făptași, apoi de a turna (!) un film (acțiune nu mai bună, nu mai rea decât “facerea” unui dosar) era o “provocare antisemită” - ceea ce nu este de exclus, dar și asta era o *treabă internă a*

securiștilor evrei de pretutindeni - ce fusese “acțiunea” bandei Ioanid, alcătuită din...(atenție, pleonasm!) evrei securiști? O faptă, ca să spun așa: creștinească?

Observ între-justificarea, între-lăudarea, între-hagiografierea unor tâlhari, bandiți, torționari ai *goi*-lor, criminali - pe când un monument al eroilor-martirilor-sioniști-gangsteri de la București ridicat la Tel-Aviv?, onorînd “sacrificiul de sine” al celor care numai pentru cauza obștească (sionistă) făcuseră ce făcuseră, în România, furînd banii, (totuși) ai românilor, cu intenția de a aduna fonduri pentru cumpărare de “funcționari MAI” (tâlhari fiind și ei, “oneștii și devotații partidului, funcționarii MAI”) și de pașapoarte pentru Israel?

Chiar dacă adevărul este (și) acesta: Securitatea eternă organizase o “campanie antisemită” (de ce nu: “antisionistă”?), nu se poate trece peste **realitatea jafului organizat de evreii auxiliari ai rușilor ocupanți ai României, începînd din 24 august 1944 până prin 1989:**

Ca slugi ai rușilor, evreii au fost zapcii feroci, nemiloși în folosul ocupantului (în folosul tătarilor; în folosul latifundiariilor polonezi și lituanieni - ceea ce a provocat revolta cazacilor - poloni - care, în 1648 i-au căsăpit și alungat, o mare parte au coborît în țările românești). Însă cel care numără galbenii nu se poate stăpâni de a face strecurată în propriul buzunar o monedă, două, cinci. Bine-înțeleș rușii - prin agenții executori, zapcii lor: evreii - au furat totul din România, chiar mai mult decât totul. Dar, cum ceva-ceva mai rămăsese; ceva-ceva și pentru bieții truditori pe ogorul jafului bine organizat: evreii...

*Câte obiecte de valoare inestimabilă (pentru că era istorică, artistică) din patrimoniul național, direct din muzee, din arhive: piese unice, tablouri, instrumente muzicale, covoare, mobile, cărți rare, manuscrise - Biblii, Evangheliare - apoi de-a dreptul din seifurile Băncii Naționale: pietre prețioase, monede de aur, lingouri, valută, titluri, etc **au fost furate de evreii din Securitate, în deplină complicitate cu evreii de la Cultură, în perfectă complicitate cu evreii de la Externe, în desăvârșită complicitate cu evreii de la Comerț Exterior și scoase peste graniță - întâi în Occident, apoi, unele, multe, dirijate spre Israel?***

Vor evreii să restabilească adevărul (contabil) al Holocaustului? Foarte bine, asta vrem și noi, românii! Cărțile pe masă:

Pentru început, să răspundă contabilii care au fixat la 400.000 numărul victimelor românilor (însă niciodată nu au

probat afirmațiile) și prețul lor: 30-50 miliarde dolari:

a) *Câți* evrei din România, după 1 septembrie 1940, pentru a fugi de persecuțiile puse la cale de “fasciștii, antisemiții români”, pentru a se salva de la moarte - au trecut frontiera *în* Transilvania de Nord, “administrată” de Ungaria? “Specialiștii în Holocaust” Elie Wiesel, Randolp Braham, Jean Ancel, R. Ioanid vor număra până la 5 (cinci persoane? - nici atâta), după care vor cădea, fulgerați, pedepsiți de Dumnezeu pentru *minciună*;

b) *Câți* evrei din Ungaria - după cedarea Transilvaniei de Nord - pentru a fugi de persecuții, pentru a se salva de la moarte, au trecut frontiera *în* România? Holocaustologii Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid vor număra până la câteva zeci?, câteva sute?, câteva mii?, câteva zeci de mii de evrei - deveniți, în septembrie 1940, cetățeni maghiari, apoi *refugiați în România* în virtutea politicii “fașiştilor Ion și Mihai Antonescu” de a-i considera, în continuare, cetățeni români? Fie trecând clandestin noua-frontieră, călăuze fiindu-le țărani români locuitori ai satelor de pe noua graniță; fie legal, cu pașapoarte românești liberate de diplomați români în post în Ungaria (numele acestora, ca și ale prelaților, politicienilor, intelectualilor români care făcuseră ceea ce făcuseră din educație creștină - sunt arhi-cunoscute, însă ocul-tate, negate cu încăpățănare, cu tenacitate, cu **ură grea, cleioasă, luătoare de minți - ură dezumanizantă** (Wiesel urlând, nu doar isteric, ci de-a dreptul dement: «*Românii au ucis, au ucis, au ucis!*»)) din partea câtorva indivizi - să-i mai amintesc o dată: Wiesel, Braham, Ancel, Oișteanu, Shafir, Volovici R. Ioanid); fie cu pașapoarte în alb încredințate unor conducători ai comunităților evreilor - nu doar din Transilvania de Nord, ci și din restul Ungariei; și nu doar pentru salvarea-în-România cea “fașistă, antisemită” a evreilor persecutați în Ungaria, ci și evrei fugiți din Germania, din Austria, din Cehoslovacia, din Polonia?;

c) Atunci când acceptă cu un sfert de gură *responsabilitatea maghiară* în persecutarea și trimiterea la moarte sau uciderea pe loc a evreilor din Transilvania de Nord (însă fără a-i pomeni pe slovaci, ruteni, sârbi, români), tovarășii Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, stahanoviști ai Holocaustului și ceilalți spălători de sânge ai ungurilor - din masochism geamăn cu cel față de ruși - sunt invitați să nu mai folosească, pentru a-i desemna pe călăi diversiuni lingvistice eufemizante: “horthyștii”, “fasciștii maghiari” - pentru că mint, mint, mint: cei care i-au persecutat, i-au masacrat ei înșiși pe *ne-maghiari*, în Maghiaria cea Mare de după septembrie 1940, cei care i-au dat pe evrei nemților nu erau nici “fasciști”, nici “horthyști”, ci - în frunte cu însuși Horthy:

maghiari!; “factorii de decizie”: maghiari; executanții: funcționari ai Statului Maghiar: miniștri, prefecti, polițiști, militari, iar *victime ale ungarilor* au fost, nu doar evrei - ci și români; și sârbi; și ruteni; și slovaci...

Vor evreii din WJRO să “recupereze contravaloarea” (30?, 50 miliarde dolari?!) bunurilor evreiești din România?

Foarte bine! Cărțile pe masă!, întru respectarea *adevărului integral*, nu doar a jumătății profitabile doar lor - nu degeaba evreii normali au numit Holocaustul: Pompă de Bani, Industrie a Holocaustului, Rușine a Poporului Ales).

“Situația” să fie pusă pe două coloane, întru confruntare contabilicească. La dreapta: datoriile României către evrei; la stânga: datoriile evreilor către români.

Așa cum au procedat cu datoriile față de Israel ale României (*și ale Poloniei - dar nu ale Ungariei!*) să *evalueze* - ei - la leu, la ban *bunurile românești furate, distruse de evrei*:

a) *în Basarabia și în Bucovina între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941;*

b) *să fie evaluate bunurile românești furate de evrei între 23 august 1944 și, să zicem 22 decembrie 1989, distruse* direct, indirect: prin proastă gospodărire, din crasă incompetență, din plăcerea-de-rasă de a face rău *goi-lor* - oricum, cea mai mare parte din beneficii fiind deturnată, prelinsă în buzunarele unor evrei navetiști între România și Occident, între România și Israel.

Astfel vom vedea cine, cui, cât mai datorează.

II.

Se leagă de materia eseului de față mai ales prin implicațiile de *istorie*, de *adevăr istoric*.

Dacă va fi impusă și românilor obligativitatea învățării “materiei Holocaust” - ca și în cazul semnării tratatelor cu Ucraina și cu Rusia - cine știe câte decenii, secole de-acum încolo românii nu vor mai putea deschide gura pentru a rosti și ***adevărul românilor: cel despre teroarea de decenii exercitată asupra noastră de evreii bolșevico-sioniști;***

Dacă va fi impusă românilor obligativitatea învățării în școli istoria-morala pătimirilor evreilor, să fie impusă și în Israel învățarea în școli istoria-morala pătimirilor ne-evreilor, victime ale ideologilor și ale komisarilor evrei în URSS și în țările căzute în robia bolșevică.

III.

Se mai leagă prin ceea ce se cheamă: ținere-de-minte.

Compatrioții noștri au alcătuit de totdeauna o comunitate fără hârtii. Ce va fi fost întâi: hârtia (ca suport al memoriei) sau memoria care, fără suportul hârtiei, nimica nu este ea? - fiindcă intervine **uitarea**.

Uitarea: *adevăratul exil* - asta tot de la evrei o știu.

Neimplicarea - adevărata Siberie a spiritului! În urmă cu 3-4 ani, în “replică” la afirmațiile evreilor: românii sunt vinovați pentru martirizarea evreilor în timpul celui de al doilea război mondial, un “director de conștiințe” - pe nume Alex Ștefănescu, notoriu lingău ceaușist, acum lingău generalist - a răspuns ca un elev puturos și binișor arierat:

«*Eu nu mă simt deloc vinovat, fiindcă (sublinierile mele), nu eram născut în acel moment*».

Uitase, util, că el însuși, ca istoric literar, sărise în apărarea lui Eminescu - deși nici “în acel moment”, al nașterii poetului și jurnalistului Eminescu nu era născut. Desigur, Norman Manea (de la el pornise discuția) nu este chiar-chiar Eminescu - însă nu despre asta era vorba, ci despre **asumarea istoriei comunității tale**, atât cu cele bune cât și cu cele mai puțin bune. Obişnuința care, înainte de 1944, se învăța din primele clase ale școlii primare ca: “Drepturile omului și ale cetățeanului”.

După jumătate de secol de comunism, în care ni s-a interzis ținerea-de-minte, să acceptăm acum (că suntem liberi!) autoamnezierea, pentru că o bandă de sionisto-securiști-bolșevici (pleonasm admis) ne culpabilizează cu “Holocaustul românesc”?

Doar știm, avem și hârtii și ținere-de-minte: “Holocaustul românesc” este o minciună, un fals, o escrocherie, o ticăloasă amenințare («Punga sau viața!»). Este suficient să scoatem hârtiile, să le punem pe masă - *și să deschidem gura, să rostim adevărul!*

Fiindcă cine tace adevărul este și el un mincinos;

Cine tace adevărul despre sine și despre comunitatea sa este un sinucigaș; și unul din ucigașii neamului său.

15. «Cine să ne judece pe noi?

Pe noi, să ne judece? Unde: la... Nürnbergul II, fascist?»

În ianuarie 2002 pe canalul de televiziune francez Paris Première a avut loc o dezbatere (încă una!) în jurul **Cărții negre a comunismului**, în prezența coordonatorului volumului Stéphane Courtois. Participa și un tânăr extrem de politicos, corect îmbrăcat, cu cravată; vorbea cu glas scăzut. S-a prezentat:

«Nu sânt scriitor, nici istoric, nici politolog (?)... - însă cum n-am mai putut suporta calomniile din cartea... (din bărbie l-a arătat pe Courtois), am scris eu, adevărul...» - a arătat altă carte...

Continuând a vorbi calm, abia audibil, încă-tânărul politicos a explicat ce îl determinase să scrie:

Calomniile din... așa-zisa Carte neagră a comunismului în privința numărului astronomic al așa-ziselor victime ale comunismului, apoi afirmația potrivit căreia așa-zisa contribuție a evreilor la așa-zisa teroare bolșevică, atât din URSS, cât și din țările din Estul Europei... Odată formulate reproșurile, a tras concluzia:

«Așa-zisa **Carte neagră a comunismului** este un Protocol al Sionului [corect: Protocoalele, fals operat de agenții Ohranei, la Paris, prin unul, Golovinski, pentru a avea și mai multe motive de pogrom - nota mea, P.G.], iar autorii ei niște antisemiți!»

Mi-a sunat cunoscut-neplăcut sigla verbală “așa-zis”: indica prezența la cuvânt a tovarășului nostru de nădejde procuror-de-la-procuratura-statului (!) și a nemuritoarei sale tovarășe de viață (și de procuratură-a-statului): limba de lemn transmisă genetic urmașilor urmașilor urmașilor - dacă au fost crescuți în aceeași atmosferă verbală.

S-a angajat, totuși, un fel de dialog. La un moment dat Courtois l-a întrebat pe ce se reazemă în contestările sale. Junele politicos - și cu cravată - i-a răspuns, senin:

«Mi-au povestit mie părinții. Ei au citit întâi și m-au asigurat: tot ce se scrie, aici, despre comuniști în general, despre cei polonezi în special este o imensă minciună. Cât despre evrei... Tot ce se spune, aici, despre evrei este pură calomnie. Antisemită» - nu ridicase deloc tonul, vorbise otova. «Tata nu minte, el este om de drept - și mama la fel...»

S-a lăsat tăcerea - a rupt-o tot Fiul Dreptilor:

«Scrieți că noi (nimeni nu-l arătase, Courtois nu-l numise și nu scrisese în **Cartea neagră** așa ceva) că noi, evreii comuniști

vom fi judecați la un Nürnberg II...»

«Dacă naziștii au fost judecați și condamnați în Procesul de la Nürnberg, este drept ca și comuniștii vinovați de crime împotriva umanității să fie judecați», a precizat Courtois.

Și iarăși s-a lăsat tăcerea. Tânărul politicos îl privea pe Courtois; pe Ardisson (animatorul emisiunii); pe ceilalți participanți - surâzând, ca și cum copilașii din jur spusese o prostioară, însă el, adultul, nu se supăra pe ei, necum să-i bruftuluiască.

În cele din urmă a deschis gura și a spus, aproape în șoaptă, dar desigur, cu bunăvoință, ba chiar cu milă - o milă nesfârșită (subliniez spusele sale):

«Cine să ne judece pe noi? Pe noi, să ne judece? Unde: la... Nürnbergul II, fascist?»

Nu pot uita privirea blajină, înțelegătoare față de slăbiciunile vârstei mentale a celor care îi calomniaseră pe tatăl său și pe mama sa - oameni dreți, cum doar niște părinți pot fi - și pe prietenii și pe colegii și pe tovarășii din câmpul muncii procuraturii-de-stat-și-de-partid din Polonia (aceeași ca în România, ca în Ungaria, ca în Cehoslovacia, ca în Bulgaria, ca în RDG - cu toatele fiice ale Nemuritoarei Gândiri Vâșinskiene), pretinzând în mod incorect, de-a dreptul insultant (antisemit!) că și comuniștii comiseseră crime; că și ei ar trebui judecați și condamnați. Nici vorbă: comuniștii - mai ales evreii comuniști - nu făcuseră așa ceva, lor li se făcuseră tot felul de porcării, totdeauna - cine susține contrariul este un fascist. Și un antisemit - tot nu ridicase tonul...

În disperatul optimism al meu, nădăjduiesc din toată inima că nu vor fi excesiv de mulți evrei ca acel fiu de Părinți Dreți;

Mai sper că vor fi destui care să discute calm, cumpănit, ne-isteric despre **Basarabia**, cheie a înțelegerii **răzbunării** sângeroase, criminale, a românilor pe evrei, *după 22 iunie '41* - pentru fapte - nici azi recunoscute - anterioare: *începând din 28 iunie 1940*, nu mai puțin sângeroase, bestiale și a **pedepsirii** acelor evrei care se puseseră în slujba dușmanilor noștri: rușii;

Despre **Basarabia** cea care, dacă a ajuns ce a ajuns, astăzi: o ruină a ruinelor, un rezervor de sclavi ai celui de al treilea mileniu, un șeptel de carne albă - se datorește în mare măsură muncii neobosite, permanente a bolșevicilor evrei care, începând din 27 martie 1918 și-au sacrificat tinerețea, libertatea, viața pentru cauza recuperării și "întoarcerii ei la sânul Patriei Sovietice", pentru "intrarea în componența URSS".

16. Post-Scriptum 1 (21 martie 2003).

*S-a inițiat la Chișinău edificarea unui **Memorial al Pogromului din 1903**. Foarte bine: cinstită să fie memoria evreilor eterne victime ale eternilor ruși - ei stăpâneau atunci Basarabia, jumătatea orientală a Țării Moldovei, răpită la 1812.*

*Unde anume va fi înălțat **Memorialul Pogromului**?*

*Cumva pe locul în care fusese ridicat, în 1942, **Monumentul Unității Naționale sau Turnul Dezrobirii**, operă a arhitectului Octav Doicescu, pe o colină care domina orașul, lângă Ghidighici, însă după doi ani, în 1944, la re-ocuparea Basarabiei, bolșevicii îl dinamitaseră, ștergându-l și din amintiri?;*

*Realizatorul **Memorialului Pogromului din 1903** să fie - ca din întâmplare - fiul (sau nepotul) celui care în 1944 a aruncat în aer **Turnul Dezrobirii**?*

17. Post-Scriptum 2 (29 mai 2003)

Între guvernul israelian și cel român (care?) ar fi fost negociată (când?) o înțelegere:

În cazul unei catastrofe politice în Palestina, România va acorda azil unui număr de cca 400.000 de evrei israelieni.

Era de temut o astfel de catastrofă; și previzibilă: de 55 ani, cu tenacitate, cu metodă, zi de zi, ceas de ceas a fost pregătită de către terorismul-de-stat al Israelului. Cu atât mai de temut (este vorba, în continuare, de catastrofă), cu cât, după războiul din Irak, America dă semne că își va muta "citadelele strategice" din Orientul Apropiat (Turcia și Israel) în Orientul Mijlociu, probabil în Irak.

"Foaia de drum" reactivată de Bush în luna mai 2003 - deși buba de fixație: Palestina ar fi trebuit spartă măcar începând din a treia zi după 11 septembrie 2001 - poate avea două explicații:

1. America nu se mai lasă consiliată de Rumsfeld, Wolfowitz, Kagan, Podhoretz, Kristoll, Perle, Kaplan, Danielle Pletka - persoană de gen feminin - Muravchik, Fleisher, Frum ș.a., faimoșii inventatori ai "războiului preventiv" (inclusiv ai "opțiunii nucleare"- aceea foarte-foarte-preventivă), cei care, cu un simț înalt poetic au botezat campania de bombardare sălbatică a Irakului: "Șoc și teroare" (subl. mea), adăugându-i explicația atât de profund americană, încât este curat-rusească: «Împotriva terorismului noi ducem un război foarte-foarte-foarte umanist!»

Despre aceștia - "neoconservatorii"- fostul consilier al președintelui Carter, Zbigniew Brzezinski spunea:

“Au avut totdeauna o orientare pro-Likud [partidul de dreapta al lui Ariel Sharon] și pentru unii dintre ei această sensibilitate este evidentă în modul în care abordează problemele Orientului-Mijlociu”.

Despre aceiași, Jean Daniel, evreu și om de stânga, director al săptămânalului parizian Le Nouvel Observateur scria:

“Acești fanatici sionisto-evangheliști sunt niște bolșevici: vor să facă bine omului cu forța”.

Ei despre ei înșiși - Norman Podhoretz:

“Despre noi, neoconservatorii, au apărut articole vorbind de o «cabală», de o «conspirație a evreilor americani» care ar fi detur-nat politica externă a Statelor Unite în folosul Israelului... Afirmatii, nu doar false - ci antisemite!” - de mirare la Podhoretz, strălucit analist al fenomenului comunist - adevărat, în urmă cu 25 ani...

Joshua Muravchik:

“Ei, da: mulți dintre noi sunt evrei - ei și? Punem noi interesele Israelului înaintea celor ale Statelor Unite? Evident, nu!”

Jacob Heilbrun de la Los Angeles Times:

“Adevărat, pentru ei [neoconservatorii], războiul în Irak trebuia să creeze un context favorabil Israelului. Însă nu ar subordona interesele Americii celor ale Israelului, pentru nimic în lume!, ei sunt patrioți!”

*Heilbrun s-a oprit la timp, nu a explicat despre care **patrie** vorbea.*

Această explicație nu explică; ipoteză șubredă.

2. Bush junior nu și-a schimbat consilierii, în schimb (!) - consilierii și-au schimbat consiliile, măcar pentru a dovedi că sunt patrioți americani (să ne aducem aminte cât de, întâi indiferenți, apoi de-a dreptul ostili se arătasera evreii americani în timpul celui de al doilea război mondial față de soarta evreilor din Europa scufundați în plină tragedie, după ce au răzbătut primele informații despre lagărele de exterminare).

Până în momentul de față nu se cunosc adevăratele motive ale grabei cu care Bush junior vrea să aplice “foaia de drum” - în niciun caz acela că, în sfârșit, ar fi fost impresionat de suferințele și umilințele la care palestinienii sunt supuși de israelieni; se va fi gândind la alegerile apropiate?; vrea să aibă mâinile libere - mai corect: spatele acoperit - atunci când va porni la atacarea Iranului?- numai Dumnezeu știe, oricum, viitorul nu mai apare atât de roz pentru Israel.

Nici această explicație nu este rezemată pe probe; doar pe impresii.

Bineînțeles Sharon și ai săi, amenințați de americani că vor

sista acoperirea financiară (2 miliarde de dolari anual) și suprima umbrela strategică, și-a(u) dat acordul pentru începerea tratativelor - dar numai "începerea" lor cu palestinienii - însă a și anunțat 14 mici-amendamente, primul "mic" fiind refuzul categoric de a accepta el, evreu, **Întoarcerea** - în țara lor, pe pământul lor a palestinienilor aflați de 55 ani în lagăre de refugiați din Liban, Siria, Iordania, Egipt - și din Israel.

Nu va fi straniu, injust, imoral ca o comunitate care, în 2000 ani de fără-țară s-a structurat psihologic, religios pe **Întoarcerea** pe pământul natal, visul să-i fie împlinit, însă... aceeași comunitate fostă alungată, persecutată, martirizată, să ocupe prin violență un pământ-de-împărțit, iar pe locuitorii ei să-i alunge, să-i persecute, să-i martirizeze - iar acum să se opună din răspuțeri **Întoarcerii** acasă și a lor, a palestinienilor?

Pentru prea mulți evrei "fermitatea" - ei îi spun: curajul (de la adăpostul blindatelor, avioanelor, elicopterelor, a armei nucleare) este justă, morală, pentru că este justă-morală pentru evrei. Și doar pentru ei. Această "morală-justă" nu putea duce decât la catastrofă - de mirare că nu s-a produs mai devreme.

Din păcate, nu vor avea de suferit doar vinovații de egoismul sălbatic, de imoralitatea strigătoare la cer, de brutalitatea, disprețul (rasist) cu care guvernării israelieni "dialoghează" cu palestinienii - ci întreaga comunitate.

Or nu toți israelienii mășăluiesc sub comanda generalului Sharon; nu toți israelienii au întors pe cealaltă parte "doctrina" palestinienilor de până în 1987 ("Să-i azvârlim în mare pe evrei!", nu doar folosind-o, ci impunând-o în învățământul elementar: "Să-i stârpim până la unul pe arabi!")

Ca în toate comunitățile există destui oameni care nu gândesc "în formație de marș", în ciuda educației marxist-trotskyist-staliniste căpătată în țările din Europa de Est pe care "le-au condus către îndărăt" 30-60 ani, ca vătafi ai bolșevicilor; în pofida educației sionisto-colhoznice, de kibutz, nu cu toții gândesc în-grup. Firește, aceștia sunt în inferioritate numerică, dar și mai puțini aceia care îndrăznesc să-și rostească gândul.

Dar ei există, în Israel: evrei - cu certitudine mai iudei decât diviziile de oameni-sovietici recent israelizați întru "echilibrarea demografică" dragă filosofului Alain Finkielkraut. Aceștia nu fac parte din anume categorii sociale, nici de vârstă:

Tineri care, odată debarasați de uniformă (și de obligațiile militare), merg în "Teritorii", dacă nu pentru a-i ajuta cu câte ceva pe palestinieni (de-o pildă să-și reclădească, ori să-și repare casele dărâmate - cu locuitorii în ele - de tancuri; de-o pildă să redezgroape izvoarele acoperite de tone de piatră și de pământ - cu

buldozerul; să re-re-renegocieze cu autoritățile israeliene ne-zmulgerea - tot cu tancul, cu bulodozerul - a trei măslini amenințați pentru că “astupă unghiul de tragere” al unui tun amplasat la poarta unei “implantări” de mari-evrei tocmai sosiți din Chișinău); se duc spre palestinieni măcar pentru a afla la fața locului care le este viața-de-lagăr în proprie țară;

Mulți medici practică - în orele libere, se înțelege - printre și pentru palestinieni, gratuit, aducând și medicamentele necesare;

Există chiar și jurnaliști care, în ciuda insultelor («Trădătore!, Vândutule! Curvă a Arabilor!, Antisemitule!»), a amenințărilor cu moartea și a agresiunilor din partea congenerilor, se informează și informează despre soarta palestinienilor.

Și mulți scriitori (niciunul provenit din România!): cinste lor.

Apoi: cinste minunatelor “bunicuțe”... Cele care își semnalează prezența (uneori doar atât - însă cu efect garantat) mai ales la barajele rutiere, ultra-păzite, de te-ai crede în Lagărul socialist înainte de 1989, la umbra Zidului Berlin-Ierusalimului: acolo intervin pentru ca o femeie însărcinată să fie lăsată să treacă - pe jos - spre un spital; pentru palestinienii “antipatici” pe care militarii israelieni refuză să-i lase să treacă, uite-așa, pentru că nu le place mutra lor, ba îi obligă să “aștepte” în genunchi, în praf, în noroi, cu mâinile încheștate la ceafă - iar ei, încascații, înmitralierații se simt, nu doar atotputernici, dar și superiori (rasial, pornind de la superioritatea... armamentuală); “bunicuțele” intervin, explică, pledează, telefonează la comandament, amenință cu publicarea în presă, îi interpelează pe mucoșii de soldați care nu știu și nu vor să știe nimic altceva despre palestinieni decât ce le-au explicat părinții lor, securiști în țările sovietizate; și ce le-au băgat în cap politrucii lor - în rusește: că “aborigenii” sunt “netkulturnîi”, înapoiați, murdari, leneși, criminali înnăscuți, teroriști... “Bunicuțele” cele (și) mai în vârstă fac parte dintre pionierii Palestinei, care, într-adevăr, în spate purtaseră arma, dar în mâini sapa, târnăcopul - ei/ele făcuseră ca Palestina să devină Israel. Trăiseră - greu, aspru - și dacă nu mereu pe după cap cu palestinienii, atunci **alături** de ei.

Ce vor face acești oameni, mai ales femei, în caz de catastrofă politică (de câți drepti avea nevoie Gomora ca să nu fie distrusă?)

Vor fugi și ei-ele, să se pună la adăpost de mânia palestinienilor? Cum (unele) fugiseră după 22 iunie 1941 spre Răsărit, peste Nistru, de frica românilor?

Nu cred. Aceștia - puțini, dar drepti - vor rămâne să trăiască **alături** de musulmani, **alături** de creștini în Țara Sfântă.

Înapoi la înțelegerea dintre Israel și România - întrebări:

1. De ce țara noastră (între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941,

însângerată, martirizată mai ales de bolșevicii evrei, în Basarabia și în Bucovina de Nord; după martie 1944 aceleași teritorii ocupate, “încorporate” în URSS, România întreagă înghițită de Monstrul Rusc - și de peste o jumătate de secol, acuzată că ar fi “practicat Holocaustul”) - de ce ar acorda, acum, **azil** celor care în țara lor ignoră cu dezinvoltură noțiunea și realitatea: **azil**?- Israelul fiind singurul stat din lume care nu acordă azil goiilor. Să fim noi mai creștini decât Cristos? Să dăm **azil** călăilor noștri și urmașilor acestora? Să ștergem cu buretele - tot noi! - dușmănia feroce cu care ne-au urmărit, ei, evreii, atâta vreme cât eram robi ai ungarilor, în Transilvania; ai austriecilor, în Bucovina, robi ai rușilor în Basarabia?; să trecem peste ura nutrită față de noi, din 27 martie 1918, în numele internaționalismului bolșevic?; peste sălbăticia cu care ne-au lovit ei, evreii, sovietizați între 1940 și 1941, evreii sovietizatori din 1944 până în 1989 (de atunci ne terorizează prin șantajul “cu America”)? În numele a ce?;

2. Ce semnificație are cifra **400.000** («bine: doar **200.000**»)? Simplă contaminare de la cifra scrisă pe Memorialul Coral? Rabinul Rosen și “istoricul” R. Ioanid, autori ai sintagmei “Holocaustul românesc”, să fi fost și negociatori din partea Israelului pentru același număr de refugiați câți evrei pretind ei că am fi ucis noi?;

3. Evreii re-visează la altă patrie: “Basarabia tzara mia”? De ce: alta? Aceea (Promisa, Noul-Sion) nu e bună? Sau: nu **mai** este bună? O altă patrie, pentru a face și din ea ce au făcut și fac, în continuare - cu Palestina: să zmulgă măslinii, în locul lor să planteze stâlpi cu sârmă ghimpată, electrificată?, Ziduri ale Ierusalimului?; pentru a face ce mai făcuseră între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 cu Basarabia, cu Bucovina de Nord, cu Herța și, din 1939-1940 apoi din 1944 până în 1989 cu Polonia, cu Țările Baltice, cu Cehoslovacia, cu Ungaria (prima oară în 1919!), cu Bulgaria - să nu fie uitată Rusia, începând din 1917?;

4. Părăsind Palestina, vor folosi împotriva “antisemiților arabi” gaze de luptă?, vor lansa arme chimice?, biologice? - doar fabrică în mari cantități, după înalta tehnologie americano-sovietică. Vor lăsa ca amintire “umanistă”) o bombă atomică, una mică-mică (dar ce vor face cu celelalte 300-500 focoaie nucleare?: le vor aduce în reexil în România?) - și evident: foarte-preventivă (teoria lui Wolfowitz), încât să nu mai rămână în urma lor piatră pe piatră, doar “pământul netocmit și gol”, ca la Început?; ca pe pământurile pe care le-au pustiit între 1917-1989 în Europa, și în continuare: în Cuba, în China, în Coreea de Nord - în numele marxism-sionism-bolșevismului?;

5. După ce vor re-strica bine-bine-bine cu tunurile, cu tancu-

rile, cu elicopterele, cu buldozerele și “Basarabia tzara mia”, promit solemn că vor trece grabnic la stricarea Statelor Unite ale Americii?

18. Post-Scriptum 3 (29 iunie 2003)

Cu câteva săptămâni în urmă la București a izbucnit o polemică: cineva afirmase că un volum de documente privitoare și la agresiunile evreilor în timpul evacuării din Teritoriile Cedate (28 iunie-3 iulie 1940) ar fi fost trimis la topit de editor, Augustin Buzura, “în urma intervenției Federației Evreilor”. Alt/cineva (Dorel Dorian) contestase: el, membru al Federației Evreilor, nu avea cunoștință de așa ceva.

*Iată că Aldine (supliment săptămânal al României libere) din 21 iunie 2003 reproduce două pagini de gardă din vol I. (1939-1941) al cărții **Situația evreilor din România și explică, sub titlul: “Renașterea unei cărți «topite»” povestea-cărții:***

“...în preziua lansării ei pe piață, cartea a fost interzisă și dată la topit, din ordinul d-lui Augustin Buzura, directorul Fundației Culturale Române. Motivul: protestul unor așa-ziși istorici evrei, foști profesori de marxism la ‘Ștefan Gheorghiu’” (subl. mea).

*Nici chiar eu nu mersesem atât de departe cu acuzațiile la adresa romancierului maramureșean. Îmi făcusem cunoscute opiniile despre “curajul anticomunist” al lui, din 1990, șocînd lumea-bună-clujeană: I. Vartic, M. Zaciu (deși mai apoi, în **Jurnal I**, 1993 acesta din urmă nu se indigna de ceea ce scria el însuși despre “G.” sau/și despre “Gusti”):*

[- veninos din fire, îmi amintisem: în vara anului 1972, când îl recomandam (pe Buzura) editurii Gallimard pentru traducerea în franceză - pe lângă Bănulescu și Breban - autorul, prezentat de mine ca... anticomunist, tocmai publicase pe jumătate de pagină din Steaua?, Tribuna? o închinare smerită lui Ceaușescu;

- “după rivoluție” veninosul de mine atrăsese atenția asupra caracterului pur securist al articolului semnat de Buzura în România literară: “Fără violență!” în care răzbăteau guițaturile de moarte ale “membrilor Organului” (vorba maselor largi de victime ale Violenței), temîndu-se de venirea ceasului răsplății și cerșind... nonviolență;

*- am zugrăvit în scris - cu cerneală de venin - (în **Bonifacia**) “Masa lui Gogu de la Casa Scriitorilor”. Vorbesc de Gogu Rădulescu, dezertor din Armata Română, întors din Rusia în*

1944, “pe tanc”, devenit unul din cei doi “supraviețuitori” ai întreprinderii ștabilor moscoviți - celălalt: L. Răutu - : tovarășu’ Gogu făcea pe culturalul, își alcătuisese o curte-de-șatră din scriitori extrem de demni și de rezistenți prin cultură, ba chiar excesiv de “anticomuniști” ca Buzura, Blandiana, Rusan, Zaciu, Dinescu, Manolescu, Dimisenii, Ornea - care îl vizitau cu drag și acasă;

- am răspândit, în scris, veninul mai multor exilați potrivit căruia în perioada neagră de după 1984, când în țară erau distruse biserici, palate, case de oameni sărmani, când sindicalistii erau internați la nebuni; când erau ruși în bătai răzvrătiții de la Brașov, scriitorul maramureșean Buzura vizitând Germania Federală, explica, sfătos și nemților și românilor - mai ales celor de la Europa Liberă:

«Problema noastră, acum, nu e Ceaușescu, nici comunismul - problema noastră, acum: Ungurii care vor să ne ia Ardealul!»;

- am mai arătat (cu gelozie și cu venin) cum, în fruntea Securității Culturale Române, Buzura a pus mâna pe aproape toate publicațiile din Basarabia și sub pretextul: «Eu dau banii!» (de unde: din buzunarul lui?), a impus programul Organului în general, al său în particular: din revista Contrafort a făcut o Dilemă bis, destinată a semăna confuzia culturalistă de tip Pleșu în capul și în inima basarabenilor analfabetizați de ruși].

Deci fapta lui Buzura datează din 1994 - stă scris pe pagina de gardă a cărții (topite). Că eu nu am avut cunoștință de ea: de crezut, niciodată nu m-am aflat în secretele (dumne)zeilor de la Securitate - dar să nu fi aflat Pleșu?, Liiceanu?, Manolescu?, Blandiana? Uricaru?, Adameșteanca?, Mircea Martin (doar se află cu întreaga familie în Fundația Securita?), Dinescu? Dimisianca?, Prelipceanu, Denisa Comănescu?

Ba vor fi aflat - ei și? Câte altele asemenea vor fi aflat la viața lor, dar au tăcut, în virtutea înțelepciunii de veacuri a poporului român: «Fiecare cu “micile-i economii-porcării”»...; precum și din tradiție: intelectualul român - de orice sex ar fi - se ocupă de slujba lui, de apartamentul lui, de cartea lui, doamne-ferește să iasă-n față, să apere principiul **carte**, principiul **libertate**... - el supraviețuiește, rezistînd... cultural, adică urmărindu-și interesul, nu vreun păcătos de principiu...

Atunci - în 1994 - a avut loc “Evenimentul cultural”: distrugerea unei cărți capitale pentru comunitatea românească, ținută în ignoranță jumătate de secol în legătură cu propria-i istorie.

Nu cunosc numele componentilor delegației indignate - și nu găsesc nimic inedit în comportamentul evreilor de a impune tăcerea asupra “activităților” lor, însă cu certitudine era

prezent la datorie Radu Florian: el fiind, nu doar specialist în istorie, ca orice tov' prof' de materialism-stalinism dar și ca supraviețuitor al Trenului Morții... Să lipsească tocmai el de la o asemenea "acțiune-de-luptă-împotriva-fașismului-și-antisemitismului-tradițional-românesc"?

Nu merg mai departe cu deducțiile - bat pasul pe loc, în spinare cu sacul meu de pățanii:

*a) carte topită - în luna mai 1990 Liiceanu mi-a publicat **Culoarea curcubeului, Cutremurul oamenilor**, însă la o zi-două a retras din librării volumul de mărturii despre mișcarea drepturilor omului din 1977, l-a depo-zitat, iar în 1992 l-a dat la topit. La ordinul-cererea cui? a lui Voican? a lui Pleșu? a lui Măgureanu?, a lui Petre Roman? - **nu cumva din proprie inițiativă, de persoană grijulie cu viitoru-și de aur?**);*

*- alt editor: Sorescu - a distrus plumburile romanului meu **Gardă inversă**. Inutil să întreb: «la cererea cui?», fiindcă sânt convins: **nimeni nu-i ceruse lui Sorescu să facă ceea ce, iată, știa el, din moși-strămoși: fie să păstreze ceva, fie să câștige ceva (portofoliul de ministru al culturii sub Iliescu nr. 1), cu orice preț;***

*b) carte făcută-nepublicată: **Ușa noastră cea de toate zilele** - la Cartea românească în 1970: Ivasiuc s-a trezit spunând: «sub personajul cutare este, de fapt, Nicolae Ceaușescu, sub cutare: Elena Ceaușescu» - iar confrății - în ordine: Marin Preda, Gafița, Țepeneag, Mircea Ciobanu, deși citiseră manuscrisul, nu au îndrăznit să-l contrazică (excepție: Geta Dimisianu și Al. Paleologu). Rezultat: cartea "nu a fost aprobată" (nici respinsă!), autorul total interzis, soția și socrul și ei interziși.*

Aici nu a intervenit Organul: cenzura, securitatea - ce nevoie să asude Aparatul de Represiune când, într-un Pitești după Pitești românii se reprimau unul pe altul, aici lucrând și frica-la-scriitorul-român-de azi.

Nu fac parte dintre "creștinii" care dispensează partidul, sistemul, regimul, securitatea de orice responsabilitate, cu diversiunea: «E-hei, dac-ar fi știut Ceaușescu ce porcării se fac în numele lui...» - asta este gândirea scurtă, scurtată, a robului din tată-n fiu încercînd să se pună bine cu Stăpânul (chiar și în lipsa lui), dînd întreaga vină pe vechil;

Nu fac parte nici dintre cei înclinați să ierte "micile păcate" ale lui Liiceanu, ale lui Sorescu (distrugerea cărților într-o comunitate ca a noastră, lipsită de cărți) - precum Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameșteanu, fiindcă nu lor, oltenilor, le distruseseră cărțile cei doi editori olteni - ci unui basarabean ca mine!

Ci dintre puținii care se întreabă:

Ce fel de “director de opinie” (mai) poate fi scriitorul-editor care distruge cărți: Liiceanu, Sorescu, Buzura? Dar cel care îi apără pe distrugătorii de carte? Fapta neculturală, anticulturală a lor este rezultatul doctrinei... “rezistența prin cultură”: la ce au folosit Monicăi Lovinescu și lui Virgil Ierunca deceniile petrecute în exil, de unde apărau libertatea, est-ethica?, dacă din 1993 l-au justificat, l-au apărut de “agresiunea victimelor” pe Liiceanu în culturala - ce să mai vorbim de... morala - acțiune de trimitere la topit a unei cărți de mărturii despre anul 1977?;

*Ce fel de scriitor, de editor, de intelectual este Augustin Buzura, cel care a trimis la topit o culegere de documente ale istoriei noastre - oculte, interzise - ca, repet titlul: “**Al doilea Război Mondial/ Situația evreilor din România**”?*

Buzura: și el pur produs al “rezistenței-prin-cultură”.

Faptul că “în cele din urmă” și această culegere de documente va ajunge în mâinile cititorului ținut în ignoranță, nu doar de comuniști, nu doar de masele-largi-de-evrei-indignați, ci de români de-ai noștri (unde mai pui: maramureșean - ca Ivăsiuc...) dovedește încă o dată: răul pe care ni-l facem noi înșine, cu mâna noastră (din analfabetism, din lașitate, din idioțenie) - acela este Răul cel Mare.

*[1 septembrie 2003: volumul **Situația evreilor din România, 1931-1941** a fost, totuși, scos la lumină de editura Țara Noastră.*

Am folosit o parte din documentele conținute cu mare întârziere:

Între 1944-1989 - 44 ani - ni le-au interzis rușii; între 1989 și 2003 - alți 14 ani - ni le-au interzis evreii...

...Cu deloc neglijabilul concurs al romancierului maramureșean Augustin Buzura - să ne trăiască! Îl merităm.

11 noiembrie 2003: aflu că Augustin Buzura, distrugător al unui volum de documente privind crimele evreilor în România - a primit diploma de Doctor Honoris Causa al Universității din Ierusalim.

*Eu nu m-aș fi lăsat dezonorat: să fiu recompensat, de către evrei, oameni ai Cărții, **pentru că am distrus carte?** Să fiu sărbătorit de ne-români **pentru că i-am furat, i-am trădat, i-am vândut pe români?***

Nici evreii nu s-au dovedit a fi mai breji: honorînd-causa distrugerii unei cărți, au dovedit:

1) nu (mai) sunt oameni-ai-Cărții;

2) au confirmat că ei, evreii din România cu adevărat

protestaseră în 1994; că în adevăr ceruseră păstrarea tăcerii asupra crimelor lor, pentru a nu fi știrbită Perfecta Minciună a “Holocaustului Românesc”, fabricată la Tel Aviv și la Washington.

Cât despre Doctorul (Honoris Causa) Augustin Buzura... - chiar să nu fi observat nimeni că acea diplomă i-a fost acordată postum?]

19. Post-Scriptum 4 (7 iulie 2003)

Din Cartea cărților interzise editată recent de Victor Frunză la București vedem-citim negrul-pe-alb al ukazului până acum secret al culturalizatorilor sovietici; al “Luminătorilor de la Răsărit”, în frunte cu Ana Pauker, I. Chișinevski, L. Răutu, S. Toma, fini cunoscători, nu doar ai limbii, ci și ai literaturii române - și, amănunt extrem de important: capabili să se iscălească, în românește!

La 1 mai 1948 erau interzise “deocamdată doar”... 8.000 titluri.

*După **Lista Neagră** trimișii lui Stalin i-au expulzat din literatură pe românii: Alecsandri, Alexandrescu, Bălcescu, D. Cantemir, Coșbuc, Eminescu, Filimon, Goga, Hasdeu, Iorga, Ispirescu, P. Istrati, Kogălniceanu, Șincai, Vlahuță...*

***Listașii Negri** ne-au mai interzis:*

a) scriitorii originari din Basarabia și din Bucovina de Nord (33 autori, cu 79 titluri), “acei fașiști care, deși cetățeni sovietici, își trădaseră patria, URSS, scriind în mod dușmănos cuvinte ca «Basarabia», «Bucovina»”:

Zamfir Arbore (3 titluri); Alexandru Averescu, g-ral (2 titluri); G. Gh. Bezviconi, (3 t.); Dumitru Bogos; Alexandru Boldur (7 t.); Ion Buzdugan (2 t.); Robert Cahuleanu (Eisenbraun, Ciurunga); Ovidiu Caledoni; Gheorghe Cardaș; Petre Cazacu (11 t.); Ștefan Ciobanu (7 t.); D. Ciugureanu; Neculai Coban; Victor Crășescu (Șt. Basarabeanu); P. Crihan (2 t.); Sergiu-Victor Cujbă; Leon Donici, (2 t.); Tatiana Gălușcă; Gurie, mitropolit (2 t.); Ion Inculeț; Dimitrie Iov (5 titluri); Gh. Madan (5 t.); Alexei Mateevici; Dumitru Moruzzi (3 t.); Sergiu Matei Nica; C. Negruzzi; Ion Pelivan; Mihail Romașcanu; Al. P. Smochină; N. P. Smochină (10 titluri);

b) autori (13, cu 43 titluri) care scriseseră... - (și) despre Basarabia, Bucovina:

Ion Antonescu, g-ral; Mihai Antonescu (3 t.); Gh. I. Brătianu, (2 t. din totalul de 22 interzise); Teodor Chirileanu; Mihai Eminescu (3 t. din 11 interzise); Onisifor Ghibu (9 t. din 22); Petre

Haneș (3 t. din 4); Vasile Haneș (2 t. din 5); Nicolae Iorga (8 t. din 29); Gib I. Mihăiescu; Ion Nistor (6 t. din 28); Gh. Popa Lisseanu (1 t. din 5); Gh. Tătărescu [Bessarabie et Moscou, 1926, Evacuarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord]; Radu Tudoran [Orașul cu fete sărace, Un port la răsărit].

Epurarea cărților din 1948 nu a fost prima, nici ultima. Toți scriitorii de valoare au fost interziși, mai ușor fiind de numit autori care, datorită vânzării de sine și de frate-cititor au fost parțial acceptați. În 1950 nu mai existau în literatura noastră nici Arghezi, nici Bacovia, nici Barbu, nici Blaga, nici Lovinescu, nici Maiorescu, nici Pillat, nici Rebreanu, nici Stere, nici Vinea - “în schimb” îi aveam pe Neculuță, A. Toma, E. Frunză, Breslașu... Datorită acțiunilor “culturalizatoare” ale kulturalizatornicilor de la Răsărit (de unde ne venea lumina...).

Au urmat “reabilitări” (toate parțiale, ale textelor), dar și “interziceri temporare” - câte o carte a câte unui autor - precum și interziceri definitive ale autorilor “plecați” din țară, fie ca emigranți (în Israel, în RFG), fie ca solicitanți de azil politic.

Mă pot lăuda că am fost primul român care a scris-publicat în Occident despre atacul sovietic asupra cărții românești.

În Ostinato, în Ușa..., în Gherla, în În Cerc, în Gardă inversă, toate scrise în România, între 1965-1975;

În cele din exil: Culoarea curcubeului (volum de mărturii despre anul 1977, trimis la topit de Liiceanu - nu voi înceta să repet), Soldatul câinelui;

Pe larg în: Din Calidor, unde am vorbit de “preludiul basarabean” (1940-1941) al interzicerii, al arderii cărților “fașiste”, imprimate cu “litere burjuiste” (latine); am continuat Lamentațiile pe Rugul Cărților Arse în Arta Refugii; în Astra (volum în întregime dedicat distrugerii cărților de către ruși prin rusificatorii locali). Sabina și Roman intim continuă (și încheie) ciclul autobiografic al meu și al Generației Fără Cărți - care a început în România, nu în 1946, prin întâiele ukazuri de “scoatere din circulație a publicațiilor”; nici în 1948, când a fost emisă interdicția a 8.000 titluri “fașiste”, ci în... 28 iunie 1940, după ocuparea prin violență a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herței.

Adevărat: cărțile mele înșirate mai sus nu au fost accesibile cititorului român decât începând din 1990 - însă unii ascultători ai postului de radio Europa liberă vor fi aflat câte ceva din/despre ele, începând din 1971.

Cine să fi fost - în Teritoriile Ocupate, din 1940, în România, după 23 august 1944 - alcătuitoarii de Liste Negre (de oameni, de cărți)?

Ei, cine! Listașii Roșii!

Elogiind munca editorului Victor Frunză, atrag atenția asupra inexactității de la pag. VIII: "...cărți au fost distruse fizic, topite, nu numai între 1944-1948, ci și după aceea, până în 1989" (s. m.).

*Nu, dragă Victor Frunză: bravi "anticomuniști", deveniți rezistenți-prin-cultură (după rivoluție, când mulți viteji s-arată), tot atunci deveniți editori - **au distrus cărți** și "**după 1989**":*

*- Gabriel Liiceanu: a retras, în 1990, din librării volumul meu de memorii despre anul 1977, **Culoarea Curcubeului** și l-a trimis la topit în 1992, pentru a nu pierde editura Humanitas, moștenită de la Valter (prin Petre) Roman;*

*- Marin Sorescu: a topit, în 1993, plumburile romanului meu **Gardă inversă**, ca să obțină portofoliul Ministerului Culturii...*

*- Augustin Buzura: în 1994 a topit volumul I din **Situația evreilor din România, 1939-1941** - ca să nu piardă tronul Fundației Culturale "România-Securității".*

20. Post-Scriptum 5 (4 martie 2004)

4 Aprilie 1944

Peste o lună de zile - la 4 aprilie 2004 - se vor împlini 60 ani de la Masacrul din Gara de Nord și Triaj București - victime: în majoritate refugiați din Basarabia, Bucovina de Nord și Herța, adunați în vederea "dispersării în vestul țării"; autori: americanii.

*Nu există familie de basarabean, bucovinean, herțean care să nu aibă doi-trei-patru membri (civili) împușcați de komisarii NKVD, începând din 28 iunie 1940 sau dispăruți fără urmă în Siberia cea de ghiță; și nu există familie de basarabean, de bucovinean de nord, de herțean - ba chiar din nordul Moldovei propriu-zise (de unde românii fugiseră de ruși, începând din martie 1944) care să nu aibă măcar un membru ucis în Bombardamentul American din 4 aprilie al Gării de Nord. Numai că despre autorii masacrului nu se vorbește nici în ziua de azi decât cu mari rețineri, de teamă că vinovații de uciderea a mii și mii de civili ne vor pedepsi, ei - pentru **ne-tăcere**. Fiindcă totdeauna, peste tot călăul a avut idei puține, în schimb, fixe: victima nu trebuie să deschidă gura, nu are voie să se plângă de ceea ce a suferit - altfel riscă să fie tratată de: anticomunism, de antisemitism, de antiamericanism - și să suporte consecințele.*

Și familia mea are mortul ei de la 4 aprilie 1944: Ignat Goma, fratele mai mic al tatei - cel mai-mare, Ion Goma avea să piară, în

octombrie același an, de foame și de sete într-un lagăr de “trădători ai Patriei Sovietice” (cumva la Bălți?): prizonieri de război români originari din Basarabia și din Bucovina de Nord capturați după 23 august 1944.

Despre acestea - și despre altele - am scris în **Din calidor, în Arta Refugii, în Astra, în Sabina, în Roman intim...**

De cum am fost liberați din Lagărul “de Repatriere în Siberia” de la Sighișoara, la sfârșitul lunii mai 1945, l-am căutat prin Crucea Roșie pe fratele tatei, Ignat. Până în februarie 1967, când a murit tata, nu am primit vreo informație. Știam atât: înainte de 4 aprilie 1944 locuia pe Calea Griviței...

După: nu mai locuia nicăiri.

Acest lucru îl știam de atunci: că nu știm nimic.

Însă după trecerea a 33 ani, în aprilie-mai 1977 când am fost re-re-re-arestat, am aflat din gura colonelului securist Vasile Gheorghe apoi din a generalului și mai securist Pleșiță că nici nu trebuie să știu, pentru că “**întâmplarea aia**” a fost și rămâne secret de stat!

Am dedus - atunci; mi s-a confirmat apoi:

- în acel moment (oricum, între 4 aprilie și 23 august 1944) guvernul Antonescu nu avea interes să-i irite pe americani, acuzându-i de crime împotriva omenirii: trata cu ei, la Cairo, la Stockholm (!) ieșirea țării din război - deci a impus tăcerea asupra **întâmplării**;

- de la 23 august 1944 până în martie 1965 guvernul comunist al lui Dej, impus de ruși, chiar de era antiamerican, nu avea interes să vorbească despre **întâmplare**: ar fi trebuit să amintească despre sutele de mii de români (considerați “cetățeni sovietici, trădători de patrie” - sovietică) re-fugiți din calea năvalei hoardelor rusești;

- după martie 1965 Ceaușescu ar fi putut vorbi de **întâmplare**, dacă ar fi fost cu adevărat independent de ruși (în ciuda Războiului Rece, americanii și rușii aveau/au secrete comune de păstrat - printre altele: numărul evreilor lichidați de germani, numărul germanilor, al românilor civili uciși de Aliați...);

- după decembrie 1989: cine să aducă vorba despre **întâmplarea** de la 4 aprilie 1944?:

- Iliescu? - el știa, dar câte altele știa el, însă a tăcut, tace, ca un disciplinat activist comunist (iar de la o vreme, cu obraznicie, pretinde că în decembrie 1989 acționase ca... om al americanilor încă din... 1981!);

- Constantinescu? - cel care se lăuda că este basarabean, fiindcă s-a născut la Tighina (ei și?, cunosc pe cineva pe care maica sa îl născuse într-un avion: înseamnă că era avionean?) - nu știa,

nu a știut, nu va ști nimic, nicicând;

- Coposu? - Tatăl Nației îi tratase de... minoritari pe basarabenii și pe bucovinenii veniți în decembrie 1989 să ceară alipirea la Patria Mamă - de care el (și Măgureanu) nu avea(u) nevoie!;

*- istoricul Zoe Petre? - Doamne ferește!, să-și strice dosarul propriului serviciu de cadre, scriind adevărul istoric - despre **întâmplare**? În apărarea "românofonilor"? Dar unde ne trezim?*

*- G. Adameșteanu? G. Liiceanu - ei sânt niște bieți olteni, nu se amestecă în treburile interne ale **întâmplărilor**... Republicii Moldova!*

Câți civili au fost uciși atunci (numai în 4 aprilie, fiindcă Bucureștiul a fost supus altor raiduri aeriene) de bombele americane? "Între 5.000 și 25.000"- evantaiul larg vine de la... secretul de stat sub trei dictaturi...

Crima americanilor - uciderea în masă, a civililor - la 4 aprilie 1944 în Gara de Nord a Bucureștiului - a fost, cronologic, prima din cel de al doilea război mondial:

- a doua: în februarie 1945: uciderea a cca 630.000 femei, copii, bătrâni, doar la Leipzig și la Dresda; ca și la București, în 1944, cu toții erau refugiați din Est;

- în august același an: la Hiroshima și la Nagasaki: 130.000+40.000 - cu toții civili...

Când vor fi - și ei, americanii - judecați la un Nürnberg? Măcar și-au cerut iertare pentru crima împotriva civililor români uciși în 1944?

Pe când un Memorial al victimelor americanilor (începînd cu băștinașii indieni masacrați, cu negrii ținuti în sclavie, cu chinezii lucrînd în condiții de sclavaj - continuînd cu japonezii cetățeni americani internați în lagăre de concentrare după Pearl Harbour, cu japonezii-japonezi, cu vietnamezii, cu sârbii, cu somalienii, cu afganii, cu irakienii - și cu palestinienii, pentru neasistență, chiar complicitate la crimele israelienilor) - înălțat în fața Capitoliului?

Gură spurcată, profetesc:

Tot o otreapă securistă ca V. C. Tudor are să deschidă gura, să vorbească despre masacrul de la 4 aprilie 1944. El - a mai apărut cauza Basarabiei și Bucovinei (așa cum a făcut-o, dar a făcut-o), în timp ce români-bravi, ne-securiști se scufundau în pământ până la brâu - cu capul în jos - ca să nu se afle că ei ar ști ceva...

*Să așteptăm, deci ca unul de teapa lui V. C. Tudor să umble în arhivele polițiilor succesive, să ne comunice, el, **adevărul despre***

4 aprilie 1944? *Să ne dea, el, lista victimelor bombardamentelor americane? Să confirme el dacă pata-verde-fără-nume (înainte de 1989) din nordul Capitalei și, în recente hărți numită: “4 aprilie” este într-adevăr locul în care au fost depozitate (cine propune un alt termen?), după 4 aprilie 1944, resturile umane amestecate cu molozul caselor distruse?*

Loc putînd fi numit - și după 60 ani: cimitir?

Groapă comună?

Groapă de gunoi?

P.S. la Post-Scriptum 5: (din studiul “Prizonieri de război în România” de Alesandru Duțu, Florica Dobre, Andrei Șiperco - Magazin istoric nr. 3 mar. 1997):

“Primul raid aerian asupra României: la 12 iunie 1942; 1 august 1943: un nou asalt asupra zonei petrolifere Ploiești, considerată de W. Churchill ‘rădăcina pivotantă a puterii germane’; de atașatul militar american la Cairo, colonelul Bonner F. Fellers: ‘obiectivul strategic al războiului’. Între 4 aprilie și 19 august 1944, alte atacuri din cadrul ‘Bătăliei Ploieștilor’, pe care generalul N.F. Twining o aprecia ca fiind ‘una din cele mai mari epopei ale celui de-al doilea război mondial’.

“Pierderi considerabile [din partea românilor] (circa 193 miliarde lei, prețurile din 1945), peste 7 500 morți și peste 7 800 răniți. Pierderile anglo-americanilor: 324 avioane doborâte (286 americane și 38 engleze) și numeroși piloți uciși sau capturați.

“Din 1 156 prizonieri angloamericani aflați în România în august 1944, majoritatea erau americani, oameni foarte tineri, cu o vârstă medie de 22 ani. Considerau România ‘teritoriu ocupat de germani, lipsit de libertate și autonomie politică’, reproșau [României] de ‘a fi furnizat Germaniei petrolul, oferindu-i astfel un sprijin mai eficace decât colaborarea militară’. Erau convinși ca la sfârșitul războiului S.U.A. aveau să impună Uniunii Sovietice ‘frontierele Europei de mâine, determinate în lumina principiilor de libertate și democrație’. Considerînd ca alianța cu U.R.S.S. convenea Statelor Unite atîta timp cît ‘noi dăm material și ei sânge’, ei apreciau ca eforturile americane aveau să fie dirijate ‘în sensul organizării unor mari confederații care să conducă finalmente la crearea Statelor Unite ale Europei’.

“Impresionați de modul în care erau tratați de către autoritățile românești și de populație, piloții prizonieri au declarat în unanimitate că ‘regretă în mod sincer cele întâmplate’ (victimele omenești), că au avut ordine stricte să bombardeze ‘numai obiective militare’. Altitudinea mare de zbor, instrucția incompleta a unor echipaje, reacția fermă a artileriei antiaeriene și a aviației de vânătoare

româno-germane, arătau ei, i-au pus în situații dificile, bombele nemaiputînd fi lansate cu precizia cuvenită. Semnificativă este în aceasta privință precizarea piloților englezi: ‘Nu avem de ce să urmărim teroarea în România deoarece aceasta țară nu are posibilitatea să facă altceva decât exact ceea ce face acum. Putem să bombardăm orașele ei zi și noapte; prin aceasta nu se poate spera nici o schimbare politică atîta vreme cît trupele roșii au invadat o mare parte din teritoriul ei și amenință cu invadarea restului. Situația României este din cele mai nenorocite și în Anglia se cunoaște lucrul acesta.’

“Avînd o îndelungată experiență de zbor, aviatorii britanici erau ‘foarte disciplinați și respectuoși, în contrast cu prizonierii americani, nepătrunși de disciplina militară și foarte degajați în discuțiuni’, după cum consemna un document militar românesc. Ei respectau ‘cu strictețe păstrarea secretului militar’, refuzînd, la interogatorii, ‘în cea mai politicoasă formă’ să dea relații cu caracter militar. Cultura lor generală era superioară celei a camarazilor lor americani, cunoscînd mai bine problemele specifice românești. *Dar și ei au ignorat pericolul sovietic, apreciînd că în momentul în care se va dovedi că U.R.S.S. va urmări "anexiuni teritoriale și răspîndirea comunismului în dauna libertății și democrației", se vor lua măsuri. Erau convinși că mai târziu sovieticii ‘vor fi siliți să-si retragă trupele’* (s.m. P.G.).

“Englezii îi considerau pe americani ‘novici în aviație și amatori în război’. Americanii îi ironizau pe englezi - ‘de ce mai vizați când bombardați, ca tot nu nimeriți nimic?’ (lansaseră bombe la întâmplare, inclusiv cele șase căzute în curtea Regimentului "Mihai Viteazul" din București, în fața dormitoarelor în care fuseseră cazați aviatorii americani). În replică, englezii le spuneau că trecînd prin București au văzut ‘vreo 6 000 de bombe americane căzute în alte locuri decât obiectivele cărora le fuseseră destinate’.

“Cu tot tragismul unor situații, autoritățile și populația românească au făcut dovada unor sentimente și atitudini la care prizonierii nu se așteptau. Mulți au declarat că după ce oamenii aflau că sunt americani și nu ruși, sătenii încetau ‘orice acțiune de molestare’, i-au ‘așezat la masă, le-au dat să mănânce, să bea, au stat de vorbă cu ei, le-au dat o mică provizie de merinde, după care au anunțat jandarmii și i-au predat’. În mai toate cazurile, prizonierii au rugat ‘să nu fie predați autorităților germane’.

“Prizonierii valizi capturați la 1 august 1943 au fost internați în curtea Seminarului central din București, cei răniți la Spitalul de zona interioară nr. 415 din Sinaia. La 24 septembrie 1943, prizonierii din București au fost transferați în Lagărul de la Timișul de Jos, cazați în două clădiri: vila funcționarilor Primăriei municipiului

Brașov (56 locuri) și vila Primăriei orașului Giurgiu (30 locuri). ‘Cazarea - menționează un document al M.St.M. - este asigurată în foarte bune condițiuni și pentru iarnă, toate camerele avînd sobe de teracotă, instalații de baie și closete în interior’.

“Prizonierii au primit solda corespunzătoare gradelor din armata română, dispuneau de popotă (cantină) separată, costul mesei (în limita a 200 lei) fiind reținut din soldă. Suma ramasă disponibilă era folosită de fiecare pentru cumpărături, inclusiv pentru alimente neraționalizate. *Deoarece art. 11 al Convenției de la Geneva nu prevedea acrodarea de solde și pentru subofiteri și trupa, acestora li s-au alocat sume pentru cele necesare, egale cu al ostașilor români. Ulterior, guvernul român a hotărît să plătească solda și subofițerilor și trupei și să înființeze și pentru ei o popotă, cheltuind pentru fiecare persoană 120 lei pe zi (s.m. P.G.).*

“În primăvara anului 1944, sporind numărul de prizonieri anglo-americani, la București a fost înființat Lagărul nr. 14, unde prizonierii cazați, chiar dacă nu s-au bucurat de aceleași condiții ca cei de la Timișul de Jos, au avut posibilitatea să ‘se întreacă în turnee de bridge, să monteze un spectacol de estradă și alte mijloace de amuzament’. ‘Ne tratează mai bine ca pe soldații lor’ (Frederich C. Mee). Thomas Fallon își informa familia ca ‘toți băieții sunt foarte recunoscători’ pentru că li se promisese ca în fiecare duminică li se va oficia ‘slujba religioasă catolică’, iar James E. Mann remarcă cum în spitale ‘lumea ne tratează ca și cum am fi de-ai lor’.

“Autoritățile române au făcut ca repatrierea foștilor prizonieri să se facă rapid și în perfectă ordine. Chiar dacă, în vara anului 1944, au trebuit să suporte, alături de întreaga populație a Capitalei, consecințele intensificării bombardamentelor executate de camara-zii lor, prizonierii anglo-americani avuseseră ocazia să se convingă de ‘spiritul de umanitate și de sentimentele creștinești cu care au fost întâmpinați’ ”.

Nota autorului: *Din textul de mai sus aflăm că prizonierii americani și englezi care încercaseră să evadeze fuseseră pedepsiți prin trimiterea în Lagărul de prizonieri nr. 1 de la Slobozia-Ialomița...*

În 1943 tatăl meu, Eufimie Goma era internat acolo, ca “prizonier sovietic” (arestat de NKVD în ianuarie 1941, în Basarabia cedată, deportat în Siberia, în 1942 fusese încorporat cu forța în... Armata Roșie; în ianuarie 1943 luat prizonier de germani, dirijat spre România, ca repatriat, ajunsese în... lagăr (am mai povestit de o sută de ori întâmplarea, am s-o mai povestesc de o sută). Când, după nouă luni (!) a fost liberat, a venit și cu două fotografii făcute în lagăr (reproduse de Andrei Vartic în ediția a II-

a la **Din Calidor**, Chișinău, 1993, la paginile 241 și 252): în fotografia de grup, după indicațiile tatei, erau - în afară de ruși: un sârb (de-al lui Tito), un francez și un aviator englez (insul cu ochelari rotunzi, așezat, ultimul din dreapta).

21. Post-Scriptum 6 (Sâmbătă 6 martie 2004)

Și numărul de pe 4-10 martie 2004 din Le Nouvel Observateur este remarcabil. Am să mă dedau cu jubilațiune la traducerea câtorva fragmente din dialogul angajat de Amos Oz, autorul romanului 'O istorie de dragoste și de tenebre', cu François Armanet, René Backmann și cu Jean Daniel.

Mai înainte să explic motivul pentru care - până acum doi ani - și eu (printre atâția alții) l-am detestat din adâncul inimii pe Jean Daniel, cu tot cu săptămânalul său infam, concurat în minciuni promarxist filosemite doar de L'Humanité:

Deși una din scenele definitorii pentru individ se petrecuse binișor înainte de venirea mea în exil (noiembrie 1977), deci nu văzusem - și nici re-văzusem emisiunea lui Pivot, Apostrophe, cu Soljenițân - atâta s-a vorbit despre ea, atâta s-a scris ("numai în periodicele reacționare, de dreapta"...), încât o știam pe de rost.

Recent, Jean d'Ormesson a povestit-o - ca unul dintre martori:

Soljenițân, de curând expulzat, fusese invitat la Apostrophe și povestise câte ceva din nesfârșita tragedie a celor aflați sub cizma bolșevică și mai ales 'viața' - nu a lui Ivan Denisovici, carte publicată mai demult, ci recenta **Arhipelagul(ui) Gulag**. În acel "cor" de tăcere în reculegere de pe platoul de televiziune în care cu toții erau răscoliți de mărturia lui Soljenițân, singur Jean Daniel (care suportase cu greu, într-o rână disprețuitoare, mormăind, zâmbind batjocoritor, negînd din cap) s-a trezit spunînd - cam acestea:

Să ținem seama de ceea ce se petrece în dictaturile fasciste din Chile, din Argentina, altfel adevărul va fi dezechilibrat.

Acesta era individul - atunci, prin 1973-74, așa a fost până acum doi-trei ani (până la... 11 septembrie?), adică (aproape) o viață întreagă: un marxist fanatic, un sovietist fără condiții, pentru care de suferință aveau parte numai victimele "dictaturilor fasciste, de dreapta", numai comuniștii, numai evreii - în nici un caz și victimele nevinovate ale dictaturilor bolșevice. Iar când i se aduceau argumente... dimpotrivă, el le accepta cu o optime de gură, iar atunci făcea apel la... echilibrarea adevărului!

Echilibrarea adevărului... Această "cerință" mă trimite drept

la prietenul meu bun (în fine, ca toți bunii: fost) Sami Damian. El fiind de totdeauna, partizan ai “obiectivității socialiste”, potrivit căreia poți formula și oarecari critici la adresa comunismului, cu condiția să fii “obiectiv”, citește: să înșiri mai întâi și în amănunt “toate părțile bune” - altfel adevărul-de-clasă riscă să rămână într-un picior, dezechilibrat... (comentariul meu, răutăcios).

Mă întorc la Amos Oz. El face parte dintre acei scriitori evrei israelieni (născut în 1939, la Ierusalim) care gândește ceea ce gândește, scrie ceea ce gândește - și își asumă zisele-scrisele ca un scriitor-în-ebraică, și nu ca un evreu-scriitor în timpul liber. Este cofondator al mișcării ‘Pace - acum’ și a participat la elaborarea Acordurilor de la Geneva. Citez din dialogul său cu redactorii revistei (deduc: i s-au dat întrebările, el a dat răspunsurile scrise):

“**Acordurile de la Geneva.** Nu mă aștept ca Arafat sau Sharon să-mi telefoneze: «Amos, ce minunat plan de pace ai elaborat! Cum de nu ne-am gândit și noi până acum? De mâine îl punem în aplicare!» Însă aceste acorduri dovedesc: toate problemele pot fi abordate și rezolvate prin compromis. 70% din evreii israelieni și același procentaj de arabi palestinieni sunt convinși că până la urmă vor fi două state. Ei nu știu dacă asta se va întâmpla în zece ori douăzeci de ani, dar o știu. Ceea ce înseamnă că pacientul israelian ori palestinian este pregătit pentru operația chirurgicală. El [pacientul] nu jubilează - dar e gata de operație. Doctorii sunt însă cei lași, cei fricoși. (...)

“Conflictul dintre națiunea iudeo-israeliană și națiunea arabo-palestiniană este un tragic accident. Cine a fost șoferul [beat, neatent]? Nu aceasta este întrebarea de actualitate. Urgent este să fie oprită vărsarea de sânge. Geneva a fost o tentativă medicală cu mijloace de bord. Am petrecut în jur de 200 ore alături de colegii palestinieni și israelieni, înarmați doar cu imaginație. (...) Politicienii au avansat totdeauna ceea ce ei numesc: ‘ambiguitatea creativă’. Sânt romancier și cred că ‘ambiguitatea creativă’ este un dezastru. În problematica israelo-palestiniană contribuția mea la Geneva a fost aceea de a elimina tot ce era ‘ambiguitate creativă’ și de a încerca găsirea de soluții precise a tuturor chestiunilor sensibile: refugiații, coloniile, Ierusalimul, frontierele. M-am comportat mai degrabă ca un chirurg decât ca un romancier. Am spus: «Aici este necesară o amputare; dincoace trebuie să dezinfectăm...»

“**Europa:** Sânt mânios împotriva Europei - o mânie “genetică”, fiindcă sunt fiul unor oameni alungați din Europa în 1933 și care ar fi fost uciși în 1942, dacă ar fi rămas. (...) Ei [părinții mei] iubeau Europa - care însă nu i-a iubit. Pentru dragostea lor față de Europa au fost tratați de cosmopoliți, de paraziți, de intelectuali,

termeni utilizați de naziști și de comuniști [dar victimele naziștilor refuzau să creadă această sinistă simetrie, pentru că auxiliarii comuniștilor în Rusia apoi în țările ocupate erau în majoritate evrei - parcă aud un ecou dinspre România sovietizată - prin glasul lui Chișinevski, Răutu, Pauker, Roller și a altor alți nedemni consângeni ai lui Amos - nota mea]. Ei iubeau Europa într-un moment în care nimeni nu se simțea european. De aici relația mea dureroasă cu Europa (...). Cu evreii și cu musulmanii Europa ar trebui să înceteze de a mai face pe severa directoare de școală. Ea [Europa] nu poate da nimănui lecții, pentru că a vărsat mai mult sânge decât celelalte patru continente la un loc [fiindcă despre Europa au existat informații - despre “celelalte continente”: nu, iar despre America de Nord și despre sângele indienilor băștinași, al negrilor sclavi nu este “corect politic” să vorbești, mai ales când ești evreu - observația mea]. Criticele sale morali-zatoare sunt neproductive. Gînghis Han, Hanibal, Saddam Hussein nu pot rivaliza cu Europa [în această materie].”

“(...) Acum avem nevoie de empatie, de imaginație, de susținere pentru a lua hotărîri teribile, atât pentru israelieni cât și pentru palestinieni. Puneți-vă în pielea unui palestinian când îi cereți să spună: «Adio, Jaffa, adio Haifa!»; puneți-vă în pielea unui israelian de dreapta și spuneți împreună cu el: «Adio, munte al Templului, adio Hebron, adio Țară Sfântă!» Noi singuri nu putem face pace. De aceea mi-am intitulat textul: ‘Ajutați-ne să divorțăm’. Avem nevoie de ajutor, atât de la Europa cât și de la Statele Unite. Dacă ajutorul vine doar dinspre Statele Unite, lumea arabă va rămîne indiferentă. [Iar] Europa singură nu poate duce pe umeri un astfel de proiect.”

“Ierusalim 1939. Ironie a sorții, m-am născut în anul în care destinul a milioane de evrei a fost pecetluit fără ca ei să știe. M-am născut atunci când Israelul era sub administrație britanică - relativ binevoitoare. Și totuși: primele cuvinte rostite într-o limbă străină, în afară de «da» și «nu» au fost: «British, go home!» Așa strigam noi, copiii evrei din Ierusalim, aruncînd cu pietre în patrurile britanice pe timpul primei Intifada, cea din 1946 - Intifada evreiască împotriva britanicilor. Dădeam cu pietre, strigam: «British, go home!» și fugeam.”

“Evreii din Franța. Locuiesc în Israel, îl blestem pe Sharon în fiecare zi, în gura mare. În fiecare săptămână scriu un articol în care strig: «Sharon, du-te dracului!» Re-scriu mereu, mereu, dar nu știu din ce pricină Sharon nu se duce dracului. Dacă aș trăi în Franța, nu mi-ar fi deloc ușor să scriu: «Sharon, du-te dracului!», după cum mi-ar pune o problemă și nescrierea [blestemului]. De aceea nu aș putea rezista unei astfel de schizofrenii. În Israel nu am

nici o reținere, nimic nu mă împiedecă ori întârzie să strig, să scriu: «Du-te dracului, Sharon, de mână cu Arafat!» (...)"

[Abia acum îi înțeleg - dar nu și aprob - pe evreii din Franța ca Finkelkraut, B.-H. Lévy, Kouchner, Serge July, Julien Drey... Bieții: aceștia neaflînd-se acolo, "pe teren" se simt obligați să apere cu ghearele și cu dinții, din depărtare (din diaspora!) "imaculatitudinea virginatică" a Israelului în materie de politică, de morală, de violență, de justiție - față de goi. Din nefericire, acestora - repet: celor din afara hotarelor Israelului - li se alătură și oamenii de litere originari din România, care trăiesc în Israel, dar și în Statele Unite, în Franța. Cum să se explice acest fenomen? Eu nu-l explic - îl constat, cu tristețe.]

"(...) **Statul evreu.** Un stat evreu este un oximoron. Un stat nu este decât un vehicul, un automobil transportînd pasageri. Doresc ca Israel să rămână un stat cu majoritate evreiască - fără ca prin asta să devină un 'stat evreu' - pentru că eu cred că atîta vreme cît state-națiuni există, evreii au dreptul de a fi majoritari pe un mic teritoriu. Însă asta nu înseamnă - pentru mine - un Stat Evreu. Un stat evreu este o noțiune păgână. Israel va păstra o majoritate evreiască? Depinde de ambițiile noastre teritoriale. Dacă renunțăm la Cisiordania și la Gaza - răspunsul este: da. Însă dacă Israel vrea să anexeze Cisiordania și Gaza, atunci Statul evreu nu are viitor".

"**Statul palestinian.** El este cheia tuturor problemelor. Nu numai pentru că Israel rămâne evreiesc, ci pentru că Israel rămâne un stat. Urmează a fi realizat acest dureros divorț dintre Israel și Palestina, pentru ca Statul palestinian să devină un vecin - poate nu un vecin drag - dar vecin."

"**[Limba] ebraică.** Nu sînt șovin în chestiunea teritorială, dar foarte șovin în lingvistică. Ebraica este cel mai frumos instrument de muzică, această limbă are, nu doar un viitor, dar un viitor spectaculos. Azi oamenii care vorbesc ebraica sunt mai numeroși decât cei care vorbesc norvegiana ori daneza. Și vă voi surprinde: numărul de persoane care vorbesc ebraica este mai important decât vorbitorii de engleză din epoca lui Shakespeare."

"**Limba acordurilor de la Geneva.** Un amestec de ebraică, arabă, engleză. Dacă ați fi văzut chipurile observatorilor elvețieni în timpul discuțiilor! Nu înțelegeau [concepeau] că putem să ne interpelăm, urlînd, apoi să izbucnim în răs. Există între noi o formă de inimitate greu de explicat. Un exemplu: cînd un membru al delegației arabe vorbea, un israelian l-a întrebat dacă poate să-l întrerupă un moment. Cuvîntul «a întrerupe» în ebraică este similar cu francezul «arrêter», [a opri, dar și a aresta], iar palestinianul a răspuns: «M-ați arestat de atîtea ori...» - toată lumea a răs; în

afară de elvețieni...”

“Fanatism. *M-am născut cu tot ce trebuia ca să devin un fanatic. Și mă supraveghez mereu, ca să nu chiar fiu. Din fericire, pot identifica simptomele și mă păzesc [de a cădea - în fanatism]. Astăzi israelienii au învățat să trăiască cu terorismul. Chiar dacă în anii ce vor veni [terorismul] va cunoaște o creștere, în cele din urmă se va banaliza - și nu doar în Israel. Or nici asta nu e bine. Fanaticul este [rămâne] un punct de exclamație în mișcare.”*

“Națiunea evreiască. *Îi pot privi în ochi pe palestinienii și întreba: «Credeți că evreii care s-au constituit într-o națiune sunt [într-adevăr] o națiune? Sau credeți că voi, palestinienii aveți dreptul să hotărâți dacă evreii alcătuiesc o națiune sau ba?» Dacă ei răspund că evreii sunt o națiune și dacă îi mai întreb: unde este patria națiunii evreiești?, știu că e foarte dureros pentru ei [întrebarea este dureroasă]. Și mă vor întreba: «Dar de ce chiar aici? Sunteți o națiune, de acord, dar de ce în țara noastră?»”*

“Națiunea palestiniană. *Am descoperit că palestinienii alcătuiesc o națiune atunci când, din spirit de rebeliune împotriva familiei, m-am instalat într-un kibut - sub influența aripii cele mai pacifiste a mișcării kibutnice - să zicem facțiunea tolstoiană și nu cea marxistă; Atunci am început să citesc texte traduse în ebraică [din arabă]. Atunci am înțeles că palestinienii se aflau în plin proces de dezvoltare a unei identități naționale. Iar când am realizat că erau respinși de Egipt și de Liban și de lumea arabă - m-am simțit ca unul de-al lor. Era exact experiența trăită de părinții mei în Europa - unde nu erau nici polonezi, nici francezi, nici ruși, nu erau acceptați ca europeni. Ceea ce îi obliga să răspundă la întrebarea: Cine sunt? Suferința a creat pe acest pământ [Palestina] două națiuni. Poate că lucrurile altfel ar fi evoluat dacă nu ar fi intervenit conflictul care le-a ridicat una contra alteia. Poate. Însă acum e prea târziu. Există o națiune israeliană și o națiune palestiniană. Ele nu pot trăi ca o familie unită, în care domnește iubirea. [Deci] trebuie să trăiască ca două familii vecine.*

“Trei cărți pe o insulă pustie. *Depinde dacă e iarnă ori vară, dacă e o insulă tropicală sau dintr-o zonă deșertică. Am exact aceleași probleme ca și cu muzica. Să alegi trei cărți - e o cruzime. E ca și cum mi-ați cere să aleg trei membri ai familiei male. Ce aș putea să răspund? Când aveam 30 ani juram numai pe Dostoievski. Către 40 m-am convertit la Tolstoi. Acum este rândul lui Cehov - în zece ani probabil mă voi da pe mâna lui Gogol”.*

Cât de reconfortant, de consolant, de aproape-vindecător să citești cuvinte, propozițiuni, fraze normale - un text normal! În acest univers de zgomote, de emisiuni sonore fără cap și fără coadă, de

urlete, de acuzații - ne-normale. Și să te bucuri (de parcă ale tale ar fi cuvintele - și sunt!), cu atât mai vârtos, cu cât acel rostitor este, nu un "gânditor" (filosof), nu un politolog, nu un istoric - cu atât mai puțin om politic. Ci, ca tine, un scriitor. Și nu poet, nici critic, nici istoric literar ci - ca tine, vai de steaua ta - biet romancier, purtându-și cicatricele de povestitor și rănilor sângere (să nu fie uitate resentimentele!) printr-o lume proastă, prostă, ostilă, scoasă din țâțâni.

E bine când primești - rar de tot, dar cât de prețioasă - confirmarea că, în dementul secol al XX-lea, înarmați doar cu instictul, cel care nu înșală - doar scriitorii de "ficțiune realistă" Orwell, Koestler, Soljenițin - cu un precursor ilustru: Dostoievski - numai aceștia au înțeles și au descifrat și au "povestit" lumea în care trăiau; cu mult mai multă reușită decât istoricii de meserie, eseiștii de profesie - ca Borbély, Bartosek, Courtois, cei care jură numai pe fapte, pe documente arhivate și resping, ca subiective, fulgurațiile "romancierilor", cum îi desemnează ei, batjocoritor - cu excepția unor Marquéz, a unui Kundera, a unui Kadare, autori de cărți, nu altceva.

Și încă o dată, sfâșiat între satisfacția de a fi găsit un alt alungat, un alt fără-de-țară (el se consolează ca și-a găsit una - dar tot neconsolat va rămâne, ca un perpetuu exilat), un "străin" în comunitatea lui (dacă nu de-a dreptul dușman), ca acest Amos Oz.

Și trist pentru scriitorii israelieni originari din România.

Însă de unde nu-i nici dumnezeu nu cere.

Bibliografie (selectivă)

- Mihail Kogălniceanu:** - Opere II (Scrieri istorice, îngrijit de Alexandru Zub) IV/2, IV/4 (Oratorie II, îngrijit de Georgeta Penelea), Ed. Academiei RSR, 1976, 1978, 1980
- Zamfir Arbore** - Basarabia în secolul XIX - București 1898
- Dicționarul geografic al Basarabiei, București, 1904
 - Rusia țaristă - asupra popoarelor, București 1914
- Dumitru C. Moruzi** - Basarabia și viitorul ei, București, 1905
- Rușii și Românii, 1906
 - Pribegi în țară răpită, Iași, 1912
 - Înstrăinații, București, 1912
 - Căntece basarabene, Iași, 1912
 - Moartea lui Cain, Piatra-Neamț, 1914
- Alexandru V. Boldur:** - Le témoignage: 1918, Nagard, 1978
- Istoria Basarabiei, 1937
- Ștefan Ciobanu:** - Cultura românească în Basarabia sub stăpânirea rusă, 1923, Ed. Enciclopedică, Chișinău, 1992
- Dimitrie Cantemir în Rusia, Cultura Națională, 1925
 - Basarabia, 1926
 - Din istoria mișcării naționale în Basarabia, Chișinău, 1933
 - Începuturile scrisului în limba românească, 1941
- Gh. I. Brătianu:** - La Moldavie et ses frontières, 1941
- În jurul întemeierii statelor românești, *Ethos*, nr. 2, 1975
 - Marea Neagră.
- N. Constantinescu:** - Nistrul, fluviu românesc, 1941
- Ap. Culea:** - Moldovenii de strajă la Nistru, 1942
- Leon Donici:** - Revoluția rusă, EFCR, 1996
- Noul seminar, Cultura Națională, 1929
- Eminescu:** - Articole de politică românească, 1941
- Basarabia, studiu, *Timpul*, în martie 1878
- Onisifor Ghibu:** - Ardealul în Basarabia, 1928, "Ardealul"
- Trei ani pe frontul basarabean, 1927
- Sever Zotta:** - Despre nobilimea Basarabiei
- Paul Gore, Chișinău, 1928
- Capit. Aurel J. Gheorghiu:** - Pe drumuri basarabene, Casa Școalelor, 1923
- Pavel Gore:** - Anexarea Basarabiei (1917), Limba noastră, Chișinău, 1992
- Grégoire Gafenco:** - Préliminaires de la guerre à l'Est, Egloff, 1945
- Vasile Harea:** - Basarabia pe drumul unirii, Eminescu, 1995
- Alexandru David:** - Bibliografia lucrărilor privitoare la Basarabia, Chișinău, 1933
- Tipăriturile românești în Basarabia (1812-1918), Chișinău, 1934

- Contribuții la vechea lirică românească, Chișinău, 1934
- Romulus Cioflec:** - Pe urmele Basarabiei Chișinău, 1292
- Iorga:** - Neamul românesc în Basarabia (II), EFCR, 1997
 - Sfaturi pe întuneric I-II, 1940
 - Les Roumains au-delà de Dnestr, Paris, J. Gamber, 1925
 - La vérité sur... la Bessarabie, Vălenii de M., 1940
- Dimitrie Iov:** - Gospodarul din Orhei, 1942
 - Moldova de la Nistru, 1943
- Gh. V. Madan:** - De la noi din Basarabia, 1938
 - Răsunete din Basarabia, 1935
- Gheorghe Bezviconi:** - Boierimea Moldovei dintre Prut și Nistru I-II 1940, 1943
 - Cărturarii basarabeni, Chișinău, 1943
 - Profiluri de ieri și de azi
- G. Murgoci:** - La population de la Bessarabie, Paris, 1920
- I. Gh. Năstase :** - Slavi în sec XVIII-lea la Orhei, 1931, C. Rom.
- Ion Nistor:** - Istoria Basarabiei, 1924/ Humanitas, 1991
 - Basarabia, pivotul politic al Moldovei voevodale, 1944
 - Localizarea numelui Basarabia în Moldova transpruteană
- Anton Rațiu:** - Românii de la est de Bug, EFCR, 1994
- Mihai Niculescu:** - Amintiri în uniformă, Ed. Cartea pribegiei, 1952
- Mihail Sadoveanu:** - Drumuri basarabene, 1921/ Știința, Chișinău, 1992
- G. Cioranescu, G. Filiti, R. Floresco, D. Ghermani, A. Gorjiu, M. Korne, M. Neculce:** - Aspects des relations russo-roumaines (I), Minard, Paris, 1967
- G. Cioranescu, G. Filiti, M. Korne, A. Missirliu, N. Neculce, A. Suga:** - Aspects des relations soviéto-roumaines (II), Minard, 1971
- G. Cioranescu:** - La russification de la Bessarabie roumaine, 1971
- Anița Nandriș-Cudla:** - 20 ani în Siberia, Humanitas, 1991
- Ion Caraion:** - Insectele tovarășului Hitler, Ed. Ion Dumitru, 1982
- Johann Urwich:** - Fără pașaport prin URSS, 3 vol, Ed. autorului, 1976
- Ion Dumitru:** - Forme de genocid în URSS, Ed. Avdela, 1969
- Anton Moraru:** - Istoria Românilor (manual) Chișinău, 1995
- Nicolae Dima:** - Basarabia și Bucovina în jocul geopolitic al Rusiei,
 - Amintiri din închisoare, A.C.R. 1974
- Nicolae Lupan** - Bessarabie, terre roumaine, 1982
 - Pământuri românești, 1984
 - Imagini nistrene (2 volume) 1986, 1990
 - Alexandru Cristescu, erou și martir, 1987
 - Străin la mine acasă 1996
- Dumitru Mircescu:** - Transimeria (Prin închisori și lagăre), Eminescu, 1991
- Nicolas Baci:** - L'Europe de l'Est... La pensée universale, 1984

Dinu Poștarencu: - O istorie a Basarabiei (date și documente), Cartier, Chișinău, 1998

Ioan Silviu Nistor: - Istoria Românilor din Transnistria, Eminescu, 1995

Ana Manole: - Cruciada afgană, Cartea moldovenească, Chișinău, 1991

Stelian Neagoe: - Bătălia pentru Bucovina, Helicon, 1992

Paul Cernovodeanu: - Basarabia, drama unei provincii... Albatros, 1993

Mihail Bruhis: - Rusia, România și Basarabia, Universitas, Chișinău, 1992

Ioan Hudiță: - Jurnal I, Institutul European, 1998

* Colecția revistei *Basarabia*, Chișinău

* Colecția revistei *Catacombes*, Paris

* Colecția revistei *Orizont* (nov. 1944- mart. 1949 - red. Sașa Pană)

* Colecția revistei *Tineretea* (iul. 1945 - ian 1947, dir. G. Nechiti)

* Colecția *Revistei fundațiilor regale*, serie nouă, sept. 1945-dec. 1947

* Colecția revistei *Contemporanul*, 1946-1956

* Colecția revistei *Memoria*

* Colecția revistei *Magazin istoric*

* Colecția revistei *Dialog*, Dietzenbach, periodic coordonat de Ion Solacolu

Matei Gall, Andrei Goldner: - Destine, *Dialog* iul.-dec. 1999

Ion Solacolu: - De la pactul Hitler-Stalin la republica populară, *Dialog*, ian.-dec. 2001 - din cuprins:

- **Horia Georgescu:** - A doua răpire a Basarabiei

- O zi lungă

- **Gheorghe Barbul, Horia Georgescu, Dinu Zamfirescu,**

Ion Solacolu: - Opțiuni în politica externă a României, 1939-1944

- **Dan Amedeu Lăzărescu, Andrei Goldner:** - Opțiuni în politica externă

- **Gheorghe Barbul:** - Corespondență cu Ion Solacolu (extrase)

- **Valentina Caraion:** - Amintiri

- **George Tomaziu:** - Figurant de epocă - 1942

- **Matei Gall:** - "Minunea"

- **Andrei Goldner:** Evreii din Ungaria între masacrare și deportare

- **Andrei Goldner:** Soldat în companiile de muncă

- **Ion Caraion:** - Ion Antonescu

Ion Negoîtescu: - Politice 1 (*Dialog*, ian.-iul 2000) și Politice 2 (*Dialog* aug.-dec. 2000), texte selectate de Ion Solacolu, colecția "Caietele Ion Negoîtescu"

Andreas Hillgruber: - Hitler, König Carol und Marschall Antonescu, Wiesbaden, 1965

Nicolette Frank: La Roumanie dans l'engrenage

Nicole Valéry-Grossu: - Bénie sois-tu, prison, Plon, Paris 1976

Sergiu Grossu: - Derrière le rideau de bambus, Ed. Catacombes, Paris, 1975

- Vania Moiseiev, Catacombes, 1976
- Les Enfants du Goulag, Ed. France-Empire, Paris, 1979
- Le calvaire de la Roumanie chrétienne, 1987
- Îmi bate inima la Bug, ed. Museum, Chișinău, 2000
- L'Eglise persécutée, L'Age d'Homme, 2002
- Plaidoyer pour L'Eglise du Silence, Ed. Résiac, 2003
- Calendarul persecuției religioase în țările comuniste, 2003
- Larissa și Valeriu Turea:** - Cartea Foametei, Chișinău, 1991
- Nistor Chioreanu:** - Morminte vii, Inst. European, 1991
- Ștefan. I. Davidescu:** - Călăuză prin infern, I și II Dacia, 2002, 2003
- Valeriu-Florin Dobrinescu, Ion Constantin:** - Basarabia în anii celui de al doilea război mondial, Institutul European, 1995
- Ioan Scurtu, Constantin Hlihor:** - Anul 1940, Drama românilor dintre Prut și Nistru, Ed. Acad. Militare, 1992
- Valeriu Florin Dobrinescu:** - Bătălia pentru Basarabia, Junimea, 1991
- Ion Constantin:** - România, marile puteri și problema Basarabiei, Ed. Enciclopedică, 1995
- Florin Constantiniu, Ilie Schipor:** - Trecerea Nistrului, Albatros, 1995
- Florin Constantiniu:** - O istorie sinceră..., Univers enciclopedic, 1997
- Florin Constantiniu:** - P.C.R., Pătrășcanu și Transilvania (1945-1946), Ed. Enciclopedică 2001
- Lidia Brâncanu, Adina Berciu-Drăghicescu:** - Basarabienii și Bucovinenii, între drept internațional și dictat, Șansa, 1995
- Doru Mihăiescu:** - La Bucovine et la Bessarabie, EFCR 1998
- Mihail Gr. Romașcanu:** - Tezaurul român de la Moscova, Globus (fără an)
- Flori Stănescu, Dragoș Zamfirescu:** - Ocupația sovietică în România (documente), Vremea, 1998
- Alesandru Duțu, Florica Dobre:** - Eroii români pe frontul de Răsărit (vol I), Eminescu, 1995
- Boris Buzilă:** - Din istoria vieții bisericești din Basarabia, EFCR, 1998
- Haș. Z. Lavi:** - Moscova nu crede în lacrimi (închisoarea cea mare), Ierusalim, 1972
- Radu Lecca:** - Eu i-am salvat pe evreii din România, Roza Vânturilor, 1994
- Matatias Carp:** - Cartea neagră - suferințele evreilor din România 1940-1944, 3 volume, Diogene, București, 1996
- Andrei Oișteanu:** - Imaginea evreului în cultura română, Humanitas, 2001
- *** - Basarabia în Gulag (18 mărturii), Ed. Uniunii Scriitorilor, Chișinău, 1995
- Ioan Sceastlivâi:** - Exilat în Komi, Inst. European, 1993
- Leonid V. Catanchin:** - Viața de rezistență, Ed. Nirvana (fără an)
- Dumitru Moldovanu:** - Haiducul Tobultoc, Cartea moldovenească, Chișinău, 1989

- Gleb Drăgan:** - Deportații - tragedii basarabene, Albastros, 1992
- Valentina Ursu:** - Râul de sânge, Biblioteca Basarabia, Chișinău, 1993
- Vadim Ștefan Pirogan:** - Cu gândul la tine, Basarabia mea, Ed. Asachi, Chișinău, 1995
- Anca Florea:** - Înapoi, în Basarabia, Cartea românească, 1994
- Georgeta Adam, Ioan Adam:** - Bat clopotele pentru Basarabia, Ed. Eminescu, 1995
- Ana Selejan:** - Trădarea intelectualilor, vol. I, Transpres, Sibiu, 1992
 “ - ” - Reeducare și prigoană, vol. II; Thausib, 1993
- Mihai Prepeliță:** - Din Gulagul Românilor, Ed Cârlova, 1998
- Petru Bunacalea, Andrei Calcea:** - Osândiți la nemurire, Presa, Chișinău, 1999
- Ileana Toma:** - Coloana, Ed. Semne ‘94, 2000
 “ - ” : - Părintele Alexie, Preotul lui Dumnezeu, Ed. Bizantină, 2002
- *** : - Holocaust în România, Ed. Kogaion, 2002
- Neagu Cosma:** - Cupola, Ed. Globus, 1994
- Sorin Preda:** - Cornel Dumitrescu, românul care a salvat de la moarte 3.600 evrei, în *Acasă* din 11.03. 2003
- Liviu Papuc:** - “Lebăda Basarabiei și cântecul său”, în *Convorbiri literare*, 9/2003
- Victor Frunză:** - Destinul unui condamnat la moarte: Pamfil Șeicaru, EVF, 2001
- *** : - Cartea cărților interzise, Ed. Victor Frunză, 2003
- Iurie Colesnic:** - Basarabia necunoscută, 5 vol., 1993-2004, Museum
 - Generația Unirii, Fundația Culturală Română, 2004
 - Mi-i dor să vă spun, Museum, 2004
- Alesandru Dușu, Constantin Botoran:** - Situația evreilor din România, Vol I (1939-1941), partea întâi, Ed. Țara Noastră, 2003
- Elena Postică, Maria Praporșic, Vera Stăvilă:** - Cartea Memoriei, catalog al victimelor totalitarismului comunist; vol. I: 1999, vol. II: 2001, Știința Chișinău
- Alexe Rău** (și colaboratorii): - Basarabeni în lume, vol I și II, Chișinău, 2002
- M. Zaciu, M. Papahagi, A. Sasu:** - Dicționarul esențial al scriitorilor români, Albatros, 2000
- Constantin Mustață:** - Dialoguri cu Raoul Șorban, Ed. Anotimp, 2002
- Florin Manolescu:** - Enciclopedia exilului literar românesc, 1945-1989, Compania, 2003
- Mircea Stănescu:** - Organismele politice românești (1948-1965), Vremea, 2003
- Raymond Aron:** - Démocratie et totalitarisme, Gallimard, 1965
 - L’Opium des intellectuels, Calman-Lévy, 1955

- Alain Besançon:** - La falsification du bien, Julliard, 1984
 - Les origines intellectuelles du léninisme, Calman-Lévy, 1977
- Anton Ciliga:** The Russia Enigma, Ink-Links, 1979
- Milovan Djilas:** - Conversations avec Staline, Gallimard, 1971
- Robert Conquest:** - La Grande Terreur le purges staliniennes des
 année trente, précède de: Sanglante moissons: la collectivisation
 des terres en URSS - Laffont, 1995 (trad. nouă)
 - Staline, Odile Jacob, 1993
 - Le féroce XX-e siècle, Ed. des Syrtes, 2001
- Esther Benbassa:** - Histoire de Juifs de France, Seuil, 1997
 - Juifs des Balkans, La Découverte, 1993
- Jean-Cristophe Attias:** - Le commentaire biblique, Cerf, 1998
- Jean-Cristophe Attias, Esther Benbassa:** - Israël Imaginaire,
 Flammarion, 1998
- Alexandre Soljénitsyne:** - Deux siècles ensemble, 2 vol., Fayard, 2002
- Norman G. Finkelstein:** - L'industrie de l'Holocauste - réflexions sur
 l'exploitation de la souffrance des Juifs (traducere din engleză,
 postfață de Ronny Braumann), La fabrique éditions, Paris, 2001
- François Furet:** - Le Passé d'une illusion, Robert Laffont, 1995
- Giovanni Gentile:** - Origini e dottrina del fascismo, Roma, 1934
- Brigitte Hamann:** - La Vienne d'Hitler, Ed. Des Syrtes, 2001
- Arthur Koestler:** - La corde raide, 1978
 - Le Zéro et l'Infini, 1991
- Nadejda Mandelstam:** Contre toute espoir, Gallimard, 1975
- Avraham B. Yehoshua:** - Voyage vers l'an mil, Calmann-Lévy, 1998
- George Orwell:** - 1984
 - La Ferme des animaux, 1981
 - Essais, articles, 1995-98
 - Hommage à la Catalogne, 1982
- Richard Pipes:** - La révolution russe, PUF, 1993
 - Russia under the Bolchevik Regime, Knopf, 1993
- Jean Daniel:** La Prison juive, Odile Jacob, 2003
- M. Cazacu, N. Trifon:** - Moldavie (...) et Notes sur les Aroumains,
 Acratie, 1993
- Mihaela Sitariu:** Oaza de libertate - Timișoara, 30 octombrie 1956,
 Polirom, 2004
- Gheorghe I. Bodea, Vasile T. Suciu:** Moisei, revista Vatra, 1982
- Cornel Dan Niculae:** Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu
 românii, Bux, 2003
- Sașa Pană:** - Pentru libertate, Orizont, 1945
- Aurel Baranga** - Ninge peste Ucraina, 1945, / Bal la Făgădău, 1946
- Sergiu Dan:** - Unde începe noaptea, 1945
- Mihail Sadoveanu:** - Lumina vine de la răsărit, 1945
- Maria Banuș:** - Bucurie, 1949/, Despre pământ, 1954/ Ție-ți vorbesc,

- Americă! / Se-arată lumea, 1956 / La porțile raiului, 1957
- Ov. S. Crohmălniceanu:** - Cronici și articole, 1953, / Despre origina litate, 1955, / Cronici literare, 1957 / Pentru realismul socialist, 1960, / Istoria literaturii române între cele două războaie (curs), 1964, / Amintiri deghizate
- Mihai Beniuc:** - Un om așteaptă Răsăritul, 1946, / Cântec pentru tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, 1951, / Steaguri, 1951, / Despre poezie, 1953, / În frunte, comuniștii, 1954, / Mărul de lângă drum, 1954, / Partidul m-a-nvățat, 1954, / Pe muchie de cuțit, 1959
- M. Davidoglu:** - Omul din Ceatal, / Minerii, / Cetatea de foc...
- Paul Georgescu:** - Încercări critice, 1957 / Părerii literare, 1964, / Polivalența necesară
- Ion Vitner:** - Pasiunea lui Pavel Korceaghin, 1946 / Firul Ariadnei, 1957 / Meridiane literare, / Influența clasei muncitoare în opera lui Eminescu și Caragiale / Viața și opera lui Th. Neculuță, 1950
- Petru Dumitriu:** - Dușmănie, 1948, / Bijuterii de familie, 1949, / Noaptea din iunie, 1950, / Drum fără pulbere, 1951, / Vânătoare de lupi, / Pasărea furtunii, 1954, / Pentru demnitatea și fericirea oamenilor (note de călătorie în URSS), 1954, / Noi și neobarbarii, 1957, / L'Extrême Occident, 1964
- Marcel Breslașu:** - Poeme pentru gazeta de perete, 1948, / Grivița Roșie, 1949, / În târg la Iași, 1917
- Dan Deșliu:** - Lazăr de la Rusca, / Goarnea inimii, / Poezii, / În numele vieții, 1949
- A. Toma:** - Cântul vieții, 1949
- Nicolae Manolescu, Dumitru Micu:** - Literatura română azi. 1944-1964, 1965
- Camil Petrescu:** Bălcescu, 1949, / Un om între oameni, 1953
- Nina Cassian:** La scara 1/1, 1948, / An viu, nouă sute șaptesprezece, 1949 / Tinerețe, 1953, / Florile patriei, 1954, / Versuri, 1955, / Dialogul vântului, 1957
- Dorel Dorian:** - N-au înflorit încă merii, 1955, / Dacă vei fi întrebat, 1960
- A. G. Vaida:** Scînteii în beznă, 1950, / Clocote, 1954
- Haralamb Zincă:** - Primăvara, 1950, / Cazul R 16, 1953, / Jurnal de front, 1954 / **Eugen Frunză:** - Zile slăvite, 1950, / Față-n față, 1954, / Vă chem, 1955
- Vladimir Colin:** - Soarele răsare în deltă, 1951
- Silvian Iosifescu:** - Caragiale, 1951, / Probleme și opere contemporane, 1954
- Radu Cosașu:** - Slăvim Republica Populară Română, 1952, / Lumină!, 1960
- Dumitru Mircea:** - Pîine albă, 1952
- I. Ludo:** - Stare de asediu, / Corsetul, 1955

Traian Șelmaru: - Pe drumul culturii noi, 1952

Florin Mugur: - Cîntecul lui Philipp Müller, 1952

Titus Popovici: - Mecanicul și alți oameni de azi, 1951,/ Străinul,
1955,/ Setea, 1958,/ Cuba, teritoriu liber al Americii, 1962,/ Puterea și adevărul, 1973

V. Em. Galan: - Bărăgan, 1954

Eugen Jebeleanu: - Ceea ce nu se uită, 1945,/ Scutul păcii, 1949,/ Poeme de pace și de luptă, 1950,/ Surîsul Hiroșimei, 1958 - etc etc etc...